

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Σε τι χρησιμεύει τὸ σάλιο

Ὁ αὐτοματισμὸς τῶν σιελογόνων ἀδένων

Τὸ στόμα μας εἶναι διαρκῶς ὑγρό. Καὶ αὐτὸ ἀπαιτεῖ ἡ φυσιολογικὴ λειτουργία τοῦ ὁργανισμοῦ μας. Ἡ ἐξήρση τοῦ στόματος (δηλαδὴ τῶν οὐλῶν, τῆς γλώσσης καὶ τοῦ βλεννογόνου, πού καλυπτεῖ τὰ ἐσωτερικὰ τοιχώματα τῶν παρειῶν), ἀποτελεῖ διαταραχὴ πού πρέπει νὰ προσέξουμε καὶ νὰ θεραπεύσουμε.

Ὅταν τρώμε, ἀλλὰ καὶ ὅταν πεινᾶμε ἐπίσης, ἡ ἐκκρίσις τοῦ σάλιου εἶναι πρὸς ἀφθονίαν ἀπὸ πρὶν.

Ἡ ἐκκρίσις τοῦ σάλιου ἀνταποκρίνεται σ' ἕνα αὐτόματο ἀνταντακαστικὸ φαινόμενο, πού παράγεται μόλις ἀρχίζουμε νὰ μασάμε τις τροφές μέσα στο στόμα μας. Γιά νὰ παραχθῇ αὐτὸς ὁ αὐτοματισμὸς, πρέπει οἱ γευστικὲς ἐντυπώσεις (γεῦσις τῆς τροφῆς), καθὼς καὶ οἱ ὀπτικές (ὁρασις τῆς τροφῆς), νὰ μεταδοθῶν στὰ νευρικά κέντρα, πού, μετὰ τὴν μεσολαβίαν τοῦ συμπαθητικοῦ καὶ τῶν κεντρικῶν νευρῶν τῆς μασσησῆς, διατάσσουν ἀμέσως τοὺς σιελογόνους ἀδένες νὰ αὐξήσουν τὴν ἐκκρίσιν τοῦ σάλιου.

Υπάρχουν ἔξ σιελογόνοι ἀδένες, πού διανέμονται κατὰ ζεύγη, ὡς ἑξῆς: δύο ἀπ' αὐτοὺς, βρίσκονται πρὸς τὸ μέρος τῶν αὐτιῶν. Δύο στὶς κάτω σιαγόνες καὶ ἄλλοι δύο κάτω ἀπὸ τὸν νεφρὸ. Μέσα τὸ σάλιο εἶναι ἕνα ἀχρωμὸ ὑγρὸ, πού ἔχει πυκνότητα κάπως μεγαλύτερη ἀπὸ τοῦ νεροῦ. Μέσα σ' αὐτὸ, βρίσκονται μέρη κυττάρων, πού προέρχονται ἀπὸ τοὺς ἀδένες, καθὼς καὶ διάφορα βακτηρίδια, τῆς κατηγορίας τῶν καλομένων χρησίμων. Αὐτὰ τὰ βακτηρίδια προστατεύουν τὸ στόμα ἀπὸ τὶς μολύνσεις καὶ παίζουν ἐπίσης σημαντικὸ ρόλο στὴν πέψιν τῶν τροφῶν.

Τὸ σάλιο, στὴν κανονικὴ του κατάστασι, εἶναι ἀλκαλικό, μπορεῖ, ὅμως, νὰ καταστῇ ὀξύ, ὅταν παράγονται ζυμώσεις μέσα στο στόμα. Υπολογίζεται, ὅτι οἱ ἔξ σιελογόνοι ἀδένες πού ἀναφέρουμε, ἐκκρίνουν 1.000-1.500 περίπου γραμμάρια σάλιου στὸ εικοσιτετράωρο.

Τὸ σάλιο εἶναι πλούσιο σὲ νερό. Περιέχει μόνο 1,5 % μεταλλικῶν καὶ 3,5 % ὁργανικῶν οὐσιῶν.

Οἱ κυριώτερες μεταλλικὲς οὐσίες, πού βρίσκονται μέσα σ' αὐτὸ, εἶναι: Ἀλκαλικά χλωριούχα στοιχεία, ἀνθρακός, φωσφόρος καὶ κάλιον, μετὰ τὴν μορφὴ διαφόρων συνθέσεων.

Τὰ ὁργανικὰ στοιχεία εἶναι κυρίως διάφορα λευκώματα καὶ ἕνα ἐνζύμον, ἡ πτυαλίνη, πού μπορούμε ν' ἀπομονώσουμε ἀπὸ τὸ σάλιο.

Τὸ σάλιο περιέχει ἐπίσης ἰώδιο καὶ διάφορα αέρια, ὅπως τὸ ὀξυγόνο, τὸ ἀνθρακικὸ ὀξύ καὶ τὸ ἄζωτο.

Ὁ ρόλος τοῦ σάλιου εἶναι κυρίως πεπτικός. Μπορούμε νὰ διακρίνουμε δύο φάσεις τῆς ἐνεργείας του. Ἡ πρώτη εἶναι καθαρῶς μηχανικὴ καὶ συνίσταται στὸ ὅτι τὸ σάλιο, διαβρέχοντας τις τροφές, τις κάνει πιὸ μαλακῆς. Ἡ δεύτερη εἶναι χημικὴ. Ἡ πτυαλίνη, δηλαδὴ, πού περιέχει τὸ σάλιο, μετασχηματίζει τὸ ἄμυλο τῶν τροφῶν σὲ δεξτρίνη καὶ κατόπιν σὲ μαλτόζη. Ἀν βάλουμε μιά ἀμυλούχο ζύμη μέσα στὸ στόμα μας, θὰ αἰσθανθούμε ἀμέσως μιά γλυκεῖα γεύσι, πού ὀφείλεται στὴ μεταβολὴ τῆς σάκχαρος.

Τὸ σάλιο ἔχει μεγαλύτερη ἐπίδρασι στὶς σακχαρούχους καὶ ἀμυλούχους τροφές. Χάρη σ' αὐτὸ, ἡ πρώτη φάσις τῆς πέψεως, ἐξυπνίζεται μέσα στο στόμα. Καὶ νὰ γιὰ ποῖο λόγο ἡ καλὴ καὶ προσεχτικὴ μασσησις εἶναι ἀπαραίτητη. Οἱ τροφές κατέρχονται ἔτσι κατεργασμένες μέσα στο στομάχι, πρῶτα πού διευκολύνει πολὺ τὴν πέψιν τῶν.

Ὅταν, ὅμως, οἱ τροφές περιέχουν πολὺ σάκχαρον, σχηματίζεται μέσα στο στόμα γαλακτικὸν ὀξύ, πού ἔχει βλαβερὴ ἐπίδρασι στὰ δόντια.

Ὁρισμένες πολυσωματικές ἀσθένειες, ἕνας ὑψηλὸς πυρετὸς πού παρατείνεται ἐπὶ πολλὰ ὥρα, διάφορα τραύματα κλπ. «ἐκκρίνουν» ἔξ ἄλλου τὸ στόμα, παρεμποδίζον, δηλαδὴ, τὴν ἐκρίσιν τοῦ σάλιου. Αὐτὴ ἡ ἐξήρση μπορεῖ νὰ προέλθῃ ἐπίσης ἀπὸ ἀτροφία τῶν νευρῶν, πού ἐξουσιάζουν τοὺς σιελογόνους ἀδένες. Οἱ ἀδένες αὐτοὶ δὲν μποροῦν τότε νὰ ἐκπληρώσουν τὴν ἀποστολὴν τους καὶ ἡ ἐκκρίσις τοῦ σάλιου σταματᾷ ἢ εἶναι ἀνεπαρκής.

Σὲ ἄλλες περιπτώσεις, ἔξ ἄλλου, ἔχουμε ὑπερέκκρισι σάλιου (σιελόρροια), πού ὀφείλεται σὲ ὑπερλειτουργία τῶν σιελογόνων ἀδένων. Ἡ βαθύτερη αἰτία αὐτῆς τῆς σιελόρροιας εἶναι μιά διαταραχὴ τοῦ συμπαθητικοῦ συστήματος. Ἡ σιελόρροια μπορεῖ νὰ ὀφείλεται καὶ σὲ ἀτονία τῶν μῶν τῶν σιαγόνων. Στὴν περίπτωσι αὐτῇ, ὅμως, ἡ ἐκκρίσις τοῦ σάλιου εἶναι κανονικὴ. Ἀλλὰ τὸ στόμα μας δὲν μπορεῖ νὰ τὸ συκραθῇ καὶ τὸ ἀφήνει νὰ τρέχῃ.

Δραπέτες τῶν κατέργων

Πρωτότυπο διήγημα

Βαρεῖα σιωπὴ ἦταν ἀπλωμένη στὴν πόλιν τοῦ Σαῖν-Λωράν, τὴν ὥρα αὐτὴ τοῦ μεσημεριοῦ. Ὁ Λεγκωτρεκ, στὸ μικροσκοπεῖν μαγαζί, γέμιζε κρυφὰ ἕνα σακκὶ μετὰ τρόφιμα. Ἐκλεβε τὸν ἀφεντικὸ του ὁ «Θαλασσινός» — ἔτσι τὸν εἶχαν ἐπονομάσει.

Δὲν ἦταν πιά κατάδικος. Εἶχε μείνει 10 χρόνια στὰ κάτεργα, γιὰ φόνο. Ἀπὸ 3 χρόνια τώρα, ἦταν ὀνομαστικῶς ἐλευθερὸς, μὰ δὲν μπορούσε νὰ φύγῃ ἀπ' τὴ Γουιάνα. Ὁ νόμος τὸν ἀναγκάζε νὰ περάσῃ ἐκεῖ, ἐξορίστος, ὅλη τὴν ὑπόλοιπὴ ζωὴ του. Μποροῦσε νὰ κυκλοφορῇ ἐλεύθερα στὸ νησί, νὰ δουλεύῃ, μὰ δὲν τοῦ ἐπιτρέπονταν ν' ἀφίστη ποτὲ τὸν τόπο τῆς ἐξορίας του.

Ἐνα καιρὸ, πίστευε ἀπόλυτα πὼς ἦταν ἀθώος καὶ πὼς τὸν εἶχε καταστρέψει ἡ κακὴ του μοῖρα καὶ ὠρισμένες συμπτώσεις. Μὰ τώρα δὲν ἦταν πιά τόσο βέβαιος. Εἶχε δα- νείσει πραγματικὰ τὸ μαχαίρι του σ' ἕνα φίλο του, τὸν Βράδου τοῦ ἐγκλήματος, ἢ μήπως εἶχε χτυπήσει αὐτὸς τὸ θῦμα, πάνω στο μεθύσι του...

Ἐνα χαμόγελο φάνηκε στὸ πρόσωπό του: Σὲ λίγο, ἔλαβε ἐλευθερίαν ἀπ' τὴ σκληριὰ του! Ὁ πῆγαινε, τὴ νύχτα, νὰ συναντήσῃ πέντε δραπέτες τοῦ κατέργου, πού εἶχαν κρυφτῇ στὸς βάλτους τοῦ νησιοῦ. Καὶ θάβευαν ὅλοι, μετὰ μιά μεγάλη πύργα, γιὰ τὴ Βενεζουέλα ἢ τὸ Χοντούρας.

Τὸν εἶχαν παρακαλέσει οἱ ἄλλοι νὰ πάη μαζί τους, γιὰτὶ εἶχαν ἀνάγκη ἀπὸ ἕνα πιλότο, καὶ ἕνας πρῶτον ψαράς ἦταν ὅτι τοὺς χρειαζόταν. Τὸν ἐπεισαν ἀκόμα νὰ πάη μερικὰ τρόφιμα ἀπ' τὸ μακα- λικο τοῦ ἀφεντικοῦ του. Ὁ Λεγκωτρεκ δὲν ἤθελε νὰ κλέψῃ ἕνα τόσο καλὸν ἀνθρώπο, πού τὸν ἀγαποῦσε. Μὰ ποθοῦσε τόσο τὴν ἐλευθερία του!...

Ἀφοῦ γέμισε τὸ σακκί, τὸ κουβάλησε κρυφὰ στὴν καλύβαν του, πρὶν ἀπ' τὸ μαγαζί. Ὑστερὰ ἐπέπεσε στὸ σκληρὸ κρεβάτι του γιὰ νὰ ξεκουραστῇ. Ἦταν μουσκεμένος στὸν ἰδρώτα, μὰ ἐνοίωσε εὐτυχισμένο τὸν ἐαυτὸ του. Σ' ἕνα μῆνα τὸ πολὺ, θάταν τελειῶς ἐλευθερὸς... ἢ νεκρός! Ἀν γλύτωνε ἀπ' τοὺς βάλτους καὶ τὴ θάλασσα, θὰ ξανάρχιζε τὴ ζωὴ του. Κι' ἐπειτα ἀπὸ πολλὰ χρόνια, ὅταν ἡ ἡλικία θ' ἄλλαζε τὴ φυσιογνωμία του, θὰ μπορούσε ἴσως νὰ γυρίσῃ στὴν πατρίδα του...

Κατὰ τὴ 3, μπήκε στὸ μικρὸ γραφεῖο, πρὶν ἀπ' τὸ μαγαζί, γιὰ νὰ πάη διατάγας ἀπ' τὸν ἀφεντικὸ του. Ὁ ἀπακάλῃς τὸν ὑποδέχθηκε μετὰ μιά ἀσυνήθιστη χαρὰ καὶ τοῦ ἀπλώσε τὸ χέρι του — γιὰ πρῶ- τὴ φορά!

—Ναί, μπορεῖς τώρα νὰ μοῦ δώ- σης τὸ χέρι σου, τοῦ εἶπε. Ἐρεῖς καλὰ πὼς δὲν σὲ πιστεύω, ὅταν ἔλεγε πὼς ἦσουν ἀθῶος. Σήμερα τὸ μεσημερὶ ὅμως, ἔμαθα ἀπ' τὸ διοικητὴ κατὰ σπουδαίον: Κάποιος μάρ- τυς κατέθεσε πὼς σὲ εἶδε νὰ δα- νείζεις τὸ μαχαίρι ἐκεῖνον στὸ φίλο του. Τώρα βλέπεις, πού πάλῃ σου ἡ ὑπόθεσι, ἀνοῖξεν τὸ στόμα τους δ- σοὶ φοβόνταν ἄλλοτε νὰ μιλήσουν. Κι' οἱ ἀνακρίσεις ἀπέδειξαν πὼς ἦ- σουν ἀθῶος... Ὁ γίνῃ ἀναθεώρησι τῆς δίκης σου. Σ' ἕνα-δύο μῆνες, θάσαι πιά ἐλευθερὸς καὶ γυρίσης στὸν τόπο σου. Ὁ σὺ δώσω λί- γα λεφτά, γιὰ ν' ἀνοίξης ἕνα μα- γαζάκι... Ὅχι, μὴ μ' εὐχαριστῇς! Δὲν κάνω τίποτε σπουδαῖο...

Ὁ Λεγκωτρεκ ἔμενε ἀμίλητος. Ὡστε λοιπὸν ἦταν ἀθῶος! Ἐφ' ὅσον, ἡ σκέψις ἐκείνου πού ἐ- πρόκειτο νὰ κάνει, ἐδίωξε τὴν εὐ-

τυχία του καὶ τὸν γέμισε τρόμο. Ἡ ἀθώότης του γιὰ τὸν παλὸν φόνο δὲν θὰ ἐμπόδιζε νὰ τιμωρηθῇ γιὰ τὴν τωρινὴ κλοπὴ! Ἀν τὸν ἐπία- ναν, θὰ τὸν ἐστελνῶν νὰ σπάζῃ πέτρες ἐπὶ 3 χρόνια, ἢ νὰ κόβῃ κα- λάμια στοὺς βάλτους, ἐκτεθειμένος στοὺς πυρετοὺς καὶ τὰ φαρμακεῖα φείδια! Κι' ἡ θέσι του θὰ γινόταν πολὺ βαρύτερη, ἂν ἀνακαλύπταν τὴν ἀπόπειρά του νὰ δραπετεύσῃ... ἱ- δίως δὲ ἂν οἱ ἄλλοι, οἱ σύντροφοί του, εἶχαν πληγώσει κανένα φίλακα.

Εὐτυχὸς πού μίλησε ἐγκαίρως ὁ ἀφεντικὸς του!

Τ' ἀπόγευμα ἐκεῖνο, δούλεψε ἀδι- ἀκοπα. Ἦθελε νὰ δείξῃ στὸ μα- κάλι πὼς δὲν ἦταν ἀχάριστος... Τὸ βράδυ, θὰ ξανάβαζε στὴ θέσι τοὺς τὰ πράγματα πού εἶχε πάρει, χω- ρὶς νὰ τ' ἀντιληφθῇ κανεῖς.

Γύρισε στὴν καλύβαν του ἀργὰ τὸ δειλινὸ. Ἐβγαλε τὸ σακκί ἀπ' τὴν κρυψάναν πού ἔτοιμάστηκε νὰ τὸ σκώσῃ στὴν πλατὴν του.

Ἐφ' ὅσον, ἔγινε κατὰ παράξενον στὸ μυαλὸ καὶ στὴν ψυχὴ του. Θυμήθη- κε τοὺς πέντε ἄλλους, πού τὸν πε- ριέμεναν στοὺς βάλτους. Γ' αὐτοὺς, δὲν ὑπῆρχε καμμιὰ ἐλπίδα ν' ἀπο- δειχθῶν ἀθῶος! Ἦταν δολοφόνου, τέχων ὁμολογήσει...

Μὰ ἦσαν φίλοι του... καὶ βασίζον- ταν στὴν βοήθειά του! Χωρὶς αὐ- τὸν, δὲν θὰ κατάρθωναν ποτὲ νὰ ὁ- δηγήσουν τὴν πύργαν στὴν ἐπικίν- δυνθ θάλασσα. Καὶ δὲν θάχαν πα- ρὰ τὰ ἐλάχιστα τρόφιμα πού εἶχαν κρύψει ἀπ' τὸ συστῆμα...

Περιέμεναν αὐτὸν, εἶχαν τὴν ἀνάγ- κη του, βασίζονταν στὴν ὑπόσχεσί του!

Ὁ «Θαλασσινός» σκέφθηκε λίγο ἀκόμα... Ἀπ' τὸνα μέρος, ἡ ἀπό- λυτη καὶ ἀκίνητη ἐλευθερία, ὁ θρι- αμβευτικὸς γυρισμὸς του στὸ σπί- τι του, στὴ γῆ, ἡ ὑπέρτατα του. Ἀπ' τ' ἄλλο, κόποι καὶ ταλαιπωρίες... ἴσως καὶ ἡ ἀποτυχία, ἡ σύλληψις, ἡ τιμωρία... καὶ ἄλλα χρόνια ἀτελεί- ωτα μαρτυρικά!

Μὰ οἱ πέντε δυστυχισμένοι, ἀνί- κανοι νὰ διαβάσουν τὸ δρόμο σ' ἄστρο, νὰ σηκώσουν ἕνα πανί, νὰ κρατήσουν τὸ τιμὸν, θάταν κατα- δικασμένοι, ἂν τοὺς ἐγκατέλειπε! Εἶδε μετὰ τὴ φαντασία του τὰ πρό- σωπά τους, ἀποφασιστικὰ καὶ δι- ψασμένα γιὰ ἐλευθερία. Συλλογι- στικὴ πὼς ἔλπιζαν καὶ εἶχαν ἑμπί- στευσθ' σ' αὐτὸν. Ἐξορῶντας ὅτι ἕνας Βρετὼν θάλασσινός δὲν πατάει πο- τὲ τὸ λόγο του!

«Εἶμαι πιά καὶ ἐγὼ ἕνας κακο- ποῖός! εἶπε μετὰ τὸ νοῦ του. Ἐκλε- ψα καὶ δέχτηκα νὰ βοηθῶ μιά ἀ- πόπειρα δραπετεύσεως ἀπ' τὸ κά- τεργο!»

Ἡ πάλιν μετὰ τὴ συνείδησί του εἶ- χε τελειώσει. Ὅταν νύχτωσε καλὰ, σήκωσε τὸ σακκί στὶς διατάξεις του πλάτες καὶ ἀνοίξε τὴν πόρτα τῆς καλύβας. Ὑστερὰ διέσχισε τὴν κοι- μιμένην πόλιν, τραβώντας ἀποφαι- στικὰ πρὸς τοὺς βάλτους, πρὸς τοὺς πέντε καταδίκους πού τὸν περίμε- ναν...

Σ. ΣΟΥΡΝΤΕΖ

•••

Ἀνεπιθύμητο... δῶρον

Ἐνὸς μιά κοπέλλα 19 ἐτῶν μα- γείρευε στὸ κατῳφλὶ τοῦ σπιτιοῦ της, στὸ Σάν Κάρλο τῆς Ἰταλίας, ἐπέσε ξαφνικὰ ἀνάμεσα στὰ πόδια της μιά ὀδὶδα πυροβολικοῦ τῶν 105 χιλιστομῶν καὶ τὴν ἐπλήγωσε ἐλαφρὰ. Τὸ βλῆμα αὐτὸ εἶχε ρι- χτῇ ἀπὸ ἀπόστασι ἀρκετῶν χιλι- ὤν, ὅπου ἔκανε γυμνάσιον βο- λῆς μιά μονὰς τοῦ πυροβολικοῦ.

Θησαυρός

ΒΡΑΒΥΛΙΑ ΕΠΙΘΥΜΟΝΤΕΣ ΕΠΙΘΥΜΟΝΤΕΣ

Ἰδιοκτησία—Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ— Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 • ΤΗΛ.: 27-135—29-967 • ΤΙΜΗ ΔΡΧ' 4000

Κοζερ τῆς εβδομάδος

ΦΟΙΝΟΠΩΡΙΝΗ ΑΣΤΑΘΕΙΑ

Νὰ ἦταν καὶ κανένας νέος, κα- νένας ἄξιός μ' αὐτὴν μετὰ τὴν φρε- σκάδα, μετὰ τὴν ὁμορφίαν μετὰ τὴν γὰρ- της... Εἰκοσιπέντε χρόνια διαφορά. Μιά ζωὴ. Στὴν εἰσόδον αὐτῇ, στὴν ἐξοδὸν ἐκείνου. Καὶ τῆς κάνει τὰ κορδαλὰ καὶ τοὺς κακοὺς τοῦ τρόπου, τις ἀπιστίες του... Τῆς δίνει ἀκόμα νὰ καταλάβῃ ὅτι κου- ράστηκε κοντὰ της. Κουράστηκε ὁ- χὶ μόνο σωματικὰ. Αὐτὸ εὐτε τὸ προσέγει ἡ κόρη. Κουράστηκε ὁ- μως καὶ ψυχικὰ. Βαρὺς καὶ κα- θυστερημένος προσέρχεται τις μέ- ρες τὸν συναντήσουν καὶ ὅλο ἡ- τὰ ἀφορμὴ νὰ ἐφεύγῃ.

Ἀλλοῦ τ' ὄνειρο καὶ ἄλλου τὸ θαῦ- μα. Στὴν ἀρχὴ τῆς γνωριμίας τους τὴν ἐβλεπε σὰν θεότητα, ἐβλεπε τὸν ἐαυτὸ του κατώτερο της. Θεωροῦσε θυσία τὴν ἀνταπόκρισί της στὴν ἐρωτικὴ του πρόσκλησι, καὶ ἔτρε- με μὴπως τὴ χάσῃ. Καὶ τώρα, ἀλ- λαχὴ στὴν κατεύθυνσι. Ὁ βαρε- μός, ἡ ἀδιαφορία, ἡ ρουτίνα, ἡ τι- μωρία. Νέα ἐνδιαφέροντα. Ἐχει τις πληροφορίες του τὸ κορίτσι.

Σὲ μὴ ἄλλα, ἀκόμα πιὸ νέα, ρί- νει τὰ δολωμάτα του. Δὲν τοῦ φτάνει δηλαδὴ τὸν εἰκοσιπέντε ἔ- τῶν ἡ διαφορά. Θέλει μεγαλύτερη ἀκόμα τὴν ἀπόστασι. Σὰν δὲν ντέ- πεται... Ὁ ἀνίσχυτος ὁ ἀχάρι- στος, ὁ παραλυμένος.

Βρίκει. Ὅπως ὁμως συμβαίνει συνθῆς πρὶν ἀπὸ τὴν βραδὴ κῶ- βεται ἡ ἀγάπη. Ἀν δὲν τὸν ἀγα- ποῦσε, δὲν θὰ καθόταν νὰ γεμίσει τόσα κατεβὰ γιὰ νὰ καταγγεῖλῃ τὸν ἀπιστὸ τῆς Νόμιζε πὼς θὰ τῆς ἀνάθε λαιμπαδὸς. Κι' αὐτὸς τῆς φέρεται μετὰ προστυχία καὶ μετὰ σκα- ῖτητα. Νὰ τόκανε κανένας καλύτε- ρος καὶ αὐτὴν νὰ τῆς ἔπαινε καὶ ἰσοδύναμος μ' αὐτὴν, θὰ τῆς ὀδύρισε φουρί. Αὐτὸς ὅμως; Τὴ βλέπουν μαζί του καὶ τὴν ἐλπιολογῶν: «Ποῦ τὸν πέτυξες τὸν πατέρα σου;» Ἀφασίωμένη ὅμως τὸ προχωρημέ- νο του φθινόπωρο δὲν θέλει ν' ἀ- κοῦσῃ ἐναντίον του λέξι.

Καὶ εἶδατε τὸν εὐχαριστῶ. Τὴ στραπατσάει καὶ τὴν προδίδει... Καταπληκτικὸ φαίνεται τὸ φαι- νόμενον στὴν κοπέλλα. Πόσο τῆς λείπει ἡ πεῖρα... Ἀν ἦταν κάπως περισσότερο προχωρημένη στὴ ζωὴ, θὰ ἤξερε ὅτι τίποτα δὲν εἶναι πε- ρισσότερο φυσικὸ. Ἀνέμεσε σὲ νέ- ος καὶ σὲ ὄριμους, οἱ περισσό- τερο ἀσάτοι δὲν εἶνε οἱ πρῶτοι.

Δύο εἶναι οἱ βασικοὶ λόγοι πού προκαλοῦν τὴν ἀστάθεια τῶν ὀρι- μων. Ἀς ἀρχίσουμε ἀπὸ τὴν ἀ- γαθὴ πλευρὰ, ἀπὸ τοὺς λόγους συ- νειδήσεως. Ἡ συναίσθησις τῆς εὐ- θύνης ἡ ἐκτίμησις τῆς ζωῆς, πού κάνει ὁ ἡλικιωμένος σ' ἕνα κορί- τσι, ὅταν τοῦ σκληρῶν τὴ ζωὴ.

Τὸ γεγονός ὅτι δὲν τὸ σκέφθηκε νωρίτερα, δὲν εἶναι λόγος νὰ μὴ τὸ σκεφθῇ ποτὲ.

Φυσικὰ, δὲν ἐπρεπε νὰ γίνῃ ἡ ἀγνή. Κακῶς ἔγινε. Ἀλλὰ ἐπειδὴ ὑπάρχει ἡ κακὴ ἀγνή, κακὰ πρέ- πει νὰ τὸ πηγαίνουμε ὡς τὸ τέ- λος; Ὅτι ἦταν παράλογον.

Ἐρχεται, λοιπὸν, ἡ ὥρα πού ὁ

ποστέλλει ὁ ἐγώισμός τῆς σημαία του καὶ ὁ ἀνθρώπος, ὁ ὁποῖος, πά- νω στοὺς πρώτους ἐνθουσιασμούς, δὲν ἔκανε τις ὀρθολογικὰς πράξεις του γιὰ ν' ἀναμετρήσῃ τὸ μέγε- θος τῆς διαφορᾶς πού τὸν χωρί- ζει ἀπὸ τὸ νεαρὸ θῦμα του, συνέρ- χεται καὶ φάνηκε νὰ βοηθῇ τὴ θύρα τῆς ἐξόδου. Κάποτε παίρνει ὡρὰ τὸ δρόμο τῆς φυγῆς. Ἀλλοτε, φεύ- γει μετὰ τεχνάσματα. Παριστάνει τὸν κακὸ τρόπο, τὸν ὀχλρὸ, τὸν τυραν- νικὸ, δειχνεῖ τὸν ἐαυτὸ του χει- ρότερο ἀπὸ ὅ,τι εἶναι καὶ νὰ φαί- νεται μεγαλύτερη ἀπὸ τὴν πραγμα- τικὴ ἡ σωματικὴ του κόπωση γί- νεται κουραστικὸς, ἀχάρος, ὡς πού ν' ἀπαύδησῃ ἐκεῖνη καὶ νὰ δώσῃ — ἂν θὰ τὸ δόσῃ — πρώτη τὸ σύνθημα τοῦ χωρισμοῦ.

Ἐρχόμεστε, τώρα στὸ δεύτερο λόγο. Εἶναι ὁ συνθησέτερος. Καὶ — ἀλλοῖμονο — ὁ πλησιέστερος στὴν ἀνθρώπινη φύσι. Ὁ ἀνθρώ- πος πού ὀρίμωσε καὶ, βλέποντας ὅτι βαδίζει ὀλοταχὺς στὸ τέρας, κυττάζει νὰ ἐπιωφεληθῇ, ὅσο μπο- ρεῖ σὲ πρὸ πλατεῖα ἀκτίνα, ἀπὸ τὰ ἀγαθὰ τῆς ζωῆς.

Ὁ νέος, τὴν βιασθῇ: Ὅτε τὸ σκέπτεται αὐτὸς τὸ τέρας. Τὴν αἰ- νωνιότητα νοιῖζει πὼς ἔχει μπρο- στά του Ὁ ἄλλος ὅμως: Κάθε μέρα καὶ μιά τούφα ἀσπρά μαλ- λιά, κάθε μέρα καὶ μιά οὐτίδα, κάθε τόσο καὶ λιγώτερος οἱ δυ- νάμεις.

Γιὰ ὅλους ἀβάβαιο τὸ αὔριο. Πο- λὺ περισσότερο ὅμως γιὰ τὸν ὀρι- μο, πού δὲν ἔρεῖ πὼς θὰ ἐυ- πνήσῃ. Ὅτι εἶναι κύριος τοῦ σώμα- τός του, κύριος τῶν κινήσεών του, ἡ κανένα νύπνησις τῆς μοῖρας θὰ τὸν καθλώσῃ στὸ κρεβάτι.

Ἐπὶ αὐτὸν ὅμως στὸ μεταξὺ τὸ σήμερον. Καὶ ἐννοεῖ νὰ τὸ γαρῇ.

Ἡ βουλήμια τοῦ ἀνθρώπου πού ἔρεῖ ὅτι σὲ λίγο θὰ πάρουν ἀπὸ μπρός του τὰ πιάτα καὶ τὰ πο- τήρια. Πέφτει μετὰ τὸ μούτρα στὸ γεῦμα. Ἀφήνει τὸ ἕνα, πίνει τὸ ἄλλο. Ὅσο μπορεῖ μεγαλύτερη ποι- κιλία.

Καὶ περιμένετε νὰ στεριώσῃ... Δὲν λέω πὼς δὲν ὑπάρχουν πολ- λοὶ πού στεριώνουν. Ὁρμιοὶ πού καταθέτουν ἐγκαίρως τὰ ὄπλα. Ἀ- ποσύρονται ἀπὸ τὰ ἐρωτικὰ πελά- γη καὶ γώνονται ν' ἀγκυροβολή- σουν σ' ὅποιο λιμάνι τοὺς ἔρῃ πιὸ βολικῶς.

Ἀλλὰ ὑπάρχουν καὶ οἱ ἄλλοι, οἱ μαχητικοί, πού παρατείνουν τὴ μά- χην ὡς τὴν τελευταία πνοή τους. Τίποτα δὲ λογαριάζουν, οὔτε τὴν ἑάντησι, οὔτε τὴν γελοιστοποίη- σιν. Ὁλομυστὲς πού δὲν ἐννοοῦν νὰ πε- ράσουν στὴν ἐφεδρεία.

Αὐτοὶ εἶναι οἱ ἐπικίνδυνοι. Οἱ νέοι δυσκολεύονται νὰ τὸ καταλά- θουν. Καθὼς σπρωρίζονται σὲ μιά λογικὴ ἐντελὴς ἐπιφανειακή. Βρί- σκουν ὅτι ἡ ἐρωτικὴ ἀστάθεια εἶνε τῆς νεότητος καὶ ὅχι τῆς ὀριμότη- τος ὁ συνοδοιπόρος.

Ἐδῶ γελοιοῦνται. Ἐδῶ τὴν πα- θαίνουν οἱ κοπέλλες πού πιστεύουν ὅτι ἡ προχωρημένη ἡλικία εἶναι ἡ ἀσφαλέστερη ἐγγύησι σταθερότη- τος. Κι' ὅταν βγοῦν ἀπατημένες, βάζουν τὰ κλάματα.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Ἀπολύτρωσις...
(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

ΛΥΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Μαθήτριες

Γνώρισα δυὸ μαθήτριες... Μιλήσαμε γιὰ τὸνα ἢ τ' ἄλλο, μάλλον σοβαρὰ, γελᾶσαμε λιγάκι, φλυαρήσαμε καὶ πέρασε μιά ὥρα μετὰ χαρὰ. Γνώρισα δυὸ μαθήτριες... Τὶς εἶδα σεμνῆς, μετὰ

Ι. ΑΘΗΝΑΙΟΥ

Ο ΔΡΟΜΟΣ ΤΗΣ ΑΝΑΡΤΙΑΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Σταύρος πέτυχε στις εκλογές και βγήκε βουλευτής, με δέν ησύχασε. "Ήθελε τώρα να γίνει και υποψήφιος. Υποσχέθηκε λοιπόν στη Φανούλα, που ήθελε να αποκτήσει ένα-δυο παιδιά και ν' άφοσιωθεί στο σπίτι τους, ότι μόλις θα πραγματοποιούσε και το δεύτερο αυτό όνειρό του, θα ήσυχασε για πάντα από την πολιτική. Στο μεταξύ ο Μικές είχε αγοράσει ένα αυτοκίνητο και μ' αυτό έκαναν εκδρομές μαζί με τον Τιμονή και τ' Ζουλούδη.

Το παρόξενο ήταν πως κι' ο Σταύρος το θεωρούσε φυσικό να ενδιαφέρεται ο Τιμονής εξαιρετικά για τη γυναίκα του. Και τύγαινε πολλές φορές να του ληφ πράγματα που δεν έπρεπε να λένονται σ' ένα ξένο. Μια φορά που είχε πέσει η Φανούλα κι' είχε χτυπήσει το γόνατό της, ο Σταύρος στην έκδρομή, το είπε στον "Αρη.

Χθές είχαμε ένα ατύχημα. Έπεσε η μπέεμα μας και χτύπησε το γόνατό της. Ο "Αρης, με χείλη σφιχτά, κύτταξε έρωτηματικά τη Φανούλα.

Χτύπησε πολύ! είπε πάλι ο Σταύρος.

Όχι δά! Έκανε ο "Αρης σοβαρά, ενώ τα μάτια του την κύτταζαν έρευνητικά.

Δείξε το γόνατό σου στον κύριο Πρόεδρο! είπε τότε ο Τάκης Ζηλούδης.

Η Φανούλα κοκκίνισε.

Άφησε τις κουταμάρες! είπε.

Γιατί; ρώτησε άθώα τάχα ο Ζηλούδης. Ο κύριος Πρόεδρος έχει ιατρικές γνώσεις.

Σοβαρά... ρώτησε η Φανούλα, παίρνοντας άθελά της το τσαχινίτικο ύφος που της είχε γίνει συνήθεια.

Είχα σπουδάσει τρία χρόνια ιατρική, αποκρίθηκε ο "Αρης. Πάντως για ένα μικρό χτυπηματάκι στο γόνατο, φαντάζομαι, ότι ένω άκετες γνώσεις.

Γύρισε η Φανούλα να κύτταξε τον άντρα της. Αυτός όμως είχε απομακρυνθεί. Ήταν με κάποια κυρία και κύτταζε πέρα-κάτα την πλαγιά...

Έλα, έλα, γρήγορα, τώρα που δεν κύτταζε ο σύζυγός! είπε άστεία ο Τάκης.

Και με αναιδία της σήκωσε το φόρεμα. Τα μάγουλά της κοκκίνισαν. Η πρώτη της κίνηση ήταν να χασοκοχή τον αναιδή. Είδε όμως τα μάτια του Τιμονή καρφωμένα στα γυναιά της πόδια, γυαλιστερά, λαίμαργα. Κοκκύλασε! Από την ταραχή της έμεινε ακίνητη, με αναστατωμένο το φουστάνι. Ο "Αρης έσκυψε, ακούμπησε το χέρι του στο πόδι της, κύτταξε το μικρό τραύμα. Έπειτα γέλασε.

—Δεν πιστεύω να χρειαστή χειρουργική επέμβαση!...

—Όχι! είπε ο Τάκης. Και όμως, κύριε Πρόεδρε... χρειάστηκε!

Ήταν από τα άστεια του...

Η Φανούλα άφησε το φουστάνι της να πέσει. Ήταν κοκκίνη σαν παπαρούνα.

—Έλα, κάθισε κοντά μου της είπε ο Τιμονής. Θέλουν ήσυχία αυτά τα χτυπήματα. Κάθισε εδώ!

Σ' όλη αυτή τη σκηνή η Φανούλα πρόσχε μονάχα τον άντρα της, που βοισκόταν ακόμα μακριά, με την πλάτη γυρισμένη. Είπε ξανάει ολότελα την παρουσία του αδελφού της. Άξαφνα είδε τα μάτια του Μικέ σπληλωμένα απάνω της σοβαρά αψηφικά. Σάστισε... Ο Τιμονής όμως της έκανε θέσι δίπλα του κάτω στο γρασίδι. Σαν μαγνητισμένη προχώρησε και κάθισε κοντά του.

—Ακούμπη, της είπε ο Πρόεδρος. Ακούμπησε την πλάτη σου απάνω μου, να καθήσεις ξεκούραστα!

Όταν γύρισε ο Σταύρος την είδε ν' ακουμπά, να ξεπλώνεται σχεδόν στα γόνατα του Τιμονή.

—Άχά! φώναξε εθθύμα. Την υποβάλλετε σε κόυρα τη γυναίκα μου, κύριε Πρόεδρε.

—Είναι τόσο σοβαρό το τραύμα της! ειρωνεύθηκε αυτός.

Σιγά-σιγά με τρόπο κατώρθωσε διως να ξεφύγει η Φανούλα από τον Τιμονή.

Ο Μικές της έκανε νόημα πως ήθελε να της μιλήσει.

—Τί θέοσιμο είναι αυτό... της είπε αψηφικά!... Δεν ντρέπεσαι!... Δεν καταλαβαίνεις πως ο Τιμονής σουεί ριγιά!...

—Τί θέλεις να κάνω!...

—Να τον αποσύνης!...

—Οά θυμάς;

—Με τρόπο, βέβαια... Δεν σου λέω να τον προσβάλλεις!...

Τα ίδια κι' ο Μικές!... Όλοι της ζητούσαν να παίξει με τη φωτιά, ναοίς να καίγεται. Όλοι πίστευαν πως είχε την ικανότητα να προκαλή και συγγρόνως να κρατήσ σε απόστασι...

Γύρισε την πλάτη στον αδελφό της θυωμένη.

Υπευργική κρίσι

Λίγο μετά το Δεκαπενταύγουστο, ήθε

Προτεραιότης

Το σαλόνι του οδοντογιάτρου Νυστερή, είναι γεμάτο από ώριους κυρίες και δεσποινίδες.

Σε μία στιγμή, μπαίνει ένας μεσόκοπος κύριος, κρατώντας στο ένα χέρι τη μαγκούρα του και στο άλλο τον χαρτοφύλακά του.

Ρίχνει μία ματιά προς την πόρτα του ιατρείου κι' ύστερα στρογγυλοκόβεται σε μία πολυθρόνα, τρώγοντας με τα μάτια του μία-μία τις πελάτισσες του οδοντογιάτρου.

Περνάει έτσι ένα τέταρτο της ώρας με απόλυτη ήσυχία. Κατόπιν, μία πελάτισσα, που ή γλώσσα της την τρώει, λέει:

— Ούφ! Άρχει πολύ ο γιατρός και βιάζομαι!...

— Κι' εγώ βιάζομαι, δεσποινίς, απαντά ο μεσόκοπος κύριος.

Τη στιγμή εκείνη, η πόρτα του ιατρείου ανοίγει. Βγαίνει μία άλλη κυρία και διευθύνεται προς την έξοδο. Άμέσως κατόπιν παρουσιάζεται ο γιατρός και λέει:

— Να πάρει εκείνος που περιμένει περισσότερο ώρα!...

Ο κύριος με τη μαγκούρα σηκώνεται άμέσως, ενώ οι κυρίες τον κυττάζουν άρρηκτα κι' έτοιμες να διαμαρτυρηθούν. Ο άνωκτος όμως που μπαίνει την αγωνία της τους, τις προλαμβάνει:

— Μου φαίνεται, γιατρός, λέει απειλητικά, πως εγώ είμαι εκείνος που περιμένει περισσότερο. Πάνε δυο χρόνια που περιμένω να μου πληρώσει το ένοργεια που έχει πάρει για το Ιατρείο μου!...

Ο ΦΑΚΟΣ

νωρίς - νωρίς λαγανισμένος ο Σταύρος το μεσημέρι στο σπίτι.

— Λοιπόν, Φανή!... Πάνε τα ψέματα. Υπουργική κρίσι!...

— Σοβαρά!...

— Δεν ακούς τί σου λέω; Αύριο, μεθαύριο, θα παραιτηθούν δυο ύπονοί!...

— Κι' ένεις πιθανότητα εσύ!...

— Μεγάλη, καθώς καταλαβαίνω! Ο Παπαλής μου λέει να μην αμφιβάλλω. Τον κάλεσα να φάμε μαζί απόψε...

Είχαν άκετον καιρό να τον καλέσουν. Δεν τόλμησε να φέει αντίρρηση η Φανούλα.

— Κι' αλήθεια, αύριο, κάλεσα τον Τιμονή να πάμε μία έκδρομή στη Βαρκίζα μαζί με το φεγγάσι!...

— Με ποιους άλλους!...

— Ά όγι με άλλους... Οί τρεις μας, Φανούλα, με το αυτοκίνητό του!...

— Έσύ τον κάλεσες η αυτός!...

— Η κουβέντα τόφερε... Έκανε μία ζέστη πνιγιοτή στο γραφείο του. Κι' ο "Αρης ιδρωκοπούσε όλη την ώρα. Τότε του πέταξε εγώ: «Τέτοια έπονή αξίζει να υπάνιο στη Βουλιαγμένη με το φεγγάσι».

Και δεν πάμε; απάντησε. Αύριο βράδυ που δεν ένω συμβούλιο πάμε αν θέλεις με τη γυναίκα σου στη Βαρκίζα...

Δεν μίλησε κάμποση ώρα η Φανούλα. Σαν να ένοιωσε κάποιο φόβο στην καρδιά.

Πάλι όμως συλλογίστηκε. Τί φόβο υπορούσε νάχη σε μιαν έκδρομή όπου θα ήταν δίπλα της ο Σταύρος. Στο μεταξύ, το π.δ ένοργητικό ήταν το βραδυό τοσπέ-ζι στον Παπαλή.

Κατά τη συνήθειά του, ο γέρο πολυτέμμενος ήθε νωρίς - νωρίς. Κι' από την πόρτα της άναγγειλε με το πομπώδες ύψος του:

— Καλησπέρα κυρία Βουλευτού! Εύνομαι πριν τελειώση η έδωδαδα αυτή να σε γαιρέτησω με τίτλο πολύ άνωτερο!

Έπειτα της πήρε τα γένοια και τα φίλησε πολλή ώρα.

Αυτή τον άφησε μοιρολαϊκά!...

Την κύτταξε από την κορυφή ως τα νύγια. Είπε φορέσει επίτηδες τ' ά φοιστανάκι με πολύ κλειστό λαιμό. Ήταν ο μόνος τρόπος ν' άμυνθ στα άδιόκοιτα γένοια.

Κατσούφιασε ο γέρος.

— Τί φουστάνι είναι αυτό... γκοίνιαζε.

— Δεν σ' άρέσει!... τον ρώτησε τσαπνικά.

— Δεν σου πάει διόλου!...

— Γιατί!...

— Δεν ξέρεις πως η όμορφιά σου είναι ή άσπρίλα σου κι' ο ώραιός σου λαιμός!... Τί δουλειά έχει έδώ αυτό το σούνο!...

Έγινε το νέρι του στο στενό λαιμό, και της τράβηξε όσο μπορούσε το φόρεμα. Η Φανούλα γελούσε, ειρωνικά.

— Έλα κάθισε φόνουια! του 'πε επί τέλους.

Και τον τράβηξε στον καναπέ. Αυτός κάθισε στονωγμένος δίπλα της.

— Σε δυο ήμέρες θα πάση απόφασι ο "Αρης είπε.

— Ποιός θα Βάλη στη θέσι των δυο ύπουνων που παραιτούνται!...

— Να ιδούμε θ' άποφασίση για τον άντρα σου!...

— Μα δεν μου είπες ότι είναι βέβαιος!...

— Ε, εγώ το λέω... Να ιδούμε διως τί θα πη κι' αυτός!...

Φαινόταν σαν μωτοαυμένος. Κάτι πάγωσε μέσα στην καρδιά της Φανούλας.

«Έχει γούστο να παρεξήγησε που φέρεσα αυτό το φουστάνι!» συλλογίστηκε.

Κι' άμέσως μετανόησε που είχε άφήσει μέσα της να νικήση η ευνουχία της.

«Ήταν εγωϊστικό έκ μέρους μου, συλλογίστηκε. Άν σκεπτόμουν την ευτυχία του Σταύρου, δεν θαδία σημασία. Στο κάτω - κάτω ο γέρος αυτός είναι ακίνδυνος».

Μονάχα ο έξευτελισμός κι' η άηδία τη στενωγορούσαν.

Γύρισε και έριξε στον Παπαλή μια τσαπνική ματιά.

— Όστε έτσι ε; Δεν είσαι βέβαιος ότι θ' άποφασίση για το Σταύρο!... Κι' όμως ο Σταύρος δεν αμφιβάλλει. Τό περιμένει!...

— Ο Σταύρος μπορεί να το περιμένει!...

Η φωνή του είχε κάποιον τόνο καθαρά άπειλητικό.

Η κουβέντα σταμάτησε. Δεν υπήρχε άμ...

φιδοβία... Ο "Αριστέιδης Παπαλής είχε θυμώσει.

Μία ιδέα ήθε της Φανούλας.

— Άχ, στέναζε. Άκόμα με πονεί το γόνατό μου!...

— Άπό τί;...

— Ά, δεν τ' άμαθες; Έπεσα, και χτύπησα άσχημα!...

— Στο γόνατο!...

— Ναί, θέλεις να το ιδής; Άκόμα φαίνεται!...

Τό μάτι του γέρου έρωτιάση ζωήρεψε.

— Για να ιδώ!... είπε.

Προσεκτικά άνασκήωσε το φόρεμά της η Φανούλα. Στο γόνατό της που ήταν γυμνό φαινόταν μία μικρή άμυνή. Ακούμπησε το γέρι του ο Παπαλής στη λευκή σάκα.

— Δεν φαίνεται!... Σε πονεί διως άλλη-θεις!...

— Άρκετά. Μήπως είναι ποισμένο!...

Τό γέρι του άνοιξε να την άγγίξη με άναίδεια.

Εωρίτε η Φανούλα στη σκείη πως είχε προκαλέσει ή ίδια επίτηδες. τίς τοιμίες του γειονομίες. Ήθεσε όμως πως ήταν ο μόνος τρόπος για να τον αλακώση.

Πραγματικά όσο τον άφινε έλευθερο να παίξη με το πόδι της τόσο έδλεπε στη συσιονωμία του, την άλλανή. Τό ύφος του γινόταν πάλι φιλικό ένθουσιώδες όπως άλλοτε.

Η άναίδεια του την έκανε να νοιώθη την έπιθυμία να τον ναστοκόιση. Κι' όμως κατάφευε να ναιουγέλη και θά-λεγε κανείς πως του έδινε θάρρος με τα μάτια.

Τό γέρι του άνεβαε το φουστάνι είχε σηκαβή πολύ πιό ψηλά από το γόνατο! Η σάκα της άστοαυσε άλαβάσταται.

Τό πλάσμα έπό το πιό καθαίο πεντελικό μάσουρο.

— Κοίμα!... θιούρισε σε μία στιγμή η Φανούλα. Κι' εγώ ήμουν τόσο σίγουρος πως ο Τιμονής τόνει πάρει απόφασι για τον Σταύρο.

Πέρασε το κοκκαλιάρικο, στεγνό γέρι του απάνω στο δέμα της. Πισω από τα γοντρά γυαλιά του τα μάτια του της ναιουγέλασαν πονηρά.

— Κάτι θα νίνη! Κάτι θα νίνη! είπε. Ποιός τον άφινει να η διαλέξη τον άντρα σου; Γιατί είμαστε κι' έμεις έδώ!...

Με δυσκολία κατώρθωσε ν' απομακρυνθ η Φανούλα πριν τα γάδια του φτάσουν στο άπονωόποτο. Τού ναιουγέλασε και τον φοβόρισε με το δάκτυλο.

— Είσαι διως ένας άναιδής!...

— Ποιός σου φταίει!... της αποκρίθηκε.

Άλλα φορά διάλεξε! Να Βάλεις φορέματα κλειστά στο λαιμό ή άνοιγτά!...

Έκείνη τη στιγμή ήθε ο άντρας της. Φαινόταν πολύ συλλογισμένος.

— Τί νέα; ρώτησε ο "Αριστέιδης.

— Δεν ξέρω... Δεν μου φαίνεται έντε-λως άποφασισμένος ο "Αρης αποκρίθηκε.

Και δινηθήκε πως υπήνοαν πολλές άπαιτήσεις για τα δυο ναστοφυλάκια. Κι' ο "Αρης βροσκόταν σε δύσκολη θέσι.

— Θα πάτε αύριο έκδρομή!... ρώτησε ο Παπαλής.

— Τό ξέρεις... ρώτησε ο Σταύρος.

— Ναί τον άκουσα που τόλεγε στο Ζηλούδη.

— Ναί θα πάμε... αν δεν παρουσιαστή κανένα εμπίδιο!...

— Ε, άφού θα πάτε μαζί έκδρομή, είνε μία εύκαιρία να τον έλλασε!...

— Άν διως υπάνοουν έλλασ συμφέρου-τα!...

— Έννοια σου! είπε σίγουρος ο "Αριστέιδης. Θα του μιλήσω εγώ αύριο!...

Και άθελά του, νούισε και κύτταξε τη Φανή ναυηλά στη φούστα της. λες και μέσα από το λεπτό ύφασμα έδλεπε ακόμα το λευκό γόνατο.

Σαν να πρόσσε ο Σταύρος αυτή την καυή ματιά και σαν νάστριψε επίτηδες άλλοι τα μάτια του ενώ στα νείλη του ζωγοφίζόταν ένα άνεπαίσθητο είρωικό ναιούελο!...

Η έκδρομή

Όλη την άλλη μέρα ο Σταύρος άσνολήθηκε με την προετοιμασία της έκδρομής που φαινόταν ότι νι' αυτόν είναι μεγάλη σημασία. Κι' έδινε όδηγίες της Φανής να έτοιμάση ένα σωρό ώραια πράγματα. Αυτή παραξενευόταν.

— Μα γιατί δεν καθόμαστε να φάμε σε κανένα κέντρο... ρώτησε. Είνε άνάγκη να πάρουμε τόσα πράγματα μαζί μας!...

— Ξέρεις, της είπε στο τέλος ο Σταύρος. Ο "Αρης προτιμεί μία έρωική άκρο-γιάλια Καταλαβαίνεις όταν ιδούν το ύπουνο αυτόκίνητο δεν θα μας άφήσουν σε ήσυχία!...

Έπί τέλους όλα έτοιμάστηκαν.

— Μη ξενάσεις τα ναιγιά!... είπε ο Σταύρος.

— Είνε άπασαίτητο να κάνουμε υπάνιο!...

— Μα νι' αυτό πάμε!... γέλασε ο άντρας της.

— Έστρώσε τα νείλη της ή κοπέλλα.

— Τί έπαθες!... τη ρώτησε νευροιασμένος.

— Δεν μου πολυαρέσει ή ιδέα να κάνουμε υπάνιο!...

— Έλα τώρα άσε τίς σεμνοτυφίες. Έδώ πηγαίνεις και κάνεις υπάνιο υποσπτά σε νιγιάδες άνθρώπους, μέσα μεσημέρι στον ήλιο και δεν ντρέπεσαι!...

— Άλλο είναι αυτό!...

— Έγυες μία παραξενή ήθική έσεις οι γυναίκες!...

— Σταύρο αποκρίθηκε η Φανούλα, μη κάνης πως δεν καταλαβαίνεις ότι κι' ο Τιμονής!...

Την διέκοψε άπότομα:

— Φανή!... Να σ' άκούση κανείς θα νομίση ότι όλοι οι άντρες είναι έρωτευμένοι μαζί σου!...

— Δεν σου λέω πως είναι έρωτευμένος... Τό ύφος του όμως είναι παραξενό μαζί μου.

— Είσαι μία έλκυστική γυναίκα Φανή! Δεν έξερεις λοιπόν πως οι κίνδυνοι υπάνοουν πάντα!... Όπωςδήποτε με τον "Αρη είμαι βέβαιος πως είναι φαντασίες σου!...

Άφού το παρατήρησε κι' ο Μικές, είπε νήνορα η Φανούλα.

Ο Σταύρος κατσούφιασε.

— Τί παρατήρησε ο Μικές!... Πότε!...

— Στην άλλη έκδρομή μας. Δεν στο είπα για να η σε στενωγορώσω!...

Ο Σταύρος έκανε μία κίνηση άνυπόμονη.

— Δεν ξέρω τί παρατήρησε ο Μικές! Ξέρω μονάχα πως ο "Αρης είναι ένας σοβαρός άντρας που δεν φηιζείται για τίς έρωτικές του κατακτήσεις.

— Δεν τα βλέπεις μου φαίνεται άκρι-δώς όπως είναι τα πράγματα!...

— Η συζήτηση είναι άσκοπη την διέκοψε Φανούλα. Βοισκόμαστε στο τέλος των προσπαθειών μας. Δεν πρέπει να νά-

σουμε τό πάν για κουταμάρες. Οδ πάς με τον άντρα σου μία έκδρομή. Κανείς δεν μπορεί να σε κουτσουπολέη. Κι' ο Τιμονής δεν είναι τόσο νυδαίος, ώστε να σε προσβάλει υποσπτά στον άντρα σου!...

— Δεν σου λέω πως είναι νυδαίος δια-μαστούρηκε η Φανούλα. Θα ήθελα όμως να ην έμυι άπονωεμένη να τους βλέπω όλους αυτούς και προσπώντων τον Τιμονή τον Παπαλή και τον Ζηλούδη.

— Φανή!... της είπε σοβαρά. Ώστη-ρά σνεδόν δικαίωμά σου να σκέπτεσαι ό,τι θέλεις. Οά σε παρακελέσω διως ιδιαι-τέως άπόψε με τον Τιμονή να η δείξη την παρωμική έπιφύλαξη. Δεν καταλα-βαίνεις κουτό!... Άπόψε ίσως κόνεται ή τύχη μου!...

— Πάλι!... άναστέναξε η Φανούλα.

— Πάλι... Τελευταία φορά διως... Όταν πάω το νούια του ύπουνογού τότε δεν με ναιάζει. Μη το ξενάσης αυτό άνα-πούλα μου γλυκερία!...

— Καλά!... άναστέναξε η Φανούλα. Θα φοβώ όσο καλύτερα μπορώ.

— Να τόν νουτεύσης τόσο που κι' αν ακόμα ένη άπόφασι να η με Βάλη στο ύπουνογέρι, να μετανιώση!...

— Σαν πολλά περιμένεις από ηένα!... του έμπε με φόβο.

— Ξέρω ότι υπορείς νι' αυτό, της άποκρίθηκε και τη φίλησε με πάθος στο νείλη της πούτεμας.

Έπειτα έφυγε για να πάη να πάση τον κύριο Πρόεδρο!...

— Να είσαι έντελώς έτοιμη!... της φώ-ναξε από τη σκάλα!...

Η Φανούλα ντύθηκε νήνορα. Δεν ή-ξερε τί έπρεπε άκριδώς να φορέση. Άποφάσισε να ντυθ έντελώς άπλά.

Κά αφού θα πήγαινε σε μία έρωική άκρο-θαλασία. Φόρεσε ένα ορόδιο φουστάνι, με νυμνή πλάτη που της πήγαινε έξαι-ρετικά και της άφινε έλευθερία στις κινή-σεις της.

Κατά τίς ένένας άκουσε το κλάφον του αυτοκινήτου και κατέβηκε τωεάτη.

Ο "Αρης άδηνόυσε μόνος του. Μόλις την είδε τη γαιρέτησε φιλικά με το νήρι και της έκανε νόημα να καθήση δίπλα του.

Πίσω κάθ

μιά στιγμή. Της έκανε έντοπωση διως πώς αυτός έμεινε άκίνητος σαν άγαλμα. Λες και δεν είχε αντίληψη την κίνησή της. Αυτή γύρισε κι' έβριξε μιά κλεφτή φοβισμένη ματιά στον άντρα της πίσω. Μήπως τ'ό είχε παρεξηγήσει αυτός;

Ο Σταύρος της ναυονέλασε πολύ φιλικά πολύ ένθαρρυντικά. Σίγουρα δεν θά είχε αντίληψη την αυθόρμητη κίνησή της.

Έφτασαν στη Βακούζα κι' ο "Άρης" ωδάνησε τ' αυτοκίνητο μέσα στην αμμοσβένον σ' ένα μέρος έντελως έρημικό. Έκεί κατέβηκαν.

Ένοιωσε η Φανούλα μιά παιδιατική να-ρά μόλις αντίκουσε τη ναυεμένη ακρογυλιά "Οραϊότορο μέρος δεν υπορούσαν να διαλέξουν. Ένα θανάκι λίγα δέντρα πα-ρέκει κι' η θάλασσα πλατείει κι' άσπυ-νια στα πόδια τους.

— "Ε τι λέτε", ρώτησε ο Τιμονής.
— "Ιδανικά είνε εδώ! φώναξε μ' ένθου-σιασμό ο Σταύρος.

— "Ετσι λέω κι' εγώ. Τι λέει η κυρία... Δεν μπορώ να μιλήσω!... άποκρίθηκε η Φανούλα με ειλικρίνεια. Είνε τόση η όμορφιά εδώ άπόψε, που μου κόβει τη μι-λιά.

— Λοιπόν τί θά κάνουμε... ρώτησε ο "Άρης. Ένώ λέω πούτα τ' όμπάνιο μας, νιά να υπορούμε έπειτα να φάμε...

— Συμφωνώ!... φώναξε ο Σταύρος. "Ε-λα Φανή έτοιμάσου!

Πήγε πίσω από τ' αυτοκίνητο κι' έβγα-λε τ' όφορέα της η Φανούλα. Έπειτα προνόησε πώς τους δυό άντρες με τ' ομνιό της.

Ένοιωσε μιά παράξενη ντροπή, κι' δ-μως ναυονέλουσε. Δεν καταλάβαινε κι' η ίδια τον έαυτό της. Τόσες και τόσες φο-ρές που καθόταν στην παραλία με τ' ομ-νιό υποστά σ' έκατοντάδες μάτια δεν την πείραζε. Τώρα κάτω από τ' μάτια του "Άρη Τιμονή είνε την έντύπωσι πώς ήταν πιό νυνή από άλλες φορές...

Ο "Άρης την κύτταξε μιά στιγμή έκ-στατικός. Ήταν φανερό πώς η όμορφιά της τού προκαλούσε όνι έντύπωσι, αλλά κατάπληξι.

Ήταν αλήθεια πώς τ' σωματάκι της μονάνα με τ' ομνιό φαίνονταν σ' όλη την παρξένή του νοντιά. Οι καμπύλες της, πολύ προκλητικές, δεν είναν τίποτα τ' άν-τισθητικό. Ήταν ένα κορμά υλικής και αιθέριας όμορφιάς. Ο Σταύρος την κύττα-ζε κλεστά κι' η Φανούλα μάντεψε περσι-σότερο, παρξ έβλεπε την έκφορα του, θοι-αυθεντική ναρούμενη.

— Κολυμπάτε... τ' ρώτησε με πνιγμέ-νη φωνή ο κύριος Προέδρος.

— Λιγάκι!... άπάντησε εκείνη.

— Κολυμπάει σαν δελφίνι! είνε ο άν-τορας της.

— Ευποός λοιπόν!...

— Έτορεε σαν παιδί ο "Άρης στη θάλα-σα. Πίσω του ναρούμενη προαυματικά σαν μεγάλο παιδί κι' η Φανούλα. Πάρα πίσω

ο Σταύρος, που φοβόταν πάντα λιγάκι τ'ό κύρο νερό!

Κολυμπήσαν κι' έπαιξαν στ' άσπυ-νια νερά πολλή ώρα. Η Φανούλα έκλεινε τ' μάτια της κι' έβλεπε ανάμεσα από τις μα-κούρες της βλεφαρίδες τη Βαθειά-Βαθειά ακρογυλιά... Τ'ό νερό της φιλούσε τ'ό μι-σόνυμο κορμί της έδινε ένα αίσθημα ά-νυό κι' ήδονικό μαζί.

Ο "Άρης κολυμπούσε καλά κι' αυτός. Ήταν όμορφος υπλός με σώμα κανονικό, και τ'ό κεφάλι του τού έμοιαζε συγκληπι-κού φαίνονταν πιό νεανικό και λιγώτερο αυστηρό από άλλες φορές.

Η Φανούλα έξενασε όλες της τις στε-νονωρίες. Ένοιωσε αληθινή απόλαυσι μ' αυτό τ'ό θαλάσσιο λουτρό. Και τ' άστεία του "Άρη ήταν γεμάτα έξιπνύδα. Ήταν μιά παράξενη κατάσταση. Όταν την κύτ-ταζε ο Παπαλής με τ'ό ύνοά γεροντικά του μάτια ένοιωσε άηδία. Όταν της έλεγε ο Ζηλόδης τ'ά άδιάντροπα άστεία του θύ-μωνε.

Με τον "Άρη διως ούτε άηδίαζε, ούτε θυμώνε. Είναν δίκιο οι έλτες της που τον έλεγαν νοντευτικό άντρα. Προαυματικά κάθε του λέει κάθε του κίνησι, τ'ό πρόσω-πό του τ'ό κορμί του, τ'ό κολύμπι του τ'ό βάδισμά του είναν ένα ύφος άρσενικό και νοντευτικό μαζί, που ήταν φυσικό να θέλ-γη κάθε γυναίκα.

Πρώτος ο Σταύρος ένοιωσε κάποιο οί-γος μέσα σ'ό νερό.
— Δεν μπορώ άλλο κουώνω! φώναξε, θά βγώ.

— Έλεύθερα!... γέλασε ο "Άρης. Έ-μείς θά μινούμε ακόμα λιγάκι ε...

— Λιγάκι!... άποκρίθηκε νελαστή η Φ-ανούλα.

— Ένώ θά έτοιμάσω τ'α τ'όφια είνε ο Σταύρος. Φαντάζομαι πώς η όρεξι θά είνε άοκετή.

— Η όρεξι και η δίψα... άποκρίθηκε ο Τιμονής. Ένομε λίγο κορσάκι μαζί μας...

— Βεβαίοντα! φώναξε ο Σταύρος. Ένομε απ' όλα! Θά τ'ά έτοιμάσω ύσπου να βνήτε νιά να φάμε άμείως.

— Αυτή είνε δική μου δουλειά! είνε η Φανούλα.

— Δεν πειράζει!... φώναξε ο Τιμονής. Καλό τ'ό κάνει να μαθαίνω λιγάκι και νιο-κοκυοί. Δεν έρερετε πώς έργονται τ'α πρξ-νατά!...

— Μή στενονωριέσαι!... είνε ο Σταύ-ρος. Κάνε τ'ό όμπάνιο σου με την ήσυνία σου. Έμένα με έβρει κουώνω εύκολα...

— Πάμε λοιπόν έμεις μιά βόλτα... άνοιγιά!... ρώτησε ο "Άρης τη Φανούλα.

— Πάμε!... άποκρίθηκε άδιστακτα έ-κείνη.

Τώρα προαυματικά δεν φοβόταν. Μέσα σ'ό νερό μέσα σ'ό αναλυτό αυτό άσπυ, όλα της φαίνονταν όμορφα κι' άννα. Και τ'ό ύφος τού "Άρη ήταν πρόσναρο κι' όνι πονό.

Καθώς διως προνόησαν πάλι πρξς τ'ά

έξω κατάλαβε πώς έργοταν πολύ κοντά της. Η φωνή του άκούστηκε άξφανα έλ-λοιώτικη δίπλα της.

— Δεν φαντάζομαι ότι είναι τόσο ό-μορφο!... τής έπτε.

Δεν τόλμησε ούτε να νυοίση να τον κυτ-τάξη.

— Δώσε μου τ'ό νερό σου!... τής έπτε πάλι ο "Άρης. Έλα να κολυμπήσουμε νει-ροπιασμένοι. Μπορείς.

— Δεν έρώ. Δεν ένω δοκιμάσει...

Τούδωσε τ'ό νερό και προνόησαν έτσι κολυμπώντας μόνο με τ'ό έλεύθερο νεό τους. Καταλάβαινε πώς άναπαίσθητα την τραβούσε πιό κοντά του, πώς πότε-πότε τ'ά πόδια τους ντυπούσαν τ'ό ένα στ' άλλο.

— Δεν μου λές' ούτως άξφανα ο Τιμο-νής. Από άνάπη παντρούτρες με τ'ό Σταύρο.

Παραξευήθηκε η Φανούλα. Τέτοια έ-ρώτησι, τέτοια ώρα μέσα σ'ό νερό!... Γέ-λασε!

— Ναι μ' άνάπησε και με ζήτησε...

— Αυτός σ' άνάπησε...

— Άναπηθήκαμε μού φαίνεται...

— Και ποιός άντρας δεν θά σ' άναπού-σε έσένα Φανή!

— Ό, κύριε Προέδρε, γέλασε έ-κείνη.

Δεν νουμίζετε πώς όταν οί υπερόβες είνε πολύ... υπερόβικες δεν φτάνουν σ'όν προ-ορισμό τους...

— Σού λέω μ' όλη την ειλικρίνεια ό,τι σκέπτομαι!

— Τότε είσαστε υπερόβικά καλός μα-ζί μου!

— Μπορείς μού φαίνεται να μού μιλάς σ'όν ενικό και να με φωνάζεις "Άρη τώρα που είσαστε μόνον!

— Μπορώ να σ'ερωτήσω λοιπόν κάτι κι' ένώ "Άρη... τού έπτε.

— Έλεύθερα.

— Έσύ γιατί δεν παντρούτρες... Πώς δεν τ' άποφάσισε ποτέ!

— Γιατί δεν σ'είνε συναντήσε έσέ-να!... τής άποκρίθηκε.

Γέλασε αυτή.

— Όχι. Πές μου.

Τ'ό πρόσωπό του πρξς μιά σοβασή έκ-φορσι νιά μιά στιγμή.

— Σ' αυτό φταιει η πολιτική. Ός τώ-ρα δεν συλλογίζομαι τίποτ' άλλο.

— Κι' ο Σταύρος δεν συλλογίζεται τί-ποτ' άλλο. Κι' όμως αυτό δεν τον έμπί-δισε να παντρούτρη.

— Έρεσαι σ' αυτά που σου έπτα...

Ο Σταύρος συνάντησε έσένα... Γι' αυτό παντρούτρηκε!

Γέλασε η Φανούλα κι' άργισε να κολυμ-πάη νονήνορα πρξς την άκτι.

Μιά σκαμμένη μπουτίλια

Ο Σταύρος είνε στρώσει κάτω στην άμ-μουδιά ένα ολόλευκο τραπέζουάντηλο και τ'ά είνε νιοκοκυρξει όλα! Τ'ό ύφος του ό-μως ήταν άπορηνόσητο.

— Όλα είνε εν τάξει είνε. Έκανα δ-μως μιά μεγάλη ζηνιά.

— Στ'ό αυτοκίνητο... ρώτησε άνήσυγος ο κύριος Προέδρος.

— Όχι δά!... γέλασε ο Σταύρος. Άλ-λά, μιά ζηνιά πολύ όδυννη... Έσπασο τ'ή μπουτίλια με τ'ό κορσί!...

Η άπορηνέυσι ζωναφίστηκε σ'ό πρό-σωπο τού "Άρη.

— Καυμένη κι' έσύ!... ψιθύρισε. Γιατί τ'όκανες έτσι... Μας ναλξς όλο τ'ό νούστο.

— Τ'ό έρώ!... άποκρίθηκε ταπεινά ο Σταύρος. Είναι διως έτοιμος να τ'ήν έπα-νοθώσω.

— Πώς... Με ποιόν τρόπο...

— Να πεταντώ να πάω κορσί από κα-νένα κέντρο.

Ο Τιμονής κύτταξε πέρα, εκεί που η-ταν τ'ά φώτα.

— Είνε μακού!... είνε σκεφτικός.

— Τσελλάθηκε... φώναξε η Φανούλα. Πώς θά πάς εκεί πέρα...

— Είνε μιά δίκαιη τιμωρία!...

— Δεν πειράζει θά περάσουμε και γω-οίς κορσί.

— Έκτ'ό αν πάρεξ τ'ό αυτοκίνητο...

— Δεν έρώ να όδηνώ ώμολόγησε ο Σταύρος.

— Τότε θά υπορούσα να πάω ένώ... είνε ο "Άρης.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Η συνέχεια.

Ο ΛΕΣ οί έντυπώσεις μας από τον έξωωτερικό κόσμο μας έρχονται από τις αισθήσεις. Κι' είσαστε πολύ υπερίφανοι γι' αυτές. Άλλά μήπως αυτή η υπερίφανειά μας δεν είναι δικαιολογημένη; Λέμε π. γ. «βλέπω περίφημα!» ή «άκούω θαυμάσια!». Άλλ' είναι βέβαια λοιπόν, ότι έχο-με τόσο καλή όρασι ή τόσο καλή ά-κοή, όσο νομίζουμε;...

Για να τ'ό εξακριβώσωμε, θάπρε-πε να εξέτάσωμε κάθε μιά από τις αισθήσεις μας χωριστά, σαν κάτι τ'ό αυθύπαρκτο και τ'ό αυτόνομο, χω-ρίς, δηλαδή, τη συνεργασία των άλ-λων αισθήσεων. Θά καταλαβαίναμε τότε ότι μόνη της έχει πολύ μικρή αξία. Τ'ά μάτια μας π. γ. δεν βλέπουν τόσο καλά χω-ρίς... τ'αυτιά ή τ'ά χέρια μας. τ'ά αυτιά μας δεν ά-κούνε τόσο καλά χωρίς τ'ά μάτια μας και τ'ά χέρια μας δυσκολεύονται μόνο τους να ξεχωρίσουν δυό αντικείμε-να, χωρίς τη συνεργασία των ματιών...

Άλλά να μερικά απλά πειράματα, που θά σ'ας κά-μουν ίσως να είσαστε λιγώτερο υπερίφανοι γι' τις αι-σθήσεις σας και ταυτόχρονα θά σ'ας διασκεδάσουν.

1) Πιστεύετε πώς έχετε αλάνθαστη γεύσι; Κάμετε, λοιπόν, τ'ό έξη κλασσικό πείραμα, που γι' αυτό έχο-με γράψει κι' άλλη φορά: Πέστε να σ'ας δέσουν τ'ά μά-τια και πιάστε με τ'ό χέρι σας τη μύτη σας. Θά ιδήτε τότε ότι δεν θά μπορέσετε να ξεχωρίσετε μιά πατάτα από ένα μήλο που ένας φίλος ή μιά φίλη σας θά σ'ας βάλουν διαδογικά σ'ό στόμα σας.

2) Και γι'α τ'αυτιά σας επίσης έχετε πολύ μεγάλη ιδέα. Δέστε, λοιπόν, τ'ά μάτια σας και βουλώστε τ'ό ένα σας αυτί. Θά ιδήτε τότε ότι θά δυσκολευήτε πο-λύ να πητέ από πού έρχεται τ'ό τικ-τάκ τού ορολογιού σας, που μιά φίλη σας μετακινει πάνω σ'ό τραπέζι.

3) Άς έρθωμε τώρα σ'ά χέρια σας. Κλείστε τ'ά μά-τια σας και διασταυρώστε τους δείχτες. Έπειτα, βάλτε τους πάνω σ' ένα άναποδογυρισμένο φλυτζάνι. Δεν έχετε την έντύπωσι πώς τ'ά χέρια σας άκουμπούν σε δυό φλυτζάνια κι' όχι σ' ένα μόνο; Άν όμως ει-γατε άνοιγιά τ'ά μάτια σας, δεν θά κάνετε λυθος, γιατί θά βλέπατε πώς πρόκειται γι'α ένα μόνο φλυ-τζάνι.

4) Να ένα άλλο δι-ασκεδαστικό πείρα-μα: Βάλτε τ'ό άρι-στερό σας χέρι σ' ένα δοχείο ζεστό νερό και τ'ό δεξί σας σ' ένα άλλο δοχείο με κρύο νερό. Βγάλτε τα κατόπιν και βυ-θίστε τα άμείως μέ-σα σ' ένα δοχείο με

Μερικά διασκεδαστικά πειράματα

θεια, που είναι! Πότε λέει τ'ό ένα και πότε τ'ό άλλο... Άμφιβάλλετε;... Άλλά να ένα μικρό πείραμα που θά σ'ας πείση. Πάρτε ένα κομματάκι έύλο κι' άγγίξτε με την άκρη του τ'ό κάτω μέρος της γλώσσας σας. Θά αι-σθανήτε άμέσως μιά γλυκειά γεύ-σι. Βάλτε τώρα τ'ό ίδιο κομματά-κι τ'ό έύλο σ'ό έ-πάνω μέρος της γλώσσας σας. Ή γεύσι που θά δο-κιμάσετε θά είνε πικρή... Για πού λόγος; Γιατί έτσι άρέσει σ'ή γλώσ-σα σας!

7) Άλλ' έπει-δή μιλούμε γι'α τη γλώσσα, άς

σας, είναι πιό εύαίσθητα από τ'ό χέ-ρι σας, που κάνει ένα σωρό δουλειές κι' έχει συνηθισί να πιάνη διάφορα αντικείμενα. Κι' όμως... Άν ένας φί-λος σας άκουμπήσει τις άκρες δυό μολυβιών σ'ή ράχη σας, άκούη και στην περίπτωση που βρίσκονται σε άρκετή απόστασι τ'ό ένα από τ'ό άλ-λο, θά αισθανήτε μιά μόνο έπαφή. Άν, αντίθετα, τ'ό ίδιο πείραμα γίνη-στό χέρι σας, θά αισθανήτε πολύ καθαρά τις άκρες των δυό μολυβιών, άκούη και στην περίπτωση που βρί-σκονται πολύ κοντά τ'ό ένα με τ'ό άλλο.

6) Άλλ' άς ξαναγυρίσωμε σ'ή γλώσσα σας. Τί ψεύτρα σ'ί αλή-

θεια, που είναι! Πότε λέει τ'ό ένα και πότε τ'ό άλλο... Άμφιβάλλετε;... Άλλά να ένα μικρό πείραμα που θά σ'ας πείση. Πάρτε ένα κομματάκι έύλο κι' άγγίξτε με την άκρη του τ'ό κάτω μέρος της γλώσσας σας. Θά αι-σθανήτε άμέσως μιά γλυκειά γεύ-σι. Βάλτε τώρα τ'ό ίδιο κομματά-κι τ'ό έύλο σ'ό έ-πάνω μέρος της γλώσσας σας. Ή γεύσι που θά δο-κιμάσετε θά είνε πικρή... Για πού λόγος; Γιατί έτσι άρέσει σ'ή γλώσ-σα σας!

Οι δείχτες πάνω σ'ό άνα-ποδογυρισμένο φλυτζάνι.

την κάμωμε άλλη μιά φορά να πη ψέμματα (πράγμα που άποτελεί, άλλωστε, την... άδυνα-μία της). Πάρτε, λοι-πόν, ένα τσίγκινο κουταλάκι και βάλτε το σ'ήν άκρη της γλώσσας σας. Θά αισθανήτε πι-θαδόν μιά υπόξηνη γεύ-σι. Πάρτε κατόπιν ένα άσημένο κουταλάκι και βάλτε το κι' αυτό σ'ήν άκρη της γλώσσας σας. Θά αισθανήτε την ίδια υπόξηνη γεύσι. Ίσως λι-

Οι άκρες δυό μολυβιών σ'ή ρά-χη, δίνουν την αίσθησι μιάς μόνο έπαφής.

γο έντονότερη, ίσως λίγο άσθενέστερη. Θαυμάσια! Βάλτε τώρα τ'ό τσίγκινο κουταλάκι σ'ό έπάνω μέρος της γλώσσας σας και τ'ό άσημένο από κάτω... Ξέ-ρετε πώς δεν είναι πικρά, ούτε τ'ό ένα, ούτε τ'ό άλλο, ά-φού τ'ά δοκιμάσατε προηγούμενως. Κι' ώστόσο έχετε την έντύπωσι πώς βάλσατε ένα δηλητήριο σ'ό στόμα σας κι' η πικράδα που αισθάνεστε σ'ας κάνει να πετόξετε με άηδία τ'ά δυό κουταλάκια... Όπως βλέπετε, η γλώσσα σας τ'ό είνε και πάλι τ'ό ψέμμα της! Δέ μπορεί ποτέ να ξεχάση τον έαυτό της.

Τ'ό έφαγαν 12 χρόνια

Όταν είδε σε μιά τοπική έφημερίδα τη φωτογραφία του, με μιά εξήγησι που τον παρουσίαζε ως τον γρησιότερο άν-θρωπο τού κόσμου, ο Γιαβανέζος Χαζί 'Ηλιος Μπίν Χαζί Μα-γιέντ έστειλε ένα γράμμα διαμαρτυρίας σ'ό διευθυντή. «Γι-ατί γράφατε πώς είναι 148 έτών — τού παραπονόταν — άφού πραγματικά έχω περάσει τ'ά 160; Αυτό που κάποτε έί-ναι άδικία και έχετε υποχρέωσι να τ'ήν επανορθώσετε σ'ό έπόμενο φύλλο σας».

Οι άκρες δυό μολυβιών σ'ή χέρι, δίνουν την αίσθησι δυό έπαφών.

Τ'ό πείραμα με τ'ό τικ-τάκ τού ορο-λογιού.

γλιάρό νερό. Τ'ό νερό αυτό θά σ'ας φανή ζεστό σ'ό δεξί σας χέρι και κρύο σ'ό άρι-στερό.

5) Έχετε την αντίληψι ότι τ'ά μέρη τού σώμα-τός σας, που δεν έρχονται σε συ-χνές έπαφές, δ-πως π. γ. η ράχη

— Άντε να δοΰμε πώς θά περάσουμε, Μπάμπη, αυτά τ'ά... διασταυρούμενα πυρά!... (Τού Άρχελαου)

Ο μεταπολεμικός γαλλικός κινηματογράφος μας γνώρισε πολλά μέχρι τώρα καινούργια όμορφα και συμπαθητικά αστεία του. 'Ανάμεσα σ' αυτά μια έντελως ξεχωριστή θέση κατέχουν σήμερα η Ντανιέλ Ντελόρμ και ο Ντανιέλ Ζελέν. Νέοι και οι δύο, γεμάτοι αγάπη και φλόγα για το επάγγελμά τους, κατώρθωσαν να εξελιχθούν γοργά και να γίνουν περιζήτητοι απ' τα γαλλικά στούντιο. Στους Γάλλους είναι τόσο αγαπητοί, ώστε όταν οι εφημερίδες και τα περιοδικά γράφουν «οι δυο Ντανιέλ» όλοι ξέρουν ότι πρόκειται για τη Ντελόρμ και τον Ζελέν. Σ' αυτό συνετέλεσε ασφαλώς και ο ξαφνικός και ρομαντικός γάμος τους το 1946, που έγινε αίτια να αγαπηθώ το ζευγάρι από το κοινό όσο δεν αγαπήθηκε κανένα άλλο. 'Ας τους δούμε έναν-έναν χωριστά:

Η Ντανιέλ Ντελόρμ γεννήθηκε σ' ένα προάστιο του Παρισιού το 1926 και ο δεύτερος παγκόσμιος πόλεμος τη βρήκε παιδούλα μόλις 15 ετών να σπουδάζει πιάνο. Όπως ήταν επόμενο, οι πολεμικές επιχειρήσεις κι' έπειτα η κατοχή της

Δυο λαμπρά αστερία της γαλλικής οδού που είναι και σύζυγοι

νιορέ, έπρεπε να φροντίσει για το καινούργιο της σπιτικό και το παιδάκι, που θα έρχόταν στο κόσμο. 'Εκτός από αυτά ήθελε να παρακολουθήσει λίγα μαθήματα και να τελειοποιηθεί στη δραματική τέχνη.

Από το 1948 όμως μέχρι σήμερα πρωταγωνίστησε σε 10 ταινίες που την έκαναν γνωστή όχι μόνο στη Γαλλία, αλλά και στο εξωτερικό. Τελευταία της ταινία που σημειώνει τώρα μεγάλη επιτυχία, είναι το φιλμ του 'Υ6 'Αλλεγκρέ «Μικρή Τρελλή», με τον 'Ανρύ Βιντάλ.

Η Ντανιέλ δεν είναι όμορφη. 'Εχει όμως κάτι το χαριτωμένο επάνω της, κάτι το δικό της, που την κάνει συμπαθέστατη από τη πρώτη στιγμή.

Όσο για τον άντρα της, ο Ντανιέλ Ζελέν γεννήθηκε στην πόλη Σαιν Μαλό της Βρετάνης το 1920. Πριν ακολουθήσει μαθήματα δραματικής τέχνης ήταν βιολονίστας, ζωγράφος και ποιητής. Γρήγορα όμως βαρέθηκε τις ασχολίες αυτές και προτίμησε να γίνει φοιτητής του 'Ωδείου του Παρισιού στη τάξη του μακαρίτη ηθοποιού Λουί Ζουδέ. 'Εκεί ο υποψήφιος δραματικός καλλιτέχνης, έδειχνε καθαρά ότι είχε ξεχάσει τον παλιό εαυτό του που ήταν ένας αδιόρθωτος υποέμ. Κι' όμως, κάποτε βαρέθηκε πάλι και τα εγκατέλειψε όλα για να ξαναρχίσει τη υποεμική ζωή του και να κάνει διάφορα άλλα επαγγέλματα για να ζήσει.

Αν δεν βρισκόταν τυχαίως στο δρόμο του ο σκηνοθέτης 'Ανρύ Ντεκουάν, ο Ντανιέλ ίσως να μην ήταν σήμερα ηθοποιός. Αυτός τον πρόσεξε και του πρότεινε ένα μικρό ρόλο στη ταινία του «Πρώτο Ραντεβού», με πρωταγωνίστρια την τότε σύζυγό του Ντανιέλ Νταρρί. Στη πρώτη όμως απόπειρά του να κερδίσει την όθνη δεν στάθηκε τυχερός. Γι' αυτό προτίμησε να στραφεί προς το θέατρο όπου λίγο αργότερα άρχισε να γνωρίζει δόξες. Μέχρι το 1945 πήρε μέρος σε πολλά γνωστά έργα μεταξύ των οποίων σ' ένα του Μάξγουελ 'Αντερσον και στο «Τρομερό Γονέι», του Κοκτώ με τον Ζαν Μαρσί.

Το 1945 ξανάκανε μια απόπειρα να κερδίσει την όθνη. Κι' αυτή τη φορά πέτυχε. Πρώτο του φιλμ στάθηκε το γνωστό «Ένας φίλος θάρρη απόψε», με θέμα απ' την 'Αντίσταση. Από τότε μέχρι σήμερα, έπαιξε σε 16 ταινίες που τον καθιέρωσαν ως στάρ και τον έκαναν πολύ αγαπητό. Μεταξύ αυτών αναφέρουμε τις «Μαρτέν Ρουμανιάκ» με τον Ζαν Γκαμπέν, «Σχολείον έρωτος» με 10 γνωστά αστερία και «Βρώμικα χέρια». Τελευταίες του επιτυχίες είναι τα φιλμ «Ευχαρίστησις» με θέμα παρούμενο από τρεις νουβέλλες του Γκυ ντε Μωπασσάν, και «'Αξιολάτρευτα πλάσματα».

Το ζεύγος Ντανιέλ Ντελόρμ-Ντανιέλ Ζελέν ζει σήμερα μια απόλυτα ευτυχισμένη οικογενειακή ζωή. 'Εχρη οι δύο θορύβου και οι δύο, ασχολούνται μόνο με το επάγγελμά τους και το σπίτι τους που βρίσκεται σ' ένα όμορφο προάστιο του Παρισιού. 'Εχουν ένα παιδάκι 5 ετών, τον Ξαβιέ που το υπεραγαπούν και δεν του χαλούν χατήρι. Και οι δυο σύζυγοι είναι σχεδόν πλούσιοι αφού ο Ντανιέλ κερδίζει μεγάλα ποσά το μήνα. 'Επίσης το ίδιο και η γυναίκα του. 'Εχουν από ένα αυτοκίνητο ο καθένας κι' ένα κοινό κόττο που τους επιτρέπει να φεύγουν για μακρινές θαλάσσιες εκδρομές κάθε φορά που έχουν καιρό.

Ζ. ΓΚΡΕ

Ο Γάλλος στάρ Ντανιέλ Ζελέν.

Γαλλίας της ανέτρεψαν όλα τα σχέδια. 'Αφησε τις σπουδές της και η πρώτη της σκέψη ήταν πως θα βοηθούσε καλύτερα τη σκλαβωμένη πατρίδα της. Παρά την νεαρά ηλικία της, η ψυχή της ήταν θαρραλέα κι' έτοιμη ν' αντιμετωπίσει κάθε κίνδυνο. Λίγους μήνες μετά την κατάληψη του Παρισιού, η Ντανιέλ έγινε μέλος της 'Εθνικής 'Αντιστάσεως των Γάλλων. Και φαίνεται ότι η δράση της έγινε πολύ ενοχλητική γιατί λίγο αργότερα οι Γερμανοί την επεκλούσαν για μεγάλο ποσό και γέμισαν τους δρόμους με φωτογραφίες της ότι καταζητείται. 'Όσο λοιπόν μεγάλωνε η δράση της, τόσο σφιγγόταν γύρω της ο κλοιός. Οι Γερμανοί την καταζητούσαν παντού με τα καλύτερα λαγυνικά τους. 'Ετσι όταν η θέση της πιά στο Παρίσι έγινε επισφαλής αναγκάστηκε να δραπέτευση για μια μακρινή επαργία όπου, με τη πρόφασι ότι ήταν τάχα μια φτωχή υπάλληλος παντοπώλειου συνέχισε την αξιοθαύμαστη δράση της. Πολλές φορές δέ τραυματίσθηκε ενώ χειριζόταν έναν μυστικό ασύρματο ή μετέφερε οδηγίες και προκηρύξεις. Τελικά διέ-

Η χαριτωμένη Ντανιέλ Ντελόρμ.

Λαμένα Κορμία

Το κόκκινο φόρεμα

Μέσα στον άπεραντο κήπο της νευρολογικής κλινικής οι φτωχοί απόκληροι της ζωής με το ταραγμένο μυαλό κυκλοφορούσαν σιωπηλοί κι' ανεξινιάστοι. Ένας-ένας, δυο-δυο, περνούσαν και ξαναπερνούσαν μέσ' από τις άλλες με τα τριαντάφυλλα, τις ντάλλιες και τα πυράγκαθα. Πέντ' - έξη νοσοκόμοι, γεροδύναμοι, γεροδεμένοι φυλάγανε στις γωνιές, για να μη φύγη κανένας τελλός, για να μη αλλώση με κανέναν άλλον, να μην κάνει κακό σε κανέναν άλλον ή στον εαυτό του.

Ανάμεσα στους θλιβερούς τροφίμους της νευρολογικής κλινικής, ένας απ' όλους ήταν ο πιο ήσυχος, ο πιο φανερά άκακος. Δέ θαταν πάρα πάνω από τριανταπέντε χρονών. Τα χαρακτηριστικά του όμως, τον δείχνανε συντριπτικά γέρο, το ίδιο όπως και οι καμπουριασμένοι του ώμοι, οι βαθείς ρυτίδες που σκάδανε αλύπτητα το κουρασμένο πρόσωπό του... Ήταν ο αγαπημένος της κλινικής. Ήσυχος, γλυκομίλητος, ευγενικός. Καί, λογικός! Με μια παραξενή κι' απίθανη για έναν τελλό πνευματική διαύγεια, καθότανε ώρες ολόκληρες και μιλούσε με τους νοσοκόμους, καμιά φορά —όποτε είχαν διάθεσι να τον ακούσουν...— με τους γιατρούς, κι' έδινε την εντύπωση ενός μελαγχολικού όνειροπόλου, που δεν ήταν ικανός να βιάσει κανέναν...

— Κι' όμως... έλεγε, κουνώντας με θλιμμένη πεποίθησι το κεφάλι του ο διευθυντής της κλινικής, ο διάσημος νευρολόγος Πέτρος Λουκής. Τα φαινόμενα απάτου'ν ο δυστυχήσιμος Νταρνέλης πάσειν από βαρεία σνιζοφρένεια, που φοβάμαι ότι είναι ανίατη...

Σνιζοφρένεια... Κι' είχε εκδηλωθ' απότομα με μια δυνατή, μια μεγάλη ερωτική απογοήτευσιν! 'Ο Γιάννης Νταρνέλης ήτανε υπνατικός από τούς πιο καλούς, τούς πιο μελετημένους μέσ' στην 'Αθήνα. Ζούσε με την αγαπημένη του τη γυναίκα, τη Λίσα σ' ένα όμορφο σπιτάκι, μια ναρούμενη κουκλίστικη Βιλλίτσα που την είχε γτίσει ο ίδιος σ' ένα γραφικό προσάτιο λίγο έξω από την 'Αθήνα.

Η Λίσα όμως ήταν ένα επιπόλαιο γυναικείο πλάσμα με άστατη καρδιά και κακέττικη ιδιοσυγκρασία που τοελλαινότανε για τα λόγια και ποθούν με τη θουαύζου. 'Ο Νταρνέλης πονούσε συννά γι' αυτή τη συμπεριφορά της αγαπημένης του γυναίκας και προσπαθούσε να την κάνει ν' αλλάξει χαρακτήρα. Άλλαζον όμως! 'Ο νταρνακός της Λίτσας δεν άλλαζε. Αντίθετα γλίστρωνε σινά-σινά από την κακετταρία στο βούκο...

Ένα βράδυ, ο Νταρνέλης, νυρίζοντας σπύτι του λιγάκι πιο νωρίς από ό,τι συνήθιζε, βόηκε τη γυναίκα του στην αγκαλιά του αδερφού του! Ήτανε δυο γούνα πιο μικρός απ' αυτόν κι' έδεινε πάντα για τη Λίσα μια ζωηρή αδελφική αγάπη... Ξαφνικά όμως, η αγάπη αυτή είχε γλιστρήσει ένκληματικά στον παράνομο έρωτα... 'Ο δυστυχήσιμος υπνατικός, μόλις αντίκρουσε μπροστά του το φοβερό ερωτικό σύμπλεγμα, έμεινε αμίλητος, ανίκανος να σκεφθ' ανίκανος να κουνηθ' σαν κεραυνοβολημένος!... Όταν συνήλθε, οι δύο έλεγχοι ένογοι είχανε ναθ' από μπροστά του. Το μόνο που τούνε μείνει ήταν η αδόστατη πίκρα του για το φοβερό, το άπιστευτο περιστατικό και ένα έντονο όραμα στα δακρυσιμένα του μάτια! Το κόκκινο φόρεμα, που φορούσε η λατομένη του άπιστη τη φοβερή ώρα... Αυτό το κόκκινο φόρεμα είχε μείνει στην πονεμένη του θύμωσι ναρογμένο για πάντα... Κι' όταν γυμπίμενο βαρεία από το φοβερό περιστατικό, το μυαλό του Γιάννη Νταρνέλη θόλωσε, το κόκκινο φόρεμα έμεινε για να φωτίει καυτερά τα πυκνά σκοτάδια της ταέλλας του...

Τόν πήγανε στη νευρολογική κλινική του Πέτρου Λουκή. Τόν πρώτον καιρό έμενε ώρες ολόκληρες ακούνητος χωρίς μιλιά, χωρίς ψυχή... Ούτε να φάει δεν ήθελε... Τόν ταιζανε διά της βίας, με σωλήνα από τη μύτη. Ύστερα όμως, σιγά-σιγά, ο φτωχός άρρωστος ήρμήσε λίγο... Το ταραγμένο του μυαλό φωτίστηκε με λίγο αμυδρό φως, η καρδιά του άνοιξε να σπινβίξει το μεγάλο της καύμο. 'Ο Νταρνέλης άρχισε να μιλά, να τρώει, να λογικεύεται. Καί μόνο αν έβλεπε μπροστά του κόκκινο χρώμα εξαγριωνότανε! Έτριζε τα δόντια του, χλωμάινε από άσδυστο μίσος, γούρλωνε τα μάτια του και φώναζε: — Το κόκκινο φουστάνι! Το κόκκινο φουστάνι!...

Τόν πιάνανε, τόν δένανε του φορούσανε ζουλαμανδία, και προσπαθούσανε μ' ενέσεις και ντούς να τόν συνεφέρουνε. Καί συνεχότανε πραγματικά, ο φτωχός τελλός, για να εξαγριωθ' πάλι μόλις έβλεπε το κόκκινο χρώμα μπροστά του...

Σήμερα όμως ήτανε τόσο ήσυχος! Τόσο μελαγχολικά ήσυχος... Περνούσε μέσ' από τα παρτέρια του φθινοπρινού κήπου μέσ' από τα τελευταία τοιαντάφυλλα που μαδούσανε στο ύψος γύρω κι' άφινε την πονεμένη του καρδιά να πλανηθ' στις θλιβερές αναπολήσεις του... Ξαφνικά όμως, το ύφος του άλλαξε!

— Το κόκκινο φόρεμα! Το κόκκινο φόρεμα! φώναζε.

Πραγματικά, στην είσοδο του κήπου είχε φαν' μια όμορφη κοπέλλα μ' ένα κατακόκκινο φόρεμα! Προχωρούσε στο πλευρό μιας άρρωστης γρηούλας πουχε έβοι να έπισκεθ' ανύποπτη ξέννοιστη. 'Ο Νταρνέλης δεν έξεκολλούσε τα βλέμματά του από πάνω της. Αυτό το κόκκινο φόρεμα! Μέρ' στο ταραγμένο του μυαλό γλίστρωνε άμείως ή άλλη, η μεγάλη, η λατρευτή ένοχη που δεν είχε ξεχασθ' ποτέ... Τού φάνηκε ότι είχε φτάσει κι' ως εκεί, μέσα στο θλιβερό φρενοκομείο, για να σαρκάσει τόν πόνο του, την κατάντια του!

Απότομα, ο Νταρνέλης ένοιωσε την έκδικσι να ξεχειλίσει από την ψυχή του... Τόσον καιρό είχε χτυπηθ' χωρίς ν' ανταποδώσει το χτύπημα... Ναι, μ'ά τώρα είχε μπροστά του τη Λίσα, με το κόκκινο φόρεμα! Χύμηξε και σε μια στιγμή την έφτασε. Πριν πολλάδουν οι νοσοκόμοι να τόν κρατήσουνε, άρπαξε την έσάρπα της και την τυλίξε γύρω στο λαιμό της. Έπειτα άρχισε να σφίγγει... να σφίγγει.

Ένας οργνος πνιγμένος βήκε από τα χείλια της κοπέλλας... Τα μάτια της είχανε πεταχθ' από τις κόγχες τους... Ξερελλασμένη, η γρηούλα που ήτανε δίπλα της φώναζε: — Βοήθεια!... Την πνίγει!

Τρέξαν από παντού οι νοσοκόμοι και τραβήξαν πέρα με δύναμη, το Νταρνέλη. Μά το κορίτσι ήτανε νεκρό! Το κορίτσι το άγνωστο, το άθωο, είχε πληρώσει με τη ζωή του το έγκλημα της άπιστης γιαντ' φρουρούσε το ίδιο μ' εκείνην κόκκινην φόρεμα!

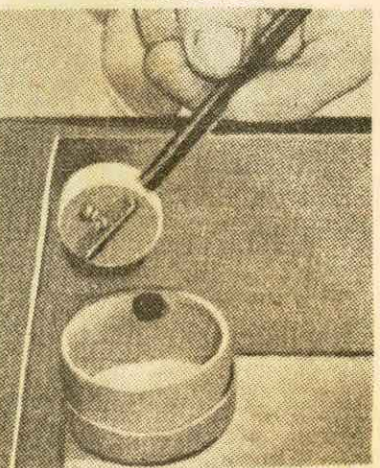
ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΟΤΑΝ ΥΠΑΡΧΗ ΘΕΛΗΣΙΣ
'Η Ντόρις Κ. (στη μέση) είχε προσβληθ' σε ηλικία 22 χρόνων από πολιομυελίτιδα και έμεινε επί έξη μήνες μέσα σ' ένα σιδηρού πνεύμονα. Το φετινό καλοκαίρι όμως έκανε μια θεραπεία στα λουτρά του Βίλτσμπερτ της Γερμανίας που την ώφελσε πολύ και σπινβίθηκε πάλι στα πόδια της.

ΦΟΡΗΤΟ ΠΙΑΝΟ
Το μικρό και ελαφρό αυτό πιάνο, που μπορεί εύκολάτα να μεταφερθ' μέσα σε μια μικρή βαλίτσα, το έφτιαξε ένας Γερμανός μηχανικός του ραδιοφωνικού σταθμού του Βερολίνου. 'Ο έφευρέτης του Καρλ Μπάσλερ το ονόμασε «Πιανό-φόν». Αντί για γοδές έχει μεταλλικά έλασματα σαν αυτά της αρμόνικας, που οι δονήσεις τους συλλαμβάνονται και μεταβάλλονται σε ήχους από ένα μηχανικό σύστημα.

ΜΙΑ ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΕΥΣΤΡΑ
Για να μη γάνετε πολύτιμο γούνο αναζητώντας κάθε τόσο την ευστρά του μολυβιού σας θα υποφέρετε από έξη να την βιδώνετε στο έσωτετικό του συστατικού σας.

Ο Φρέντερικ Μάρς

Τα φίλμ που θα δούμε ΤΟΝ ΧΕΙΜΩΝΑ

Τίτλοι και ηθοποιοί

Κλείνουμε σήμερα την έρευνά μας γύρω από τα φίλμ που θα προβληθουν τόν χειμώνα, με τα έργα που θα μ'ας παρουσιάσουν ή «Παρθενών-Φίλμ» και ή κοινοπραξία «Σπ. Σκούρας-Φράντε Κολλάρος».

Η «Παρθενών-Φίλμ» εκπροσωπεί στη χώρα μας την αμερικανική εταιρεία «Κολούμπια». Τα έφειντα της φίλμ είναι τα περισοφότερα περιπετειώδη και με ταξιδιού συνκαταλέγεται ή τελευταία δημιουργία της Ρίτας Χαίγινγουορθ «Μιά νύχτα στο Τρίνιταντ».

Έγχομες περιπέτειες είναι «Ο κλέφτης της Δαμασκού» με τόν Πάλ Χενσάιτ και τόν Τζέφ Ντόννελ, ή «Κόρη του Σείχη» με τόν Μπάρετ Λάνκαστερ, τήν Τζόντυ Λόουρανς και τόν Γκιλμπερτ Ρόλαντ. «Είς ένα θρόνο» με τόν Άντονι Ντέξτερ, τήν Τζόντυ Λόουρανς και τόν Άντονι Κουήν, ή «Καλιφόρνια στις φλόγες» με τόν Κόνελ Γουάιλντ, τήν Τερέζα Ράιτ και τήν Λίσα Φαρεντίν.

«Το μαγικό χαλί» με τήν Λουσίλ Μπώλ, τόν Τζών Άγκασ και τήν Πατρίσια Μεντίν, «Ο καθάλλος του θανάτου» με τόν Ράντολφ Σκότ, τήν Τζέιν Λέσλι και τήν Έλεν Ντρίου, «Ο άρχιτεργάτης» με τόν Λουίς Χαίγινγουορθ και τήν Πατρίσια Μεντίν, «Ο τυχοδιώκτης του Βάλτου» με τόν Ρόμπερτ Κάμινγκς και τήν Τέρου Μούρ, ή «Επέλασις 'Ινδιάνων» με τόν Τζωρτζ Μοντγκόμερι και τήν Όντρεϊ Λόγκ, οι «Ληστές της 'Οκλαχόμας» με τόν Ντάν Ντουρνα και τήν Γκέιλ Στόρι και ο «Αετός της κολάσεως» με τόν Τζών Χάλλ.

Η μεγάλη θεατρική έπιτυχία «Ο θάνατος του εμποράκου» γυρίστηκε σε φίλμ με τόν Φρέντερικ Μάρς, τήν Μίλντρεντ Ντάνοκ και τόν Κάμερον Μίσελ.

Ο Τζόντυ Βαϊσνύλλερ πρωταγωνιστεί σε δυο φίλμ ζουγκλας. Γυρίστηκαν και τα δυο στα βάθη της Μαύρης 'Ηπειρου και είναι γεμάτα υπεράνθρωπα κατορθώματα. Τίτλοφούνται «Πανικός στη ζούγκλα» και «Πράσινη κολασις».

Περιπετειώδη είναι και τα φίλμ «Πίσω απ' τα σίδερα» με τόν Μίλλαρ Μίσελ και τόν Γκιλμπερτ Ρόλαντ, ή «Θύελλα στο Θιβέτ», όπου, ο σκηνοθέτης τού φίλμ «Θησαυροί του Σολομώντος», Άντριου Μάστον, μ'ας μεταφέρει στις άπρόσιτες κορυφές τών 'Ιμαλάων, ο «Ιππότης με τη μάσκα» με τόν Λουίς Χαίγινγουορθ και τήν Πατρίσια Μεντίν.

Τα «Παιδιά του Παραδείσου» τήν μεγάλη δημιουργία τού σκηνοθέτου Ζουλιέν Ντυβιέ πρωταγωνιστούν ο Πιέρ Μπρασσέρ και ο Ζάν Λουί Μπαρρό.

Η Φρανσουάζ 'Αρουλ και ή Μαρτίν Καρλ είναι οι δυο σκανδαλίστες πρωταγωνιστές τού έργου «Έρωτες και πόθοι».

Σουηδικής προελεύσεως είναι τα δυο δραματικά φίλμ «Ηλιοδαίμονας» με τήν Βιρέκα Λίντφορς και «Όταν ή σάρκα είναι αδύνατη» με τήν 'Ινγκριντ Μπέργκμαν.

Η ώραία Τζέιν Λολουμπρίγκα πρωταγωνιστεί μαζί με τόν Ροσάνο Μπράτι στην «Εκδικησι τού Μαύρου 'Αετού» και ή Ντόρις Ντουράντι στις Ιταλικές ταινίες: «Το ρόδο της Δαμασκού» και «Η κόρη τού 'Αλή πασά».

Δραματικά τέλος είναι και τα τρία γαλλικά φίλμ «Κάμιν» με τήν Βιγιάν Ρομάν, «Καμιά έπιποσύνη στις γυναικες» με τόν Μισέλ 'Οκλαίρ και τήν Σιμόν Ρενάν και «Η περαστική» με τήν Μαρία Μωμπάν και τόν Άνδρ Βινιάλ.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Ιστορίες της ζωής

Τί βγάζει ή νύχτα!

Έκείνο το πρωί, ώρα 10, είχα ραντεβού με τόν Κοσμά, για μια πολύ σοβαρή υπόθεσι. Όπου, δέκα και τέταρτο, λαβαίνω τηλεφώνημα. Ήταν ή Μαρίκα, ή γυναίκα του, που μου άναγγελλε ότι:

— Τόν Κοσμά να μην τόν περιμένετε. Δεν θάρη.
— Γιατί; Είναι άρρωστος;
— Όχι.
— Άλλά;
— Είδη ένα άσχημο όνειρο άπώπε και δεν θα βγ' καθόλου σήμερα.

Μου τόν δίνετε στο τηλεφώνω, σας παρακαλώ;
— Είναι λιγάκι δύσκολο, γιατί δεν θα σκηωθ' καθόλου από το κρεβάτι. Θα μείνη έαπλωμένος ως αύριο.

— Για ποιο λόγο;
— Γιατί, καθώς εξηγήσαμε το όνειρο, δεν πρέπει να σκηωθ' ορθος, ούτε για μια στιγμή.
— Είναι ανάγκη να τού μιλήσω. 'Ας έρθη στο τηλεφώνω, έστω και έαπλωμένος.
— Τρία λεπτά αργότερα, άκουσα τη φωνή του στο τηλεφώνω: — Λέγε, Θεοφάνη. Έγώ είμαι.

Μα δεν μου λές, Κοσμά, δεν θα γίνης καμιά φορά σοβαρός άνθρωπος; Σήκω κι' έλα. 'Υπάρχει κίνδυνος να χάσουμε τη δουλειά!

Προτιμώ να χάσω τη δουλειά, παρά τη ζωή μου! μου απάντησε με βαρεία φωνή, γεμάτη πεποίθησι. Ξέρεις τί είδα άπώπε; Είδα πως ήμουνα κρεμασμένος από ένα δέντρο και κρατιόμουν από μια κλωστή! Από κάτω χαράδρα. Καί κουνιόμουν. Μιά από δω, μία από κει. Τώρα θα πέσω, τώρα θα πέσω... άλλα δεν έπεσα. Ξύπνησα τρομαγμένος. Κι' άμέσως έση-ση και τη Μαρίκα, για να εξηγήσουμε το όνειρο. Καί έδεις τί σημασία έχει το όνειρο;

— Ότι δεν είσαι σοβαρός! — Άσε τις σαχλαμάρες, σε παρακαλώ. Το όνειρο βέλη να π'ή πως ή ζωή μου σήμερα κρέμεται από μια κλωστή. Γι' αυτό...

Καί πολλά άλλα τέτοια. Κι' έτσι, ανάλογα με το όνειρο που βλεπ' κάθε νύχτα ο Κοσμάς, είναι: και τα κέφια ου. 'Αν τόν δης το πρωί γελαστό, εύθυμο, καλοδιάθετο, αυτό πεί να π'ή πως, του παρουσιάστηκε όνειρο καλό. Κι' αν τόν δης κακόκεφο, κρεμασμένο και βασίλει συλλογισμένο, μη βάλης στο νου σου ούτε πως είναι άρρωστος, ούτε...

Ένας... μουντάρης!... (Του 'Αργέλαου)

το άποφάσις να μη βγ' καθόλου έξω και να μείνη έαπλωμένος ως αύριο το πρωί.
— Ξαπλωμένος ήρθες στο τηλεφώνω;
— Ναι. Με τράβηξαν με το κρεβάτι. Λοιπόν, το ραντεβού μας για αύριο!

Δεν ήξερα αν έπρεπε να θυμάσω ή να γελάσω μ' αυτήν την ιστορία. 'Ο Κοσμάς είναι αγαπητός μου φίλος, λαμπρός άνθρωπος, μορφωμένος, κάνουμε μαζί δουλειές, πάντα εν τάξει στις υπογερωσεις του. Καί άνθρωπος 'Εξυμνος καθ' όλα. Δηλαδή, καθ' όλα τα άλλα. Γιατί έχει μια αδυναμία: Πιστεύει φανατικά στα όνειρα. Καί μη θελήσει ποτέ να τού π'ή πως δεν ταίριαζει σ' έναν έξυπνο και μορφωμένο άνθρωπο να δίνη βάσι στις διωλώδεις όπτασις που έρχονται στον ύπνο μας και γάνονται. Γιατί έχει έτοιμη την άπάντησι: — 'Εμένα τα όνειρα μου βγαίνουν. Μιά νύχτα είδα πως έλαβα γράμμα από μακρινό συγγενή μου και, πρωί-πρωί, μου γτύπησε τήν πόδα ο ταχυδρόμος. Μιά άλλη φορά, είδα πως γκρεμίστηκε ένας στίλος μπετόν του σπιτιού μας.

— Καί λοιπόν;
— Πέθανε ο θεός μου ο Σόλων, που ήταν ο στυλος της οικογενείας!

Καί πολλά άλλα τέτοια. Κι' έτσι, ανάλογα με το όνειρο που βλεπ' κάθε νύχτα ο Κοσμάς, είναι: και τα κέφια ου. 'Αν τόν δης το πρωί γελαστό, εύθυμο, καλοδιάθετο, αυτό πεί να π'ή πως, του παρουσιάστηκε όνειρο καλό. Κι' αν τόν δης κακόκεφο, κρεμασμένο και βασίλει συλλογισμένο, μη βάλης στο νου σου ούτε πως είναι άρρωστος, ούτε...

Καί πολλά άλλα τέτοια. Κι' έτσι, ανάλογα με το όνειρο που βλεπ' κάθε νύχτα ο Κοσμάς, είναι: και τα κέφια ου. 'Αν τόν δης το πρωί γελαστό, εύθυμο, καλοδιάθετο, αυτό πεί να π'ή πως, του παρουσιάστηκε όνειρο καλό. Κι' αν τόν δης κακόκεφο, κρεμασμένο και βασίλει συλλογισμένο, μη βάλης στο νου σου ούτε πως είναι άρρωστος, ούτε...

Ένας... μουντάρης!... (Του 'Αργέλαου)

πως του συνέβη κανένα ατύχημα. Είπε όνειρο εγώ. Κι' ακόμα, κατά το όνειρο που είδε, κανονίζει και τις κινήσεις του.

— Να πάρουμε ένα ταξί. Κοσμά!

— Σε ταξί δεν μπαίνω σήμερα! — Γιατί; — Είδα την περασμένη νύχτα στον ύπνο μου πως ήμουνα, λέει, δεμένος σε μία ράδα και κυλούσα... Κυλούσα, όλο κυλούσα και ξαφνικά γάβηκα μέσα σε μία φωτιά.

— Κι' έπειτα; — Αυτό εξηγείται. Θέλω να πη πως δεν πρόκει να μείω σήμερα σε δηνια. Καμιά έπαφή με ράδα.

— Και πως θα πάμε τέρμα 'Αμπελοκήπων; — Με τ' πόδια!

Κι' εκείνη την ημέρα λυώνει στον ποδορόδρομο. Άλλες μέρες αποφεύγει να περνά κάτω από μπαλκόνια και τραβάει αρόδο. Άκοη-άκοη. Άλλες, δεν δίνει το γέρι του σε άνθρωπο. Άλλες απαγορεύει ν' ανοίξουν τα παράθυρα του σπιτιού. Όλο και κάτι του βγάζει νύχτα. Κι' έπειδή οι άνθρωποι που πιστεύουν στα όνειρα, είναι κι' εκείνοι που τα βλέπουν, δεν περνάει νύχτα που να μη δει και δυο-τρία!

Κι' όχι μόνο ο Κοσμάς, αλλά και η κυρία Μαρίκα. Ταίριασμένο αντρόγυνο, συμφωνήσει και σ' αυτό. Κι' όπως έμαθα, ο ύπνος τους δεν πάει μονορούφι. Είνε ύπνος με διαλείμματα. Πέφτουν, ως πούμε, στις δώδεκα. Στη μία και τέταρτο, ο Κοσμάς ξυπνάει και σκού-σκού τη γυναίκα του:

— Μαρίκα! — Τι είναι; ρωτάει εκείνη με μισόκλειστα μάτια.

— Άκου ένα όνειρο που είδα. "Ήμασταν, λέει, σε μία μεγάλη τραπέζια, όπου, άπάνω στο τραπέζι, βρίσκονται ένα τεράστιο ψάρι.

— Ψάρι! κάνει τρομαγμένη η Μαρίκα. Θεέ μου! Το ψάρι είναι θανάτος!

— Ί, άσου, ντέ, να ιδής παρακάτω. Σε μία στιγμή, μπαίνει ο θεός μου ο Θόδωρος, με μία περούνα από κείνες που λινίζουν τα άχυα. Φορούσε και ασπρη σκουφια στο κεφάλι. Ο θεός Θόδωρος, λοιπόν, στέκεται στη μέση της τραπέζιας και λέει με τη βαρεία του φωνή: «Άλτ! Να μην τ' αγγίξη κανείς. Όλο το ψάρι θα το φάω μένος μου!». Και πλησιάζει, λοιπόν, κι' αρχίζει να τρώει από την ούρα. «Ντάνλ! ακουγεται ξαφνικά. Του είχε πέσει το πηρούνι. Και έμνησα. Πως το έληγε:

— "Εφαγε καθόλου ο θεός ο Θόδωρος;

— Τη μισή ούρα. — Θεός σχωρέα τον τον καυμένο. Θα πεθάνη!...

Και ξανακοιμούνται. Κατά τις δύο, λοιπόν, σκουντάει η Μαρίκα τον άνθρωπό της:

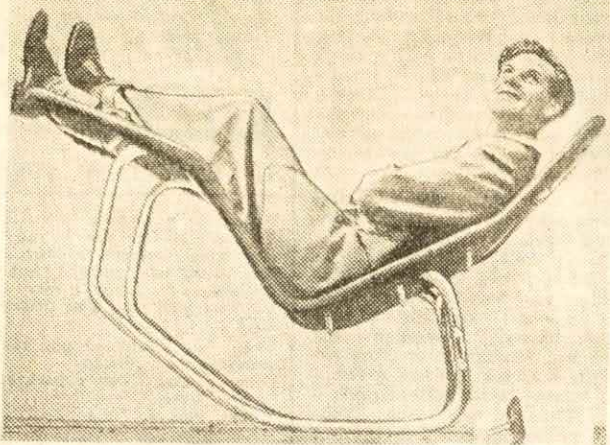
— Κοσμά! Ξύπνα! — Τι είναι; Τι είδες;

— Είδα το σπίτι του θεού του Θόδωρου. Πηγαίναμε, λέει, να του κάνουμε επίσκεψη. Μόλις φτάναμε, βλέπουμε κόσμο πολύ απόξω. Ρωτάμε τί τρέχει. «Πέθανε ο κύρ-Θόδωρος!», μας λένε. «Τόν δάγκωσε ένα κουνούπι και πάει!». Μπαίνουμε στο σπίτι. Ο θεός ο Θόδωρος ήταν εξαπλωμένος στο κρεβάτι του κι' από πάνω του πετούσαν άγγελια. Πως το εξηγεί;

— Έν τάξει! απαντάει ο Κοσμάς. Πεθαμένος άνθρωπος στον ύπνο σου, σημαίνει ζωή και ύγεια για δούτον.

— Μα το ψάρι. που τον έιδες κι' έτρωγε; — Αυτό σδυνεται. Το δεύτερο όνειρο πιάναται. Ο θεός ο Θόδωρος θα ήσπ. Άειντε, κοιμήσου τώρα!

Κι' αυτή η διαδικασία, γίνεται τρεις-τέσσερις φορές τη νύχτα. Ξυπνάει, εξηγούν το όνειρο και συνεχίζουν. Και, κάπου-κά-

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΠΟΛΥΘΡΟΝΑ

Οι Άμερικανοί αρέσκονται ιδιαίτερος να κάθονται με τα πόδια τους τοποθετημένα ψηλά. Ένας συμπατριώτης τους, λοιπόν, για να ικανοποιήσει την περίεργη αλλά ύγιεινή αυτή ιδιοτροπία τους, έπνευσε την ανώτερη πολυθρόνα, που είνε τόσο ελαφριά, ώστε να μπορεί να μεταφερθεί με τη μεγαλύτερη ευκολία.

που, ξεφυλλίζουν κι' τον όνειρο-κρίτη, που βρίσκεται πάντα στο κομοδίνο, για μία ώρα ανάγκης.

Κι' ανάλογα, λοιπόν, όπως είπαμε, βλέπει τη φάτσα το Κοσμά το πρωί. Ευθύνη η κατσοφά.

— Καλημέρα! είτε με μισή φωνή.

— Η φυσιογνωμία του, συνεφιασμένος ούρανος. Μόλις κάθισε, μου είπε:

— "Η δουλειά δεν γίνεται! — Γιατί; — Ματαιοπονία!

— Ποιος σου τόπε; — Το είδα καθαρά στον ύπνο μου, τη νύχτα. "Ήμασταν, λέει, σε μία αύλη και είχαμε ένα μεγάλο καζάνι στη φωτιά. Εσύ κι' εγώ. Και ρίναμε διάφορα υλικά, για να φτιάξουμε φαί. Μακαρόνια, κρέας, πατάτες, βούτυρο. Το πράγμα είναι ολοφάνερο. Το καζάνι είναι η επιχείρησι. Και τα υλικά είναι τα κεφάλαια. Δεν πιστεύω ν' αμφιβάλλεις.

— Λέγε παρακάτω!

— Κι' ανακατεύουμε, λοιπόν, και λέγαμε: Τι σπουδαίο φαί θα φτιάξουμε! Θα τρώμε όλα μας τα χρόνια. Κι' έπειτα πήραμε από μία κουτάλα ο καθένας κι' αρχίσαμε να τ' ανακατεύουμε.

— Έπειτα;

— Έπειτα ήρθε η ώρα που έγινε το φαί. Και παίρνω τις κουτάλες μας και τις βουτάμε στο καζάνι, για ν' αρχίσουμε να τρώμε. Ξαφνικά όμως, μέσα στο καζάνι, πέφτουν πέντ-έξη άλλες κουτάλες.

— Ποιός τις κρατούσαν; — Δεν ξεχώρισα φυσιογνωμίες. γιατί ήταν πολλές. Οι ξένες κουτάλες, λοιπόν, βούταγαν μέσα στο φαί κι' έβγαιναν γεμάτες. Κι' άκουνα κάτι φωνές να λένε: «Σπουδαίο φαί! Φτιάχτηκε να τρώμε!». Τραβούσαμε, λοιπόν, κι' εμείς τις δικές μας κουτάλες και όλο άδεις έβγαίναν. Όπου το φαί τελείωσε κι' εμείς ο πάτος του καζανιού. Έμεινε, χωρίς να γάσουμε κανόν, ξαναρχίναμε υλικά στο καζάνι και ξαναμαγειρεύαμε. Κι' όταν ήταν και πάλι έτοιμο το φαί, νάτε κι' ένεγκ κουτάλες γεμάτες και οι δικές μας άδεις.

— Λοιπόν;

— Ο Κοσμάς σηκώθηκε.

— Τί λοιπόν; Το πράγμα είναι φάρ φανάρι! Θα κάνουμε έμεις την επιχείρησι, θα βάλουμε κεφάλαια και κόπους και θα τρώνε άλλοι.

— Ποιός άλλοι; — Δεν ξέρω. Οι έξυπνοι δεν λείπουν ποτέ. Για ποιο λόγο, λοιπόν, να μπούμε σε έξοδα και σε βάσανα; Για να μας τ' αφανίσουν οι έξυπνοι; Όχι. Θεοφάνη. Εγώ κοροϊδίζω πιάνομαι. Και δεν θα σ' άφισω να πιστέψης κι' εσύ. Σ' αυτό είναι σύμφωνη και η Μαρίκα.

— Βρέ Κοσμά, δεν έννοεις να λογιλευθής; Έπειδή είδες τις κουτάλες και τρώγαν άλλοι!

Κι' έτσι οι κουτάλες χάλασαν τη δουλειά. Δεν φάγαν ούτε άλλοι, ούτε έμεις.

— Πέρασαν κάμποσες μέρες. Το ναυάγιο της επιχείρησεως, δεν έπνευσε. Βέβαια, τις φιλικές μας σχέσεις. Για μένα, είναι σεβαστό το ψώνιο κάθε ανθρώπου, προ πάντων όταν είναι διασκεδαστικό.

Κι' εκεί που κοιμόμουνα, λοιπόν, του καλού καιρού, άκούω το τηλεφώνο:

— Γκρίνν! Γκρίνν!...

Αναδούτηκα στο κρεβάτι μου. Το τηλέφωνο γτύπουσε επίμονα. Άνοιξα τα μάτια μου. Σκοτάδι. Άναψα το φως και κύτταξα το ρολόι. Τέσσερις κι' πέντε, ημερώματα. Ποιος διάβολος να ήταν τέτοια ώρα; Παίρνω το ακουστικό:

— Έσύ, Θεοφάνη; — Έγώ. Ποιος διά... Ποιος είναι, θέλω να πω;

— Έδώ Κοσμάς!

— Τι συμβαίνει;

— Σήμερα να μη βγής από το σπίτι σου.

— Για ποιο λόγο;

— Η Μαρίκα είδε άσχημο όνειρο για σένα. Δεν είναι ούτε πέντε λεπτά που το εξήγησες!

Κι' ήταν καμιά ανάγκη να με ξυπνήσης τέσσερις ημερώματα, για να μου το πής; Δεν μπορούσες να περιμένης ως το πρωί;

— Σε πήρα άμέσως, μήπως και δεν σε προλάβαι το πρωί. Θέλω να σε προφυλάξω από μεγάλο κίνδυνο. Ξέρεις τί είδε η Μαρίκα;

— Τί είδε;

— Είδε, λέει, πως είχαμε ολόκληρη τη φωτογραφία σου στο σπίτι. Και μάλιστα την είχαμε κρεμασμένη στον τοίχο, άπάνω από το κεφαλόσκαλο. Όπου, κα-

θως την κυττάζαμε εγώ και η Μαρίκα, ή φωτογραφία φεύγει από τη θέση της και κατακυλάει τις σκάλες. Κατεβαίνει η Μαρίκα κάτω και τί να ιδή. Κορνίζα και τζαμιά, είχαν σπάσει και το σημείο όπου ήταν το πόδι σου, είναι σχιστό. Και ξυπνήσε!

— "Η φωτογραφία;

— Όχι. Η Μαρίκα! Με ξυπνάει, λοιπόν, κι' έμένα και μου διηγείται το όνειρο. «Ο Θεοφάνης, μου λέει, κάθεται κι' εκείνος σε δεύτερο πάτωμα. Κι' αν κάνει πως βγαίνει από το σπίτι του, μπορεί να γλυτώσση στη σκάλα και να σπάσει κανένα πόδι!». Την ίδια εξήγησι έδωσα κι' εγώ. Κυττάσαμε και τον όνειροκρίτη. Συμφωνεί κι' εκείνος. Λοιπόν, σήμερα Θεοφάνη, θα μείνεις στο σπίτι. Όλη μέρα.

— Δεν μ' άφινεις ήσυχο, μωρέ Κοσμά, τέτοια άρα;

— Το όνειρο είναι σημαδιακό.

— Άς είναι. Κύττα τα όνειρα που αφορούν έσένα και μένα παρτά με.

— Εγώ περίμενα να μου πής ευχαριστώ, για το ενδιαφέρον μου. Λοιπόν, θα μου υποσχεθής, ότι δεν θα βγής.

— Θα βγώ!

— Στο ζητώ για νάρι.

— Θα βγώ!

Και τώκλεισα, για να ξαναδω τον ύπνο μου. Άκου πρῶτα! Να σε σηκώνουν στη αυλή νύχτα, για να σου πουν, λέει, πως σε είδαν, λέει, και η κορνίζα, λέει, έσπασε, λέει, και να μη βγής, λέει! Άς πῶν να λή!

— Άρα οχτώμιση, έτοιμος. Άνοιγω την πόρτα, για να πάω στη δουλειά μου. Και πέφτω άπάνω στον Κοσμά.

— Άπ' τις έφτά είμαι εδώ και φυλάω σκοπός.

— Για ποιο λόγο, Κοσμά;

— Για να μη σ' άφισω να βγής.

— Άσε με, Κοσμά, να γαρή, κι' έχω ραντεβού στις έννιά.

— Δεν θα βγής, Θεοφάνη.

— Θα βγώ, Κοσμά.

— Θα πέσης σε καμιά σκάλα και θα σπάσης κανένα πόδι, Θεοφάνη. Το όνειρο ήταν σημαδιακό.

— Μωρέ, άσε με. που σου λέω.

— Δεν θα βγής, Θεοφάνη!

— Έμπα μέσα!

Και σηκώνει τα γέρια του για να μ' έμποδίσση. Εγώ προσπαθώ να ξεφυγω. Γίνεται μία πάλη μεταξύ μας. Το ξέφευγα. Κι' όπως κάνα να κατέδω τη σκάλα, κι' όπως είναι παρκεταρισμένα τα σκαλοπάτια, κι' όπως κάνει να με τραβήξ η Κοσμάς, γλυτρώω ξαφνικά και παίρνω τον κατφόρο. Σταματάω στη στροφή της σκάλας, πιασμένος σ' ένα καγκελλο.

— Όχι! το πόδι μου! φωνάζω.

Κατεβαίνει ο Κοσμάς να με σπώση.

— Σου τόπα! λέει. Να μη βγής. Να το αποτέλεσμα!

Με τραβάει στο σπίτι, με εξαπλώνει. Το πόδι μου πονάει φρικτά. Τρέχει και λίγο αίμα. Ο Κοσμάς τηλεφωνεί στο γιατρό.

— Υποπτεύομαι ένα ελαφρό κάταγμα! άποφαινεται εκείνος.

— Τώρα βρίσκομαι ξεπλωμένος στο κρεβάτι, με το πόδι δεμένο και ακίνητο. Είναι κάπου μία βδομάδα. Και ο Κοσμάς, που έρχεται κάθε μέρα, επαναλαμβάνει πάντα:

— Άλλη μία φορά που βγήκε τ' όνειρο. Τί λες τώρα;

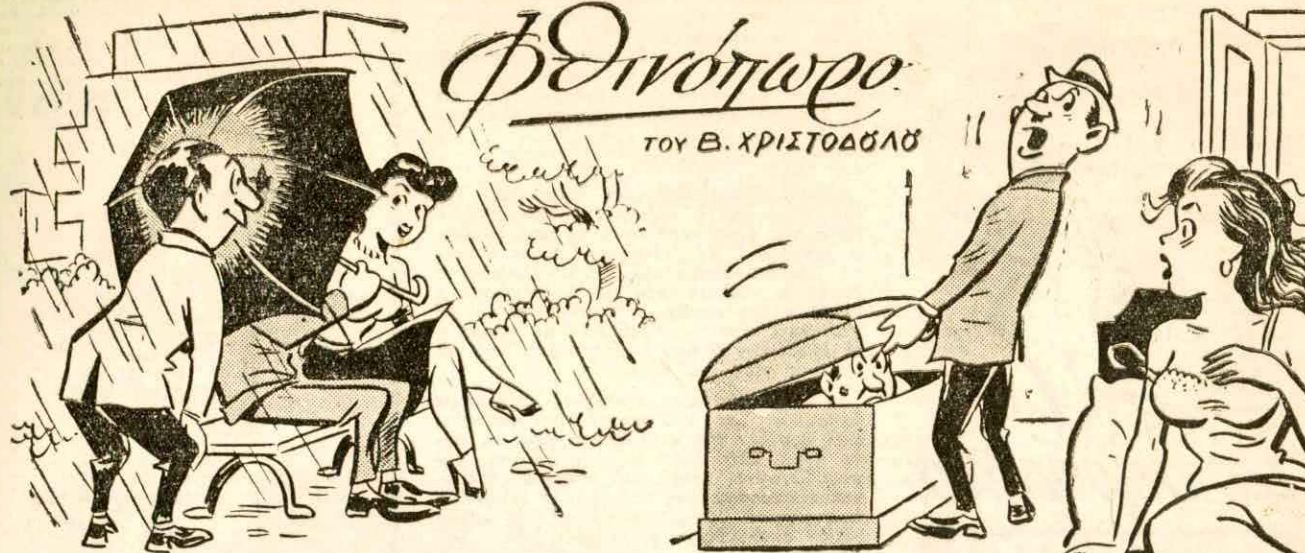
— Άργίζω να πιστέψω κι' εγώ στα όνειρα!

— Όχι πως πιστεύω. Άλλά έχω ύπ' όψι μου να τον έκδικηθώ. Άς σηκωθώ με το καλό, και θα τους κάνα και τους δυο να μείνουν έξη μήνες κλεισμένοι στο σπίτι. Το τηλέφωνο δίπλα μου τόχω.

— Τί είδες;

— Είδε, λέει, πως είχαμε ολόκληρη τη φωτογραφία σου στο σπίτι. Και μάλιστα την είχαμε κρεμασμένη στον τοίχο, άπάνω από το κεφαλόσκαλο. Όπου, κα-

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

— Είναι αυτός, χρυσέ μου, που έρχόταν το καλοκαίρι στα μπάνια!...

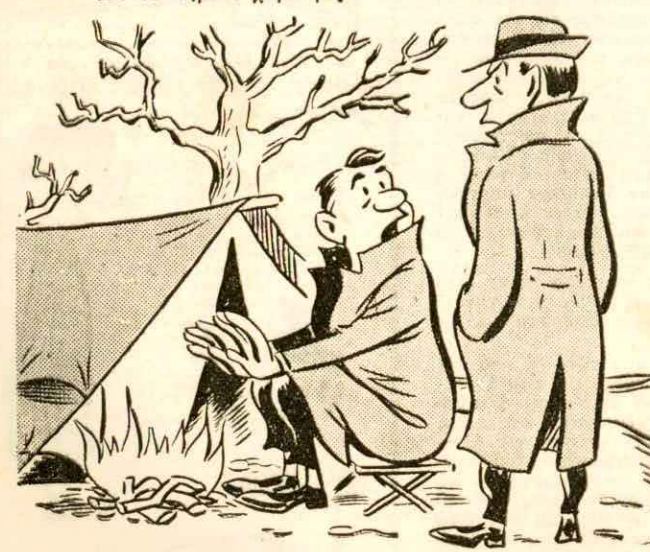
— Κρύο κάνει σήμερα, αγάπη μου. Γύρισε να πάρω την χαμπερντίνα μου!...

ΟΙ ΚΟΥΤΣΟΜΠΟΛΕΣ

— Για ένομα του Θεού, βρέ γυναίκα. Μπόρα έπιασε. Δεν τ'ό πήρατε χαμπάρι;

— Πέφτουν της βροχής οι στάλες, κύριε πόλιαμν κι' εγώ καθόμαι στις σκάλες!...

— Τώρα βλέπεις ήρθε η σειρά μου στο γραφείο να πάρω την άδειά μου για παραθερίσμα!...

— Κονάει τώρα!...

«Να μόνο φιλή...»

«Η σημερινή μας συνάντησις ήτανε για μένα αποκαλύψι, αγαπημένη μου! Μιά αποκαλύψι τόσο ορμητική, που με συγκλόνισε ως τα βάθη της εκπληκτικής ψυχής μου. Ως τις πιο άφαντες πτυχές του διψασμένου μου οργανισμού... Σ' αγαπώ! Και μ' άφισες να στο πω, μ' άφισες να σε άγκαλιάσω με τη μεθυστική αλήθεια του μεγάλου μυστικού μου... Σ' αγαπώ, και τόνον καιρό που σε βλέπω, ε' βρίσκομαι κοντά σου δεν είχα καταφέρει να το καταλάβω κι' εγώ για μένα τον ίδιον... Δεν είχα κυττάξει θαρρετά μεσ' στην ψυχή μου, όπου ο έρωτας ασφυκτιούσε κρυμένος κάτω από την ψευδαίσθησι μιάς ανύπαρκτης φιλίας. Ή σχέσις μας είχε την άνεσι της αθωότητας, και μας έδενε με υποκριτική εγκορδιότητα. Καί, ξαφνικά, χτές ε' είδα με, και σύ, κι' εγώ. Σά να σκίστηκε ένα πυκνό πέπλο μπροστά μας, σά να διαλύθηκε απότομα ένα πανύψηλο παγόβουνο που μας χωρίζει από βρεθίκαμε κοντά ο ένας στον άλλον... Για τότε βάρυνε στα μπράτσα μου, που τάχε απότομα μεταβάλει σε ξεστές τανάλιες ο έρωας, για τότε κλείστηκε η άγκαλιά μου σά γοητευτική φυλακή γύρω από το έλαίσιο κορμί σου! Χωρίς να το καταλάβουμε πώς, τα χείλια μας βρέθηκαν ενωμένα... Τα χείλια μας, που άπάνω τους είχανε ξεφύσει τα συμβατικά λόγια μιάς φιλίας ψεύτικης, που δεν κάλυπτε καμιά μας ψυχική ανάγκη, σμίξανε δυνατά, γεμάτα πάθος συγκρατημένο από καιρό, γεμάτα άπεγνωσμένον έρωτισμό, πούχε σπάσει τα δεσμά του, είχε γκρεμίσει τους άδικαιολόγητους φραγμούς, και μας είχε πλημμυρίσει σάν καυτή λάβα από ήφαιστειακό πάθος...»

«Ύστερ' από το πρώτο μας φιλή, μου παραπονέθηκε πολύ σιγά, ψιθυριστά στ' αὐτί μου:

—Γιατί να το κάνης αυτό; Δεν έπρεπε!...

—Γιατί τ'όθελα, όπως τ'όθελες και σύ, σου απάντησα.

—Πάει ή φιλία μας!

—Φιλία δεν υπήρχε ούσιαστικά ανάμεσά μας... σου είπα. Ύπρχε ένας έρωας άλυσοδεμένος πούσπασε τα δεσμά του, κι' έλευθερώθηκε όλο δύναμι κι' όρμη, μέσ' στis δύο καρδιές μας...

«Παραδόθηκες άνυπεράσπιστη στην άγκαλιά μου... Δέντηκες τόν έρωτά μου σά θείο δώρο, που σου χρωστίτανε και που το γούσταγες... Κι' όταν έφυγες, μ' άφισες σάν τρελλό γεμάτον από σένα, με τα χείλια μου άναστατωμένα από τη γεύσι των χείλιών σου, με τόν όργανισμό μου όλο διψασμένο έντονα για σένα... Έτσι, τώρα τρελλός από σένα, τρελλός για σένα, σου γράφω μεθυσμένος έπα

εύτυχία αυτές τις γραμμές — είναι άργα, μέσ' στη νύχτα... — για να σου θυμίσω το άξέχαστο όνειρο, που χάρισε και στους δυό μας ή ώρα της αποκαλύψης του έρωτά μας, και να σε ρωτήσω, έξαλλος, διψασμένος, άπληστος: Πότε θα σε ξαναδώ; Πότε θα νοιώσω την ίδια χαρά στο πλευρό σου;...»

★

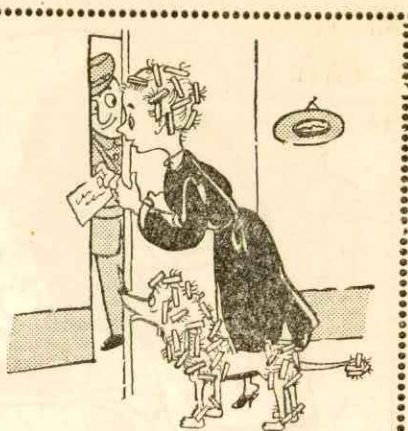
«Ποτέ, αγαπημένη μου! Τέλειωσε... Ός έδω ήταν όλα! Το σύντομο άστραπτικό λήμα της έρωτικής ιστορίας μας έσβυσε για πάντα... Σε βλέπω ν' άπορής όδυνηρά, να διαμαρτύρεσαι, να τσαλακώνησες αυτό το γράμμα μου, με άδικαιολόγητη κι' άνίσχυρη μαγία... Ξεσαλάκωσέ το αγαπημένη μου, και διάβασε με ύπομονή τη δικαιολογία μου ως το τέλος, για να πεισθής πώς έχω δίκιο.

«Ο έρωτάς μας ανάβλυσε άπρόοπτα όρμητικός, σά μια γοητευτική έκπληξι, εκεί που δεν τόν περιμέναμε ούτε σύ, ούτε γώ... Είχε κουφή τόνον καιρό, τόνους άγονους μήνες, και ξαφνικά ξεπετάχτηκε μπροστά μας για να μας δείξη τόν πραγματικό δρόμο πούπρεπε από καιρό νάχαν ακολουθήσει οι καρδιές μας... Τώρα, πάει! Ο δρόμος αυτός είν' άνοιγμένος μπροστά μας, σπαρμένος με τα ροδοπέταλα του αίσθήματος, ραντισμένος με τα συγκινημένα μας δάκρυα. Αλλοίμονο όμως! Έκεί μακριά, στα βάθη του, καιοφυλαχτεί άδυσώπητο κι' άναπότρεπτο, το τέλος! Είναι ο όριστικός έπιλογος κάθε ιστορίας στη ζωή, είναι ή μοιραία εξέλιξις. Ε, λοιπόν, εγώ δε θέλω να τελειώση έτσι ή έρωτική μας ιστορία! Θέλω να την πνίξω εγώ, με τα ίδια μου τα χέρια, μέσα στο όλοζώντανο σφρίγος του πρώτου ένθουσιασμού της κι' όχι να την άφισω να ξεψυχήση άδοξα στο τέλος του έρωτικού δρόμου που τόν κλείνει το φράγμα του κόρου και της άναγκαστικής παρακμής... Είμαι φυσιολογικό συναίσθημα ή κούρασι, ύστερα από την άστυμάτη πεζοπορία πάνω στον ίδιο δρόμο... Οά βαριόμαστε χωρίς άλλο να περπατάμε άγκαλιασμένοι. Γι' αυτό, άς σταματήσουμε! Από τα πρώτα μας βήματα, από το πρώτο μας φιλή... Όσα άλλα φιλή κι' άν δίναμε, δε θάχανε ποτέ τόν έξαλλο άυθόρμητισμό αυτού του πρώτου, που μας ένωσε χτές... Θάτανε όμοιες επαναλήψεις, που διαρκώς θα άτονούσανε, για να φέρουνε κάποτε σάν άναγκαίο τους παρακολούθημα τόν έξευτελισμό του χωρισμού από άνάγκη! Όπως ένωθήκαμε τώρα από άνάγκη, έτσι και θα χωριζόμαστε κάποτε από άνάγκη έπιταχτική, που θάμοιαζε σάν εύεργετική απολύτρωσι... Όχι, αγαπημένη μου! Αγαπάω τόσο τόν έρωτά μας, που δεν θέλω να τόν δώ άξιοθρήνητο γεροντάκι, να ξεψυχάη από μαρσμοδ' θέλω να τόν σκοτώσω με τα ίδια μου τα χέρια, τώρα, σ' όλη την όλοζώντανη και σφριγηλή όμορφιά του! Θέλω να μείνω για σένα τόν όνειρο μιάς στιγμής που, πριν προφτάση να ένσαρκοθή σε πραγματικότητα, χάνεται μέσα στη γοητευτική μυστικοπάθεια μιάς άσύγκριτης έρωτικής όλονυχτίας... Θέλω να με νουσταλήγησ δυνατά ή καρδιά σου, και να με διψάσουν άπεγνωσμένα τα χείλια σου... Θέλω ή θύμησί μου να συνδυασθί στην ψυχή σου με το πιο πικρό έρωτικό παράπονο...

«Γιατί να σβύσω τη δίψα σου; Δεν είναι πιο σωστό, πιο σοφό, πιο γυναικείο, να τη συντηρήσω άδυσώπητη με τη φυγή μου;

«Τη συμπεριφορά μου αυτή δε μου την υπάγορεψε μόνο το γυναικείο μου ένστικτο, που φιλοδοξώ να το θεωρώ άλάνθαστο! μου την υπάγορεψανε δυό πάνσοφες ήρωίδες που ξεπετάχτηκαν από τις σελίδες δυό μεγάλων συγγραφέων του έρωτος: Η «Μαγδαληνή ντε Μωσαίν» του Θεοφίλου Γκωτιέ, και ή «Σαπφώ» του Αλφόνσου Νταντέ. Αν θές να δης από που πήρα το διπλό παράδειγμα της έρωτικής συμπεριφοράς μου άπέναντί σου, διάβασε στα δυό αυτά βιβλία τόν υπέροχο διθύραμβο του έρωτα της μοναδικής φορές. Και θα δης πώς θα με δικαιώσες...»

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Χωρίς λόγια...

Βοήθεια, φωτιά!

Μιά στιγμή, 'Αγλαία μου, να τελειώσω τόν γλύκισμα κι' έφτασα!...

Η μύωψ: Δεν ντόρεσαι, παληόπαιδο, τόσο μικρός και να καπνίζης!...

Μιά έκστρατεία του Γρίβα ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Τό άδοξο τέλος της και τó σ ακούλι με τά χρήματα

Όταν στα 1862 ο Θεόδωρος Γρίβας ο παλός στρατηγός του Εικοσιένα, δυσσρεστημένος εναντίον της Κυβερνήσεως, έκανε κίνημα στη Βόνιτσα, ή στρατιωτική φρουρά της περιφέρειας, προσχώρησε σ' αυτόν άμέσως. Κι' όταν από τη Βόνιτσα προχωρούσε ο Γρίβας για τó Μεσολόγγι, στο δρόμο, τόν άκολουθούσαν και πολλοί χωρικοί. Όλοι πίστευαν ότι τραβάει για τη 'Αθήνα να ρίξη τήν Κυβέρνησι και να γίνι ο ίδιος πρωθυπουργός!

Μάλιστα ένα λαϊκό τραγούδι εκείνου του καιρού μιλάει για τήν... τρουάρα που τάχα έπιασε τόν βασιλέα 'Οθωνα στο άκουσμα του επαναστατικού κινήματος της Βόνιτσας.

«Γρίβα, σε θέλει ο βασιλιάς κλπ.»

Ή προφορική παράδοσι λέει πώς άμα ο αρχηγός της επανάστασεως Γρίβας έφτασε στο Κεφαλόβρυσο τού Αιτωλικού, μάζεμε τριγύρω του καμπίτσους άπλοίκους χωρικούς κι' άνεδείκνοντας ο ίδιος σε μιά μεγάλη πέτρα, βροντοφώνησε χτυπώντας τα πλατεία στήθια του:

—Ποιός είμαι 'γώ, ώρε;

Κανένας δεν τόλμησε ν' άποκριθί στο έρώτημά του, γιατί και κανένας δεν κατάλαβε τί ήθελε ακριβώς να πη.

Πάλι όμως ο Γρίβας ρώτησε:

—Όρε, ποιός είμαι 'γώ;

Άλλά και πάλι σιωπή από τούς χωριάτες.

—Όρε, εγώ δεν είμαι ο Θεόδωρος Γρίβας; τούς λέει για τελευταία φορά.

Τότε όλοι μ' ένα στόμα του άπάντησαν:

—Έσύ είσαι καπετάνιε, έσύ είσαι!

Ύστερα ο Γρίβας έβγαλε ένα λόγο σάν έκείνους που συνήθιζε να βγάζη στη Βουλή. Είπε πολλά και κάλεσε τούς χωρικούς να τόν άκολουθήσουν όλοι στην 'Αθήνα για να ρίξουν τήν κυβέρνηση.

Φεύγοντας από τó Αιτωλικό, ο γέρο στρατηγός πέρασε κάτω από μιά άψίδα, που είχαν στήσει εκεί λίγο πρωύτερα για να περάση ο 'Οθων.

Γνωμικά

★ Οι φθονεροί δεν έχουν άνάπαυσι και οι ψεύτες δεν έχουν ντροπή.

★ Ο άνθρωπος ποτέ δεν μετανόει γιατί σάπασε.

★ Με τó να φροντίζης για τó καλό του πλησίον σου, άποκτάς τήν άγάπη του.

★ Φυλάξου από έκείνους που δεν γνωρίζεις.

★ Προτού ν' άγροασής ένα σπiti, πρέπει να κυτιάσης να έχεις καλό γείτονα, και προτού ταξειδέψης, φρόντισ' να βής καλή συντροφιά.

★ Ο θυμός αρχίζει από τή μωρία και τελειώνει με τή μετάνοια.

★ Ο άνθρωπος γκρεμίζεται από τη γλώσσα του και τó κουφιο καρούδι από τήν έλαφρότητά του.

★ Ο φρόνιμος που σπαταίνει, λέει περισσότερα από τόν τρελό που μιλάει.

★ Ένας αθένηος που δεν έχει δικαιοσύνη, είναι ένας παταμένος χωρίς νερό.

★ Μιά γυναίκα χωρίς ντροπή, είναι σάν τó φαγητό που δεν έχει άλάτι.

καθώς λοιπόν περνούσε κάτω από τήν άψίδα αυτή, γύρισε και είπε στην γυναίκα του, τήν κυρά Περσεφώνη που τόν συνόδευε στη... μεγάλη του έκστρατεία:

—Πέριαι, στρατηγίνα, ώσπου να σε πούνε και πρωθυπουργίνα στην 'Αθήνα!

Ύστερα ο Γρίβας, ενώ προχωρούσε για τó Μεσολόγγι, λένε πώς ρώτησε κάποιον που είχε έρθει εκείνες τις μέρες από τήν 'Αθήνα αν είχαν βάλει τέντα στο λιακωτό του παλατιού, γιατί θυμόταν πώς δεν είχε κι' έπρεπε να βάλουν έπειδή... τόν πείραζε ο ήλιος!

Φαίνεται, λοιπόν, πώς ο Γρίβας σχεδίαζε και άνατροπή του βασιλιά για να τού πάρη τόν θρόνο! Ήταν ή εποχή που έβραζε τó επαναστατικό ρεύμα κατά του 'Οθωνος.

Άλλά ο Γρίβας κι' οι όπαδοί του δεν πρόφτασαν να μπουν στην 'Αθήνα, γιατί ο ίδιος τόν Μεσολόγγι έφτασε βαρεία άρρωστος. Τί είχε γίνει κι' άρρώστησε ο Γρίβας; Μιά φοβερή νεροποντή τούς είχε πιάσει όλους, καθώς προχωρούσαν στο δρόμο και ο κινήματος στρατηγός, που δεν ήταν πιά τó παλληκάρι των χρόνων του 1821 — 1829, κρουαλόγησε πολύ άσχημα κι' έπεσε στο κορβάτι.

Τότε έφτασε στο Μεσολόγγι κι' ο 'Επαμεινώνδας Δεληγιώργης μ' ένα σακκούλι γεμάτο από χαρτονομίσματα.

Ήταν 70 000 δραχμές που τις έστελνε στόν Γρίβα ή προσωρινή επαναστατική κυβέρνηση των 'Αθηνών που σχηματίσθηκε άμέσως μετά τήν έξωσι του 'Οθωνος, για να τόν καλοπιάση να σταματήσει τήν... έκστρατεία κατά της 'Αθήνας.

Άσχημα όμως καθώς είπαμε, κρουαλογημένος ο Γρίβας δεν μπόρεσε να δεχθί τόν Δεληγιώργη στο δωμάτιο που έμενε.

Και σε λίγες μέρες πέθανε.

Τότε ο Δεληγιώργης — κι' άφου συνεννοήθηκε με τήν κυβέρνηση που τόν είχε στείλει εκεί — άφησε με τρόπο τα λεφτά και τά πήρε ή χήρα του στρατηγού ή κυρά Περσεφώνη.

Έτσι τά παλληκάρια της Ρούμελης που είχαν άκολουθήσει τόν Γρίβα πανόπληα, μ' έτοιμες τις κουμπούρες για πόλεμο, κρέμασαν πάλι τά άρματα τους σόν τοίχο θλιμένα για τó θάνατο του γέρον στρατηγού τους που τόν υπεραγαπούσαν μ' όλο τόν εύερέθιστο και πεισματάρικο χαρακτήρα του και τούς θυμούσε του.

Ένα σχετικό ανέκδοτο του Γρίβα έχει περιώσει από τήν προφορική παράδοσι ο διηγηματογράφος μας Άνδ. Κασκαδίστας. Σας τó άναφέρουμε:

Κάποιος πήγε στο γέρο Θεωδώρακη Γρίβα να τού ζητήσει μερικά χρήματα από μέρους του παιδιού του Δημητράκη.

—Μη με στείλεις πίσω άδειανό, στρατηγέ, τού είπε ο ταχυδρόμος, γιατί ο κύρ Δημητράκης θα θυμώσει πώς δεν τά κατάφερα καλά και θα με δείξει.

Άκούγοντας αυτά τά λόγια ο Θεωδώρακης έβαλε καμαρωτά τó νερό του στη μέση κυττάζοντας τόν ταχυδρόμο από μάτα, και τού είπε σοβαρά:

—Θά τó κάνη, ώρε αυτό, τó ξέρω πώς θα τó κάνη, γατί είναι δικό μου παιδί!

Και δεν έδωσε ούτε πεντάρα σόν ταχυδρόμο άφινόντας τον να γυρίση πίσω στο παιδί του με τά χέρια άδεια... Για να πείρη, φαίνεται ο άμμοιρος στο γριβέικο ευλοδοσμο!

Γ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

Ρήτορες

Λοιπόν, αρχίζουν κατ' αὐτὰς και οι περιοδείες. Λαρυγγες ακονίζονται και κάνουνε... γαργάρες. Κι' άφθονες προηνούνονται των λόγων οι έσοδείες, που πλούσιοι θάμαστε έάν τούς είχαμε... δεκαρές!

★

Μας άναμένει, δηλαδή, ρητόρων πανδαισία, που θα μας πούν λόγια πολλά με νόημα κι' ούσία. Οά μας μεθύσουνε μ' αυτά, —ώ! τί χαρές θα ζήσουμε— (συμμε—) και ύστερ' άπ' τις έκλογές ευθύς θά... ξεμεθύσουμε!

★

Αϊ, τί να γίνη, κύριοι! Παληά ή ιστορία. Τά έχει ή προεκλογική ώρασι ρητορεία. Και τόχουν και οι ρήτορες —όλοι πρώτης γραμμής— (μης—) νάνε παχειά τά λόγια τους κι' άδύνατοι... εμείς!

Πτώσις

Και νέα άνακοίνωσις του μπάρμπα μου του ψεύτη. Πώς τάχα ο τιμάρημος όσο πηγαίνει, πέφτει. Με κάτι σύν, με κάτι πλην και λίγη άλχημεία, μάς βγάσουν οι άρμόδιοι για κέρδος τη ζημία!

★

Είνε, λοιπόν, μυστήριο για κάθε πορτοφόλι. Και πάντα αυτό τó ζήτημα θα μένη έκκρεμές. Τό πώς συμβαίνει, δηλαδή, καθώς τó βλέπουμε όλοι, και «πίπτει» ο τιμάρημος κι' άνέρχονται οι... τιμές! (μές!)

Τά μάλλινα

Μας έδηλώθη κατ' αὐτὰς υπό των υπευθύνων, πώς κάποια ύποτιμησις είς τας τιμάς μαλλίνων, έσημειώθη ευτυχώς προς χάριν του κοσμάκη, που έπιθυμεί διακαώς κανένα κοστούμακι.

★

Είς τις βιτρίνες κύτταξας, καθώς τó κάνω πάντα, και είδα τά ύφάσματα στις έκατον σαράντα. Διότι ή ύποτιμησις κι' ή σχετική ή φθηνεία, πάλιν περιορίζεται σε λίγα μπικικίνια.

★

Τά μάλλινα είν' πανάκριβα και ψώνιο δεν σηκώνουν.

Με τις τιμές που έχουνε άμέσως σε... παγώνουν. Τό βλέπεις δε σαφέστατα στα μαγαζιά, ώρισμένων, όπου πηγαίνεις για μαλλί και βγαίνεις... κουρεμένος! (νος!)

Γκάγκστερ

Ληστείες και γκαγκστερισμοί, με μάσκες και πιστόλια.

Τις νύχτες κινδυνεύουνε ζωές και πορτοφόλια. Οι δράστες νέοι φερέλπιδες, αὐτάν των έγκλημάτων.

Πλύν, όμως, ή περιγραφή των σχετικών κρουσμάτων, άπαγορεύεται άυστηρώς αὐτήν τήν εποχή, γιατί δεν πρέπει τó κοινό, λέει... ν' άνησυχή!

★

Με άλλα λόγια, δηλαδή, μπορεί μέσα στο βράδυ, όταν θα πέση τó πυκνό και ασφαλές σκοτάδι, να μάς ληστευον άναιδώς —ληστείες με πατέντα— Μά προς Θεού, παρακαλώ, να μη γίνη... κουρέντα!

Τό φιλή

Είς νεαρός στη Λάρισα, όνόματι Χαρμάνης, που ήταν κι' από έρωτα, ως φαίνεται... χαρμάνης.

Είς τήν πλατεία της πόλεως έδούτηξε γενναίως, μιά μικρή μαθητρία και φίλησε βιαίως. Κι' άμέσως στο αυτόφωρο τόν κακάνοθα πάνε, και φυλακή έφτά μηνών γι' αυτό τόν κοπανάνε!

Κι' ο νεαρός στη φυλακή, τά πόδια του κουβάριασε. Κι' έπεσε ευθύς σε συλλογή κι' έκασε και λογάρισε.

Πόσο στοιχίζει τó φιλή στη Δύσι στην Άνατολή.

Τής παντρεμένης τέσσαρα, της χήρας δυό, και μόνο στη Λάρισα πληρώνεται πιο άκριβά από... φόνος!

ΠΑΝ. ΠΑΠ.

ΠΡΟΣΟΧΗ ΣΤΙΣ ΠΑΝΤΡΕΜΜΕΝΕΣ!

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΠΙΤΣΑ ΡΑΜΙΔΗ: Χαριτωμένη, προκλητική, πικάντικη, ζωηρή, ώριμη, μαγευτική και σε κορμί και σε υατία και στα πάντα. **ΚΩΣΤΑΣ ΡΑΜΙΔΗΣ:** Σύνζυγος της κυρίας. Κοινός ανδρικός τύπος, συμπαθής και μάλλον νόστιμος. **ΓΙΑΝΝΗΣ ΜΠΑΡΛΑΜΗΣ:** Χοντρός, κοιλασός, φαλακρός, ξηντήρας. **ΒΟΥΛΑ ΜΠΑΡΛΑΜΗ:** Νεαρή, λεπτή, μικροσκοπική, γοπετευτική, πεταλούδα και θεομάση. Σύνζυγος του κ. Μπαρλάμη. **ΠΕΤΡΟΣ ΠΕΤΡΙΔΗΣ:** Κοιμημένος άσπιδομακας.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Στη βεράντα γνωστού ξενοδοχείου μεγάλης ευρωπαϊκής λουτροπόλεως). **ΠΙΤΣΑ** (συνεχίζει κουδέντα): Βέβαια, ώραία είν' εδω... αλλά πρέπει... πώς να σας εξηγήσω... πρέπει να κινείσαι και μια συντροφιά που να του γεμίζει την ψυχή ("Ψφος εμπιστευτικό"). Μεταξύ μας έντελως κύριε Μπαρλάμη, εγώ προσωπικά δεν έχω καμιά χαρά στη ζωή. Ούτε στοργή, ούτε τρυφερότητα... (Αναστεναγμός). **ΜΠΑΡΛΑΜΗΣ:** Κι' ο άντρας σας; **ΠΙΤΣΑ:** Με παραμελεί πραγματικά. Μόνο σ' εσάς τα λέω αυτά, γιατί φαίνεστε σοβαρός άνθρωπος και μυαλωμένος. Είμαι είκοσιεξι χρονών κ. Μπαρλάμη! Είμαι νέα και όχι πολύ άσχημη, νομίζω. **ΜΠΑΡΛΑΜΗΣ** (έπηρεασμένος): Είσαστε κοίκα!

ΠΙΤΣΑ: Ευχαριστώ. Πάντως δεν είμαι αποκρουστική. Σας βεβαιώ σε ό,τι έχω

λερόν πως ο άντρας μου... έχει ξεη μήνες ολόκληρους να μου πη ένα κομπλιμέντο!

ΜΠΑΡΛΑΜΗΣ: Μ' αυτό είν' εγκλημα καθοσιώσεως!

ΠΙΤΣΑ: Δεν ξέρω πως ακριβώς να το χαρακτηρίσω, πάντως κι' εγώ το βρίσκω σχεδόν εγκληματικό! (Αναστεναγμός). Οί γυναίκες, κ. Μπαρλάμη, θέλουν στοργή, τρυφερότητα, ευγένεια, χάδια, κάποια προσοχή τέλος πάντων! Είναι πλάσματα αισθηματικά! Είναι... εν μέρη παιδιά!

ΜΠΑΡΛΑΜΗΣ: Έχετε δίκιο, ώραία μου κυρία. Για μένα, ένας άντρας που έχει μια τόσο ενδιαφέρουσα γυναίκα και που φέρονται σαν... να μην την έχει, είναι... ένας παλάνθρωπος.

ΠΙΤΣΑ: Δεν φτάνω ως εκεί! Απλώς το μόνο που μπορώ να πω είναι πως αξίζει την τύχη που του πέφτει. Δεν συμφωνείτε;

ΜΠΑΡΛΑΜΗΣ (ξετρελλασμένος): 'Απόλυτα κυρία μου! Απόλυτα!

(Μικρή παύση).

ΠΙΤΣΑ: Τι πικτική που είναι η ζωή. Θεέ μου, μ' έναν άντρα που δεν σου δίνει προσοχή. 'Ορίστε. Μπορείτε να μου πητε τώρα που βρίσκεται;

ΜΠΑΡΛΑΜΗΣ: Ποιος ξέρει...

ΠΙΤΣΑ: Κι' αισθάνομαι τόση ανάγκη για έναν περίπατο, ούτη τη μαγευτική νύχτα. Θα σας κούραζε αν μου κάνατε συντροφιά; "Αν πηγαίναμε μια βόλτα με τη βάρκα;

ΜΠΑΡΛΑΜΗΣ: Άστειεύστε; Θα το θεωρούσα τη μεγαλύτερη ευτυχία μου. Και μάλιστα αν λείπη και ο βαρκάσης!

ΠΙΤΣΑ: Και ποιόν θα τραβούσε κουπί;

ΜΠΑΡΛΑΜΗΣ: 'Εγώ, κυρία μου. Θα είναι η ωραιότερη βαρκάδα της ζωής μου!

ΣΚΗΝΗ 2η

(Στην ίδια βεράντα το άλλο βράδυ). **ΚΩΣΤΑΣ** (συνεχίζει κουδέντα): Είσαστε πολύ αφελής, νεαρή μου κυρία. Καθένας πρέπει να κυτάξει τη ζωή του. Δυστυχώς εμείς είμαστε κι' οί δυο θύματα.

(Αναστεναγμός). Ατυχήσαμε στο γάμο μας. Ατυχήσαμε πολύ. Όλη μου τη ζωή έδωσα στη γυναίκα μου κι' εσείς στον άντρα σας κάνετε το ίδιο. Ποιο είναι το αποτέλεσμα; Τους είδατε! Γυρίζουν στις ακρογιαλιές, στα δάση και στη θάλασσα με τις βάρκες και δεν δίνουν για μας ούτε δεκάρα! Και η απιστία συνέβη. Μου το είπε, δυστυχώς, η καμαριέρα του τρίτου πατώματος...

ΒΟΥΛΑ: "Α, σας το είπα: Και μ' α! 'Αλλά δεν το λολούσα, φυσικά, να σας μιλώ για ένα τόσο λεπτό ζήτημα!

ΚΩΣΤΑΣ: Εκτιμώ, βέβαια, την εξαιρετική σας αδρότητα. Έπρεπε όμως να μου το πητε! Δεν μπορεί κανείς επ' απείρον να είναι θύμα ενός άλλου. 'Ε-

ΒΟΥΛΑ: "Α, σας το είπα: Και μ' α! 'Αλλά δεν το λολούσα, φυσικά, να σας μιλώ για ένα τόσο λεπτό ζήτημα!

ΚΩΣΤΑΣ: Εκτιμώ, βέβαια, την εξαιρετική σας αδρότητα. Έπρεπε όμως να μου το πητε! Δεν μπορεί κανείς επ' απείρον να είναι θύμα ενός άλλου. 'Ε-

ΒΟΥΛΑ: "Α, σας το είπα: Και μ' α! 'Αλλά δεν το λολούσα, φυσικά, να σας μιλώ για ένα τόσο λεπτό ζήτημα!

ΚΩΣΤΑΣ: Εκτιμώ, βέβαια, την εξαιρετική σας αδρότητα. Έπρεπε όμως να μου το πητε! Δεν μπορεί κανείς επ' απείρον να είναι θύμα ενός άλλου. 'Ε-

νης άλλου που όχι μόνο δεν καταλαβαίνει τις θυσίες που κάνουμε γι' αυτόν αλλά και μας κοροϊδεύει με τον πιο χυδαίο τρόπο!

ΒΟΥΛΑ (μ' αγανάκτηση): Αυτό συμβαίνει με τον άντρα μου!

ΚΩΣΤΑΣ (ξέθαλλος): Και με τη γυναίκα μου!

(Μικρή παύση).

ΒΟΥΛΑ: Τρέμω από νεύρα!

ΚΩΣΤΑΣ: 'Εγώ πολύ περισσότερο! Πρέπει να τους εκδικηθώ! Άσχημα!

ΒΟΥΛΑ (έντρομη): Σκεπτόσαστε να θυσιάσετε το υπόλοιπο της ζωής σας στη φυλακή για δυο καθαράματα;

ΚΩΣΤΑΣ: Κάθε άλλο! Σκέπτομαι να σας αρπάξω στην αγκαλιά μου! Για να μάθω αυτό το κτήνος ο άντρας σας, τι ευτυχία είχε! Και για να την κερδίσω εγώ! Τι σκέπτεστε;

ΒΟΥΛΑ (μελιστάλακτα): Μά... γιατί άρροπορείτε όταν παίρνετε τις αποφάσεις σας;

ΣΚΗΝΗ 3η

(Το άλλο βράδυ, πάντα στην ίδια βεράντα).

ΜΠΑΡΛΑΜΗΣ:... Έτσι που λέε! Κοίκα η Πίτσα ή Ραμίδη!

ΠΕΤΡΙΔΗΣ: Πάσσεγε μην παρασυρθείς μαζί της! Προς Θεού!

ΜΠΑΡΛΑΜΗΣ (με ζωηρό ενδιαφέρον): Γιατί;

ΠΕΤΡΙΔΗΣ: Δεν είναι νόμιμη γυναίκα του Ραμίδη! Είναι μια... επαγγελματίας του έρωτος, που ο Ραμίδης την πληρώνει και την εμφανίζει για σύνζυγο για να ρίχνεται στους παντρεμένους, που έχουν όμορφη και νεαρή γυναίκα! Έτσι όταν ο σύνζυγος απασχολείται με την δθεν ακυρία Ραμίδη, ο Ραμίδης κατακτά τη γυναίκα του! Κι' όσο πιστή κι' αν είναι δεν του ξεφεύγει ποτέ, γιατί της αποδεικνύει ότι ο άντρας της είν' ένας παλάνθρωπος που την απατά! Μά... πώς ιδρωσες έτσι; 'Αδιαθέτησες;

ΜΠΑΡΛΑΜΗΣ: Όχι! Δεν είναι τίποτα. 'Αλλά θέλω να ζητήσω τη λογαριασμό. 'Ελπίζω... να προλάβω αν φύγουμε αύριο!

ΠΕΤΡΙΔΗΣ: "Α! Κατάλαβα!...

ΜΠΑΡΛΑΜΗΣ: 'Αλλά πριν ζητήσω τη λογαριασμό, λέω να πάω να δω πού είν' η γυναίκα μου!

ΠΕΤΡΙΔΗΣ: Δεν θα κάνης άσχημα... (Ψιθυριστά): "Αν προλάβεις!...

ΣΚΗΝΗ 4η

(Στην ίδια βεράντα, είκοσι λεπτά αργότερα).

ΜΠΑΡΛΑΜΗΣ (ξέθαλλος, σε κατάσταση που δείχνει ότι συνέβη κάτι το ανεπανόρθωτο): Την άθλια!

ΠΕΤΡΙΔΗΣ: Πρόλαβες;

ΜΠΑΡΛΑΜΗΣ: Άλλοίμονο! "Όχι!

ΠΕΤΡΙΔΗΣ: Και τώρα τι θα κάνης;

ΜΠΑΡΛΑΜΗΣ: Πληρώνω το λογαριασμό μου και φεύγω μόνος. Και τον αφήνω και με τις... δύο. Είναι η καλύτερη εκδίκησι! Γεια σου. Και ώρεούρ στην 'Αθήνα!

(Αυλαία)

ΕΨΙΛΟΝ

Ευδύμα λόγια

Σ' ένα κατάστημα που πουλάει έργα τέχνης.

—Φαίνεται, λέει ένας φίλος του καταστηματάρχη πως θα είναι πολύ δύσκολο να φτιάξω κανείς έναν πίνακα.

—Μπα! απαντάει ο καταστηματάρχης. Το να φτιάξω έναν πίνακα δεν είναι τίποτα. 'Η δυσκολία αρχίζει από τη στιγμή που θα θελήσεις να τον πουλήσεις...

★

—Πές μου μάρτυς ρωτάει ο πρόεδρος, σε ποιά ακριβώς απόσταση βρισκόσουν από το σημείο που έγινε η σύγκρουση;

—Σε απόσταση δύο μέτρων και 68 εκατοστών.

—Και πώς το ξέρεις με... τόση ακρίβεια;

—Φαντάσθηκα πως κάποιος ήλιθιος θα μούκανε αυτή την ερώτηση και γι' αυτό πήγα και μέτρησα την απόσταση.

ΕΝΑ πρόγραμμα που πρέπει να καταλάβετε καλά είναι ότι το μακιγιάζ δεν μπορεί να είν επιτυχία παρά μόνο σ' ένα πρόσωπο, που βρίσκεται σε κατάσταση άοιστης υνείας. 'Αν το μακιγιάζ σας δεν «στέκεται», αν το ρούζ εξαφανίζεται έπειτα από μερικές ώρες μην τα βάτε με τα καλλυντικά σας, που δεν σας φαίνε σε τίποτα. 'Εκείνο που οταίει είναι το δέμα σας κι' αυτό πρέπει να προσπαθήσετε να διορθώσετε. Στην προκειμένη περίπτωση το δέμα σας είναι πιθανόν υπερβολικά λιπαρό και «τρώει» το ρούζ.

Αν, αντίθετα, το «φόν ντε τέν» σηματοίχη πλάκες πάνω στο πρόσωπο, αυτό σημαίνει πως το δέμα σας είναι υπερβολικά ξερό. Και στην περίπτωση αυτή επίσης πρέπει να περιποιηθήτε το δέμα σας.

Ένα καλό μακιγιάζ δεν καταστρέφει το δέμα, αλλά συναντύν, το ζωοποιεί και το τόνώνει, με την προϋπόθεση ότι έχει γίνει σύμφωνα με όλους τους κανόνες της τέχνης.

Και τώρα να τρέξε από τους βασικούς κανόνες του μακιγιάζ, που δεν σας επιτρέπεται ν' άγνοήτε:

1) Κάθε γραματιστό φτιασίδι που βάτε πάνω σ' ένα προσέγγον μέρος του προσώπου (μύλα των παρειών, σαγόνι, επάνω βλέφαρο κλπ.), το κάνει να φαίνεται πιο έντονο.

2) Κάθε γραματιστό φτιασίδι που βάτε πάνω σ' ένα ίσιο ή κοίλο μέρος του προσώπου (γούδιασμα των παρειών, λακίτσα του σαγονιού, κάτω βλέφαρο) δημιουργεί μια σκιά και το κάνει να φαίνεται λιγότερο.

3) Όσο πιο άνοιγτόχρωμη είναι η πούντσα, τόσο περισσότερος ευφάνες κάνει το μέρος του προσώπου, που σκιάζει. Γι' αυτό, πολλές από τις βεντέτες του Χόλλυγουντ βάζουν στο μέτωπό τους πιο άνοιγτόχρωμη πούντσα από εκείνη που γορσι-

Για ένα καλό μακιγιάζ, να προτιμάτε τις ξερές πούντρες, που δίνουν μια βελούδινα απαλότητα στην επιδερμίδα σας...

μοποιούν για τα μάγουλα. Δεν υπάρχουν σ' αλήθεια μεγαλύτερο στόλισμα για τη γυναίκα από ένα μεγάλο και φωτεινό μέτωπο. Για τον ίδιο λόγο μια γυναίκα που έχει μικρή υψηλή πρέπει να την πουντράσει με πολύ άνοιγτόχρωμη πούντσα.

Αν, τουναντίον, η υψηλή της είναι μεγάλη, πρέπει να προτιμήσει σκούρα πούντσα.

Αλλ' ως δούμε πως θα διαλέξετε τα καλλυντικά σας.

Η έκλογη του ρούζ εξαρτάται από την ένπονη του έτους από τον καιρό που κάνει, από το αν η ήμερα είναι ήλιόλουστη ή συννεφιασμένη κλπ.

Τα ρούζ «φρανζέ» π.χ φαίνονται ρόζ, όταν η ήμερα είναι

Πώς επιτυγχάνει το μακιγιάζ

συννεφιασμένη. Για τα παραθαλάσσια κλίματα το ρούζ πρέπει να είνε έναν τόνο υπλ.

Η γυναίκα που ξέρει να μακιγιασεται πρέπει να είνε πολλά ρούζ, για να τα νοσημοποιή ανάλογα με τον καιρό την ώρα της ήμερας κλπ.

Υπάρχουν ως γνωστόν, ρούζ λιπαρά και ξερά. Υπάρχουν επίσης ρούζ σε σκόνη. 'Αλλά τα τελευταία δεν κολλούν εύκολα στην επιδερμίδα και για το λόγο αυτό δεν είνε άριστάτατα.

Αντίθετα, με ό,τι πιστεύουν οί πρωτότερες στην τέχνη του μακιγιάζ το λιπαρό ρούζ φαίνεται πιο φυσικό από το ξερό όταν είνε καλοβαλμένο. Οί γυναίκες όμως, που έχουν δισταλμένους πόρους πρέπει να ποτιούν το ξερό, γιατί το πότω εισχωρεί μέσα σ' αυτούς και τους διαστέλλει περισσότερα.

Η σειρά του ρούζ στα μάγουλα είνετα, έπειτα από το «φόν ντε τέν» και πουν από την πούντσα.

Το ρούζ που θα διαλέξετε δεν πρέπει να είνε πολύ πυκνό σε τόπο που να υποοήτε να βάτε κάπως άσθονο στο πρόσωπό σας, χωρίς να φοβόσαστε υπλως το παρακάμψτε.

Ένας από τους βασικούς κανόνες του μακιγιάζ είνε ότι δεν πρέπει να ταινκοινησέστε στη νοση των καλλυντικών σας. Είνε αυτόνοτο δυος ότι θα βγάλετε κατόπιν έκείνη που τινγόν περισσότερα.

Αν έχετε εξαιρετικά λιπαρό δέμα είνε καλό να κάνετε το έψη: 'Αφού βάτε το λιπαρό ρούζ θα πουντράσσετε άμέσως και κατόπιν θα περάσετε το πρόσωπό σας μ' ένα ξερό ρούζ. Το αποτέλεσμα θα είνε έτσι καλύτερο και διασκεότερο. Το στομά του ξερού ρούζ πρέπει δυος να είνε πολύ ελαφρό.

Προκειμένου για το «φόν ντε τέν» οί γυναίκες με ξερό δέμα πρέπει να ποτιούν τα λιπαρά παρασκευάσματα (κοέμες). 'Εκείνες αντίθετα που έχουν λιπαρό δέμα θα νοσημοποιήσουν ως «φόν ντε τέν» ένα φυτικό γάλα.

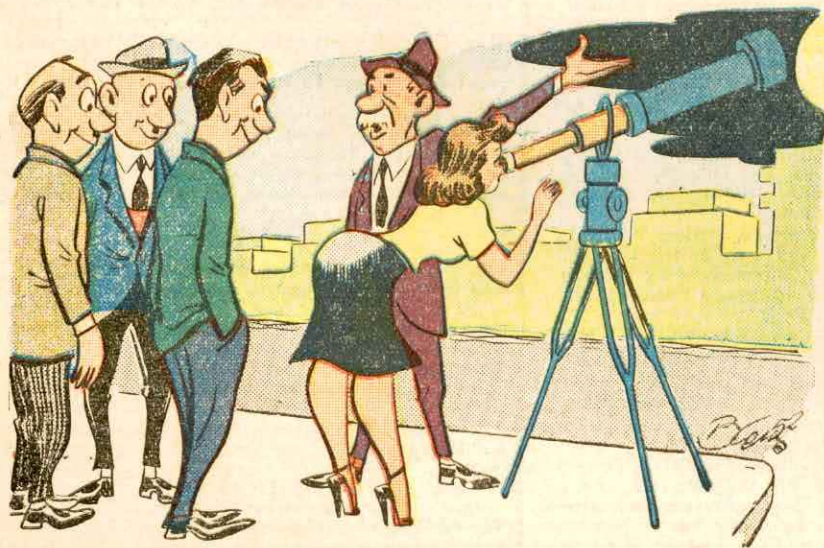
Πρέπει να ξέρετε ότι το άνοσο «φόν ντε τέν» κάνει το πρόσωπό πιο νεανικό.

Ας μιλήσουμε δυος, τώρα και για την πούντσα. Νά είνε τοόπος για να εξακριβώσετε αν είνε καλή: Πάρετε μια πρέσα και τσιώτε την στο επάνω μέρος του γειού σας. 'Η καλή πούντσα απλώνει παντού με τόπο διοόμορφο. 'Αν δυος κολλάει εδω κι' εκεί και σηματοίχη νοσημέες ακοιυώντα τις μικρές πτυνώσεις της επιδερμίδος δεν είνε καλή.

Υπάρχουν δυο είδων πούντρες εκείνες που κολλούν και εκείνες που δεν κολλούν. Θα υποοούσαμε ν' αποκλέσουμε τις πρώτες λιπαρές και τις δεύτερες ξερές. ('Όταν λέμε ότι δε κολλούν εννοούμε ότι κολλούν λιγότερο από τις πρώτες). Οί γυναίκες λοιπόν ποτιούν συνήθως τις λιπαρές. Οί πούντρες αυτές δυος φτιάγουν πλάκες που είνε πολύ αντίαιθητικές (όταν ίδιος ή πούντσα που νοσημοποιήτε είνε πολύ σκούρα). Προτιμήστε λοιπόν τις ξερές πούντρες που δίνουν μια βελούδινα απαλότητα στην επιδερμίδα σας.

Μην βάτετε το πρόσωπό σας όταν βάτετε την πούντσα. Γιατί έτσι εο-βίτετε το δέμα και το αποτέλεσμα είνε ότι διαστέλλονται οί πόροι. Θα βάτετε την πούντσα με μια καλή σιπέρα ή ένα βαμβάκι με κινήσεις κυκλικές.

Και στην πούντσα επίσης δεν πρέπει να ταινκοινησέστε. Θα βάτετε άσθονη θα την αφοσέτε πάνω στο πρόσωπό σας επί μερικά λεπτά—αυτό είνε απαραίτητο— και θα βγάλετε κατόπιν όση περισσότερη νοσημοποιώντα μια ειδική βοήθησα με λεπτότατες μεταξένιες ταινίες. Θα εκπληγείτε τότε και σεις η ίδια βλέποντας πόσο λεία και φυσική θα φαίνεται η επιδερμίδα σας.

—'Εμπρός κύριοι. Ποιος άλλος θέλει να δη την πανσέληνο;

(Τού Β. Χριστοδούλου)

Λίγο προϋ μπορούμε στη Θήβα, υπήρχε ένας άπειρος ερημότερος, κάτι μεγάλη χωράφια που έμεναν ακαλλιεργήτα σ' όλο σχεδόν το διάστημα της κατοχής. Οι άνθρωποι τότε, είχαν απαρνηθεί αναγκαστικά τη γη. Από τη στιγμή που οι κατακτητές άρρισαν να βάζουν στο χέρι τα τρία τέταρτα της παραγωγής τους, ο ελληνικός λαός της υπαίθρου αποφάσισε να εγκαταλείψει το εύλογημένο χώμα του στο έλεος του Θεού. Για όσους παρακολούθησαν από κοντά την τραγωδία των χωριών, για όσους διάβασαν τις αξιόλογες μελέτες που συντάχθηκαν τότε από τους αρμοδίους του Δ. Ε. Σταυρού, ήταν φανερό, ότι επρόκειτο για προμελετημένο σχέδιο των κατακτητών, που αδιαφορούσαν για το αποτέλεσμα αυτής της άρπαγής...

Είναι γεγονός, ότι ο χιλιετικός στρατός, διαμορφωμένος και συγκροτημένος κατά το πρότυπο των κατακτητικών δυνάμεων του Μεσαίωνα, που συντηρούντο μονάχα από τα λάφυρα και τις άρπαγές, ήταν στην Ελλάδα, χωρίς ούτε τη στοιχειώδη επιμελητεία. Έτσι ήταν υποχρεωμένος να αρπάξει ό,τι εύρισκε μπροστά του, για να πλουσίαν προϊόντων της ελληνικής γης: πατάτες, κρεμμύδια, λάχανα, ντομάτες, κολοκύθια, καρόττα, φασόλια, σιτάρι, ρεβύθια. Κατάφορα ξεκινούσαν κάθε μέρα τα μεταγωγικά τους αεροπλάνα για τη Γερμανία, την Ιταλία και για τα μέτωπα της Αφρικής. Ας πεθάνουν οι Έλληνες από την πείνα. Φτάνει να ζούσαν αυτοί!

Δεν πρόκειται, βέβαια, να μιλήσουμε τώρα για το γεωμανικό αυτό σχέδιο, που απόβλεπε να εξοντώσει τον ελληνικό λαό με τον απίσιο τρόπο της τελείας εξαθλίωσής του. Θα το εξετάσουμε άλλοτε. Όμως, πάνω στα έρημα αυτά χωράφια της Θήβας, παίχτηκε η τραγωδία που θα περιγράψουμε πιο κάτω. Όπως ανέφερε και στο προηγούμενο τεύχος μας, μετά τη σύλληψη και την απελευθέρωση των δυο ασυρματιστών, του 'Ηλίας Χρονόπουλου και του Δημοσθένη Αύγερινου, από τον 'Ιταλό λοχαγό 'Αντόνιο Γκα-

Έλληνες και ξένοι ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Μονομαχία θανάτου

αυτά, θα του φαίνονταν σαν ένας εφιάλτης. Ο 'Ηλίας Χρονόπουλος ήταν μόλις είκοσιεσσάρων χρόνων. Αγαπούσε με πάθος τη ζωή κι ήθελε να τη ζήσει όσο πιο έντονα μπορούσε. Μα για κανένα λόγο δεν ήθελε να προδώσει τον εαυτό του. Αν επρόκειτο να μονομαχήσει με Έλληνα, ίσως ν' αδιαφορούσε και να μην πήγαινε ποτέ να τον συναντήσει. Τώρα όμως προτιμούσε χίλιες φορές το θάνατο, παρά να τον θεωρήσει δειλό ένας 'Ιταλός αξιωματικός...

Ακριβώς στις οκτώ φάνηκε ο 'Αντόνιο Γκασμάνι στην είσοδο του ζαχαροπλαστείου. Ήταν ψηλός, γεροδεμένος άντρας, πολύ νέος ακόμη, με ολοκαίνουργια στολή. Ο Χρονόπουλος τον θυμόταν καλά. Μά, ως φαίνεται, ο 'Ιταλός είχε ξεχάσει το πρόσωπό του και προσπαθούσε να τον ανακαλύψει ανάμεσα στους πελάτες του ζαχαροπλαστείου. Ο 'Ελληνας σγκώθηκε από τη θέσι του και του χαμογέλασε. Ο Γκασμάνι τον είδε, τον πλησίασε και κάθισε κοντά του. Παράγγειλε κι αυτός ένα κονιάκ. Οι θαμώνες του κέντρου γύρισαν και τους κίταξαν, μερικοί κούνησαν το κεφάλι τους για την «κατάντια» του 'Ελληνα και ασφαλώς θα σκέφτηκαν πως οι δυο τους αυτοί, για όσους δεν ήξεραν, κάθε έπαφή με τον έχθρό, έθεωρείτο «συνεργασία». Κι' ήταν πολύ φυσικό. Γιατί οι άνθρωποι έκριναν τότε μονάχα από τα φαινόμενα, χωρίς να λογαριάζουν πως πίσω από μια τέτοια επαφή, μπορούσε να κρύβεται ένα ολόκληρο δράμα.

Τους είπε τα καθέκαστα και τους παρακάλεσε να μην επιχειρήσουν να τον παρακολουθήσουν. Τους αποχαιρέτησε κατόπιν με θερμή χειραψία, έδωσε στο Βρώννη ένα γράμμα για τη μητέρα του και την αδελφή του και βγήκε από το σταθμό, για να πάει στο ραντεβού του.

Ήταν οκτώ παρά τέταρτο, όταν μπήκε στο ζαχαροπλαστείο. Ο Χρονόπουλος παράγγειλε ένα διπλό κονιάκ, το ρουφάει και παράγγειλε άλλο ένα. Αισθανόταν περίεργα τον εαυτό του. Νόμιζε πως έκανε πλάι σ' ένα άπιαστο όνειρο και πως, όταν θα ξυπνούσε, θα

τους, ένα δεύτερο αυτοκίνητο, τους παρακολουθούσε με σδυστά φανάρια. Ήσαν οι φίλοι του Χρονόπουλου: ο Αντρέας Βρώννης, ο Δημοσθένης Αύγερινος, ο λοχαγός Γιάννης Κοκκινιάκης κι ο Ντένις Μπόμπ. Ο 'Αγγλος ταγματάρχης καθόταν στο βολαν. Είχαν νοικιάσει από ναυρία το υπ' αριθμ. 53122 ταξί του Κώστα Στεργίου, ακριβώς γ' αυτή τη δουλειά. Δεν είχαν πη τίποτε του Χρονόπουλου γι' αυτό, γιατί ήξεραν πως το ηρωικό παλληκάρι θα έφερνε ένα σωρό αντίρρησης. Άλλωστε τους είχε παρακαλέσει να μην τον παρακολουθήσουν. Μα ο Βρώννης είχε αντίθετη γνώμη.

Δεν ξέρουμε τί έχει στο μυαλό του ο 'Ιταλός, είπε στους συντρόφους του. Άλλα κι' αν ακόμη πρόκειται να χτυπηθούν, κάποιος απ' τους δυο ή και οι δυο, μπορεί να τραυματισθούν θανάσιμα. Θα τους αφήσουμε να πεθάνουν, χωρίς βοήθεια; Γιατί να μην είμαστε εκεί κοντά μ' ένα αυτοκίνητο, για να τους πάρουμε μαζί μας μετά την μονομαχία; Και ο Χρονόπουλος και ο 'Ιταλός, πρέπει να σωθούν...

Οι άλλοι συμφώνησαν. Ο Αύγερινος, αξί με το Γιάννη Κοκκινιάκη — που ήταν συνεργάτης κι' αυτός του κλιμακίου — είχαν γνωστό τον Κώστα Στεργίου, ιδιοκτήτη ταξί. Σ' αυτόν, λοιπόν, απευθύνθηκαν, για να τους νοικιάσει το αυτοκίνητό του. Ο Στεργίου δέχτηκε ευχαρίστη, αλλά ακριβώς από το σημείο αυτό, αρχίζει το δραματικό μέρος της ιστορίας μας. Τον Στεργίου τον παρακολουθούσαν οι Γερμανοί, γιατί κάποιος τον είχε προδώσει, ότι ανήκε σε «παράνομη» οργάνωση της Αθήνας. Αυτό όμως δεν το ήξερε ο ίδιος. Έτσι, όταν ο Κοκκινιάκης με τον Αύγερινό, πήγαν στο γκαράζ του, οι γκεσταπίτες παράτησαν προσωρινά τον Στεργίου και ακολουθήσαν τους δυο πατριώτες, για να μάθουν τί τρέχει. Όταν έφτασαν στην οδό 'Ελλησπόντου 33, στο σπίτι του Βρώννη, έστησαν καρτέρι εκεί απ' έξω, βεβαίως πως κάτι συνέβαινε. Ασφαλώς όμως, δεν θα μπορούσαν να φανταστούν, ότι είχαν πέσει στα ίχνη μιας από τις σπουδαιότερες συμμαχικές υπηρεσίες που δοούσαν τότε στην Ελλάδα. Και βεβαιώθηκαν ακόμη περισσότερο, όταν σε λίγο είδαν να βγαίνουν απ' το σπίτι άλλοι τρεις άντρες μαζί με τους δυο πρώτους — ο Μπόμπ, ο Αύγερινος και ο Βρώννης, που ξεναγούσαν στο γκαράζ του Στεργίου.

Αμέσως οι γκεσταπίτες τηλεφώνησαν στη μονάδα «3000» της οδού Παμίσου και ζήτησαν ενίσχυση. Πραγματικά, ύστερα από δέκα

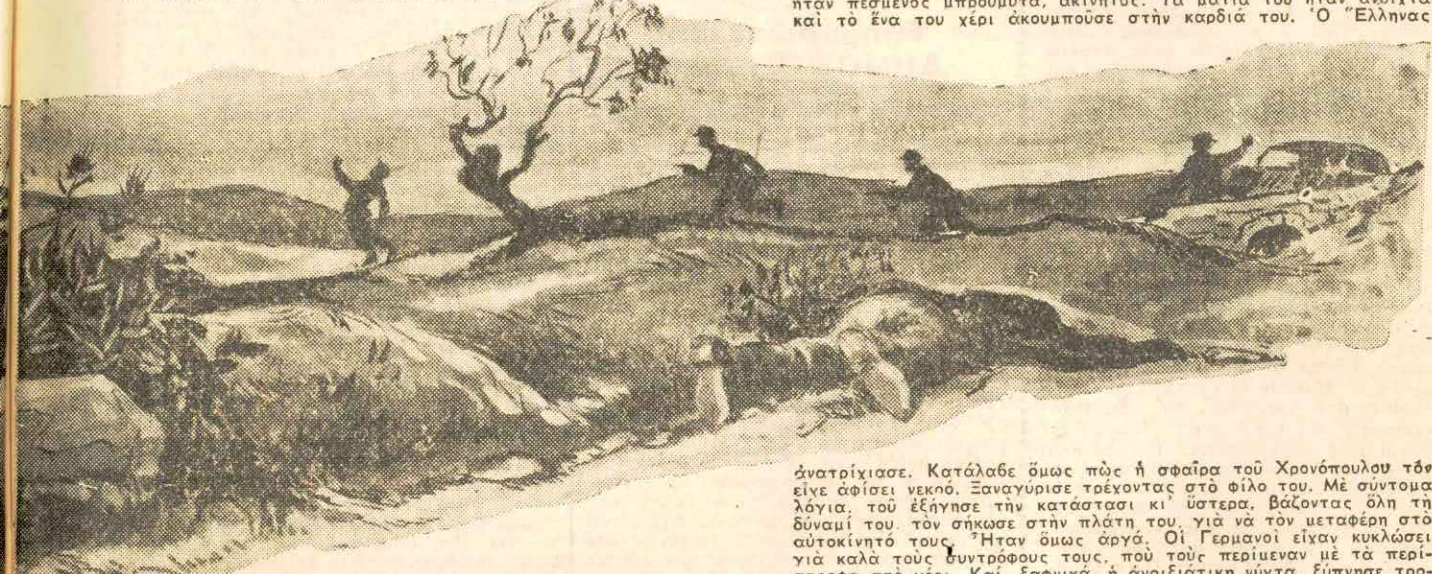
για την ανέλπιστη τύχη. Κι' ωστόσο προσπαθούσε να προχωρούν χωρίς θόρυβο για να μην τους πάρει είδησι κανείς. Το αυτοκίνητο των 'Ελλήνων είχε σταθεί. Στάθηκαν κι' οι Γερμανοί με τα περίστροφα στα χέρια. Ήσυχια απόλυτη απλώνονταν παντού. Μονάχα μακριά ακουγόταν η φωνή κάποιων εκκλησιών, που γαύιζαν άγρια μέσα στην ανοιξιάτικη νύχτα. Πέρασαν μερικά λεπτά, νωρίς ν' ακουγεται τίποτ' άλλο. Καί, ξαφνικά, δυο ταυτόχρονες σχεδόν πιστολιές, αντήχησαν μέσα στην καταθλιπτική σιγή...

Ο Σάουμπεργκ δεν έχασε καιρό. Έδωσε άμεσως διαταγή στους άνδρες του, που, βλαστημώντας θεούς και δαίμονες, άρχισαν να τρέχουν σαν τρελλοί προς τη μεριά που στεκόταν τ' αυτοκίνητο των 'Ελλήνων. Με τη σειρά τους όμως, οι τελευταίοι, πήραν είδησι πως είχαν μπλοκαριστή από τους Γερμανούς. Εύτυχως, ήσαν όλοι τους εφοδιασμένοι με περίστροφα. Έπεσαν άμέσως κατάγαινα, ταμπουρώθηκαν πίσω από κάτι δέντρα και περίμεναν να τους πλησιάσουν. Ο Ντένις Μπόμπ ανάλαβε την πρωτοβουλία. Χαμηλόφωνα αλλά επιτακτικά, διέταξε τον Αντρέα Βρώννη να φύγει άμέσως, για να πάει να βρει το Χρονόπουλο και τον 'Ιταλό, που είχαν πια ανταλλάξει τους πυροβολισμούς τους. Έρποντας εκείνος, άρρισε να προχωρή πάνω στο χύμα, προσπαθώντας να φτάσει στο σημείο εκείνο που ακουγόταν μερικά υπόκωφα βογγητά. Κάποιος απ' τους δυο, είχε τραυματισθεί, αλλά ποιος; Ο Βρώννης πνιγόταν από αγωνία!...

Πόση ώρα κράτησε η δραματική του πορεία, ούτε κι' ο ίδιος ήξερε. Επί τέλους, κατώθησε να φτάσει τον τραυματισμένο. Λίγο άκουη και θα ξεφώνιζε από τη χαρά του. Μπροστά του, σε μικρή απόσταση απ' αυτόν, ήταν ο 'Ηλίας Χρονόπουλος, που βογγούσε με πνιχτή φωνή. Άλλα ήταν ζωντανός ακόμη, μ' ένα τραύμα μονάχα πάνω στον άριστερο του ώμο. Καθώς τον πλησίασε, ο Χρονόπουλος έκανε υιά έντρομη κίνηση κι' άρπαξε από δίπλα του το περίστροφο. Πρόλαβε όμως να τον σταματήσει ο Βρώννης.

— Εγώ είμαι. 'Ηλίο, ο Αντρέας! Τού φώναζε και πετάχτηκε δρόμος. Είμαι μαζί με τους άλλους κι' ήρθαμε να σε βοηθήσουμε. Μας έχουν κυκλώσει όμως οι Γερμανοί. Πως τα κατάφερες με τον 'Ιταλό;

Ο Χρονόπουλος του έδειξε με το δάχτυλο, λίγο πιο πέρα, ένα μαύρο όγκο πάνω στη γη. Ήταν σε μικρή απόσταση απ' αυτόν. Με δυο πδημάτα, τον πλησίασε ο Βρώννης. Ο 'Αντόνιο Γκασμάνι ήταν πεσμένος μπρούμυτα, ακίνητος. Τα μάτια του ήταν ανοιχτά και το ένα του χέρι άκουμπουσε στην καρδιά του. Ο 'Ελληνας

λεπτά, έφτασε μια ομάδα Γερμανών, με επί κεφαλής τον ύπολοχαγό 'Όττο Σάουμπεργκ. Ήσαν έφτα περίπου κι' είχαν έρρει με αυτοκίνητο. Το γκαράζ του Στεργίου ήταν στην οδό Ανθίμου Γαζή 8. Οι Γερμανοί στάθηκαν μακριά απ' αυτό και οι δυο γκεσταπίτες έξηγησαν στο Σάουμπεργκ περί τίνος πρόκειται.

— Τότε δεν πρέπει να του συλλοβούμε άμέσως, είπε ο ύπολοχαγός. Καλύτερα να τους παρακολουθήσουμε. Ίσως να βγάλουμε κάτι περισσότερο απ' όλη αυτή την υπόθεση. Αν και δεν πιστεύω να συμβαίνει τίποτε το σοβαρό...

Περίμεναν άσκητη ώρα γύρω απ' το γκαράζ. Ύστερα είδαν τους πέντε άντρες να μπαίνουν στο ταξί του Στεργίου και να ξεκινούν ολόταχως για την Ομόνοια. Οι Γερμανοί τους ακολουθήσαν με το δικό τους αυτοκίνητο. Οι 'Ελληνες στάθμευσαν λίγο πιο κάτω από το ζαχαροπλαστείο «Αστόρια», μα βγήκε μονάχα έξω ο Αύγερινος, που τράβηξε, με άρκετες προφυλάξεις, προς το κέντρο. Οι Γερμανοί που στάθμευσαν αυτοί στο απέναντι πεζοδρόμιο, κατάλαβαν, ότι ο 'Ελληνας ήθελε να παρακολουθήσει κάποιον νωρίς να γίνη αντίληπτος. Κι' έτσι ήταν στην πραγματικότητα. Το παλληκάρι στάθηκε για ένα δευτερόλεπτο μπροστά στη βιτρίνα του καταστήματος, είδε τον 'Ηλία Χρονόπουλο να κουνεινιάζει με τον 'Αντόνιο Γκασμάνι και ξεναγούρισε στους συντρόφους του. Δεν πέρασαν ούτε πέντε λεπτά, όταν ο φίλος τους και ο 'Ιταλός βγήκαν απ' την «Αστόρια», επιδιβάστηκαν στο αμάξι που ήταν απ' έξω και ξεκίνησαν ολόταχως προς την οδό Πειραιώς. Οι 'Ελληνες δεν έχασαν καιού και τους πήσαν από πίσω. Μα κι' οι Γερμανοί, που άρριξαν να διαισθάνονται περίπου την αλήθεια, ακολουθήσαν το αυτοκίνητο του Στεργίου. Και τότε άρρισε ένα φοβερό ανθρώπινο κήνη. Τρία αυτοκίνητα ακολουθούσαν το ένα τ' άλλο, νωρίς να έξουν οι επιβάτες του δεύτερου και του τρίτου τί επρόκειτο να συμβή...

Περισσότερο από τρεις ώρες, κράτησε η περίεργη αυτή διαδρομή. Ξαφνικά, πλησιάζοντας προς τη Θήβα, το αυτοκίνητο του Γκασμάνι έκοψε την ταχύτητά του, έξυνε απ' το δημοσίο δρόμο και μπήκε στα χωράφια. Οι 'Ελληνες δεν τον άψσαν από τα πίσω τους. Ένοσαν κι' αυτοί την ταχύτητά τους και τους ακολουθήσαν από ίκανή απόσταση, με σβιστά θανάσιμα. Μα κι' οι Γερμανοί έκαναν την ίδια δουλειά. Ο Σάουμπεργκ έτοιβε ναρούμενος τα χέρια

ανάτριχιασε. Κατάλαβε όμως πως η σφαίρα του Χρονόπουλου τόν είχε άψις νεκρό. Ξαναγύρισε τρέχοντας στο φίλο του. Με σύντομα λόγια, του έξηγησε την κατάσταση κι' ύστερα, βάδοντας όλη τη δύναμή του, τον σήκωσε στην πλάτη του, για να τον μεταφέρει στο αυτοκίνητό τους. Ήταν όμως άργα. Οι Γερμανοί είχαν κυκλώσει για καλά τους συντρόφους τους, που τότε περίμεναν με τα περίστροφα στο χέρι. Καί, ξαφνικά, η ανοιξιάτικη νύχτα, έγινε τρομαγμένη από τους αλληπαλούς πυροβολισμούς. Ένας Γερμανός καταράκωσε στο χύμα. Ο 'Ινις Μπόμπ τόν είχε χτυπήσει θανάσιμα. Και τότε άρρισε ένα άγριο μακελειό!

Η μάχη κράτησε ως τις πρωινές ώρες σχεδόν. Στο μεταξύ, οι Γερμανοί ζήτησαν ενίσχυση από τα τριγύρω φυλάκια τους. Μα και πάλι οι 'Ελληνες θα έβγαιναν ίσως νικητάι, αν δεν τους τέλειωναν τα έλάνιστα πυρομαχικά που είχαν μαζί τους. Έτσι αναγκάστηκαν να παραδοθούν. Μέσα σε λίγα λεπτά της ώρας, οι Γκεσταπίτες φόρτωσαν στ' αυτοκίνητά τους το Δημοσθένη Αύγερινό, το Γιάννη Κοκκινιάκη και τον Ντένις Μπόμπ, χτυπώντας τους άγρια με τους ύποκοπάνους. Οι μόνοι που δεν είχαν συλληφθεί, ήταν ο Αντρέας Βρώννης και ο 'Ηλίας Χρονόπουλος, που δεν είχαν προλάβει να πλησιάσουν τους άλλους κι' έμειναν κρυμμένοι πίσω από κάτι πέτρες. Κανείς δεν τους πήρε είδησι. Οι Γερμανοί, άφου σκάσαν τους δυο νεκρούς και τόν ένα τραυματία τους, έφυγαν όλοι μαζί, χωρίς ν' αφήσουν κανένα φρουρό επί τόπου. Ο Χρονόπουλος, αδιαφορώντας για τους πόνους της πληγής του, τ' είχε βάσει με το σύντροφό του.

— Γιατί να έρθετε εδώ; τού έλεγε. Μόνος μου θα τ'α κατάφερα να βρω σ'α. Ποιος σας είπε, ότι ήθελα βοήθεια;

Ο Βρώννης προσπαθούσε να τον παρηγορήσει, μα κι' ο ίδιος αίσθανόταν μια πίκρα να τού πνίγη το λαίδη, για τους ναμένους συντρόφους βαδίζοντας ωστόσο ακούραστα, έφτασαν στα πρώτα σπίτια της Θήβας. Οι χωρικοί, παρ' όλο τόν τρόμο τους απ' το νυχτερινό πιστολιό, δεν ανήθηκαν τη βοήθειά τους στους δυο φίλους. Τους έκουσαν και τους περιέβαλψαν, όπως μπορούσαν. Περισσότερο από μνηα, ο 'Ηλίας Χρονόπουλος, π' έλεγε ονόμασε σε ζωή και σε θάνατο. Στο τέλος, κατώθησε να τη γλυτώσει, έγινε καλά κι' μαζί με τον Βρώννη, πέρασαν στη Μ. Ανατολή. Άλλα οι τοίς συντρόφους τους που πιάστηκαν από τους Γερμανούς, πληρώσαν με τη ζωή τους. Το στρατοδικείο τού «Παονασσού» τους καταδίκασε σε θάνατο για το φόνο δυο στρατιωτών της Βέουαντ και για τόν τραυματισμό ενός υπαξιωματικού της Γκεστάπο. Η εκτέλεσή τους έγινε στις 3 'Ιουνίου 1942 στο νεκροτοφείο της Κοκκινιάς. Και οι τοίς πεθάναν σαν αληθινοί πατριώτες...

(Η συνέχεια όπισθεν)

Ο Χρονόπουλος τού έδειξε με το δάχτυλο λίγο πιο πέρα ένα μαύρο όγκο πάνω στη γη...

Μόλις βγήκαν από το ζαχαροπλαστείο, ο Γκασμάνι άνοιξε την πόρτα του αυτοκινήτου κι' έβαλε το Χρονόπουλο να καθήσει στο πλάι του. Ός τη στιγμή εκείνη, δεν είχαν ανταλλάξει την παραμικρή κουβέντα. Αισθάνονταν κι' οι δυο βαρεία την ψυχή τους. Ωστόσο, μόλις το αυτοκίνητο ξεκίνησε, ρώτησε ο 'Ιταλός:

— Οι φίλοι σου τ'α ξέρουν πως πάμε να χτυπηθούμε; — Ο Χρονόπουλος είπε ναι, με το κεφάλι. — Και πως δέχτηκαν την απόφασή σου; — Όχι τόσο ευχάριστα. Προτιμούσαν να με παραδώσετε στην υπηρεσία σας για να με δικάσει. Άλλα εγώ έχω αντίθετη γνώμη... — Προτιμάς τη μονομαχία; — Ναι... — Φαίνεται πως είσαι γερός στο πιστόλι... — Κάθε άλλο, δεν ξέρω πολλά πράγματα. Τί σημασία όμως έχει αυτό; Νομίζω πως έτσι έπρεπε να λυνονταί οι ύποθεσις μεταξύ μας...

Ύστερα σταμάτησαν πάλι να μιλούν. Το αυτοκίνητο έτρεχε ολόταχως πάνω στην άσφαλο. Η ανοιξιάτικη νύχτα μοσχοβολούσε. Τα βουνα της Αττικής έστειλαν από τόν μωμένο αέρα τού θυμариού. Ήταν 17 Μαΐου 1942. Ο Γκασμάνι έξηγησε στο Χρονόπουλο, ότι πήγαιναν στη Θήβα. Έκει, λίγο προτού μπουν στην αρχαία πόλη, υπήρχε κάποιος ερημότερος και κί επρόκειτο να χτυπηθούν. Ωστόσο, ούτε ο ένας, ούτε ο άλλος, είχαν προσέξει, ότι, μακριά, πίσω

ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΞΕΝΟΙ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

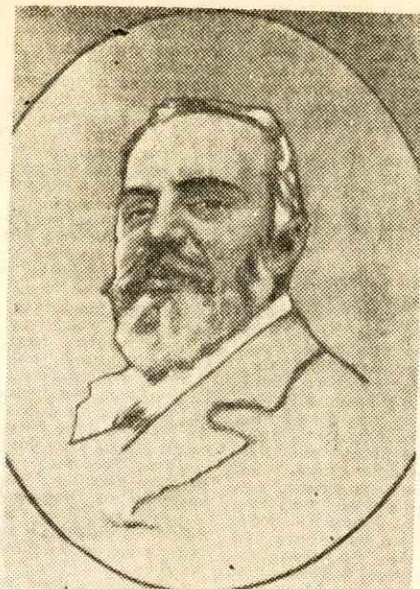
(Συνέχεια εκ της προηγούμενης σελίδος)

Πρέπει να σημειωθεί εδώ και κάτι άλλο. Όταν οι Ιταλοί, την επομένη της μονομαχίας, βόηκαν το πτώμα του λοχαγού 'Αντόνιο Γκασμάνι, έπιασαν κάπου εκατό άντρες απ' την περιοχή. 'Αλλά έπειτα από τρείς μέρες, τους άφησαν ελεύθερους. Γιατί, όταν έκαναν έρευνα στο νεκρό σώμα του Γκασμάνι, οι Ιταλοί ανακάλυψαν στις τσέπες του ένα σύντομο σημείωμα, που έγραφε τα εξής: «'Αν βρεθώ σκοτωμένος, να μη συλληφθώ κανείς. Ο θάνατός μου οφείλεται σε μονομαχία, που έγινε κατόπιν δικής μου προσκλησεως. 'Αντόνιο Γκασμάνι». Καί ήταν η πρώτη φορά που η Τσέχ' Έσσε σεβάστηκε τη θέληση ενός νεκρού...

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

'Απαντήσεις επιστολών

Σ τ. Γρηγοριάδην, Ν. Παντελάκην, Μιχαήλ Πλιάκαν, Γεώργιον Μαρκότον, 'Αντώνιον Παπαλεονάρδον, Μικρόν αναγνώστην, 15 μαστίδας της 'Ευπ. Νυκτερινής Σχολής, 'Ιωάννην 'Αστεριάδην, Παγκρατιώτην, Γεώργιον Πουλάκον, Σιδυλίδαν, 'Ιωάννην Καραπαναγιώτην, 'Αντώνιον και Βασίλειον Μουριάδην, Παπαδόπουλον και Σία, 'Αλέκον Καπαλούδη, Χριστόφορον Παπαδημητρίου, Τυχαίοστον, Νικόλαον Ζωγράφον, Σπύρον Βουκελάτον, Γκάνιαν και Γκάνιου, 'Ελένη Μυρογιάννη, 'Ελένη Ζαφειρίου (σας απαντώ ταχυδρομικώς), Μιχαήλ Μπουταντζήν και 'Αδολφόν Λίνκολν: Εύχαιριστώ για το ενδιαφέρον. Δυστυχώς δεν μπορούν να απαντήσουν οι σελίδες τους. Πάντως θα συνεχιστούν φανταράκια 'Αεροπορίας, Π. Φάληρον: Να περάσετε από τα γραφεία μας. Γνωρίζω με όλη του τις λεπτομέρειες το ιστορικό του ηρωικού σας πατέρα. Φέρετε και καμιά του φωτογραφία, αν έχετε. 'Αθανάσιον Γρίβαν, 'Ενταύθα: Εύχαιριστώ για τους... ψήφους. 'Ηλίας Γκίνην, 'Ενταύθα: Δεν σας αποφεύγω. Γιατί άλλωστε: Μήπως δεν είσαστε φίλος μου; 'Ιουλίαν Παραδία, Βόλον: Δυστυχώς δεν πόλαβα να τον γνωρίσω. Λίγο προτού έρθουμε σ' επαφή στις 26 Μαρτίου 1944 μ' έπιασαν οι Γερμανοί κι' έτσι η γνωριμία μας ανέβηκε... επ' αόριστον. Χαιρετισμούς. Λί λελου, 'Ενταύθα: Οί στίχοι σας συμπληρωτικοί. Το αφήγημά σας όμως για «'Εναν πρόκυρο των Συμμάχων» εξαιρετικά καλό. Είνε αληθινή ή ιστορία αυτή; Νομίζω πως το όνομα του λοχαγού Καλογεροπούλου είναι πραγματικό. Περάστε από τα γραφεία μας να γνωρισθούμε. Χάρην Α. Νίτσα Παπαδάκη, Νικόλαον Ταβαλάν, 'Ιωάννην Παριανόν, Παναγιώτην Κεσσάτην και Μιχαήλ Βλαντίν: Εύχαιριστώ. 'Ελένη Σαροπούλου, Θεσπικην: Τη διεύθυνσι του συγγενή σας, σας τη στέλνω ταχυδρομικώς. Για τα καλά σας λόγια, ευχαριστώ. Δημήτριον Τσιματζήν, Θήβα: Εύχαιριστώ για το βιβλίο μου. Φωτογραφία της Λ. Καραγιάννη και διεύθυνσι 'Αγγλου αξιωματικού, σας στέλνω ταχυδρομικώς. Δεν στοιγίζει απολύτως τίποτε. Κλέαρχον Χριστόπουλον και Παντελή Δράκον, Β.Σ.Τ. 810: Είμαι πάντοτε στη διάθεσί σας. Οά συνετιστούν άκορετο διάστημα άκουη. Δεν ένε καμιά σημασία που κυκλοφόρησαν σε βιβλίο, 'Εναν 'Αογείο, 'Αογος: Για το αεροδρόμιο του 'Αογους και για όλα εκείνα που συνέβησαν εκεί θα γράψω. 'Αν όμως έχετε και σεις στοιχεία, σχετικά με εκείνα που μου αναφέρετε στο γράμμα σας, παρακαλώ να μου τα στείλετε. Ζητώ τη βοήθειά σας. 'Αθανάσιον Πανταζήν, Καλλιθέα: Το έλαβα, μα είνε ακατάλληλο ή μάλλον άνοστο. Πάντως ευχαριστώ για το ενδιαφέρον. Α. Βάγιαν, Πετράλωνα: Δεν εσφαλίστηκα διόλου με όσα μου γράφετε. Κάποιοι συνώνυμοι σας, έκανε την ίδια δουλειά κάποτε και ή Ιστορία των αποθανάτισε ως προδοτή. Παναγιώτη Γεωργιάτο, Ν.Σ.Α. δον Τυήμα, Θεσπικην: Για το πόσωπο που αναφέρετε στο γράμμα σας, υπάρχουν ύπερ και κατά. Πάντως δεν ήταν προδοτής. Φωτογραφία του Κ. Γ. σας στέλνω. 'Υπάρχουν σε όλα τα βιβλιοπωλεία της Θεσπικης. Γ. Β. Ι.

Ο πρώτος εκδότης της «'Εφημερίδας» Δημήτριος Α. Κορομηλάς (1850 - 1898)

'Εφημερίδες και ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΙ

Ο εκδοτικός είνος 'Ανδρέα Κορομηλά

Προτού φθάσουμε στην «'Εφημερίδα», το σημαντικώτατο για την εποχή του δημοσιογραφικό δόγανον που ίδρυσε ο Δημήτριος Κορομηλάς θα συμπληρώσουμε τα σχετικά με την δόγανωσι και λειτουργία του εκδοτικού οίκου του 'Ανδρέα Κορομηλά, που απέτελεσε τη μεγαλύτερη και συστηματικώτερη τυπογραφική επιχείρησι κατά την πρώτη περίοδο μετά την άποκατάστασι της ανεξαρτησίας της Ελλάδος.

Είδαμε στο προηγούμενο πως ο 'Ανδρέας Κορομηλάς πήγε στο Παρίσι το 1833, για να προσμευθώ από τον γνωστό οίκο Ντιντό (τόν οίκον του κ. Διδώτου, όπως λέγει στη σχετική έκθεσί του ο Κορομηλάς) τα τεχνικά μέσα για τη λειτουργία της τυπογραφίας του. 'Αφ' ηγείται λοιπόν στην ιδιόχειρη έκθεσί του την όποια έθεσε υπ' όψιν μου ο έγγονός του έγκριτος συνάδελφος κ. Γεώργιος Κορομηλάς το πως συνήντησε τον 'Ανδρέαν στο Παρίσι με την βοήθεια του πρεσβευτού της Ελλάδος ποιγκηπος Μιχαήλ Σούτζου. Ο 'Ανδρέας 'υποσέθηκε να εκτελέση την παραγγελία τόσο για τα πιεστήρια, όσο και για τα στοιχεία. 'Ανούσε όμως να τα ετοιμάση. Γράφει σχετικά ο 'Ανδρέας Κορομηλάς:

«... 'Απεφάσισε τούτο ο κ. Διδώτος πλύν πάλιν μετά παρ' αλλωσιν όλων ημερών, διότι δεν είχαν έτοιμα τα στοιχεία των 11 στιγμών. 'Εξήντησεν όμως να με δώση των 12 στιγμών και επέμεινε εις τούτο. Μοι έποσάλε πολλὰς έπικεροδεις ωφέλειας αν έπαρνα των 12. 'Αλλά, ω δεισγυριζόμην πολύ εις αυτήν την πρότασίν του. Παρέταρα εν άλλο, το ούσιωδέστερον. Πλύν νίνον όλα αυτά, τον ωύλησεν ο στατηνός Φαββιδόρος περὶ έμου άκορετά δια να με δώση πρίστιν. 'Εάν δεν είναι τον ποιγκηπα και τον Φαββιδόρον. Βεβαίωτατα δεν ήθελα κάμει τίποτα. ... Την 8 - 20 Σεπτεμβρίου, ήμέραν Παρασκευήν έγινε το συμφωνητικόν του οποίου το σχέδιον έκαμεν ο ένάστεος ποιγκηπ Σούτζος ο δε Διδώτος μικράς παρατηρήσεις έκαμε επάνω εις τούτο.

«Την αυτήν ήμέραν εξεκίνησαν τα πράγματα δια την Μασσαλίαν συστηματικά εις τους αδελφούς κυρίως Τζιτζινίδες Χίους μεγαλειόπορος της 'Ασσιαλίας. Το μέρος τούτο το οποίο εξεκίνησε δια την Μασσαλίαν συνέκειται εξ ένος πιστηνίου Στάνγνυ τρεις κήλλας στοικεία Γαλλικά του Τσίτσερο. Τυπο-

γραφικός τέσσαρας έλληνικά των 11 στιγμών και μίαν των 8 έλληνικά. Καί διάφορα άλλα αναγκαία εργαλεία. Το δε επίλοιπον μέρος το οποίον είναι περισσότερον τούτου μένει να με το στείλῃ ο κ. Διδώτος ύστερον από δύο μήνας εις τας 'Αθήνας.

«Μετά την εκκίνησιν των πραγμάτων, ύστερον από δύο ήμέρας επήνουν το έν έννοσφον εκ των δύο συμφωνητικόν μας εις τον κ. Διδώτον επικυρωμένον παρὰ του πρέσβους της Ελλάδος κ. Ποίγκηπος Μιχαήλ Σούτζου και σφραγισμένον με την βασιλικήν σφραγίδα. Ο κ. Διδώτος ευνοιστήθη εις τούτο πολύ α) Μοι πύνηθη να γίνω εις την Ελλάδα, δι' αυτός εις Παρισίους και Γαλλίαν. β) Μοι ενάειδυσεν εις το μάγουλον και ώσους μου, λέγων μου ότι θα γίνω μίνας άνθρωπος. Καί γ) ότι, όταν γορασθώ και άλλα πράγματα τυπογραφικά, είναι πολύ πρόθυμος να με προσμευθώ...»

«Ετσι εκκίνησαν οι μεγάλες τυπογραφικές και εκδοτικές επιχειρήσεις του 'Ανδρέα Κορομηλά, που έδωσε στην υγιή απελευθερωθείσα Ελλάδα το πρώτο...»

«... με τα τεχνικά μέσα της εποχής εκείνης — ώργανωμένο τυπογραφείο. Νεώτατος ήταν ο 'Ανδρέας Κορομηλάς, όταν εκκίνησε για την δόγανωσι της τυπογραφίας του. Γεννήθηκε στην 'Αθήνα το 1810. Παιδάκι ακόμα υπήκε στα βήματα της 'Επανάστασης. Δεν πρόλαβε να μάθῃ αξιόλογα γράμματα. Σ' ένα σκετικό άσθερο, ο έγγονός του, ο κ. Γ. Δ. Κορομηλάς γράφει: «... Παιδί ακόμῃ ακολουθούσε τον πατέρα του, τον Χατζή Λάμπρο που έσταυρώθη, στα 1825, αφού τραυματισμένο τον αιμαλώτισαν στο Χαϊδάρι. Από τότε έγινε προστάτης οικογενείας, χωρίς να παύση να είναι πολειστής σ' όλα τα στάδια. Έμαθε μόνος του γράμματα. Μεγάλον πιά τον έδωθήσε στον απεραντό του ζήλο, ο Γεννάδιος. 'Η πείρα τον έδίδαξε περισσότερο. Άνοιξε γελαστός και άνοικτόκαρδος τον δύσκολο του βίο. 'Επάλαμψε και ένίκησε Σινδ-σινά, επλούτισε με τις Προσπάθειες και τ' 'Αλφαριθμητικά της πεντάρας για να δοθεί τα μαλλιά της κεφαλής του στα Συγγράμματα στα Λεξικά και εν γένει στα σοφά βιβλία που εξέδιδε στερεότυπα. Όμως, τον παρεξήγησαν οι συγγασφείς που ένδιωξαν, ότι πλουτίζει με τη δική του ένδοξα...»

«'Ηταν λοιπόν 23 χρόνων, ο 'Ανδρέας Κορομηλάς όταν έκανε το τόλμημα που άφηναίτη στην τόσο ένδιαφέρουσα αυτόνοση έκθεσί του. 'Αν επέτυχε, είναι γιατί είχε άπειροστή θέληση. Καί διότι βοήκε πρόθυμη βοήθεια εκ μέρους των σημανόντων παραγόντων της εποχής του.

«'Ηταν — γράφει ο έγγονός του — τυπογράφος αλλά οι μεγάλοι, όσοι από τους παλιούς επέζησαν, τον εκόιταζαν, τον έπροσάτανον τον βοηθούσαν. Ο 'Αυστριακός Πρόξενος και άγαγιόλογος Γρόπιους. Ο Ποέσδους της Γαλλίας Ρουάν. Ο πολὺς Σινιδας αν και αυτός ήταν συγγενής του. 'Επειτα ο σοφός Δούκας έμπιστευεται σ' αυτό το παιδάριο την έννοσσία για την όποια ένθυσσε τα πάντα. Λεπτά. Δεν ένει ο ίδιος. 'Αλλά δια του Βουκουρεστίου στέλνει στο Παρίσι. 'Εγγυηταί. 'Αέσως βρίσκονται. Για μια τέτοια ιδέα ο Καρατζας ένας πρέσβους τον περνά για άνθρωπο της ακολουθίας του, ώστε να ταξιδέψη με το γαλλικό πολεμικό. Καί στο Παρίσι ο Μιχαήλ-Ρόδας ο Ποίγκηπ Σούτζος του φέρει σαν πατέρα. Το ίδιο κι' ο Φαββιδόρος. Ο θεμιός εκείνος φιλέλληνα άναγνωρίζει, — παλιό του συμπολεμιστή στο Χαϊδάρι τον άγκαλιάζει, τον φιλά. Καί ο Διδώτος: Ο 'Αυδρόσιος της τυπογραφικής οικογενείας των Φιουέν Ντιντό του φέρει κι' αυτός σαν άλλος πατέρας. Τον ναιδίζει στο μάγουλο. Τον προσδέπει σπυδαίο...»

«'Η άναδοουή αυτή στο παρελθόν ήταν άπαραίτητη, ω έν είδος προεσανγής στα σχετικά με την έκδοσι και δραση της «'Εφημερίδας» του Δημητρίου Κορομηλά.

ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤ'Σ

Συνέδρια

Τόν καιρό τόν τελευταίο κι' ειδικώς αυτόν τόν μήνα, ένει γίνει κέντρον κι' έδρα «Συνεδρίων» ή 'Αθήνα, για άκούμε κάθε μέρα και διαβάζουμε στα φύλλα, για προποσεις, δεξιώσεις και συνέδρια ποικίλα.

★

Το «συνέδριο τών Δήμων» υπήκε πρώτο στο χορό, για να βίξη επίσημος κάθε θέμα σοβαρό. Κι' έντως κάθε δήμαρχος μας, με τα λόγια του τα

μας εθάμπωσε άμέσως με της γνώσεως τα...φώτα! Μας εξέπληξαν οι γνώσεις και του λόγου των ή

μα κανείς από τους τόσους τους σοφούς και τους

δεν άνεφερε κουθέντα για στενό, για καλντεριμ, για τών πόλεων τα... φώτα και για τους... σκου- (πιδολόφους!

★

Δεν άκούστηκε ούτε λέξις περὶ τέτοιων ζητημάτων, μεταξύ τών πολυπλέκων και σαφώς σοφών θεμάτων, έπειδή άδωξ φερθέντες οι εκπρόσωποι τών Δήμων, άπρεπέστατο το βρήκαν και βεβαίως άγενές, να μιλήσουν σε προποσεις και σε λόγους επίσημων για σκουπίδια... ύπονόμους και για... «δεσποσι- (ανές!»

★

Το συνέδριον επίσης τών 'Ελλήνων Νομικών απέτέλεσε για όλους γεγονός ιστορικό, όπως και τών ιατρών μας, που χωρίς υπερβολή,

«...τ' άκροάστηκε» περίπου, ή μισή μας ή φυλή. 'Αλλ' εκείνο που θα μείνη στο μυαλό τών 'Αθηναίων, ήταν τών 'Οφθαλμολόγων το συνέδριο το νέο»

κι' έχει στόχος πλέον γίνει όλων τών σχολιαστών και της τάξεως κυρίως τών φτωγών και τών άστών, που ρητώς υποστηρίζουν πως στα τόσα τα κεσάτια, το συνέδριον εκείνο ήταν μάλλον «για τα μάτια»!

★

«'Εκτιμώ, σου λέει ή τάξις ή φτωχομικροαστική, την λαμπρή την έπιστήμη την οφθαλμολογική, μα, σ' αυτή την κοινωνία, της κομπίνας και του

προτιμώ μα την αλήθεια, να μη... βλέπω και κα- (θόλου, γιατί βλέποντας τριγύρω και μπροστά κάθε φορά ...σκοτεινά μου φαίνοντ' όλα και τα πάντα... ζο- (φερά!»

★

Προτιμώ, λοιπόν, σε τούτη την κατάστασι τη «φλού» νάμαι μόνιμα στη θέσι και στη μοίρα του τυφλού τά... στραβά για να μη βλέπω και τ' ανάποδα του

που έστία θεωρείται και πηγή παντός... άτόπου! Για ποίο λόγο νάχω μάτια που να βλέπουν καθαρά και να γίνοντ' αϊφνιδίως απ' τη στέρησι... γλαρά! Νά... γλαρώνουν, μ' άλλα λόγια τις τιμές σαν άν- (τικρούουν

νά... δακρύζουν κάθε τόσο κι' έσαι... ν' άλλοιθω- (ρίζουν

να κυττάζουν συναγρίδες, άστρικούς και καλαμάρια και να γίνωνται... γαρίδες, ήγουν «φάτε... μάτια (ψάρια»!

★

Να την βράσω, προτιμώ, την όξεία όρασί μου, όταν κάνω «μυόσα μάτια» στην παλποκατάστασ' (μου

για να δω ψωμάκι άσπρο, κι' όνι άστρον ώμέ! Πούχει τόσες άποχρώσεις κι' είναι άσρος... «έμ' (ποιμέ»

Μ' όλ' αυτά κυττάζω πάντα και φροντίζω και προ- (σέγω,

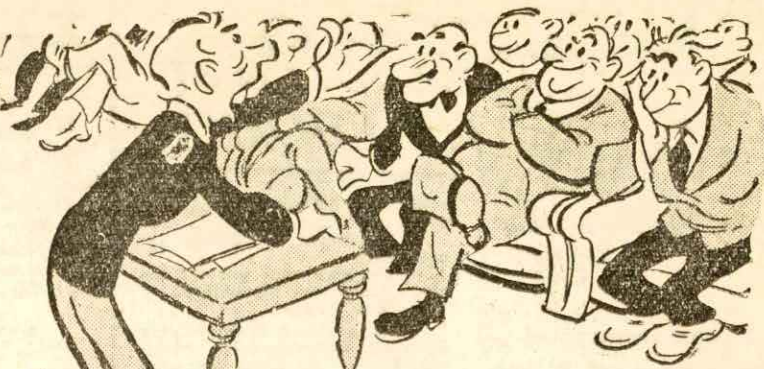
...δέκα τέσσερα τα μάτια νύχτα μέρα να τα έν- (να μη χάσω το δελτίο των τριγύρων, καμιάν όσα (ή του έφοδ' σμού,

και για δυό φτωχά... ψιχία, ή για λίγη ιόνον... (κόρσ,

διαρκώς να το φυλάω ώσπερ... «κρόσην οφθαλμού»! (

★

Περιττά τα δυό μου μάτια έντελώς τα θεωρώ στον έπίγειο τόν κόσμο, τόν πεζό, τόν πονηρό,

που σου μπαίνει μέσ' στο μάτι, ή το μάτι σου... (λίξει,

και με τις... οφθαλμαπάτες τακτικά σε... σκανδα- (λίξει

Περιττά είναι τελείως, όταν τόσοι... διπλωμάτες στυλοβάτες τών κομμάτων και καπάτσι κι' άκα- (μάτες,

στα θαμπώνουν με τους λόγους, με τα μέσα με τις (θέσεις,

ή σου ρίχνουν πάντα... στάχτη με χιλιάδες υπο- (σχεσεις

κι' όταν παίρνουν την ψήφ σ' άγνοούν τόν έπί- (μόνος,

δεν τους βλέπεις, δεν σε βλέπουν «κι' άντε βγάλ' (τά... μάτια μόνος!»

★

Είναι άχρηστα, καθ' όλα στον καιρό μας ώρισμένως, όταν είσαι άναγκασμένος

τά «στραβά να κάνης μάτια» και να μην παραπονι- (έσαι,

όσο κι' αν από την Ούλεν άπανθρώπως τυραννέσαι, όσο ήποτε σε φένη μέ... χαμψίνι τρομερό

κι' όσο έχεις, όπως λένε, «μέσ' στο μάτι σου... (νερό»!

★

Δεν χρειάζονται, κι' ως είναι καστανά ή γαλανά, όταν βλέπουμε μπροστά μας κι' αντικρούουμε συχνά, τους πολίτες τους έντίμους, της πανούργας έπονης, που κυττάζουν τον πλησίον με τα «μάτια της... (ψυχής»!

Και μ' αυτή την ευκαιρία και μ' αυτή τους τη μορφή

μερικοί... άνοιχτομάτες, με το άπληστο τους μάτι το χυστό κυττάζουν μόνο και την κάσσι τη γεμάτη και νωρίς, άμφιβολία, στη ζωή τους διατρέπουν έπειδή στην... στραβομάρα τών έντίμων... αποδλ- (πουν!

★

«Τί τα θέλουνε τα μάτια, έρωτώ, εν συνεχεία, οι καλόκαρδοι πολίτες κι' όσοι έχουν ευφυχία τη στιγμή που... παραβλέπουν άδικίες σο- (βρες,

...άβλεψίες παραγόντων, τόσες... βλέψεις (πονρές,

άπολύσεις ύπαλλήλων, τις πιστώσεις τών... ψυ- (γιείων

κι' όσους κλέβουνε ακόμα και τά... μάτια τών (άγιών!

★

«Μεταξύ όλων τών άλλων είνε... ο φθάλμοφα- (νές

πως ο τίμιος ο κόσμος άγνοεί τις μηχανές και δεν... έποφθαλμια

τού... Μπα κόπουλου τη θέσι και κατάχρησι (καμιά

και χωρίς πολυλογία, δείχνει σ' όλη τη ζωή του, στα έντάλματα τών φόρων την... τυφλή ύπα- (κοή του!»

★

Συνεπώς κι' εν κατακλείδι, άναγνώστη μου καλοί, προτιμώ άναμφιβολώς και χωρίς υπερβολή

στην έπίγεια ζωή μου να μη βλέπω πάρα πέρα, όπου να βρεθώ στον κόσμο τών ούράνιο μία μέρα,

όπου δεν υπάρχει άπάτη, λύπη, πόνος κι' όδυμος κι' είνε ο μόνος τόπος όπου «έστι δικής... ο φθαλ- (μός»!

ΓΙΩΡΓΟΣ ΘΙΣΒΙΟΣ

Σκίζα της Εποχής

Ευθύμα ένστατανέ

Στο λεωφορείο του Φαλήρου. Κάποιος, Πικνισί ο επίδατος, όρθιος και καθιστοί. Καί πρό πάντων πολλά μωρά. Ευθύμας ό εισπράκτορας, προσπαθεί να βρή λογαριασμό:

— Ποιος είναι ό μπαμπάς σου, παιδί μου;
— Εκείνος;
— Ποιος;
— Εκείνος;
— Μα ποιος χουσό μου;
— Εκείνος!

Τά περισσότερα μικρά έχουν άπαικρη όπ' όύς τους γονείς τους κι ό όύς τους εισπράκτορας ιδρώνει να τους ανάκαλύψη

για να πληρώσουν τό εισιτήριό. Ένα, όμως, μικρό, παρά τις επίμονες ερωτήσεις ού εισπράκτι χ. άρνείται ν' άπαντήσει.

— Δεν έχεις μπαμπά, παιδάκι μου;
— Έχω.
— Που ντος;
— Δεν ξέρω!
— Δεν είναι εδώ μέσα;
— Δεν ξέρω!
— Ποιος θα πληρώση τό εισιτήριό σου;
— Δεν ξέρω!

Όπότε ό εισπράκτορας χάνει την ύπουλή, πιάνει τό παιδάκι, τό σπκώνει ψηλά και λέει:

— Αϊτό τό παιδί θα τό πετάξω έξω! Μήπως είναι κανενός;

Έντρομος σπκώνεται τότε ό μπαμπάς:

— Τελώς είσαι, Βρέ! Για όνομα τό Θεού!

— Έσύ είσαι ό μπαμπάς;
— Έγώ βέβαια!
— Έμ' πλήρωσε, λοιπόν, τό εισιτήριό και μ' έσκασες!

Κι' όλόκληρο τό λεωφορείο γέλασε.

Σε μία έπαισιική πόλι — όνομα και μ' γνωστό — ό θάσος των δύο πρωταγωνιστών του βασιλικού Θεάτρου, Μανωλίδου.

Ό δ'όνη, είχε μία άπροσδόκητη περιπέτεια μ' ένα γαροφύλακα.

Ό άφισί, 5 θιάσου είχε άναγνελθή και διαφημισθή, τό θέατρο ήταν προπωλμένο όλο, όπότε, λίγο μετά την παράσταση έμφανίζεται ένας γαροφύλακας

— Παρακαλώ, να δώ τά έπαγ-

γευματικά βιβλιάρια των ήθοποιών που θα παίξουν.

Ό διευθυντής του θιάσου χαμογέλασε:

— Μα πρόκειται για τις κυρίες Άρώνη και Μανωλίδου.

— Καί λοιπόν;

— Θέλετε να διαπιστώσετε αν είναι επαγγελματίες καλλιτέχνιδες κι αν έχουν δικαίωμα να παίξουν;

— Μάλιστα! Έτσι ορίζει ό νόμος.

Ό διευθυντής του θιάσου ξαναχαμογέλασε:

— Μα πρόκειται για πρωταγωνίστριες του βασιλικού Θεάτρου. Τις ξέρει όλη ή Ελλάδα.

— Άλλά ό γαροφύλακας πεισμάτωσε:

— Έγώ δεν τις ξέρω! Καί δεν θα τις άφίσω να παίξουν, αν δεν μου δείξουν τά χαρτιά τους, για να δώ αν έχουν δικαίωμα να παίξουν!

Φασαρία. Κακό. Άνέδοτος ό γαροφύλακας. Εύθυμας, που πληροφορήθηκε τό επεισόδιο ό διοικητής του Τμήματος κι έσπευσε επί τόπου για να διορθώση τά πράγματα. Άλλά ό γαροφύλακας άκόμα μουρμουρίζει:

— Μπορεί να τις ξέρει όλη ή Ελλάδα! Άφού δεν τις ξέρω εγώ! Να μ' δώ τά χαρτιά τους, ότι πραγματικά είναι ήθοποιοί;

Καί γελάνε άκόμα όχι μόνον οι ήθοποιοί, άλλά και όλοι οι άλλοι γαροφύλακες!...

Ταξιά και λιμουζίνες στην Άθήνα, δεν διαφέρουν κατά τίποτα. Γιατί πολλές λιμουζίνες έγιναν ταξιά κι έτσι με δύο τάλληρα, κάνει ό καθένας τό κομμάτι του.

Άφηρημένη κυρία σταματά μπροστά σ' ένα αυτόκινητο πολυτελείας και λέει στον σωφέρ:

— Τράβα, σέ παρακαλώ.

— Για πού, κυρία;

— Πλατεία Άμερικής.

Ό σωφέρ βάζει υποστά άμέσως, άλλά παίρνει την αντίθετη κατεύθυνση. Άνησυχή η κυρία, σκύβει και τό φωνάζει:

— Δεν άκούσε τί σου είπα; Πλατεία Άμερικής!

— Τό άκούσα, κυρία μου, άλλά προτιμώ να πάμε στο Φάληρο, να ρας προσφέρω μία μπύρα...

— Είσαι άνιδέσκατος! όρνεται ή κυρία. Σταμάτα, γιατί θα φωνάξω την αστυνομία.

Ό λιμουζίνα σταματά και ό «σωφέρ» γαυνιλά:

— Μα δεν είναι έπαισιική πόλις σωφέρ κυρία μου. Όύτε ό δηνό ταξί. Είναι δική μου ή κοίρα.

Κι' ή κυρία διηγείται τό πάθημά της, προσθέτοντας:

— Καί όμω- δεν φαίνεται καθόλου για ιδιότητες λιμουζίνας Μανωλίδου-τάκι έκασό τοίς έκασό!...

Όι γυναίκες βρίσκουν πάντα τρόπο να δικαιολογήσουν την άπληξία τους, και όλα τά άλλα συμπάρετα έλάττωσά τους.

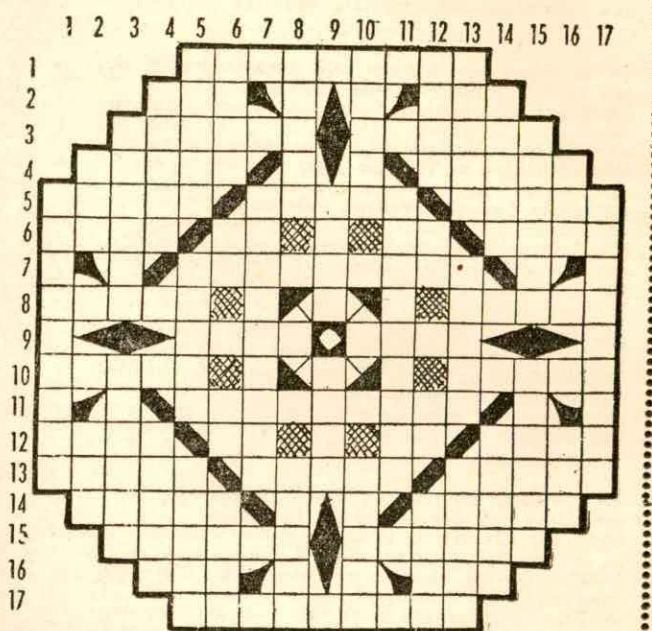
Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 404

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

- 1) 'Ιστορικός γυναικοκατακτητής.
- 2) 'Αρνητικόν (μπροστά σέ φωνήεν). — 'Ακόμη.
- 3) Μέρος του πλοίου. — Τά έχουν μερικά ζώα.
- 4) Νησί της Δωδεκανήσου. — Βγαίνει άπ' τη θάλασσα.
- 5) Κόνις των λουλουδιών. —

- 6) Αίχμη. — 'Ασθρο. — Πρόθεσις (άσφ.). — 'Ηγεμονικός οίκος της Βουλγαρίας.
- 7) Μονάζει.
- 8) Θεά της όποιας ναός ύπάσχει στην Αίγινα. — 'Ωριμο. γινώμενο γεμάτο.

Παράλιος χώρα της Μ. Άσίας, που διέσχισε ό ποταμός Μαίανδρος. — Κλεψιά.

6) Οινόπνευματώδες ποτό που βγαίνει άπ' τό κεράσια. — 'Ασθρο. — Σύμφωνο. — 'Επιφώνημα (ξεν.).

7) 'Ελλην ντιζέρ (έπών.).

8) 'Η Νέα... είναι προσάτειον των Άθηνών. — Δεν έχει διάθεσι για έργασία.

9) Τερόστιο. — 'Η άκμή κοφτερό οδοντών.

10) Μένουν στην πόλι. — 'Η συμπεριφορά της είναι ύποδειγματική.

11) Παρουσιάζει τά πράγματα όπως είναι στην πραγματικότητα.

12) Σύμβολον έργοστασίου. — Νότα. — Κλωστή. — Προθέσις.

13) Γραμμή. — 'Αφου. — Νεαρός ήππος.

14) Βρίσκονται σέ απόστασι τό ένα άπ' τό άλλο. — Νεκρός.

15) Σπρώξιμο προς τά επάνω. — Άνοστέυει την δασίμας.

16) Κατάρα. — Άνεστραμμένη νότα.

17) Παλαιό βασίλειο της Β. Γερμανίας.

ΚΑΘΕΤΩΣ :

- 1) 'Ασπνιζέει τό πρόσωπο.
- 2) Ένας κύριος άπ' τον όποίο λείπουν τά μισά νράματα. — Θεά.
- 3) 'Αμύδι που με τον τόνο στη λήγουσα γίνεται επώνυμο Γαλλίδος νοσούτσιας και σάο. — Ρωσικό γυναικείο όνομα.
- 4) Λίγη δόξασι στην έρημο. — Πόλις της Μ. Άσίας στην Κιλικία.
- 5) Βασιλεύς της Περσίας κατά την άσκαίότητα. — Μεγάλο

- 9) Μέρος του λόγου. — Σηκώνω.
- 10) 'Απαιτούν χειρουργική επέμβασι. — Περίφημος Γάλλος ποιητής του περασμένου αιώνας.
- 11) Ραθυμία.
- 12) Πολεμική κραυγή. — 18. — Άναφορική άντωνυμία. — Μουσικός όρος.
- 13) Μέτρον για πολλά φάουμα. — Καλοκαιρινό ένδυμα. — 'Η κατάνοσις του βλάπτει την ύγεία.
- 14) Αυθάδης. — Σχηματίζεται πάνω στα δόντια.
- 15) Τίτλος των άσχημων των Ρώσων Κοζάκων. — Βοϊσκαί στο κεφάλι και στα όστα.
- 16) 'Αρχικά Ιδρύματος. — Άγγλος θαλασσοπόρος.
- 17) Περίφημο έργο Ρώσου συγγραφέως.

ΣΠ. ΖΟΥΡΝΑΤΖΗΣ

Η λύσις του 403 στη σελ. 62

Η έπ κίνδυνη «υπότασις»

Όταν ή άσπριακή πίεσις πέφτη επικίνδυνα, έπειτα από μία καρδιακή προσβολή, μία ένγεισισ ή άλλο λόγο, μπορεί να χρησιμοποιηθή ένα νέο φάουμα για την άποκάστασι της στο κανονικό επίπεδο. Λέγεται «θεική μεφτεριμίν» κι' έχει δοκιμασθή ήδη σε πολυάριθμους πάσοντας, μ' ένα ποσοστό επιτυχιών 70%.

Πρόπει να τονισθή ότι είχαν σημειωθή στο παρελθόν όχι λίγιο θάνατοι από πτώσι της πιέσεως του σίματος όφειλούμεν κυρίως σε θρούβωσι της στεφανιαίας άσπριας.

Είχε ξαναγίνει ή Λάρανση Βένουμ και δεν θυμόταν πιά τίποτε

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ

του ψυχικού κόσμου

Η «άλλαγή προσωπικότητας» και ή «γλωσσολαλία»

Παρ' όλες τις άλματώδεις προόδους της ή 'Επιστήμη δεν ξέρει άκόμη παρά έλάχιστα πράγματα για τά ψυχικά φαινόμενα — τον ύπνωτισμό, την τηλεπάθεια, τη διόρασι, κλπ. Κανείς δεν μπορεί πιά σήμερα ν' άμφισβητήσει την ύπαρξί τους, άλλά και κανείς δεν ξέρει τό μηχανισμό τους.

Ένα από τά εκπληκτικότερα λοιπόν φαινόμενα αυτού του είδους είναι ή «άλλαγή προσωπικότητας». Κατά τους ψυχολόγους, πρόκειται για μία περιεργιάτη μορφή ύστερικής έκδηλώσεως στην όποία έξωτερικεύονται, «μεταμφιεσμένες» οι γνώσεις που έχομε άποκτήσει ύποσυνείδητα. Οι πνευματιστάι όμως άποδίδουν τό φαινόμενον αυτό σ' ένα ξένο πνεύμα, που εισχωρεί στο σώμα του ανθρώπου.

Άλλ' άς διηγηθούμε δυό άπ' τά καταπληκτικότερα περιστατικά «άλλαγής προσωπικότητας». Τό πρώτο συνέβη, πριν από λίγον καιρό, στη μικρή πόλι Ουατσέκα της άμερικανικής πολιτείας 'Ιλλινόις. Άφορούσε δε τις οικογένειες Ρόφ και Βένουμ, που κατοικούσαν σε δυό γειτονικά σπιτία.

Η μοναχοκόρη των Ρόφ, μ' ά μορφή κοπέλλα με κόκκινα μαλλιά, όνόματι Μαίρη, είχε πεθάνει ξαφνικά, σε ηλικία 19 ετών, έπειτα από ένα είδος άνεξήγητης νευρικής κρίσεως. Την ίδια μέρα, ή κ. Βένουμ είχε φέρει στον κόσμο ένα κοριτσάκι, που τό ώνόμασαν Λάρανση. Έπειτα από λίγον καιρό, οι Βένουμ έγκαταστάθηκαν σε άλλη πόλι.

Δεκαεννέα χρόνια άργότερα, την ημέρα άκριβώς που θα γιόρταζε τά γενέθλιά της ή Μαίρη Ρόφ αν έζούσε, ή Λάρανση έπαθε νευρική κρίσι. Όταν συνήλθε, δεν άναγνώριζε πιά τους γονείς της. Καί είπε, με φωνή άλλοιαμένη:

— Είμαι ή Μαίρη Ρόφ. Τί ζητάω εδώ; Θέλω να πάω στο σπίτι μου.

Οι Βένουμ την έπήγαν τότε στο σπίτι των Ρόφ, στην Ουατσέκα. 'Η νέα φίλησε την κ. Ρόφ με δάκρυα στα μάτια.

— Ξαναγύρισα κοντά σου, μητέρα! — τις είπε.

Γύρισε όλο τό σπιτί γεμάτη χαρά, άναγνωρίζοντας τό κάθε τι. Ζήτησε κάτι έρωτικά γράμματα, που τάχε κρύψει — είπε — σε κάποιο μπαούλο. Καί πραγματικά τά γράμματα βρέθηκαν εκεί! Ζήτησε έπίσης ένα κένθημα που έκανε, όταν ήταν (ή Μαίρη) 16 χρονών κι' έκλαψε όταν τό ξαναείδε. Ρώτησε για μακρινούς συγγενείς για ξεχασμένους φίλους. Με μία λέξι, έπανελάβε τη ζωή της Μαίρης άπ' τό σημείο όπου την είχε διακόψει ό θάνατός της!

Είχε την ίδια φωνή μ' αυτήν τον ίδιο γραφικό χαρακτήρα, την ίδια ιδιοσυγκρασία. Μόνο τό σώμα της ήταν τό σώμα της Λάρανση Βένουμ.

Πέρασαν έτσι 22 βδομάδες. 'Υστερα, μία μέρα ή «Μαίρη» είπε κλαίγοντας στους Ρόφ:

— Μπαμπά, μουά πρέπει να σάς άφίσω! Μη με ρωτήστε γιατί!... Πρόπει! Θα φύγω αύριο στις 6.

Την άλλη μέρα, στις 6 άκριβώς έπαθε καινούργια κρίσι. Όταν ήόμισε πάλι κι' άνοιξε τά μάτια της, τά πρώτα λόγια της ήταν:

— Τί ζητάω εδώ; Θέλω να πάω σπίτι μου.

Είχε ξαναγίνει ή Λάρανση Βένουμ και δεν θυμόταν πιά τίποτε

άπ' ό,τι είχε συμβή στους 5½ μήνες που έμεινε με τους Ρόφ, τους δίδεν γονείς της.

Διάφοροι μελετητάι των ψυχικών φαινομένων ύπεστήριξαν ότι, στην περίπτωση αυτή, τό πνεύμα της Μαίρης είχε υπή προσωρινά στο σώμα της Λάρανση. Οι ψυχολόγοι όμως δίνουν άλλη εξήγησι: 'Η Λάρανση, άκούγοντας να μιλούν συχνά για τη νεκρή, την είχε άγαπήσει έντονα και είχε θελήσει να την «άναστήσει» παριστάνοντας τό ρόλο της. 'Ηξερε δε όσα την άφορούσαν, με κάθε λεπτομέρεια, άπ' ός τις διάφορες συζητήσεις που είχε άκούσει στο σπίτι της.

Η δεύτερη περίπτωση σημειώθηκε στη Γενεύη της 'Ελβετίας. 'Η 'Ελεν Σμιθ, μία ώραιά και φρόνιμη κοπέλλα 19 ετών, έπασε ξαφνικά σε καταληψία κι' άορίσε να μιλά με παράξενη φωνή άσβδικά — μία γλώσσα που την άγνοούσε τελείως! Όταν επανελήθη τό ίδιο πράγμα μετά μερικές βδομάδες, την εξέτασε ό περίφημος ψυχολόγος Φλουρνουά καθηγητής του Πανεπιστημίου της Γενεύης. Είχε πάρει μαζί του και τό δόκτορα Μπλερέ, ένα έπίσημο ειδικευμένο στις άσβδικές μελέτες.

— Είσα ή 'Ελεν Σμιθ; ρώτησε ό τελευταίος την κοπέλλα στην άσβδική γλώσσα.

— Όχι, άπάντησε εκείνη με βαθεία φωνή. Είμαι ή πριγκήπισσα Μπιντβάλι, του βασιλείου της Κανάρια.

Πρόσθεσε άκόμη ότι είχε γεννηθή στη Βουαρά κι' ότι την είχε πάρει στην Κανάρια ό πρίγκηψ Σιδουόκα, που την είχε κλείσει στο χαρέμι του.

— Πότε έγιναν αυτά; ρώτησε ό δόκτορ Μπλερέ.

— Τό έτος 192! (του μωσαμβανικού ήμερολογίου, δηλαδή τό 812 μ. Χ.).

Η κοπέλλα είπε άκόμη ότι ό πρίγκηψ είχε χτίσει τότε τό φρούριο Τσαντραγκουάρι. 'Εγώσε τ' όνομα του φρουρίου άσβδικά, και τό περιέγραψε λεπτομερώς, καθώς και τις πολιτικές ύποθέσεις της εποχής εκείνης.

Ό Μπλερέ βεβαίωσε ότι ή κοπέλλα μιλούσε στην έντέλεια την άσβδική γλώσσα. 'Επειτα έγραψε γι' αυτή την περιεργή περίπτωση σε κάποιο συνάδεφό του, στην Καγκούτα. Κι' εκείνος του άπάντησε σ' ένα μήνα. Τον πληροφορούσε πως ήσαν άπολύτως άκριβή όλα όσα είχε πη ή νέα κι' ότι ή σχεδόν άγνωστη εκείνη ιστορία είχε γραφή μόνο σ' ένα παλιό σανσκριτικό κείμενο.

Πώς είχε άποκτήσει αυτές τις γνώσεις μία σχεδόν άμόρφωτη νέα της 'Ελβετίας; Καί πώς τά είχε διηγηθή σε μία γλώσσα που την άγνοούσε;

Προσπαθώντας να δώσουν μία πρακτική εξήγησι, διάφοροι ψυχολόγοι είπαν ότι έπρόκειτο για μία περιεργή περίπτωση «γλωσσολαλίας» (έτσι έχει ονομασθή ή ικανότης να μιλά κανείς άγνωστες γλώσσες). Κατά τη θεωρία τους, τά φαινόμενα αυτά όφείλονται σε μία ύποσυνείδητη άπομνημόνευσι. 'Αν π. χ. ενώ τρώε σ' ένα ρεστوران, άκούστε να κουβεντιάζουν κοντά σας ίνδικά, είναι δυνατόν ύπό ώρισμένες προϋποθέσεις, να άποτυώσετε πιστά στο νήπιμό σας τους ήγους. Κι' άργότερα, σε κατάστασι ύστερισμού, να τους επαναλάβετε, χωρίς να έξερετε καν ότι τους μάβατε ποτέ.

Είχε συμβή κάτι παρόμοιο και στην 'Ελεν Σμιθ; Κανείς δεν θα μπορούσε να τό άποκλείσει, άλλά ούτε και να τό βεβαιώσει με άπόλυτη πεποίθησι...

Στό έρχόμενο τεύχος Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΣ

Έπ' εύκαιρία της μεγάλης έθνικής επέτειου της

28ης 'Οκτωβρίου

Μία έξαιρετικά καλλιτεχνική έκδοσις με έκλεκτές σελίδες και επίκαιρα θέματα.

Από τό έρχόμενο πανηγυρικό τεύχος άρχίζουν:

Τό περίφημο και άριστουργηματικό έπίσημο-φανταστικό μυθιστόρημα του μεγάλου Άγγλου συγγραφέως, του προφήτου όλων σχεδόν των έπιστημονικών πραγματοποιήσεων του αιώνα μας

E. TZ. ΟΥΕΛΛΣ

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ των πλανητών

Πρόκειται για μία φοδερή περιπέτεια της άνωθωπότητος, που δεν άπολείεται να έπαληθύνει στις ημέρες μας, με τους μυστηριώδεις «ίπταμένους δίσκους».

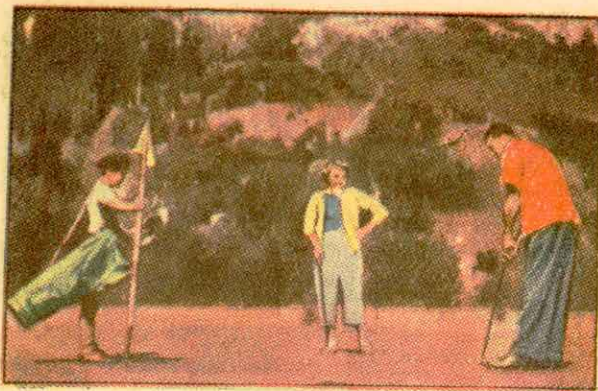
Οι κάτοικοι του 'Αρεως, άλλόκοτα τέρατα με ύπερβολικά άνεπτυγμένο μηχανικό πολιτισμό, φθάνουν στη Γη για να την καθυποτάξουν. Μεταχειρίζονται δηλητηριώδη αέρια, άκτίνες του θανάτου κι' άλλα άγνωστα σ' έμάς σατανικά μέσα για την όμαδική έξόντωσι των ανθρώπων, που δεν έννοούν να δεχθούν τό ζυγό τους Σκηνές άφθάρτου δραματικότητας έκτυλίσσονται σ' όλη την ύψηλιο. Άκόμη και τά ισχυρότερα πολεμικά μέσα του κόσμου μας άποδεικνύονται άνίσχυρα έναντίον των τερατωδών εισβολών. 'Η άνθρωπότης περνάει κρίσιμες, τραγικές στιγμές. Μα, όταν είναι πιά έτοιμη να λυγίση, να συντριβή, τη σώζει ένας άπρόσπτος, μικροσκοπικός κι' άόρατος σύμμαχος...

Μία έξαιρετικά διασκεδαστική και ένδιαφέρουσα σειρά με τό γενικό τίτλο :

ΤΥΠΟΙ ΤΗΣ ΠΑΛΛΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

Όλη ή όμορφη και νοσταλγική ζωή της παλίας Άθήνας ξαναζωντανεύει στη μοναδική αυτή σειρά με τις συναρπαστικές περιγραφές των άξέχαστων τύπων της, που διασκεδάσαν την έποχή τους με τό άμμητο χιούμορ τους και τό σπινθηροδόλο πνεύμα τους, τά εύθυμα και θαυρώδη επεισόδιά τους και τις έξωφρενικές τους περιπέτειες. Άγνωστοι ήρωες μιας μυστηριωματικής ζωής, ίπποτικοί και μακάβριοι, κουτσάβκηδες και φαίδροι κοινοβουλευτικοί «κάντρες», λαοφιλείς και πανελλήνιοι, όλοι αυτοί οι περίφημοι τύποι έμειναν άξέχαστοι με την κωμική, μα και θλιβερή συγχρόνας ζωή τους.

Ό Νταή Γιαννάκος ή 'Αρειμάνιος. — Ό Κουμπάκιος. — Ό Γιαγιάς. — Ό Μπουρδούσης. — Ό Άρχοντας. — Ό Άράκης της βασιλίσσας. — 'Η «φράου»- Σοφή. — Ό Βίβιτας. — Ό Λουλεωδάκης. — Ό Λουκέπουλος κλπ. κλπ.

Οι Άγγλοι, όταν δεν παίζουν γκολφ ή κρίκετ στην έσοχη, πλήττουν... άξιοπρεπώς.

ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Οι Άγγλοι πλήττουν... άξιοπρεπώς!

«Αν δεν έχετε δικό σας σπίτι ή φίλους που να σας δεχθούν πρόθυμα στο δικό τους, φύγετε τις Κυριακές όσο μακρύτερα μπορείτε από το Λονδίνο, όπως θα κάνατε αν είχε πέσει. Εξαιρέτως εκεί γολέσα! Γιατί, διαφορετικά όλες οι μαύρες σκέψεις που κοιμούνται μέσα σας από χρόνια θα ξυπνήσουν και θ' άνοιγαν να βασανίζουν το μυαλό σας. Κι ίσως σας έρθει κι' η ιδέα της αυτοκτονίας, μ' όλο που δεν σας άπασμόλησε ποτέ άλλοτε ως τότε.

Η Κυριακή που είναι η μέρα αναπαύσεως και να σας δίνει στην αγγλική πρωτεύουσα μια όμοια απέναντη έσοχη και θανάτου. Οι δρόμοι είναι γεμάτοι ζοραιοί και τα σπίτια κατάκλειστα και θλιβερά σαν οικογενειακοί τάφοι μέσα σ' ένα λησμονημένο νεκροταφείο. Τα λεωφορεία άνοδοκατεβαίνουν τους δρόμους χωρίς επιβάτες κι' όλα σχεδόν τα κέντρα είναι κλειστά. Για ν' ανακαλύψετε κάποιο ανοιγτό θα πρέπει να περπατήσετε ποιάς ξέρει πόσες ώρες πηγαίνοντας από τη μια συνοικία στην άλλη. Τη πιθανότερη είναι όμως ότι θα σωριασθήτε λιποθύμους στο πεζοδρόμιο κι' ότι θα νοσηρευτείτε με σας μεταφέρουν στο σταθμό πρώτων βοηθειών.

Μήπως όμως είναι καλύτερο να μείνετε στο ξενοδοχείο σας και να βλέπετε το ραδιόφωνό σας; Δεν θ' ακούσετε τίποτε άλλο εκτός από θεοσχευτικούς ύμνους και κηρύγματα. Κι' η άγνωση σας ίσως συμπληρωθεί με το πέραςμα κάτω από το πασάβυρο σας μιας παρελάσεως του Στρατού της Σωτηρίας ή κάποιας από τις άνοιξιμτες πουριτανικές δοξασιές που ύπάρχουν στην Άγγλία.

Κανένα θέαμα δεν είναι πιο άποκαλυπτικό απ' αυτές τις παρελάσεις. Οι «στρατιώτες» του Στρατού της Σωτηρίας άντρες και γυναίκες ντυμένοι με τις δόξασιμες στολές τους βαδίζουν κατά τεταράδες με... βήμα κηδείας κάτω από τους ήνους μιας μακάθιας μουσικής, που φαίνεται σαν να βγήκε από τα κατάβυθα

του Άδου. Όσο για τους άπαίδους των πουριτανικών δοξασιών βαδίζουν ά ναν πίσω από τον άλλον σε μια ατελείωτη σειρά ψάλλοντας έκκλησιαστικούς ύμνους με τη συνοδεία μιας συσασμούνιας και ένδου φλάουτου. Και μόνο που βλέπετε αυτούς τους ανθρώπους, σας ένοιαζει ή έπιθυμία να πέσετε από το πασάβυρο...

Άλλά που περνούν τις Κυριακές τους τα όντω έκατομύρια των κατοίκων του Λονδίνου;

Ξανάσατε λοιπόν το περιήριο αγγλικό «κούκ-έντ»: Για τις εύπορες τάξεις το να περάσουν το Σάββατο κύκιοα μακρού από το Λονδίνο άποτελεί μια κοινωνική ύποκαέσι. Ένα είδος καθήκοντος που δεν έπιτορείεται να παραβή μια οικογένεια που σέβεται τη θέση της κι' άπαιτεί κι' από τους άλλους να την σεβασθούν.

Κάθε Σάββατο, από το μεσημέρι ως τις δύο, θα κάμετε καλά να μην τοινοίξετε άσκαπα στους κεντρικούς δόμους του Λονδίνου. Γιατί κινδυνεύετε ν' αναποδονοιστήτε και να ποδοπατηθήτε από το πλήθος που τρένει προς όλες τις διευθύνσεις. Αυτές τις δύο ώρες οι συνήθως ήρεμοι κι' εύγενικοί Λονδρέζοι δίνουν την έντύπωσι τρελλών. Η ψυχραιμία τους έχει κάμει φτερά κι' ή βαρβαρότης στην πιο ώμη έκδήλωσι της άποτελεί τον ύπερτατο νόμο της συμπεριφοράς μεταξύ τους. Τό κυριώτερο είναι ποιάς θα προσπεράσει τον άλλον για να φτάσει πρώτος στους σταθμούς από όπου ξεκινούν τα τσάινα για την έσοχη. Όλοι αυτοί οι άνθρωποι είναι έτοιμοι να σας ποδοπατήσουν με τη μεγαλύτερη άδιαφορία για να το κατορθώσουν. Αν ακούσατε να γίνεται λόγος για αγγλική ευγένεια μην περιμένετε να την άντικρύσετε σ' αυτές τις δύο ώρες του Σάββατου.

Υπάρχουν βέβαια και οι κανόνες που για τον ένα ή τον άλλο λόγο δεν φύγουν. Αυτές κλειδώνονται στα σπίτια τους για να δώσουν την έντύπωσι πως λείπουν. Όπως είπαμε το «κούκ-έντ» άποτελεί κοινωνική ύποκαέσι για τους

Άγγλους, που σέβονται τον εαυτό τους. Και αν για τον ένα ή τον άλλο λόγο άναγκαστούν να την παραδούν προσπαθούν τουλάχιστο να μη φανή ή πασάβυσι αυτή.

Άλλά θα σωθήσετε, τί κάνουν οι Άγγλοι στις έξοχές; Όταν δεν παίζουν γκολφ ή κρίκετ, πλήττουν... άξιοπρεπώς. Γιατί ή πλήεις άποτελεί το βαθύτερο νόημα της ζωής του Άγγλου. που δεν βοίσκεται στο στοιχείο του πασά μόνον όταν δεν ξέρει τί να κάνει.

Υπάρχουν όμως και οι φτωχοί, που δεν έχουν τα μέσα για να πάνε στην έσοχη. Αυτοί έκστατεύουν από το πωσί, μ' όλη την οικονομία, για ένα από τα άναοίθυπα μεγάλα πασκα της αγγλικής πρωτεύουσας: το Χάιντ Πάρκ, το Ρήτλεντ Πάρκ, το Χάμσθηντ Χήθ, το Κένσινγκτον Γκρόντεν κλπ. Μόνο μια μεγάλη βουλή μπορεί να τους έπιτοίσει από το να περάσουν την Κυριακή μακρού από το σπίτι τους. Διαφορετικά, φορούν τις γολότσες τους, κρατούν στο νερό την διπρέλλα τους και τρένουν στο ύπαιθρο. Μαζί τους παίρνουν φυσικά, την τσούφη τους και τα άπαοαίτητα σύνεσσα για να τσασούν να φτιάξουν το τσάι τους. Άλλά θα σωθήσετε: τί κάνουν στα πασκα; Πλήττουν και εκεί θανάσιμα, όπως και οι συμπολίται τους, που έχουν πάει στην έσοχη. Πιστοί στην παράδοσι, όμως περιμένουν να δύσι ή ήλιος για ν' άποφασίσουν να νυδίσουν στα σπιτια τους.

Άλλά οι Άγγλοι δεν πλήττουν μόνο στην έσοχη και στα πασκα. Πλήττουν στα κέντρα όπου πηγαίνουν στον κινηματογράφο, στο θέατρο στα νάνσινγκ... Πλήττουν άκόμη κι' όταν βοίσκονται πλάι στην άναπνέμη τους. Κυττάεστε ένα νέο και μια νέα, που κάθονται πλάι-πλάι στο βάθος ενός υπάου ή ενός «τη-ρούμ». Ό άντρες κι' ή γυναίκα μένουν άμείλητοι, με το βλέμμα ναμμένο στο κενό και το ύφος βαρύ σαν να κακοζύπησαν εκείνη τη στιγμή. Κι' αυτό κρατάει δυο-τρεις τέσσερες ώρες... Σ' όλο αυτό το διάστημα είναι ζήτημα αν λένε πενήντα λέξεις ή κάθνεσαι... Έπειτα, φεύγουν για να πάνε να συνεχίσουν κάπου άλλου την πηής τους... Άλλά, εσθονικά καθώς σέρονουν βαρεία τα βήματά τους στο δόμο. Βλέπουν ένα νατάκι που πηδαί από ένα πασάβυρο. Σταματάνε άμέσως και ξεκασιζονται στα γέλια. Γύρω τους συγκεντρώνονται κι' άλλοι και νελάνε κι' αυτοί, άκούγοντας το νέο και τη νέα να τους άφηνούνται πως το νατάκι πηήσε από το πασάβυρο... Έτσι αυτό το μικρό περιστατικό παίρνει τις διαστάσεις ένδου κοσμίστροϊκού γεγονότος που εσσίγγει για μια στιγμή τα σασόνια των σκυθωτών Άγγλων και τους κάνει να γελάνε. Σ' όποιοδήποτε άλλο μέρος του κόσμου οι άνθρωποι ούτε θα το πασέσαν!

ΧΙΟΥΜΟΡ

Η δοκιμασία

— Είδες, φίλε μου, τί δραματικά γεγονότα σ' όλο τον κόσμο αυτές τις ημέρες!

— Δεν ξέρω τίποτε, γιατί έχω να διαβάσω από δυο έβδομάδες εφημερίδες...

— Μπα! Και για ποιό λόγο;

— Είχα βρή ένα πορτοφόλι με κάμποσα χρήματα και φοβόμουν μήπως διαβάσω καμιά άγγελία σαν αυτές που ξέρεις: «Παρακαλείται ή ευρών κλπ...»

— Μ' άλλα λόγια, είχες πάρει την άπόφασι να μην το επιστρέψεις...

— Δεν μπορείς, φίλε μου, να μη στήν ψυχολογία μου... Πρέπει να ξέρεις ότι κατό βάθος είμαι πολύ τιμω... Δεν ήθελα, λοιπόν, να βάλω σε δοκιμασία τη συνείδησι μου!...

— Ο χειρονόμος εξυμολογείται σ' ένα φίλο του:

— Της έκανα μια έγγειρησι σκυληκοειδίτιδος και τόσο πολύ την άγάπησα, που την πήρα γυναίκα μου.

— Έ, τί να γίνη! άπανταί ή φίλος του. Βλέπεις, οι έγγειρησις έχουν καμιά φορά και τα δυσάρεστα άπρόσπτα τους!...

— Μεταξύ φιλενάδων:

— Χτές, στο χορό, έχασα το διαμαντέιο κολλιέ μου.

— Α, γι' αυτό παραπονιόταν ήλοι πως ύπρηχαν στο πάτωμα κοπανισμένα γυαλιά!...

— Θέλω λίγο άρσενικό για την πεθερά μου...

— Έχετε συνταγή του γιατρού;

— Όχι! Έχω όμως τη φωτογραφία της. Πά σας τη δείξω!...

— Ο δεσμοφύλακας στο φυλακισμένο:

— Δεν έρχονται ποτέ να σ' επισκεφθούν οι φίλοι σου;

— Πώς ναρθούν, άφου... βοίσκονται όλοι εδώ!

— Συμβουλευθήκες λοιπόν τρις γιατρούς για την άρρώστεια σου; Και συμφώνησαν μεταξύ τους;

— Ναι, στην άμοιή τους! Μου ζήτησαν 100 χιλιάδες ή καθένας!

— Η σ ύ ζ υ γ ο ς: Πότε έπιτέλους θα έπιβάλουν φόρο στους άγάμους;

— Ο σ ύ ζ υ γ ο ς: Βέβαια, θάνε δικηο. Πρέπει να πληρώνουν οι εργένηδες την εύτυχία τους...

— Και πως τα περνάς από τότε που παντρετήκες;

— Δουλεύω διπλά και κοιμάμαι το μισό!...

— Η σ ύ ζ υ γ ο ς: Άκουσε, Τάκη μου. Η μαγειρίσα άφισε να καή το μπιφτέκι σου. Μου ύπόσχεσαι πως δεν θα φωνάξεις και πως θα διορθωθούν όλα μ' ένα φιλή;

— Ο σ ύ ζ υ γ ο ς: Άς είναι, σου το ύπόσχομαι. Στείλε μου τη μαγειρίσα.

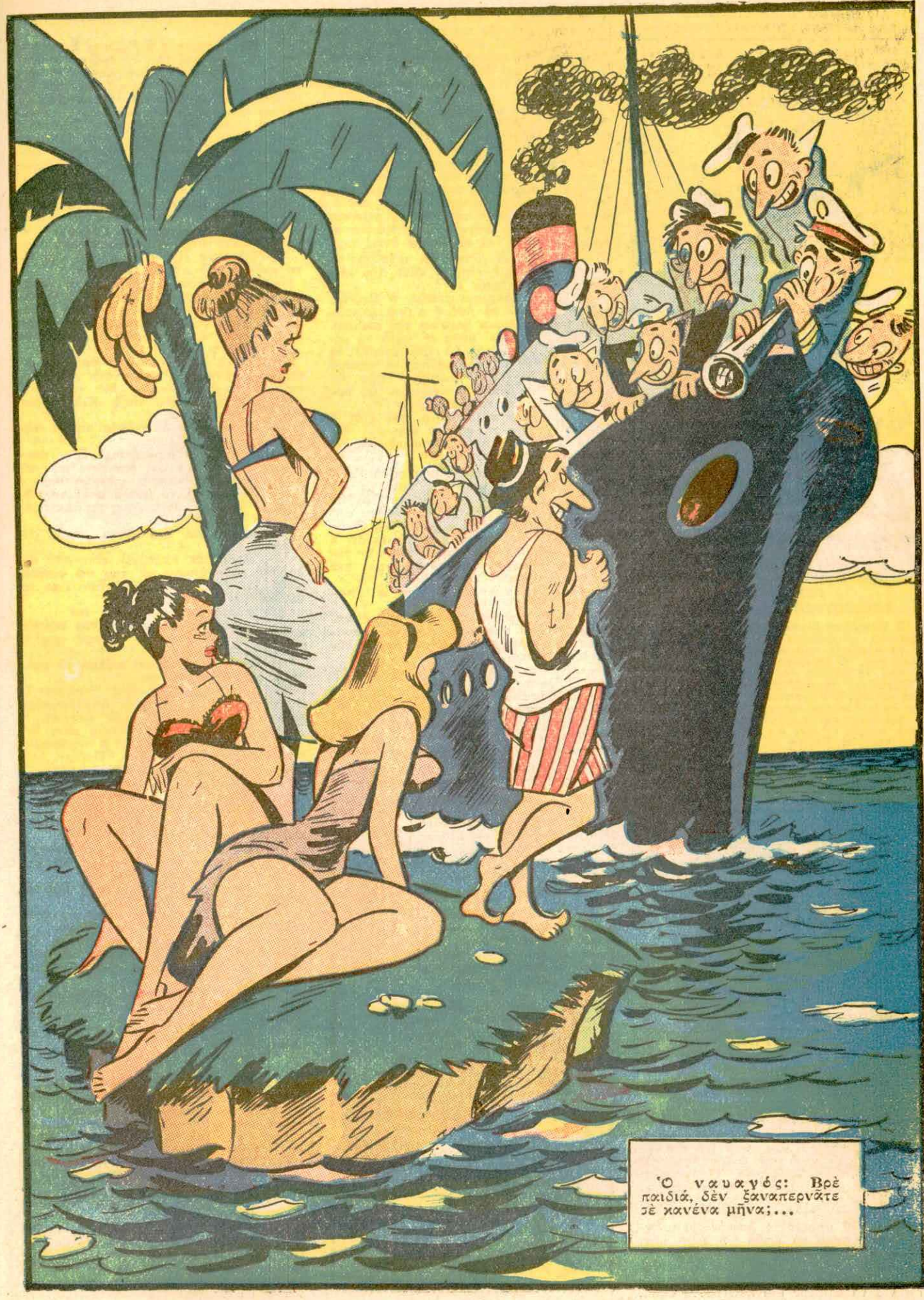
— Ο ποιητής λέει στον εκδότη:

— Πώς! Έχετε το θάρρος ν' άνησθε τα χειρόγραφα μου; Δεν ξέρετε λοιπόν πως είμαι ποιητής του μέλλοντος;

— Ίσως... Άνταγώς όμως, οι άναγνώστες μας είναι... του παρόντος!

— Πώς! Παντρεύεσαι με το Γιώργο; Έγώ νόμιζα πως δεν ύπήρχε μεταξύ σας, παρ όλη έπλή ωλέρη.

— Το ίδιο νόμιζε κι' ή Γιώργος... και την έπαθε!

Ο ναυαγός: Βρε παιδιά, δεν ξαναπερνάτε σε κανένα μνηνα;...

Τζίλντα

ΤΟ ΛΟΓΟΛΟΙ ΤΗΣ ΒΕΝΕΤΙΑΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Ούγολινος ζήτησε από τον πατέρα της Τζίλντας να διαλύσει τους αρραβώνες της με τον Λορέντζο, για να την πάρει αυτός γυναικά του. Ο Πασκουαλίνο όμως τον έδωξε στο μέγαρο του, μολοντί ήξερε ότι ο Ούγολινος παρόμοια το μυστικό τους. Στο μεταξύ, ο Φίλιππος είχε μετανοήσει για την ιεροσύνη του και στο δικαστή που τον επεσκέπησε παρουσιάστηκε, ότι ήταν άρρωστος βαρεια κι' ότι δεν άκουγε τις ερωτήσεις του. Η Ροζίτα ήθελε να βοηθήσει τη Τζίλντα και τον Λορέντζο και συλλογίστηκε να σκοτώσει τον Ούγολινο. Μά' εγκυκλοποιήσε γρήγορα το πατάτλο αυτό σχέδιο της.

Η Τζίλντα της άνοιξε την άγκυρα της και, βλέποντας την ταραχή, που ήταν ζωογραφισμένη στο πρόσωπό της, τη ρώτησε για την αιτία της.

Η Ροζίτα απόφυγε να της πη την αλήθεια.

— Άνησυνά για την έκβασι που θα ένη αυτή η περιπέτεια, της απάντησε. Είναι στιγμιές που γάνω το βάρος μου!...

— Η σημερινή ημέρα είναι ίσως η τελευταία που ο πατέρας μου κι' εγώ θα είμαστε ελεύθεροι, είπε η κόρη του Μεγάλου Προδλέπτορος. Το μυαλό μου πήγε πολλές φορές σε σένα, αγαπητή μου Ροζίτα κατά τη νύκτιν νύκτα. Δεν νομίζω να σε τίποτα το να συμεριστής τους κινδύνους και την αγωνία μας. Νομίζω, λοιπόν, πως το καλύτερο είναι να φύγης μαζί με τη μητέρα σου. Δεν πρέπει, όμως να γάνετε καιρό, γιατί αύριο θα είναι ίσως άνοα. Ως τη στιγμή, κανείς δεν σάς υποπτεύεται και υπολείτε ν' απομακρυνθήτε χωρίς κίνδυνο από τη Βενετία. Θα σάς δώσω μερικούς ανθρώπους του πατέρα μου, που θα σάς οδηγήσουν στη μονή της άγιας Φρανσέσκας, στη νήσο Μαζόρο. Η ηγουμένη αυτής της μονής είναι θεία του πατέρα μου. Η δύναμι της Δημοκρατίας σταυτάει υποστάτους τοίχους του μοναστηριού. Θα υποδέστε, λοιπόν, να μείνετε εκεί, ώσπου να κριθή η τύχη μας. Πάρε αυτό το σασκουλάκι... Ένει μέσα είκοσι νιλιάρδες δοκάτα... Αν γαθούμε, το ποσό αυτό θα σου γρησιμεύει για να φτιάξης μια καινούργια ζωή...

— Οποιοδήποτε κι' αν είναι η τύχη, που μάς περιμένει, τον πατέρα μου και μένα, η σκέψη ότι δεν κινδυνεύεις κι' ότι το μέλλον σου είναι ασφαλισμένο, θα μου δίνη θάρρος και δύναμις...

Η Ροζίτα την κούταξε με περίλυπο ύφος.

— Λες ότι μ' αγαπάς Τζίλντα, της απάντησε. Άλλ' αν μ' αγαπούσε, δεν θα μου μιλούσε έτσι... Πώς μπορώ να σάς εγκαταλείψω τη στιγμή που ο πατέρας σου και σύ κινδυνεύετε;

— Ροζίτα πρέπει να είσαι λογική!... Φαντάζεσαι λοιπόν συνέγινε η νέα, ότι αν αυτό το μέγαρο έπιανε φωτιά, θάφηνε τον πατέρα σου και σένα μέσα στις φλόγες... Κάνεις άσχημα Τζίλντα να με κοινής έτσι!...

— Σου μιλά, όπως θα μιλούσα σε μια αδελφή μου! είπε η κόρη του Μεγάλου Προδλέπτορος.

— Όχι, διαμαρτυρήθηκε η Ροζίτα, μου μιλάς σαν να ήσουν η πιο άκαρδη κι' η πιο ανάρσιτη γυναίκα του κόσμου. Με έφορες λοιπόν μέσα σ' αυτό το μέγαρο και μ' έκαμες να συμερισθώ τη ζωή σου, για να με διώξης, τη στιγμή που κινδυνεύεις... Νομίζεις πως θα μπορούσα να ήμουν ευτυσιμένη, αν πάθαινες έστω και το παραμικρό;

— Άλλ' δεν είσαι μόνη σου, είπε η Τζίλντα. Έχεις τη μητέρα σου... Κι' αυτήν δεν ένεις το δικαίωμα να την έκθες σε κίνδυνο...

— Η μητέρα μου, απάντησε η Ροζίτα, δεν θα με συγγωρούσε ποτέ και θα με καταφρονούσε σ' όλη της τη ζωή αν την ανάγκαζε να με ακολουθήσει έξω απ' αυτό το μέγαρο, σε μια στιγμή όπως αυτή... Πρέπει να έξεις Τζίλντα, ότι η μητέρα μου κι' εγώ θα δίνουμε και την τελευταία σταγόνα από το αίμα μας για την ευτυχία σου!...

Σταμάτησε για μια στιγμή κι' έπειτα είπε πάλι:

— Μάθε, λοιπόν, ότι, ενώ σύ με ταπεινώνες μέσα στη σκέψη σου, ενώ λογιόρα να έγκληυσή σου για να σώσω τον πατέρα σου και σένα!...

— Να έγκληυσή της Ροζίτα: απόρησε η Τζίλντα.

— Ναι! Είναι αποφασίσει να σκοτώσω τον Τσιτσιάνι... Όμολογώ πως διαστάσα... Άλλ' τα λόγια σου εναξάντων τάνευσαν το μίσος μου έναντιόν του...

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Βιβλιόριο

Αυτές τις μέρες ταχτικά, το σπίτι αφήνεις άνο-κά- και το νοικοκυριό σου, για να γραφίξης στους καταλό- και ν' αποκτη- περικαλώ, τό... βιβλιόριο σου!

★
'Αν' τα γράμματα σερί, όλα τα τιμήματα γυο- και όλα τα σχολεία και τό να βγάλης βιβλιά- είναι η μόνη σου δουλειά κι' η μόνη άσβολία!

★
Γι' αυτό σου λέω, με το καλό, άσε στη υπά-τους... καταλό- και τ' άλλα σου τα «πρώνα», έφ' όσον είσαι, ρε Φροσί, ... άκαταλόγιεστη έσύ.

★
'Αν' τα μικρά σου γοό- (για!

★
'Εν τέλει, αν δώ πως έλνιμ- στους καταλό-νάσαι (γραμμά- θ' άναψω και θ' ά- (σπαρά- και σ' άνω-σέβω, (παλαβή άπ' τη ζωή σου θα σε (..σβύ- και θα σε... δια- (γράψω!

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

— Σκέφτηκες να σκοτώσης τον Ούγολινο;

— Ναι απάντησε η Ροζίτα. Σκέφτηκα πως, αν σκότωνα τον Τσιτσιάνι, η ψευδία κι' η γαλήνη θα εναγνυόσαν σ' αυτό το σπίτι, γιατί κανείς πια δεν θα υπορούσε να καθηνοήση τον πατέρα σου και να κάμη κακό στο Λορέντζο... Πρέπει να έξερε πως ο Ούγολινο Τσιτσιάνι είναι εκείνος που προκάλεσε τη σημερινή περιπέτεια... Αυτός υπηναυήθηκε κι' ώργάνωσε τα πάντα... Και έξερις ποιός ήταν ο σκοπός του;

— Ποιός;
Μέσα στο μυαλό της είχαν εναγνυόσει μερικά λόγια που είχε ακούσει από τη Φίλιππο το περασμένο άπογευμα, καθώς καθόταν πλάι στο ποσοκαλά του. Ο Φίλιππος είχε άποκυνηθή για λίγο και σε μια στιγμή θιθύρισε:

— Με πρόδωσε... είναι όντως... ό- γτώ... Θα σκότωση το δειγνή του δεξιού νεοιού κι' έπειτα θα τον φέρε στο μέτωπο... Αυτό είναι το σύνθημα... Ένας από τους όντως... πανίδα... Έκδικησι... σκοτώστε τον!...

Η Ροζίτα δεν είχε δώσει σημασία σ' αυτά τα λόγια, νομίζοντας πως ήταν ένα συνηθισμένο παραλήρημα. Μά' τώσα εναγνυόσαν στο μυαλό της. Κι' εύρισκε ένα νόημα σ' αυτά.

— Ποιός ήταν ο σκοπός του: την ενασώτωση η Τζίλντα.

Η Ροζίτα δεν απάντησε. Είχε σουφώσει τα φρύδια και φαίνονταν σαν να παρακολουθούσε κάποια μυστική σκέψη.

— Που τρένει το μυαλό σου; τη ρώτησε η Τζίλντα βλέποντας το άσπονημένο ύφος της.

Η νέα έκαμε ένα βήμα προς τα πίσω.

— Άφσέ με να φύγω, είπε στη φίλη της. Δεν μπορώ να σου πω τίποτα τώσα... Εκείνο που εγώ δεν ένω το θάρος να κάμη άλλοι ίσως...

Δεν άποτελείωσε τη φράση της.

— Ροζίτα με τρουάξεις! της φώναξε η Τζίλντα. Σε έσοκίζω, μιλήσε μου!...

Που θέλεις να πάς;

Η νέα είχε κατεβάσει κιόλας τη μαντίλα στο πρόσωπό της.

— Πρέπει να φύγω, είπε. Υπάγει ένας ένας τρόπος για ν' απαλλαγούμε από τον κίνδυνο που μου άπειλει... Άλλ' δεν έγουμε να νάνουμε ούτε λεπτό... Άπόψε τελειώνει η προθεσμία που έδωλε ο Ούγολινος... Πρέπει, λοιπόν, να έγουν τελειώσει όλα ως τότε.

Η Τζίλντα δεν είχε ίδη ποτέ τη φίλη της σ' αυτή την κατάσταση. Μήπως, λοιπόν, η Ροζίτα είχε νάσει, εαφνικά, το λογικό της; Τι έσημαιναν τα λόγια που είχε πη πρωτύτερα;

— Που θέλεις να πάς, τη ρώτησε ταέγοντας κοντά της. Τι θέλεις να κάμης;... Δεν θα φύγης από δω!...

— Άφσέ με!... φώναξε η Ροζίτα. Πρέπει να φύγω!

Η Τζίλντα είχε σταθή υποστά στην πόρτα για να την έμποδισαν να βνη.

— Δεν πας πουθενά! της είπε μ' έντονο ύφος. Αν μ' αναγκάσης, θα φωνάξω τους ανθρώπους μου για να σ' έμποδίσουν!...

Τα λόγια αυτά και το αποφασιστικό ύφος της Τζίλντας έκαμαν τη Ροζίτα να ησυχήσει.

— Αυφιβάλλεις λοιπόν, για μένα; είπε στη φίλη της. Όχι, δεν είναι τρελή Τζίλντα!... Θυμάσαι όταν ώδνησα το Λορέντζο στα έρεπια του Βενκοράν; Ήταν τοέλλα χωρίς αυφιβολία, αυτό που έκαμη τότε. Άλλ' τη τοέλλα αυτό έφερε τη σωτηρία... Νομίζω πως και τώσα εγώ το μέσον να κάμη τον Ούγολινο να κλείση το στόμα του!... Πρέπει να ήνη έμπιστοσύνη σε μένα! Δεν μπορώ, όμως να σου πω τίποτε δεν πρέπει να σου πω γιατί δεν ένω άκούη το δικαίωμα.

Άλλ' η Τζίλντα δεν άφηνε πως είχε δώσει πίστι στα λόγια της.

— Άκουσε Τζίλντα της είπε η Ροζίτα βλέποντας πως έκανε πολύτιμο καιρό. Έγω λόγους να υποπτεύωμαι πως εκείνος που παρακίνησε τη Φίλιππο να κλέψη το έπασαμό του Άγιου Μάρκου, είναι ο Ούγολινος.

— Έ κι' ύστερα.

— Θα τον καταγγείλουμε κι' έμεις!... Έτσι ο Ούγολινος θέλοντας να μάς καταστρέψη, δεν θα κάμη τίποτ' άλλο από το να καταστραφή κι' ο ίδιος. Αν όμως τον κάμουμε να το καταλάβη, δεν θα τολήση να πρηνυαποποίηση το σνέδιο που ένει στο μυαλό του. Άοκεί να προστάσουμε... Άφσέ με Τζίλντα... Δεν πρέπει να νάνουμε ούτε στιγμή... Μά' τί πρόκειται να κάμης;

— Ο Φίλιππος δεν ήθελε μόνος του έδω... Οί άνθρωποι του έπιτρούν, δίνω αυφιβολία τον Ούγολινο. Κι' αν πρόδωσε τη Φίλιππο τότε άλλοιμονο σ' αυτόν! Έλπίζω όμως πως δεν το έκαμε άκούη!...

— Έσέ μου! θιθύρισε η Τζίλντα. Θάρος! της είπε η Ροζίτα. Αυτή είναι η μόνη έλπιδα που μάς μένει! Και, καθώς η Τζίλντα την κούταζε σαστισμένη άνοιξε την πόρτα και βγήκε βιαστικά.

Οι έχτώ άγρυπνεύν...

Η Ροζίτα κι' η μητέρα της, βγήκαν από μια μικρή πόρτα, που βρισκόταν στο πίσω μέρος του μεγάρου Πασκουαλίνο.

Μόλις άπομακρύνθηκαν, όμως, μερικά βήματα, ένας άνθρωπος τις πλησίασε.

— Οί κυρίες γοιόζονται καιμιά νόν-δολα: ρώτησε.

— Ναι απάντησε η Ροζίτα. Που υπορούμε να βοούμε;

Ο άγνωστος τους έδειξε ένα μικρό σρουάκι που κατέβαινε στο Μεγάλο Κανάλη.

— Θα βρήτε εκεί μια γόνδολα, τους είπε.

Είχε σκώσει το δειγνή του δεξιού του νεοιού κι' έπειτα τον έφερε στο μέτωπο.

— Πηναίνετε εκεί, πρόσθεσε. Η γόνδολα είναι πλάι στη μικρή αποβάθρα... Η Ροζίτα τον κούταξε από το κεφάλι ως τα πόδια.

— Ποιός είσαι και πως βοέθηκες στο δρόμο μας;

Ο άνθρωπος ενακάμε το σύνθημα με το δειγνή του δεξιού του νεοιού.

— Το μόνο που μπορώ να σάς -ή, είναι πως είμαι από τη Σένια απάντησε. Πηναίνετε στην αποβάθρα... Εκεί θα μάθετε περισσότερα...

Άπομακρύνθηκε κατόπιν με μεγάλα βήματα και σε λίγο τον ένασαν από τα μάτια τους.

Οί δυο γυναίκες φαίνονταν να διατρί-ζουν.

— Το πρόσωπο αυτού του ανθρώπου δεν μου είναι άγνωστο, είπε η Γκάα.

— Ούτε σε μένα απάντησε η Ροζίτα. Νομίζω πως είναι κάποιος από τους ανθρώπους της Φίλιππου.

— Κι' αν θελν να μάς παρασύρη σε καιμιά πανίδα;

Η Ροζίτα έμεινε για λίγο συλλογισμένη.

— Ο Φίλιππος πρέπει να ήνη έ-θρώπου στη Βενετία, είπε έπειτα. Αυτούς δεν ψάνουμε να βοούμε... Δεν πρέπει, λοιπόν, να διατάσουμε.

Άρτισαν να προνωρουν ποδς το μέρος που τους είχε υποδείξει ο άγνωστος. Μια γόνδολα περιέμενε εκεί. Άλλ' ο άνθρωπος που τους είχε μιλήσει πρωτύτερα είχε έσφαμνή.

Ο γονδολιέρης ύψωσε το δειγνή του δεξιού νεοιού κι' έπειτα άκούμπησε το δάντυλό του στο μέτωπο.

Άλλ' η συνθηματική αυτή κίνηση ήταν περιττή. Η Ροζίτα τον είχε αναγνωρίσει άμέσως.

— Έκτωρ! φώναξε.

— Έμπρός περάστε μέσα, είπε ο γονδολιέρης.

Οί δυο γυναίκες, πήδησαν μέσα στη γόνδολα που άπομακρύνθηκε άμέσως από τη μικρή αποβάθρα.

Για άοκετά λεπτά, ούτε ο γονδολιέρης ούτε οί δυο έπιβάτες άνοιξαν το στόμα τους.

Ο Έκτωρ έβλεπε πωδώς τη σιωπή.

— Χτέν το βράδυ, είπε στη νέα, σε περίμενα άδικα. Προνοήσα όδρνεσ έξω από το σπίτι της Ζόρας Γκοιανί, έλπίζοντας πως θα σ' έδλεπα να βγαίνης

από κεί. Άλλ' όταν έφυνες, μπήκες σε μια γόνδολα που ο γονδολιέρης της ήταν άνθρωπος του Πασκουαλίνο και φυσικά δεν υπορούσε να σε πλησιάσω... Γι' αυτό ήθα σήμερα έδω... Ο Τζιά-κουο ο σύντροφός μου περιέμενε στο πίσω μέρος του μεγάρου κι' ενώ άπη υποστά, Ήμουν βέβαιος πως θα εναπνήναίεσ σήμερα να ίδη τη Φίλιππο... Περιμένα, λοιπόν, στην αποβάθρα για να σου προσφέρω τις υπηρεσίες μου...

— Ηοβες στη Βενετία μαζί με τη Φίλιππο; ρώτησε η Ροζίτα.

— Ναι απάντησε ο Έκτωρ. Το βράδυ της άποπείας τον περιέμενα στο Ρίο ντι Παλάτσο, άλλ' αντί νι' αυτόν μετέφερα τον αδελφό του στο μέγαρο του Πασκουαλίνο. Ο Λορέντζος με συμβούλε- να φύγω... Άλλ' ούτε οί σύντροφοί μου ούτε εγώ θελήσαμε ν' άπομακρυν-θούμε από τη Βενετία αφήνοντας τον Φίλιππο μόνο του...

— Ποσο είσαστε; ρώτησε η Ροζίτα.

— Όντώ!

— Είναι ο άριθός που είπε ο Φίλιππος θιθύρισε η νέα εναφένοντας στο μυαλό της τα λόγια του πληγωμένου.

— Άλλ' ποιν από όλα, άς μιλήσουμε για το Φίλιππο, είπε ο Έκτωρ. Δεν έξω τίποτα νι' αυτόν... Είναι σοδασά τραυματισμένος!...

— Ναι...

— Κινδυνεύει η ζωή του;

— Όχι. Θα νιατρευθή.

— Τότε λοιπόν, όλα θα πάνε καλά, είπε ο Έκτωρ εύνοιστημένος για τις πληροφορίες που του είχε δώσει η Ροζίτα. Γιατί βέβαια τον περναίνε για τον... αδελφό του δεν είν' έτσι!

— Ναι.

— Ο Φίλιππος έχει ανάγκη από τίποτε;

— Ο Φίλιππος κινδυνεύει απάντησε η Ροζίτα.

Το μεγάλο κουτί, λίγο έλειψε να ξεφύ-γη από τα γέρια του σινουιλητού της.

— Κινδυνεύει; ρώτησε.

— Ναι απάντησε η Ροζίτα. Ποτέ ο Φίλιππος δεν κινδύνευσε όσο αυτή τη φορά!

— Άλλ' από τί κινδυνεύει;

— Θα σου έξηνώω. Έκτωρ είπε η νέα. Άλλ' πρώτα-πρώτα πές μου, εί-σαι βέβαιος πως δεν σάς παρακολουθεί κανείς;...

— Αν πιάσουν κάποιον από σάς, ο Φίλιππος είναι ναμένος!...

Ο Έκτωρ κούνησε το κεφάλι του, για να δείξη πως συμφωνούσε μαζί της.

— Δεν είναι και τόσο εύκολο να υποπτευθούν ποιοι εύαστε, είπε. Καθένας

από μάς έχει ένα επάννγλω έδω... Ο Τζιάκουο κάνει τον ψασά... Ένώ δουλεύω για λοναοισμό του Πολιούτο που το αληθινό του όνομα είναι Νίτιε.

— Νίτιε! είπε η Γκάα.

— Ναι, νοικιάζει γόνδολες. Δεν θα είναι αυτός βέβαια που θα με προδώ-σιν... Ο Στέφανος.

— Ο κίνδυνος προένοεται από αλ-λού, είπε η Ροζίτα διακόπτοντας τον.

— Από άλλου!... Ο Φίλιππος το έξερι:

— Όχι! Δεν μπορώ να του μιλήσω γιατί είναι άκούη πολύ άδύνατος. Μάθε λοιπόν, ότι κάποιος πρόκειται να οίξη άπόψε στο κιβώτιο των καταδόσεων του Συμβουλίου των Δέκα, μια καταγγέλι-α που θα παρνούνται όλη την αλήθεια.

— Όλη την αλήθεια! είπε ο Έκτωρ.

Και ποιός, λοιπόν, έχει συμφέρον να κάμη αυτή τη καταγγελία;

— Ο άνθρωπος, που παρακίνησε τη Φίλιππο σ' αυτή την άνόνη άπόπειρα, απάντησε η Ροζίτα. Ο Φίλιππος συνένι-σε, είναι πολύ άδύνατος... Κάποιος-που, βυθίζεται σε νύοκη και δεν καταλα-βαίνει τίποτα... Ένει πάθει μια προ-σωρινή παράλυσι κι' η παραμικρή συγκί-νησι μπορεί να τον σκοτώση... Σ' αυτή την κατάσταση, τούλάνιστον, τον άφη-σα γτες το βράδυ... Φοβάμαι, λοιπόν, ότι ούτε και σήμερα το πρωί δεν θα είναι σε θέσι να πάση μιαν άπόφασι.

Έμεινε για μερικές στιγμιές συλλογισμένη.

— Δεν σάς είπε να τον έκδικηθήτε αν τύνανε να τον προσδώρη κανείς; ρώτη-σε σε λίγο.

— Ναι απάντησε ο Έκτωρ. Άλλ' πώς το έξερις;

— Το έξω, είπε η νέα, γιατί ο Φίλιππος παραμιλούσε γτες το άπόννευσ στον ύπνο του.

— Και τί είπε;

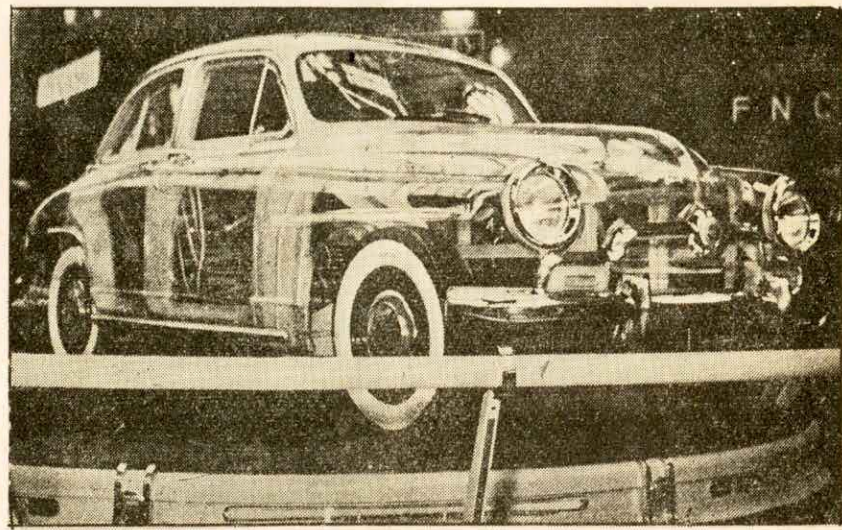
— Μιλούσε για κάποιον που τον πρό-δωσε και έζητούσε από τους όντως συντρό-φους του να τον έκδικηθούν!

— Είτε ποιός τον πρόδωσε;

— Όχι. Άλλ' είπε πως κάποιος τον παρέσυρε σε πανίδα... Κι' αυτόν τον άνθρωπο τον έξω!

— Κι' εγώ τον έξω! φώναξε ο Έκτωρ. Φοβόμουν πάντα ότι αυτός ο καταραμένος ο Βενετσιάνος θα τον παρε-συρε σε πανίδα!... Γιατί, βέβαια, αν δεν είχε προσωπικό συμφέρον, δεν θά-νόταν στη Σένια, για να παρακινήση τη Φίλιππο σ' αυτή την άπόπειρα!...

Έκείνο που έξω από τη Φίλιππο είναι πως αυτός ο άνθρωπος δεν θάπαινε με-

ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ ΑΠΟ... ΝΑ-ΥΛΟΝ

Δεν πρόκειται για καιμιά επανάστασι στην βιομηχανία των αυτοκινήτων, αλλά για μια έκπληξη που έπεφλεσε στους έπισκέπτες του το έφτεινο παρισινό «Σαλόνι του αυτοκινήτου». Η γαλλική εταιρεία «Σίμκα» παρουσίασε το τελευταίο της μοντέλο «Σίμκα - 9» με διαφανή καροσσερι από πλαστική ύλη, που επέτρεπε στον έπισκέπτη να παρακολουθήσει όλον τον έσωτερικό μηχανισμό του αυτοκινήτου, κατά τη λειτουργία του.

οίδιο από το θησαυρό που θα κλέβαμε...
— Η Ροζίτα υποπτευόταν πάντα πως ο Ούγολινος Τσιποϊάνι βρισκόταν σε συνεννόηση με το Φίλιππο. «Αλλά» ότι είχε πάει στη Σένια για να τον βοηθ. το μάθαινε για πρώτη φορά!...
— Πότε ο Τσιποϊάνι ήθελε στη Σένια: αόριστα.

— Πόιν από μια βδομάδα κι' έμεινε εκεί μια μέρα και μια νύκτα, κουβεντιά-ζοντας με το Φίλιππο, όπως σου είπα.
— «Οχι» είπε η Ροζίτα. Δεν τον ενδιέφερε το κέρος... Είχε προσγειώσει τα πάντα αλλωστε, για ν' αποτύνη ο Φίλιππος...

— Πώς τα είχε προσγειώσει; ούτως ή άλλως, έδινε φέρον ο Έκτωρ.
— Ρίχνοντας μια άνωμυλη καταγγελία στο κιβώτιο του Συμβουλίου των Δέκα... Γι' αυτό οι φουροί έτρεξαν άμεσως στην εκκλησία...

— Πώς το έξερε;...
— Τό είχε ο Μεγάλος Ίεροεξεταστής στον Πασκουαλίνκο.
— Τον άτιμο! Άλλά ποιός ήταν ο σκοπός του;

— Ο Ούγολινος Τσιποϊάνι θέλησε να εκμεταλλευθ. την ουριότητα μεταξύ των δύο αδελφών για ν' αναγκάσει τον Πασκουαλίνκο να του δώσει για νυμάρια του την κόρη του!...

— Και το κατάφερε;
— «Οχι!» Ο Μεγάλος Προδβέπτωρ δεν θέλησε ν' ακούσει ούτε λέξη και τον έδιωξε από το σπίτι του.

— Και τώρα τί φαντάζεσαι πως πρόκειται να κάνει;

— Τό είχε ο ίδιος στον Πασκουαλίνκο! Θα οίσει και δεύτερη άνωμυλη καταγγελία στο κιβώτιο του Συμβουλίου των Δέκα και θα φανερώσει ν' αυτήν τα πάντα.

— Θα φανερώσει πως ο Φίλιππος... δεν είναι ο Λορέντζο;
— Ναι.

— Άλλά τότε ο Φίλιππος είναι ναυέ-νος!

— Ο Έκτωρ σκέφτηκε μερικές στιγμές.
— Πρέπει να έξερε, είπε σε λίγο στη Ροζίτα, ότι δυο άνθρωποι μας παρακολουθούν τόν Τσιποϊάνι κι' ότι δεν τον αφήνουν από τα μάτια τους ούτε στιγμή! Άν λοιπόν πρόδωσε το Φίλιππο, ύπό-νοασε τότε με τα ίδια του τα νέρια την καταδίκη του...

— Άς έλπίσουμε πως δεν τό έκαμε άκούη ψιθύρισε η Ροζίτα.

— Άλλ' αν δεν τό έκαμε, πρέπει να τον έμποδίσουμε να τό κάνει, απάντησε ο Έκτωρ. Κι' ο μόνος τρόπος γι' αυτό, είναι να τον σκοτώσουμε!

— Η Ροζίτα αισθάνθηκε για μια στιγμή την έπιθυμία να παρακινήσει τον Έκτορ στο έγκλημα.

— Άλλά σκέφτηκε πως δεν ήταν ανάγκη να σπρώξει τα πράγματα στα άκρα.

— Άν πρόδωσε, είπε, ο θάνατος θα είναι η δικαίη τιμωρία του. Άν όμως, όπως έλπίζω δεν τό έκαμε άκούη, τότε ύπάσχουν κι' άλλα μέσα για να τον έμ-ποδίσουμε.

— Ο Έκτωρ άνασκήκωσε τους ώμους.
— Ο Φίλιππος κινδυνεύει κι' έμεις θα φεοθούμε με ευγένεια, στον Τσιποϊάνι: είπε «Οχι!» Ο Βενετσιάνος θα έην ό,τι του αξίζει! Μόνος του τό θέλησε!

— ΈΈυσε τό κεφάλι του.

— Άλλά συνέχισε, τώρα που σκέ-φτομαι καλύτερα τα πράγματα, δεν υπο-νώ να καταλάβω γιατί ο Τσιποϊάνι θα προδώσει το Φίλιππο. Στην περίπτωση αυτή ο Φίλιππος θα καταγγείλει όσα έξοει για τον Τσιποϊάνι. Ο Βενετσιάνος, κα-ταγγέλλοντας τον Φίλιππο, είναι σαν να σκάβει τό λάκκο του με τα ίδια του τα νέρια!

— Η Ροζίτα του άφηνήθηκε τότε τα πάν-τα νωρίς να του κούνη καμιά λεπτο-μέρεια.

— Από μια φράση, που του έέφυγε, κατέληξε κατάλαβα πως κάποιο μυστι-κό συνδέει τον Τσιποϊάνι με τον Όρι-ζαρέλλι.

— Ο Τσιποϊάνι είναι βέβαι-λοιπόν πως ο Όριζαρέλλι δεν θα τον προδώσει. Και γι' αυτό δεν θα διατάση να καταγγείλει το Φίλιππο...

— Άπό μια φράση, που του έέφυγε, κατέληξε κατάλαβα πως κάποιο μυστι-κό συνδέει τον Τσιποϊάνι με τον Όρι-ζαρέλλι.

— Ο Τσιποϊάνι είναι βέβαι-λοιπόν πως ο Όριζαρέλλι δεν θα τον προδώσει. Και γι' αυτό δεν θα διατάση να καταγγείλει το Φίλιππο...

— Ο Έκτωρ γέλασε σαρκαστικά.
— Αυτή λοιπόν, είναι η δικαιοσύνη της Βενετίας! είπε. Μας λένε λοιτές και πειστές! Κι' όμως η δική μας δικαιο-σύνη είναι πιο καλή και πιο έντιμη!

— Άόχισε να τραβή το κουπί με μενα-λύτωση δούη.
— Βγήκαν σε λίγο από το Μεγάλο Κα-νάλι. Η γόνδολα διευθυνόταν τώρα προς τό μικρό άκρωτήριο της Μόττα.

— Πού μας πάς; ρώτησε η Ροζίτα με κάποια άνησυχία. Τί νυρεύουμε έδώ;
— Σιωπή! απάντησε σιγά ο Έκτωρ.

— Η φωνή στη θάλασσα άκούγεται μα-κριά.
— Έπειτα από μερικά λεπτά έφτασαν σ' ένα έρημικό μέρος της άκτής.

— Δυο άνθρωποι περίμεναν εκεί.
— Μπορείς να μιλήσεις, είπε ο Έκτωρ στον έναν απ' αυτούς. Αυτή η νέα, που ένει σκεπασμένο τό πρόσωπό της, είναι η Ροζίτα κι' η άλλη η υπηρέτα της. Τις άναγνωρίζει;

— Ο άγνωστος τις χαιρέτησε με μια κίνηση του κεφαλιού. Έπειτα έσκυψε και είπε σιγά:

— Ο Τσιποϊάνι βρίσκεται στο Μου-ράνο. Πήγε γτες τό βράδυ εκεί με μια γόνδολα που πήρε από τό Ρίο ντέλλα Μαντονέττα. Φαίνεται πως φοβάται να μείνη στη Βενετία και γι' αυτό πήγε στην έπαυλή του της Πελεστοίνα.

— Αυτό δείχνει πως κάτι κακό έκαμε η λογαριάζει να κάνει απάντησε ο Έ-κτωρ.

— Έστειλα τον Ράντοβιτς και τον Σενίμπ να τον παρακολουθούν κι' ήθα-με έδώ μαζί με τό Στέφανο για να σε είδοποιήσουμε, είπε ο συνομιλητής του.

— Είδες αν ο Τσιποϊάνι προτού φύγη γτες τό βράδυ από τό Μουράνο πέρασε από τό στοά όπου βρίσκονται τα κιβώ-τια των καταδόσεων για τό Συμβούλιο των Δέκα;

— Όχι, δεν πέρασε.

— Τότε υπορούμε να έλπιζουμε, είπε ο Έκτωρ. Θα σου τό έξηγήσω άργότε-ρα όλα. Έκείνο που πρέπει να έξερες τώ-ρα, είναι πως ο Φίλιππος κινδυνεύει όσο ποτέ άλλοτε και πως δεν είναι σε κα-τάσταση να μας πη τί πρέπει να κά-νουμε. Πρέπει λοιπόν, να παρουσιάζουμε μόνοι μας την εύθυνη για τις πράξεις μας. Θα στείλεις άλλους δυο ανθρώπους στο Μου-ράνο και θα βάλεις τό Στέφανο και τό Τζιάκομο να έπιτηρούν τό κιβώτιο των καταδόσεων. Ο Τσιποϊάνι δεν πρέπει να

— Τό κυριώτερο έινε, σκέφτηκε, να μην υπορέσει ο Ούγολινος να κάνει την καταγ-γελία του. Άλλά θα καταφέρουν άραγε ο Έκτωρ κι' οι σύντροφοί του να τον συν-κρατήσουν; Και με ποιά τρόπο;

— Η ιδέα του έγκλήματος την βασάνιζε ό-λη την περασμένη νύκτα. Τό είχε άποφάσι-σει σνεδόν. Κι' ωστόσο, η σκέψη ότι υπο-ρούσε να γυθί αίμα την άναστάτωνα τώρα.

— Τα μάτια της γύρισαν προς τό μέρος της εκκλησίας της Παναγίας των Οικτι-μών, που ο ψήλος τουόλλος της ένωρίζε στο βάθος του δόρυου και για σιωπηλή προσευχή άνέθηκε από την ψυχή της. Και να τί έλεγε αυτή η προσευχή:

— «Παναγία μου, κάμε να διορθωθούν όλα γωρίς να γυθί αίμα. Φάτισε τον Έκτορα να βοηθ. την καλύτερη και πιο έιονική λύ-ση... Σ' ύ μόνον μπορείς να κάμεις αυτό τό θαύμα!».

— Μια σκέψη άπασπολούσε τό μυαλό της, καθώς άνέβαινε τα σκαλοπάτια του σπι-τιού της Ζάρας Γκοιμάνι.

— Έπρεπε τάχα να μιλήσει στον Φίλιππο για τους συντρόφους του και για τό συ-νάντησι που έινε μαζί τους; Και θα ήταν σωστό να του κάνει γνωστό τό μεγάλο κίνδυνο που διέτρεφε;

— Η καρδιά της γυμνούσε πολύ δυνατά, καθώς έσπρωξε την πόρτα.

— Σε ποιά κατάσταση άραγε θα τον εύρι-σκε; Θα ήταν καλύτερα ή χειρότερα από την προηνούμενη ήμερα;

— Η Ζάρα Γκοιμάνι προωρούσε από τό βάθος του διαδρόμου προς τό μέρος της.

— Τό πρόσωπό της ήταν ήρεμο. Πόσγα-ρο σνεδόν.

— Πώς έινε; την ρώτησε η Ροζίτα με φωνή που έτρεμε από την άγωνία.

— Φαίνεται πολύ καλύτερα της απάντη-σε η Ζάρα. Δεν ένει πια πνευτό και γι-νε πιο ήρεμος. Κοιμήθηκε όλη τη νύκτα κι' ο ύπνος τούκαμε καλό.

— Δεν παραπονέθηκε για τίποτε;

— Όχι. Δεν πονάει πια.

— Στο προέχεις; Η συνέχεται.

— πλησίαση σ' αυτά... Κατάλαβες;
— Ο συνομιλητής του κούνησε τό κεφάλι του καταφατικά.

— Τό μεσημέρι συνέχισε ο Έκτωρ, να βρίσκεισσι στη Νήσο των Τάφων, ύποστά τό άκρωτήριο του Μουράνο.Θά σκεφθούμε τότε τί πρέπει να κάμουμε..

— Μετάνοις
— Η γόνδολα του Έκτορος διευθυνόταν τώρα προς τό μέρος τό σπιτιού της Ζά-ρας Γκοιμάνι. Τα κανάλια από όπου περ-νούσε, ήταν πολύ στενά και εκείνοι που βρίσκονταν μέσα στη γόνδολα αυτή σώ-παιναν, από φόβο μήπως τα λόγια τους άκουσθούν.

— Η Ροζίτα ψιθύρισε σε μια στιγμή:
— Έκτωρ, πρέπει να παραπαθήσει να σώσει τον άοηγό σου γωρίς να σκο-τώσει τον άλλον.

— Δεν υπορώ να έξω τί θα κάμω, απάντησε ο σύντροφος του Φίλιππου. Αυτό θα έξαστηθ. από τό τί έκαμε η τ' θα κάνει ο άλλος...

— Η Ροζίτα άναστέναξε.
— Όταν έφτασαν κοντά στο σπίτι της Ζάρας Γκοιμάνι, είδε δλόνυνα μερικούς ανθρώπους που τό ύφος τους έδειχνε κα-θαρά ότι ήταν καταδότες.

— «Ο Όριζαρέλλι ένει πάρει όλα τα μέ-τρα του, σκέφτηκε. Η έπαγούρηνη ένει άοησίσει».

— Και δεν έινε άδικο.
— Ο Μεγάλος Ίεροεξεταστής δεν ήξερε άκούη όλη την άλήθεια. Άλλά μάντεψε πως κάποιο μυστήριο κρυβόταν κάτω από τον τραυματισμό του ανθρώπου που φαν-ταζόταν άκούη ότι ήταν ο Λορέντζος Γκοιμάνι. Γι' αυτό, έινε έώσιε τό σπιτί με προάκτορες του, που έιναν έντολη να πα-ρακολουθούν τα πάντα και να μην αφή-σουν ούτε τό Λορέντζο ούτε τη υπηρέτα του να φύγουν.

— Η Ροζίτα άνατόιγισε βλέποντας αυ-τούς τους ανθρώπους.

— Κανείς τους δεν κινήθηκε από τη θέση τους ούτε έδειξε πως την προσέξε κατά τό πέρασμά της. Άλλ' η νέα ήταν βέβαιη ό-τι όλοι αυτοί οι άνθρωποι έιναν σπληνωμέ-να τα μάτια τους πάνω της.

— Τό κυριώτερο έινε, σκέφτηκε, να μην υπορέσει ο Ούγολινος να κάνει την καταγ-γελία του. Άλλά θα καταφέρουν άραγε ο Έκτωρ κι' οι σύντροφοί του να τον συν-κρατήσουν; Και με ποιά τρόπο;

— Η ιδέα του έγκλήματος την βασάνιζε ό-λη την περασμένη νύκτα. Τό είχε άποφάσι-σει σνεδόν. Κι' ωστόσο, η σκέψη ότι υπο-ρούσε να γυθί αίμα την άναστάτωνα τώρα.

— Τα μάτια της γύρισαν προς τό μέρος της εκκλησίας της Παναγίας των Οικτι-μών, που ο ψήλος τουόλλος της ένωρίζε στο βάθος του δόρυου και για σιωπηλή προσευχή άνέθηκε από την ψυχή της. Και να τί έλεγε αυτή η προσευχή:

— «Παναγία μου, κάμε να διορθωθούν όλα γωρίς να γυθί αίμα. Φάτισε τον Έκτορα να βοηθ. την καλύτερη και πιο έιονική λύ-ση... Σ' ύ μόνον μπορείς να κάμεις αυτό τό θαύμα!».

— Μια σκέψη άπασπολούσε τό μυαλό της, καθώς άνέβαινε τα σκαλοπάτια του σπι-τιού της Ζάρας Γκοιμάνι.

— Έπρεπε τάχα να μιλήσει στον Φίλιππο για τους συντρόφους του και για τό συ-νάντησι που έινε μαζί τους; Και θα ήταν σωστό να του κάνει γνωστό τό μεγάλο κίνδυνο που διέτρεφε;

— Η καρδιά της γυμνούσε πολύ δυνατά, καθώς έσπρωξε την πόρτα.

— Σε ποιά κατάσταση άραγε θα τον εύρι-σκε; Θα ήταν καλύτερα ή χειρότερα από την προηνούμενη ήμερα;

— Η Ζάρα Γκοιμάνι προωρούσε από τό βάθος του διαδρόμου προς τό μέρος της.

— Τό πρόσωπό της ήταν ήρεμο. Πόσγα-ρο σνεδόν.

— Πώς έινε; την ρώτησε η Ροζίτα με φωνή που έτρεμε από την άγωνία.

— Φαίνεται πολύ καλύτερα της απάντη-σε η Ζάρα. Δεν ένει πια πνευτό και γι-νε πιο ήρεμος. Κοιμήθηκε όλη τη νύκτα κι' ο ύπνος τούκαμε καλό.

— Δεν παραπονέθηκε για τίποτε;

— Όχι. Δεν πονάει πια.

— Στο προέχεις; Η συνέχεται.

— Η συνέχεται.

— Η συνέχεται.

— Η συνέχεται.

— Η συνέχεται.

— Η συνέχεται.

— Η συνέχεται.

— Η συνέχεται.

— Η συνέχεται.

— Η συνέχεται.

— Η συνέχεται.

— Η συνέχεται.

— Η συνέχεται.

— Η συνέχεται.

— Η συνέχεται.

— Η συνέχεται.

— Η συνέχεται.

— Η συνέχεται.

— Η συνέχεται.

— Η συνέχεται.

— Η συνέχεται.

— Η συνέχεται.

— Η συνέχεται.

— Η συνέχεται.

— Η συνέχεται.

— Η συνέχεται.

— Η συνέχεται.

— Η συνέχεται.

— Η συνέχεται.

— Η συνέχεται.

— Η συνέχεται.

— Η συνέχεται.

— Η συνέχεται.

— Η συνέχεται.

— Η συνέχεται.

— Η συνέχεται.

— Η συνέχεται.

— Η συνέχεται.

— Η συνέχεται.

— Η συνέχεται.

— Η συνέχεται.

— Η συνέχεται.

— Η συνέχεται.

— Η συνέχεται.

— Η συνέχεται.

— Η συνέχεται.

— Η συνέχεται.

— Η συνέχεται.

— Η συνέχεται.

— Η συνέχεται.

— Η συνέχεται.

— Η συνέχεται.

— Η συνέχεται.

— Η συνέχεται.

— Η συνέχεται.

— Η συνέχεται.

— Η συνέχεται.

— Η συνέχεται.

— Η συνέχεται.

— Η συνέχεται.

— Η συνέχεται.

— Η συνέχεται.

— Η συνέχεται.

— Η συνέχεται.

— Η συνέχεται.

— Η συνέχεται.

— Η συνέχεται.

— Η συνέχεται.

— Η συνέχεται.

— Η συνέχεται.

— Η συνέχεται.

— Η συνέχεται.

— Η συνέχεται.

— Η συνέχεται.

— Η συνέχεται.

— Η συνέχεται.

— Η συνέχεται.

— Η συνέχεται.

— Η συνέχεται.

— Η συνέχεται.

— Η συνέχεται.

— Η συνέχεται.

Ο Λόφος του Άρειου Πάγου

ήθκαν οι Άρεοπαγίτες έχουν την έπίβλεψη στην εκ-παίδευσι της νεολαίας, ασχολούνται με τα θρησκευτι-κά ζητήματα, κανονίζουν τα ζητήματα της έθιμοτυπίας και συχνά χρησιμοποιούνται στις σχέσεις με τους ξέ-νους και στο διπλωματικό πεδίο. Και ήταν τόση η δύ-ναμις του Άρειου Πάγου στη Ρωμαϊκή εποχή, ώστε ο Κικέρων έγραφε ότι τό άνώτατο εκείνο δικαστήριο διψύθυε ουσιαστικά όλόκληρη την αθηναϊκή πολιτεία.

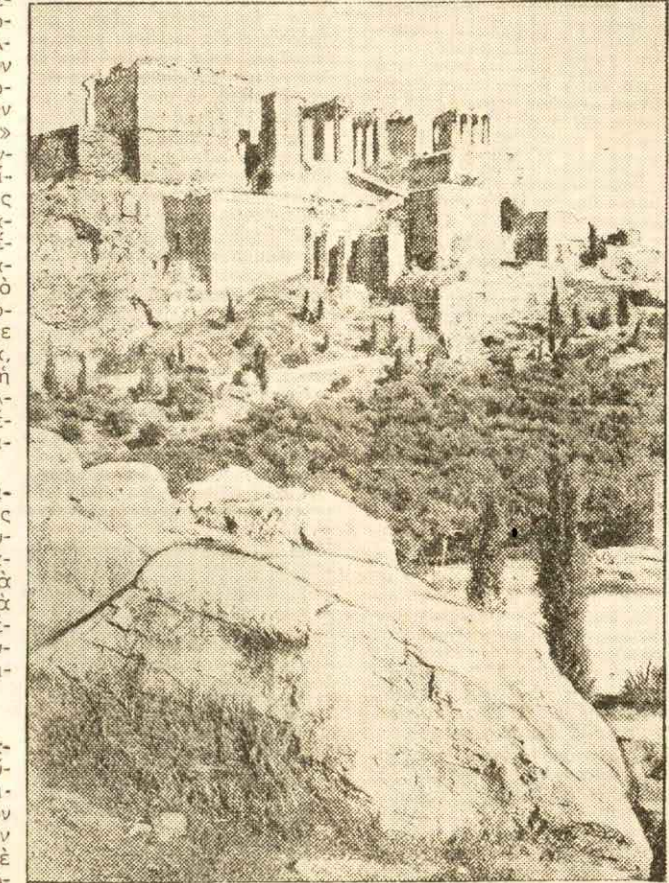
Έπειτα, όταν ο Άπόστολος Παύλος ήρθε τό 54 μ. Χ. στην Άθήνα ζήτησε να παρουσιασθ. και να μιλήσει μπροστά στους παντοδύναμους Άρεοπαγίτες. Έπάνω από τό βράχο του Άρειου Πάγου άκούστηκε τότε για πρώτη φορά, στο «κατείδωλον άστυ» τό κήρυγμα του Άγνώστου Θεοού. Κι' έκει πέρα, ένας από τους Άρεοπαγίτες, ο Διονύσιος, δέχεται τη διδασκαλία του Μεγάλου Άποστόλου και άσπάζεται τό χριστιανισμό πρώτος τους Ά-θηναίους.

Άλλά ο βράχος του Ά-ρειου Πάγου ήταν ακόμα, ά-νάμεσα στους αιώνες, κι' έ-να σπουδαίο στρατηγικό σημείο εναντίον της Άκρο-πόλεως. Τό χρησιμοποιήσαν σε όλες τις εποχές όσοι έπε-γείρισαν να γυπήσουν την Άκρόπολι. Οι Άμαζόνες π. χ. έτίασαν τό λόφο από πο-λεμίδωντας εναντίον του Θε-σέως και των Άθηναίων. Κατόπιν οι Πέρσες άκολού-θησαν τό παράδειγμά τους, στα 480 π. Χ. λίγο πριν ά-πό τη ναυμαγία της Σαλα-μίνας. Άλλά και στα νεώ-τερα χρόνια, στίς φονικές μάχες που έγιναν γύρω από την Άκρόπολι στο διάστη-μα της έλληνικής Έπανα-στάσεως, στον Άρειο Πά-γο είχαν στήσει τα κανόνια τους οι Τούρκοι για να ντυ-πήσουν τους Έλληνες που κρατούσαν άμυνα στην Ά-κρόπολι.

Πολλοί μάλιστα δέχονται πως τό όνομα «Άρειος» τό πήρε ο βράχος όχι από τη δική του Άρη που έγινε έ-κει, αλλά γιατί ήταν μια κατ' έξοχην πολεμική και στρατηγική θέση και ήταν φυσικό να πάρη τό όνομα του θεού του πολέμου.

Μια σειρά από γαλασμένα σκαλοπάτια, λαξευμένα έπάνω στο βράχο έινε τα λείψανα που θυμίζουν ακόμα τό άρχαιο δικαστήριο. Άνεβαίνοντας κανείς τα σκαλο-πάτια αυτά φτάνει σε μια πολυγωνική έπίπεδη έπιφά-νεια και παρά πάνω σε μια μικρότερη ταράτσα, που φαίνεται πως ήταν τό μέρος που καθόντουσαν οι δικα-σταί. Αυτά είναι τα μόνα ίχνη που μας άφήκε ο χρόνος από τον Άρειο Πάγο.

ΕΠΑΜ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο Άρειος Πάγος (άριστερά) κι' η Άκρόπολις.

στρατηγική θέση και ήταν φυσικό να πάρη τό όνομα του θεού του πολέμου.

Μια σειρά από γαλασμένα σκαλοπάτια, λαξευμένα έπάνω στο βράχο έινε τα λείψανα που θυμίζουν ακόμα τό άρχαιο δικαστήριο. Άνεβαίνοντας κανείς τα σκαλο-πάτια αυτά φτάνει σε μια πολυγωνική έπίπεδη έπιφά-νεια και παρά πάνω σε μια μικρότερη ταράτσα, που φαίνεται πως ήταν τό μέρος που καθόντουσαν οι δικα-σταί. Αυτά είναι τα μόνα ίχνη που μας άφήκε ο χρόνος από τον Άρειο Πάγο.

ΕΠΑΜ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΟΛΟΝ

Οι υπερήχοι θεραπεύουν τους πόνους

Μία νέα μέθοδος μ' εξαίρετα αποτελέσματα

Ο νέος εκείνος, που μπήκε σ' ένα νοσοκομείο της Ν. Υόρκης ειδικό για τις αρθρικές παθήσεις, βάζει κουσάινοντες και σκυφτός σαν γέρος 90 ετών. "Επί επτά χρόνια, τον βασάνιζαν πόνοι στην πλάτη και στο στήθος, που χειροτέρευαν ολοένα. Οι γοφοί του είχαν πάθει μερική άγκυλωση από την ακινησία. Είχε δοκιμάσει του κάκου κάθε θεραπευτική μέθοδο.

Η καλή του τύχη λοιπόν τον ώδηγησε επί τέλους σ' ένα ορθοπαιδικό χειρουργό του νοσοκομείου, που μελετούσε τις δυνατότητες της χρησιμοποιήσιμης ως υπερήχων για τη θεραπεία ώριμων παθήσεων αρθρικής φύσεως (ισχιαλγία, πόνο της πλάτης, κλπ.). Ο γιατρός αυτός διέθετε ένα μηχάνημα παραγωγής υπερηχητικών κυμάτων. Το μεταχειρίστηκε λοιπόν δοκιμαστικά στον άρρωστο. "Επειτα από 8 εφαρμογές, είχαν ελαττωθεί σημαντικά οι σπασμωδικές πόνοι του στήθους του νέου. Μπορούσε ν' αναπνεύσει πιο ελεύθερα, να κινηθεί τους γοφούς του, να κρατάει πιο ίσιο το σώμα του.

Σε μία άλλη περίπτωση, κάποια γυναίκα 70 ετών, που κέρδιζε το βωμί της με τη ραπτική, άρχισε να υποφέρει από πόνο και δυσκαμψία στα δάχτυλα. "Ολ' αυτά όμως τα ανησυχτικά συμπτώματα έλειψαν όταν υπεβλήθη επί 2 εβδομάδες σε θεραπεία με υπερήχους και κόπησε κατόπιν να ξαναρχίσει κανονικά τη δουλειά της.

Τρίτη περίπτωση ήταν ενός ανθρώπου που υπέφερε από «πιάσιμο» του λαιμού, δηλαδή από μία δύσκολη μική σύσπαση που τον ανάγκαζε να κρατάει διαρκώς το κεφάλι του σκυμμένο λοξά. Αυτό το παθαίνουν πολλοί όταν άσχηκώσουν κάτι βαρύ, με το σώμα τους σε κακή στάση. Η υπερένταση των μυών προκαλεί τότε ένα σπασμό, που τους κάνει σκληρούς και δυσκαμπτούς.

Ο άνθρωπος αυτός είχε δοκιμάσει ήδη θερμά έπιθέματα, διαθερμία, ενέσεις αλλά δίχως αποτέλεσμα. "Επειτα λοιπόν από την πρώτη μέρα της θεραπείας με υπερήχους, μπόρεσε να κοιμηθεί ήσυχα τη νύχτα, για πρώτη φορά μετά το πάθημα του. Συνέχισε τη θεραπεία επί 4 ημέρες, με διαλείμματα 8 λεπτών κάθε μέρα. "Ετσι, το κεφάλι του ξαναγύρισε στην κανονική θέση του και ο πόνος έλειψε τελείως.

Ένας νεαρός ποδοσφαιριστής είχε πάθει ένα άσχημο στομαχικό νόσημα στον άστρογαλο που θ' απαιτούσε κανονικά 2—3 εβδομάδων ανάπαυσης διαθερμίας κλπ. Και όμως, με μία εντατική θεραπεία, έ υπέρηχους σε 3 ημέρες μόνο μπόρεσε να βγεί κανονικά. "Όπως κι' άλλοι έχουμε γράψει, οι υπερήχοι είναι ηχητικές δονήσεις πολύ μεγάλης συχνότητας που δεν τους αντίλαμ-

δάνεται το ατί μας, Παράγονται με διάφορα μέσα: με μία ειδική σειρήνα, ή μ' ένα κρύσταλλο χαλαζίου που συστέλλεται και διαστέλλεται ταυτότητα. Η ένα μέταλλο που πάλλεται ανάμεσα στους πόλους ενός μαγνήτου.

Τα υπερηχητικά κύματα κλείνουν ένα μεγάλο ποσό ενεργειών, που μπορεί να σκοτώσει σε λίγα λεπτά της ώρας διάφορα μικρά ζώα—έντομα, βατράχους, ποντικούς, ψαράκια κλπ.—καταστρέφοντας τα ζωικά όργανά τους. "Αν όμως η ενέργεια αυτή χρησιμοποιηθεί καταλλήλως, κάνει ένα είδος μασσάζ των ιστών του σώματος, επιδρά στις νευρικές ίνες που μεταφέρουν τον πόνο, καταταύει τις σπασμωδικές συσπάσεις των μυών κι' εξαφανίζει διαφόρους τοπικούς ερεθισμούς.

Το 1939 δοκιμάστηκε για πρώτη φορά η νέα αυτή θεραπευτική μέθοδος πάνω σε 18 ασθενείς. Οι 5 απ' αυτούς έπασχαν από αρθρίτιδα, 4 από νευραλγίες και 9 από ισχιαλγία. Σε όλους λοιπόν παρατηρήθηκε τελεία θεραπεία ή σημαντική βελτίωση με 4—19 εφαρμογές των υπερήχων, επί 15 λεπτών της ώρας κατά μέσον όρον κάθε φορά.

Στα επόμενα χρόνια, τελειοποιήθηκε η μέθοδος, καθώς και τα μηχανήματα παραγωγής υπερήχων. Πολλά γαλλικά, γερμανικά, έλβετικά και ιταλικά νοσοκομεία και κλινικές την χρησιμοποιούν τώρα μ' επιτυχία σε διάφορες περιπτώσεις μυϊκής δυσκαμψίας, εξάρθρωσεων σπασμών των μυών μερικής άγκυλώσεως αρθρικών πόνων κλπ.

Τον Αύγουστο του 1951, συνήλθε στη Ρώμη ένα ειδικό ιατρικό συνέδριο στο οποίο ανακηρύχθηκαν επίσημως οι νέες έσομοι της υπερηχητικής θεραπευτικής. Ένας Γερμανός γιατρός ανέφερε τις λαμπρές επιτυχίες του σε 350 περιπτώσεις αρθρικών ρευματισμών, πολλές απ' τις οποίες είχαν χαρακτηριστεί ως ανίατες.

Ο δόκτωρ Ντένερ, του Πανεπιστημίου του Μονάχου ανέκοιωσε ότι επέτυχε ανακούφιση ή θεραπεία στα 50% των περιπτώσεων μυϊκών πόνων, στα 80% των ισχιαλγίων σε θυλακίτιδες κισσούς έλκων των κνημών, νευραλγίες, νευρίτιδες, δερματικές παθήσεις.

"Άλλος συνάδελφός του, στη Μπόν της Γερμανίας, έφηρμοσε με ικανοποιητικά αποτελέσματα τους υπερήχους σε 90 περιπτώσεις δερματικών παθήσεων και κισσών έλκων στο όποια δεν είχε ωφέληση καμμία άλλη μέθοδος. Και ο Έλβετος δόκτωρ Ζίν, που μεταχειρίστηκε τους υπερήχους σε 209 άρρωστους από χρόνιους ρευματισμούς, δεν είχε παρά μόνο 36 άποτυχίες.

Τέλος, άλλοι γιατροί στην Ουάσιγκτον, μεταχειρίστηκαν μ' επιτυχία τους υπερήχους για

ν' ανακαλύψουν λίθους της κύστεως, σφαίρες, θραύσματα μετάλλου και άλλα αντικείμενα μέσα στο ανθρώπινο σώμα.

Κανείς δεν μπορεί δέ να προβλέψει ποιές άλλες εφαρμογές θα έχει η θεραπευτική αυτή μέθοδος, που βρίσκεται ακόμη στην αρχή της.

Κατά της άκμης

Σε πολλές περιπτώσεις άκμης του προσώπου, σημειώθηκε αείολογ βελτίωση με ενέσεις μιας πολυβιταμινώχου διαλύσεως. Η μέθοδος δοκιμάστηκε σε 17 γυναίκες και 3 άνδρες, ηλικίας 14—24 ετών, στους οποίους δεν είχε ωφέληση καμμία άλλη θεραπεία (ούτε καν οι ακτίνες Χ). Τους έκαναν, λοιπόν, μία ένεση κάθε εβδομάδα επί 5—20 εβδομάδες (μέσος όρος 8 ενέσεις). Στις 6 περιπτώσεις η βελτίωση ήταν έκπληκτική, σε άλλες 11 ήταν μικρότερη και στις υπόλοιπες 3 οι ενέσεις δεν ωφέλησαν καθόλου.

Γιατί τα μωρά θέλουν κούνημα

Ξέρετε γιατί τα μωρά που κλαίνε, ήσυχάζουν με το κούνημα; Γιατί είναι συνηθισμένοι σ' αυτό το είδος της κινήσεως απ' όταν ακόμη βρισκόνταν μέσα στα σπλάγγνα της μητέρας τους, κι' επομένως τους προκαλεί ένα έντονο συναισθήμα ασφαλείας. Σ' αυτό το συμπέσμα κατέληξε ο "Αμερικανός δόκτωρ "Αλμπερτ Βάισμαν, αφού επί 15 χρόνια υπέβαλε σε ακτινοσκόπηση 800 έγκυες γυναίκες και μελέτησε έτσι τη θέση και τις κινήσεις του εμβρύου μέσα στη μήτρα. Θεωρεί λοιπόν ότι είναι απαραίτητο το κούνημα για ένα υγιές και φυσιολογικό βρέφος, κατά τους πρώτους μήνες της ζωής του.

Οι πόνοι στο στήθος

Οι πόνοι στο στήθος δεν είναι πάντοτε πραγματικά έντοπισμένοι στο μέρος αυτό. Πολλές φορές, οφείλονται σε σπασμό του εντέρου και στην ύπαρξη αερίων μέσα στον πεπτικό σωλήνα. Οι πραγματικοί πόνοι που προέρχονται από κάποια άνωμαλία της

καρδιάς, γίνονται αισθητοί συνήθως στη μέση του στήθους, κάτω από το στέρνον, μπορεί δέ να επεκτείνονται προς τις σιαγόνες, τους ώμους ή τα μπράτσα. Οι άλλοι, οι άναυκλαστικοί, παρουσιάζονται κυρίως στο ένα πλευρό, τη νύχτα ως επί το πλείστον, νειροτερούσαν, όταν το άτομο είναι νευρικό και λιγοστεύουν με το ρέψιμο ή την έξοδο των αερίων.

Γιατί τη διάγνωση του καρδίου

"Όπως ανακάλυψε τελευταίως ένας έξος έπιστήμων, το αίμα των καρδιοπαθών πήζει με την επίδραση της θερμοότητας πιο άργα παρ' όσο το αίμα των άλλων ανθρώπων, των υγιών. Δεν αποκλείεται λοιπόν να βασισθεί σ' αυτή την παρατήρηση κάποια νέα και άλλη μέθοδος διάγνωσης του καρδίου.

Το κινίνο και η κίνη

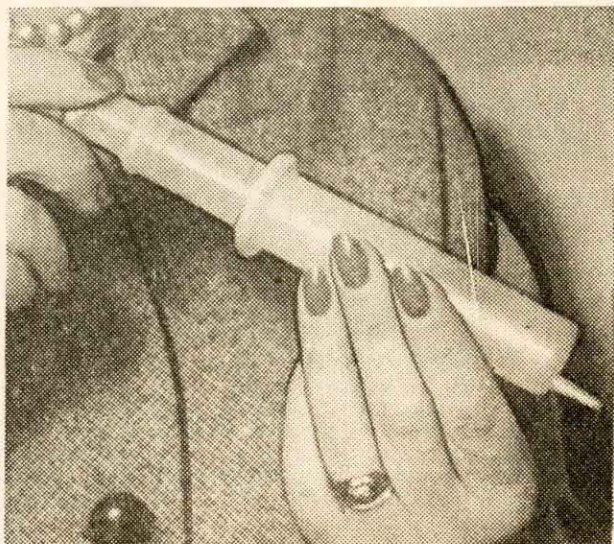
Οι "Αμερικανοί έπιστήμονες, αφού δοκίμασαν 15.000 φάρμακα, κατέληξαν στο συμπέρασμα ότι η κίνη και η κίνη είναι τα πιο αποτελεσματικά εναντίον των έλθδων πυρετών.

Αύριο ίσως βρεθεί άλλο αποτελεσματικότερο φάρμακο.

Η έμετινή από το στόμα εναντίον των άμοιβάδων

Η έμετινή είναι, ως γνωστόν, ένα από τα αποτελεσματικότερα φάρμακα εναντίον των άμοιβάδων και των παρασιτικών έντερικών παθήσεων. Η δυσχέρεια της χρησιμοποίησής της προερχόταν ως τώρα από το γεγονός ότι μόνο με τη μορφή ενέσεων μπορούσε να εισαχθεί στον οργανισμό. Τελευταία, όμως, ο δόκτωρ Γκιγιέμν κατόρθωσε να ενσωματώσει αυτό το φάρμακο μέσα σε γαπία, που διαλύονται μόνον στο άπυκνωμένο και έπνευστο απ' ευθείας στα έντερα παρσίτα.

Με τα γαπία αυτά, οι άμοιβάδες, ακόμη και κείνες που έχουν σηματούσει κύστες, καταστρέφονται μέσα σε τρεις ημέρες. Ταυτόχρονα, εξαφανίζονται και τα διάφορα συμπτώματα της άσθeneίας.

ΝΑ-ΥΛΟΝ ΚΑΙ ΙΑΤΡΙΚΗ

Στο Διεθνές Φαρμακευτικό Συνέδριο που διοργανώθηκε πρόσφατως στο Παρίσι έπεδείχθη μεταξύ άλλων και η σύριγγα αυτή από γάλλον που είναι εξ ίσου εύχρηστη με τις συνηθισμένες γυάλινες και επί πλέον είναι άθραυστη.

Ένας πρακτικός ΘΕΡΑΠΕΥΕΙ την πολιομυελίτιδα

Μ' ένα πρωτότυπο μασσάζ

Στη Νεάπολη της Ιταλίας γίνονται από μερικούς μήνες αναρίθμητα... θαύματα! Γιατί μόνον ως θαύματα μπορούν να χαρακτηριστούν οι θεραπείες που επέτυχε ως σήμερα ο Τζίνιο Φερρέρο, ένας πρώην καθηγητής της φυσικής άγωγής και πρωταθλητής του δρόμου και ήδη χειροπράκτωρ (μασέρ) και θεραπευτής.

Ο Φερρέρο είχε πολέμησει στο αλβανικό μέτωπο κι' είχε τραυματισθεί στο πόδι και στη σπονδυλική στήλη. Τα τραύματα αυτά τον έκαναν να κουτσάινει και γι' αυτό φορούσε από τότε έναν ορθοπεδικό κορσέ.

Μετά τον τερματισμό του πολέμου, πήγε στην "Αργεντινή για να βρει δουλειά κι' έφτασε ως τη Γη του Πυρός. "Εκεί παρήρθη σ' ένα θέαμα που του έκαμε μεγάλη εντύπωση.

"Ένας ίθαγενής είχε πέσει από ένα δέντρο κι' είχε τραυματισθεί στο ιερό όσφυον. Τα κάτω άκρα του είχαν άχρηστευθεί τελείως. Ο μάγος της φυλής του τον ξαπλώσε τότε μπρούμυτα και του έκανε ένα πρωτότυπο μασσάζ με τα δάκτυλά του όχι στην περιοχή του ιερού όσφου, αλλά μεταξύ του τετάρτου και πέμπτου οσφυακού σπονδύλου.

Το μασσάζ αυτό ήταν ανάλαφρο και ταχύτατο. Θάλεγες πια τα δάκτυλα του μάγου έπαιζαν πιάνο πάνω σε πληκτρα από καουτσούκ. "Επειτα από μερικά λεπτά, ο ίθαγενής σηκώθηκε κι' άρχισε να περπατάει και να κινείται κανονικά, σαν να μην είχε πάθει τίποτα!

Ο Φερρέρο, γοητευμένος, έμπιστεύθηκε τον έαυτό του στις φροντίδες του μάγου. "Επειτα λοιπόν από μερικές ημέρες περπατούσε κανονικά και πέρασε τον ορθοπεδικό κορσέ, που του ήταν πια άχρηστος. "Αλλά συγχρόνως είχε μάθει από το μάγο το μυστικό του θαυματουργού μασσάζ, που έφθονε σε παρόμοιες περιπτώσεις.

Ο Φερρέρο βρέθηκε άργότερα στις "Ηνωμένες Πολιτείες, όπου έπιδόθηκε με ζήλο στη μελέτη των διαφόρων μεθόδων μασσάζ, αλλ' είδε ότι καμμία απ' αυτές δεν είχε την αποδοτικότητα εκείνης του μάγου της Γης του Πυρός.

Κατά την παραμονή του, εξ άλλου, στις "Ηνωμένες Πολιτείες, έμαθε ότι ένας "Αμερικανός έπιστήμων, ο καθηγητής Πάλμερ, είχε κατορθώσει μ' ένα ειδικό μασσάζ στη σπονδυλική στήλη να κάμει ένα μαύρο υπηρέτη του να ξαναβρεί την ακοή του. Ο έπιστήμων αυτός έθεράπευε και πολλές άλλες παθήσεις με μ' ένα ειδικό μασσάζ που είχε επινοήσει. Η μέθοδος αυτή δεν είχε, όμως, κανένα αποτέλεσμα στην πολιομυελίτιδα.

Ο Φερρέρο τότε παρακάλεσε τον Πάλμερ να του επιτρέψει να εφαρμόσει, κάτω από τον έλεγχο του, τη μέθοδο του μάγου της Γης του Πυρός σε α-

τομα που έπασχαν από πολιομυελίτιδα. Και τα αποτελέσματα ήταν καταπληκτικά. Μερικά παιδιά μπόρεσαν να περπατήσουν έπειτα από έλαγχιστες ημέρες. Σε άλλα παρέστη ανάγκη να παραταθεί το μασσάζ επί εβδομάδες και μήνες. Σε όλες τις περιπτώσεις, όμως, τα παιδιά αυτά ξαναβρήκαν την υγεία τους και την χορηγία των ποδιών τους.

Ο "Ιταλός πρακτικός πήγε κατόπιν στη Νότιο "Αμερική, όπου εφαρμόσε τη θεραπεία του σε χιλιάδες παιδιά με καταπληκτικά αποτελέσματα. Γύρισε, τέλος, στην πατρίδα του και έγκατεστάθη στη Νεάπολη, όπου έχει έπιδόθη στη θεραπεία άσθενών που πάσχουν από πολιομυελίτιδα.

Ο Φερρέρο ξαπλώνει τους άσθενείς μπρούμυτα πάνω σ' ένα κρεβάτι και αρχίζει να τους κάνει στην σπονδυλική στήλη το πρωτότυπο μασσάζ του. "Σχεδόν πάντα, ύπστηναι, ύπαρχει ένας πεπτασμένος σπόνδυλος, που δεν αφήνει το αίμα να περάσει. Το μασσάζ λοιπόν διευκολύνει την κυκλοφορία του. "Επειτα από μερικά λεπτά, η περιοχή όπου βρίσκεται ο σπόνδυλος κοκκινίζει, πράγμα που δείχνει ότι άρχισε να κυρρέει εκεί αίμα. Η τοπική δε αυτή κυρροή του αίματος ξαναζωντανεύει τα κύτταρα που ήταν πριν νεκρωμένα.

Αυτή είναι η πρώτη φάση. Κατά τη δεύτερη, ο Φερρέρο κάνει το μασσάζ του πάνω στο άρρωστο μέλος. Η φάση αυτή, όμως, είναι εξαιρετικά επικίνδυνη κι' γι' αυτό πριν από την έναρξή της, ο άσθενής υποβάλλεται σε λεπτομερστάτη καρδιολογική εξέταση.

Το άρρωστο μέλος είναι κατά κανόνα πιο λεπτό και πιο ψυχρό από το υγιές. "Αλλ' έπειτα από λίγο, αρχίζει να θερμαίνεται και να παχαίνει και, στο τέλος της θεραπείας, είναι καθ' όλα όμοιο με το υγιές.

Πολλοί έπιστήμονες παρηκολούθησαν ως σήμερα τη μέθοδο του Φερρέρο. Η μέθοδος αυτή χαρακτηρίζεται από όλο ως επαναστατική, όπως και είναι σ' αλήθεια. Τα αποτελέσματα όμως, που επιτυγχάνονται μ' αυτήν είναι καταπληκτικά. Και το γεγονός αυτό έπιβάλλει το σεβασμό, άσχετα με το αν η μέθοδος οφείλεται σ' έναν πρακτικό, που κι' εκείνος την έμαθε από κάποιο μάγο της Γης του Πυρός!

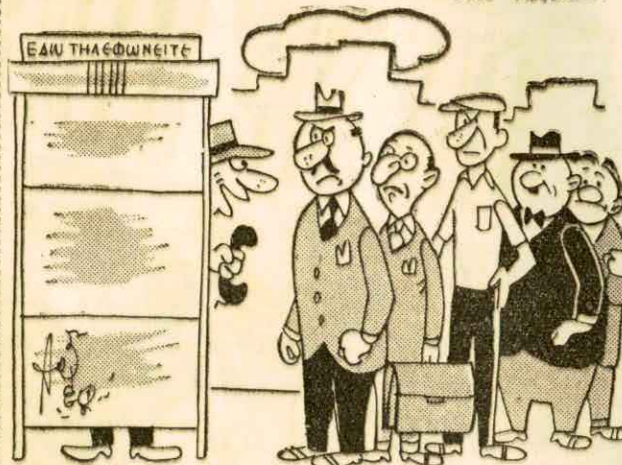
«Η μέθοδός μου, τονίζει ο Φερρέρο, εξαφανίζει όλες τις θλιβερές συνέπειες της πολιομυελίτιδος και θεραπεύει τους άσθενείς. Δεν ασχολούμαι με τα αίτια της άσθeneίας. Αυτά ενδιαφέρουν τους ειδικούς γι' ατρούς. "Εργον τους είνε επίσης να βρουν τα προληπτικά μέσα που θα κάμουν τον ανθρώπινο οργανισμό άπρόσβλητον απ' αυτήν. Αυτό όμως δεν είναι δική μου δουλειά...»

Μία ενοχλητική πάθηση και πολύ... αντίαισθητική

Η φαγούρα των γεννητικών οργάνων, που σε μερικές γυναίκες ιδίως είναι εξαιρετικά ενοχλητική, μπορεί να καταπολεμηθεί αποτελεσματικά με την καρδιαζόλη, που ως γνωστόν, είναι τονωτικό της καρδιάς.

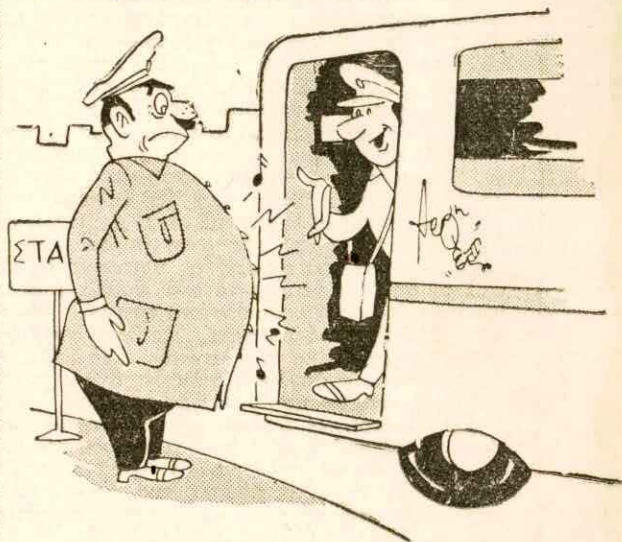
Τελωτοθεραπεία

(Του "Αργέλαου)

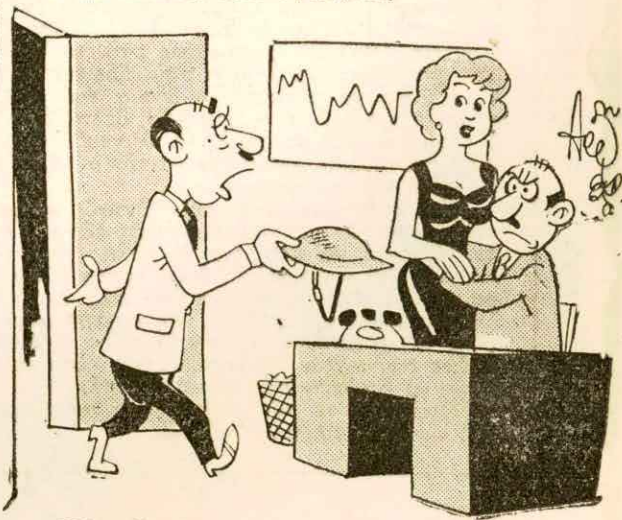

ΑΝΑΙΔΕΙΑ

—Ποιος κύριος θα μου κάνει τη χάρι να πεταχτεί να μου παραγγείλει ένα... καφεδάκι;...

—Δεν σου πέρασε, κύριε σταθμάρα, αυτός ο λόγος; Πάλε την κατάνιες τη... σφυρίχτρα;

—Κύριε διευθυντά, δρίστε... "Ερχεται η κυρία σας!

ΘΑ ΣΕ ΠΕΡΙΜΕΝΩ

Η Πέγκ κάθισε στην τελευταία σειρά των καθισμάτων του κινηματογράφου και κράτησε και μια θέσι για το Μίκη. Δεν έβγαλε καν το πανωφόρι της, γιατί λογάριζε να φύγει γρήγορα. «Στο «Σαίνγκερ» στις έξη, τελευταία σειρά άριστερά» της είχε πη. Ήταν σχεδόν έξη και η καρδιά της γτυπούσε με πόνο.

Πάνω στην όθνη, η πρωταγωνίστρια έκλαιγε με λυγμούς: «Αντίο, αγάπη μου». Η Πέγκ δεν θα μιλούσε έτσι, ούτε θα έκλαιγε. Θα τούλεγε απλά: «Δεν μπορώ να σε περιμένω πιά. Αντίο Μίκη». Μέσ' στο σκοτάδι δεν θάδλεπε τα μάτια της. Θα σηκωνόταν γρήγορα, θα βρισκόταν στο δρόμο και τότε θ' άρχιζε μια καινούργια ζωή. Δεν μπορούσε να περιμένη την αύξηση που δεν έρχόταν ποτέ. Δεν ήταν δυνατό να γίνει η κυρία Μίκη Κάλλαγκαν. Στο κάτω κάτω της γραφής υπήρχαν χιλιάδες άλλοι άντρες. Γιατί να γεράσει περιμένοντας τον ένα;

Γρή! Κόπηκε η ανάπνοή της καθώς θυμήθηκε τη σκληρή προειδοποίησή εκείνου του πρωινού. Χτενιζόταν γρήγορα και τα ξανθά μαλλιά της είχαν λυθεί στις πλάτες της, όταν ξαφνικά αντίκρουσε στο γένι της κάτι το καταπληκτικό: μια γκριζά τρίχα!...

«Όχι, σκέφτηκε με αγωνία η Πέγκ, μια κοπέλλα είκοσι δυο χρονών δεν μπορεί ναχη γκριζές τρίχες!» Κι' όμως να που το γένι της τη διέψευδε. Η Πέγκ, ανήσυχη, γύριζε μέσα στο δωμάτιο. Ύστερα κυττάχτηκε στον καθρέφτη: δεν υπήρχε κανένα σημάδι που ναδειχνε ότι είχε αρχίσει να γεράνει. Το δέρμα του ωραίου προσώπου της ήταν πάντα λείο, βελουδένιο, τα βλέφαρα πυκνά, το σώμα της λυγρό. Μονάχα αυτή η μοναδική γκριζά τρίχα της μιλούσε για τη φυγή των χρόνων...

Μέσ' στον κινηματογράφο κύτταζε το φωτισμένο καντράν του ρολογιού της: έξη και πέντε. Έπρεπε να περιμένη το Μίκη. Από τότε που τον είχε γνωρίσει δεν έκανε τίποτ' άλλο παρά να περιμένη! Θυμήθηκε τα λόγια του: «Μόλις θα πάρω την αύξηση, θα παντρευτούμε!» «Ας παντρευτούμε αμέσως!» τούχε ψιθυρίσει καθώς σφιγγόταν πάνω του. «Θα εξακολουθήσω να δουλεύω σαν τόσες άλλες!»

Εκείνος τότε της είχε πιάσει το πηγούνι και την είχε φιλήσει τουφερά.

ΑΙΘΩΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

—«Όχι, η γυναίκα μου δεν πρέπει να δουλεύει!...» της είπε.

Θεώρησε την απάντησή του κάπως ανόητη, αλλά η ιπποτική του στάση την είχε συγκινήσει. Ήταν ρομαντικός τύπος ο Μίκη, λίγο υπερήφανος για τη δουλειά του και πιο υπερήφανος για την Πέγκ που τη λάτρευε. Ίσως να είχε και δίκιο. Μά η Πέγκ έδλεπε πως οι μήνες, τα χρόνια περνούσαν και βρισκόταν και οι δυο τους στο ίδιο σημείο, περιμένοντας την αύξηση που δεν έρχόταν.

—«Ακουσε, Πέγκ, της είχε πη κάποιο βράδυ, είδα γάμους άποτυχημένους γιατί έλειπε το απαραίτητο...»

—Κι' όμως, του απάντησε η νέα, θα υπορούσαμε μια κι' έγω τη δουλειά μου...

—«Όχι, Πέγκ, θα περιμένουμε. Έγω δικαιώμα σ' αυτή την αύξηση. Θα μου τη δώσουν στα σίγουρα!»

Τότε η Πέγκ άρχισε ξανά να τον περιμένη. Τώρα όμως ήταν είκοσι δυο χρονών, είχε ανακαλύψει μια γκριζά τρίχα στα ξανθά της μαλλιά και η άναμνη γι' αυτή καταντούσε μυστήριο.

Δεν άντεχε περισσότερο... Ο όμορφος καιρός του τρυφερού ειδυλλίου της είχε περάσει πιά. Στην αρχή μ' όλη τη φλόγα και την ενθουσιασμό της πρώτης αγάπης της, τα έδλεπε όλα όνειρώδη, παραμυθένια, γοητευτικά. Δεν συλλογιζόταν το μέλλον, ούτε τ' άπρόοπτα και τις πικρίες της ζωής. Της έφτανε που αγαπούσε μ' όλη τη δύναμη της ψυχής της και που καθόταν ώρες ολόκληρες και όνειροπολούσε κάνοντας σχέδια μιας παντοτεινής ευτυχίας. Συλλογιζόταν τους ρομαντικούς περιπάτους τους στο ανθισμένο πάρκο, τα πρώτα δειλά έρωτικά φιλήματα τους, τα γτυποκάροια της, όλο συγκίνηση και λαχτάρα όταν άργουσε καιμιά φορά ο Μίκη να πάει στα ραντεβού τους... Κι' άξαφνα εκείνη η μοναδική γκριζά τρίχα τα είχε όλα αλλάξει!...

Στην όθνη το φιλμ συνεχιζόταν. Η Πέγκ ξανακύτταζε το ρολόι της. «Έξη και τέτατος». Γύρισε το κεφάλι της και τον είδε, που τη γύρευε... Νά, την είδε, κάθισε πλάι της στην

ελεύθερη θέσι του του κράτησε.

—Πέγκ! ψιθύρισε γλυκά, χαϊδεύοντας το χέρι της.

Εκείνη το βάρηξε και σηκώθηκε γρήγορα. Πνιγόταν, μα έ δίστασε.

—Δεν μπορεί να περιμένω πιά, του είπε. Αντίο, Μίκη.

Βγήκε γρήγορα απ' το διάδρομο και βρέθηκε σε λίγο στη γωνία του κινηματογράφου. Ακούγοντας τα βήματά του πίσω της, η Πέγκ άρχισε να τρέχει. Τώρα ήταν στο πρόσωπο. Στάθηκε μια στιγμή για να κουμπώσει το παλτό της. Τα βήματά του δεν ακούγονταν πιά. Ο Μίκη είχε πάει να τρέχει από πίσω της...

Καθώς η Πέγκ προσπαθούσε να κουμπώσει το παλτό της, ένα ρεύμα αέρος της πήρε το καπέλο. Άφησε να της ξεφύγει μια κραυγή και γύρισε, ενώ ο Μίκη έσκυβε για να το πιάσει. Τόπιασε, με δειλανά ούτε ένα βήμα. Απόμεινε ακίνητος. Η Πέγκ τον πλησίασε.

—Το καπέλο μου, του είπε με πνιγμένη φωνή.

—Το καπέλό σου, είπε άφρονιμένα εκείνος. Τα μάτια των ήταν υγρά και τα χέρια του χαϊδεύαν το καπέλλο, σαν να χαϊδεύαν το πρόσωπο της Πέγκ.

—Το καπέλό μου, ξανάπε η κοπέλλα με τραχειά φωνή κι' έκανε να του τ' άρπάξει.

Ο Μίκη της έπιασε το χέρι.

—Γιατί θέλεις να φύγεις; τη ρώτησε συγκινημένος.

—Γιατί δεν μπορώ πιά να σε περιμένω, του απάντησε, με φωνή που έτρεμε.

Μά, ξαφνικά βλέποντάς τον να κλαίει σαν παιδί, ρίχτηκε στην αγκαλιά του εκεί, μέσα στο δρόμο, και του φώναξε συγκινημένη:

—Θα σε περιμένω, Μίκη, θα σε περιμένω.

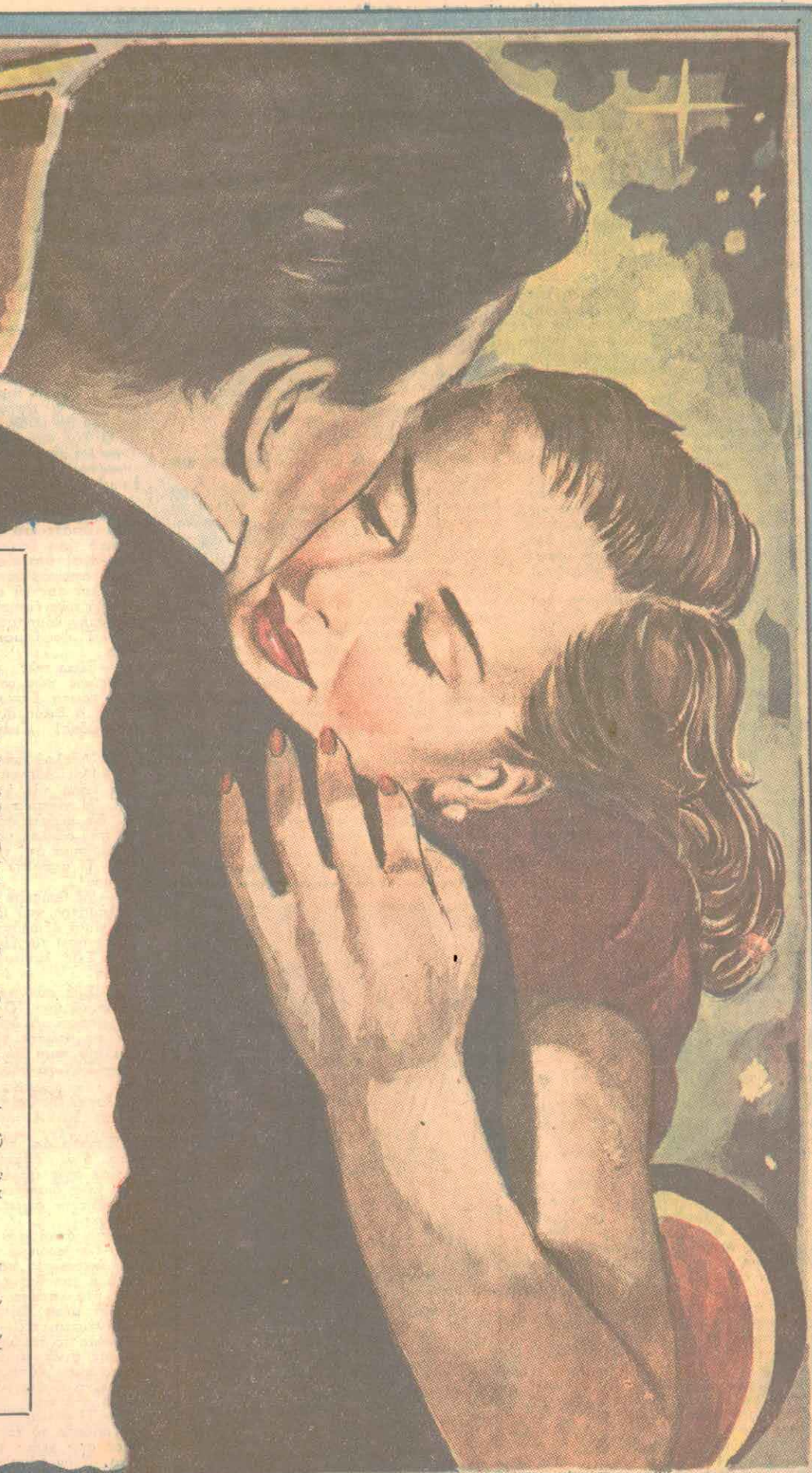
—Σ' αγαπώ Πέγκ, σε λατρεύω, Πέγκ!

Ευτυχισμένοι σφίχτηκαν δυνατά και φιλήθηκαν στο στόμα.

Ο Μίκη, σαν πέρασε η πρώτη συγκίνηση, της σήκωσε το κεφάλι και την κύτταξε.

—Πέγκ, γλυκειά μου Πέγκ, της είπε γλυκά, έρεεις, σήμερα πήσα την αύξηση... Θα παντρευτούμε γρήγορα, αγάπη μου!...

ΦΙΛΙΠΣ ΧΑΜΟΝ

Βέβαιος, ότι ο Ζύλ έκαιε τις δυο δολοφονίες, για να κληρονομήσει ή κόρη του που την αγαπούσε με ένοχο έρωτα, ο άνακριτης τον προφυλάκιζε. Δεν βρίσκει ωστόσο πούθενά τα υπόλοιπα χειρόγραφα του ημερολογίου του, γιατί ο κόμης φρόντισε να τα κάψει, όταν ανέληφθη πως είχαν χαθεί μερικά. Προφυλάκιζε επίσης το Ζάν Μώρ, ως συνόμενο του Ζύλ, παρ' όλες τις διαμαρτυρίες του πως είναι άθωος. Μπροστά στη γυναίκα του και στη Λευκή, ο κόμης άρνείται να υπερασπιστεί τον εαυτό του. Άρνούται, η Λευκή άρνείται να πιστέψει στην ένοχη του.

11ον — 'Ο γάμος θ' αποδείξει την αλήθεια... Για την ώρα, είμαι άναγκασμένος να σωπάσω και ν' αφήσω τον κ. άνακριτή να νομίζει πως έχει δικιο. Δεν θέλω να σας εκθέσω τους λόγους για τους οποίους με θεωρεί ένοχο.

— 'Αν Θεέ μου, δεν υπερασπίζεται τον εαυτό του!... Βόγγησε η κόμηςσα. Μόνον η Λευκή φαινόταν πως διατηρούσε την ηνιοκρατία της.

— Δεν καταλαβαίνω τί συμβαίνει και γιατί σωπαίνεται, είπε στον πατέρα της. Μά, όποιοδήποτε κι' αν είναι οι λόγοι της σωπής σας, έξω από εμένα άδύνατον να μην είστε άθωος! Και τό διακρούσω υποστά σε όλους: Δέν θα γνωρίζω, δέν θα βλέπω δέν θ' αγαπά πιά, παρ' όσον έκείνους που θα πιστεύουν στην άθωότητά σας όπως εγώ!

— 'Ο Τεβάν προχώρησε δυο βήματα και είπε ζωπα:

— Δεν είναι άνάγκη αυτής της άπειλής σας, Λευκή, για να σηματοώσω την πεποίθησή μου.

Και πρόσθεσε, νυρίζοντας στο Ζύλ: — Κύριε κόμη, δώστε μου να σφίξω τό έντιμο νέοι σας...

— 'Η δυνατή εκείνη χειραψία έδεσε τις ψυχές τους.

— Και σεις, Πιέρ... ορώτες η Λευκή, 'Ο Μογκάν σκυθρωπός, δέν τουλούσε να σηκώσει τα μάτια του. Είπε άπομακρυνθή άπ' τους άλλους σαν νάθελε ν' αποφυγή την προσοχή τους.

Γιατί, τη στιγμή αυτή, σκεπτόταν τό μυστικό που είχε μάθει τυχαίως. Κι' έλεγε με τό νού του ότι θα τόδε μάθει κι' ο δικαστής, θάγε σπριζέει σ' αυτό τί υποψίες του και θάγε βνάλει άπ' αυτό τις άποδείξεις.

Συλλογιζόταν άκόμη — όπως κι' ο Πουλβερέλ — ότι ένας άνθρωπος που είχε έρωτευθή την κόρη του, ήταν ίκανός για κάθε έγκλημα!

Οι σκέψεις αυτές τον έκαναν να διστάζει να δώσει τό νέοι του στο Ζύλ, όπως ο Τεβάν.

— Έπρεπε ωστόσο ν' αποφασίσω! 'Αν άντιόταν ό τι του ζήτησε η Λευκή, θα ήταν σαν να κατηγορούσε τον πατέρα της, κι' η στάση του αυτή θα την βύθιζε σ' άπελπίσια.

— Άπλωσε λοιπόν τό νέοι του στο Ζύλ, νυρίζοντας άλλοι τό μάτια του. 'Ο κόμης τό πρόσδε και σκέφθηκε:

«Αυτός με θεωρεί ένοχο. 'Ο δυστυνημένος! 'Αν ήξερε!...»

— 'Ο Ροσκώφ έκαιε δυο βήματα προς τον κόμης. Βαδίζοντας υπηναικά, 'Ηταν πιά γλωυός κι' άπ' τό νεκρό Μωρίς τον όποιο κύταζε συνεχώς δίγως να θέλη... Ψιθύρισε λίγες λέξεις που δέν τις άκουσε κανείς, και ξαναγύρισε στο βάθος της κάμαρας, για να κόμψη την ταραχή του άφ' ενός κι' άφ' έτέρου για να περιποιηθή την κόμηςσα που είχε πέσει λιπόθυνη.

— 'Ο άνακριτής έδειξε τό Μωρίς στον ξετοελλαιμένο πατέρα:

— Μπροστά σ' αυτό τό νεκρό, είπε, σας έξορκίζω να όμολογήσετε την αλήθεια... Παραδένεστε πως είστε ένοχος του φόνου του παιδιού σας!

— 'Οχι, πρόσθεσε σταθερά ο κόμης. 'Επικαλούμαι για μάρτυρες όλους όσους με έξορουν, έπικαλούμαι την άκλήδωτη οίκονγενειακή μου τιμή! 'Ηταν άδύνατο να σκεφθώ ένα τέτοιο έγκλημα!

— 'Αφού είμαι στην έξουσία σας, κάμπετε

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΡΟΣΚΩΦ

ZUL MARU

με ό,τι θέλετε... μα μη μου άποτεινέτε πιά αυτή την ερώτηση! — Και νουάτισε δίπλα στο κορβάτι του Μωρίς κλαίγοντας με λυγμούς. Φίλησε τό νεκρό τό μέτωπο, στά μάτια, στά γείλη.

— 'Α, μικρό μου, αν μπορούσες να μιλήσεις!... ψιθύρισε.

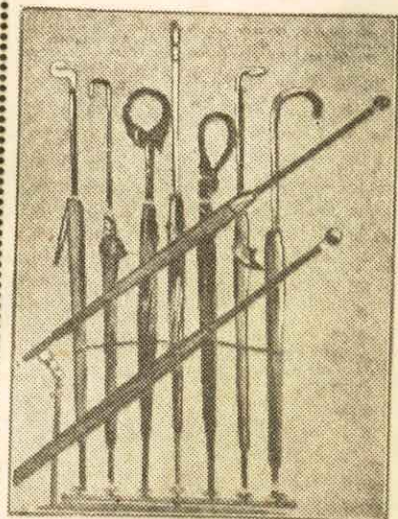
— 'Ο άνακριτής νύρισε στο Ζάν Μώρ, που φαινόταν σαν να μη μπορούσε να καταλάβη τί συνέβαινε και στοιονούιζε υπηναικά τό καπέλλο του στα νέγρια του.

— Σας διατάσω να πήτε την αλήθεια! Τόνισε. 'Ομολογήτε πως είστε ένοχος του φόνου του Μωρίς ντε Μιουόν!

— 'Οχι, μα την πίστι μου! φώναξε ο γλωυικός. Σας τό ξαναλέω, τό θεωρώ άστειο... Μά τί συμφέρον υπορούσα νάγω ένώ να σκοτώσω τό Μωρίς;... Δεν είμαι ένοχος όπως δέν είναι κι' ο κύριος κόμης! Είπε παρακινύθια αυτά που λέτε εναντίον του.

— 'Αν ήμουν ένοχος δέν θα υπορούσα ν' άντικουώω τό νεκρό. Κυτάντε όμως...

— Πήνε κοντά στο κορβάτι πήρε τό πανωμένο νέοι του Μωρίς και τό καταφίλησε, ενώ ο κόμης δυνάμεινους τους λυγμούς του. 'Ολοι πνίγονταν άπ' την συγκίνησή.

ΜΟΝΤΕΡΝΕΣ ΟΜΠΡΕΛΛΕΣ

Οι μοντέρνες όμπρέλλες, μερικές άπό τις όποιες βλέπετε στη φωτογραφία μας, έχουν λαβές, που είναι έφωδιασμένες άλλες μ' ένα μικρό πορτοφολάκι, άλλες με πουδιόρες και άλλες με κουμπια φιαλίδια για τό άρώμα της κατάχου των. Οι πρωίνες όμπρέλλες είναι άπό μεταξωτό καρρό ύφασμα και οι άπογευματινές άπό ύφασμα γρώματος άνοιχτού μπλέ.

— Θα με βάλετε φυλακή λοιπόν; πρόσθεσε ο Ζάν Μώρ. Και ποιος θα κάνει τό τε τό δουλειές μου; Ποιος θα πληρώσει τά χρέη μου αν δέν μπορέσω έγω να μαζέψω τά γεννήματα;... — 'Ο κόμης σηκώθηκε και τό είπε:

— Καυμένη άνθρωπε, κάμε ύπομνή όπως κι' ένώ. 'Οταν άποδειγθή πως είμαστε κι' οι δυο άθώοι, τότε θα μάς άφίσουν έλεύθερους κι' ένώ θα σε βοηθήσω, 'Εννοια σου, δέν θα σε ξεγασώ.

— Ευναισιώ? κύριε κόμη! Σας ευαριστώ!

— 'Ολοι έστρεψαν τώρα την προσοχή τους στην κόμηςσα που συνορόταν. 'Ο Πιέρ είχε βγή λίγο έξω γλωις να τον άντιληφθή κανείς. Ξαναγύρισε γλώγορα και, βλέποντας μόνο για μι ά στιγμή τό Ζύλ, πήγε κοντά του και τουδωσε ένα ρεβόλβερ.

— Προτιμώτερος ο θάνατος! τό είπε. Πάστε αυτό τό πιστόλι και τινάξτε τό μυαλό σας! 'Θ' άποφύγετε έτσι τό σκάνδαλό και δέν θα μάθη κανείς τό σίγανος σ'!

— 'Ο Ζύλ τον κύτταξε, περιίλυτος.

— Με θεωρείτε ένοχο λοιπόν; πρόσθεσε.

— Ναι. Τά έξω όλα... άπάντησε ο Πιέρ με φωνή αλλοιωμένη.

— Ποιά όλα; Τί εννοείτε;...

— 'Εννοώ πως τά γευόγραφα έκείνα που νάσατε τά βήκα ένώ και τά διάβασα!

— Και πιστεύετε... 'Ω, Θεέ μου! Κι' όμως άπεναντίας... Πιέρ, σας έξορκίζω στη ζωή σας να μη φανερώστε σε κανένα ό,τι θα σας έμπιστευθώ... σε κανένα, ούτε και στην κόμηςσα!...

— Τ' όρκίζομαι, άπάντησε έκπληκτος ο Πιέρ.

— Έξω πως αγαπάτε τί Λευκή. Και πιστεύετε πως νοιώθω κι' ένώ γι' αυτήν έναν έρωτα ένοχο... 'Ε λοιπόν, δυστυνημένε, ο δικός σας έρωας είναι ένοχος και τερατώδης! Γιατί η Λευκή είναι αδελφή σας!

— 'Αδελφή μου;... τραύλισε ο Πιέρ.

— Ναι, αδελφή σας. Δεν είναι πραγματική κόρη της γυναίκας μου, ούτε δική μου. 'Η γυναίκα μου τό άννοει. 'Ανόητα, θα μάθετε τά υπόλοιπα... 'Αγαπάτε την σαν αδελφή μόνο, θάγνοντας κάθε άλλο αίσθημα άπ' την καρδιά σας.

— Τί μαθαίνω. Θεέ μου!... Αυτή αδελφή μου!...

— Με θεωρείτε λοιπόν άκόμη ένοχο του έγκλήματος που μου άποδίδουν... σε μένα που είμαι άξιολύπητος γιατί δέν υπορώ να όμολογήσω τον έρωτα που με βασανίζει!...

— Σας λυπάμαι και σας ζητώ συνγνώμη.

— Σας συγχωρώ. Και τώρα φύγετε άπό κοντά μου. 'Ο άνακριτής μάς κυττάζει και υπορεί να υποπτευθή και σας... Σώστε με, σώστε τό σπίτι μου, την τιμή μου, την τιμή της Λευκής!...

— Σας τό πόσνομαι!

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

I

— 'Επειτα άπ' τά δραματικά αυτά γεγονότα ο κ. 'Αθανάσιος Μπαυτελόν ξαναγύρισε στις άπλές άλιευτικές άσβολίες του. Είπε διαλέξει τό μέρος όπου πνίγνκε ο Μωρίς — δίγως να ξέρη ούτε κι' ο ίδιος τό λόγο...

— Στην άσκή τον παρεμπόδιζε ή περιέργεια των γλωικών, που μαζεύονταν στο μέρος έκείνο τις πρώτες μέρες. Μά σιγά-σιγά ή τοποθεσία έρωιώθηκε και πάλι, όπως ήταν πρώτα.

— Μία μέρα λοιπόν, καθώς ψάρευε έκεί, τό άγκίστρο του έπίσπε κατά Βαρού. 'Ο Φίλνκάρ τό τσάβησε με προσοχή και τ' άνέβασε σιγά-σιγά. 'Οταν τόδναλε στην έπιφάνεια, έμπηξε μι ά φωνή έκπληξως και λίγο έλειψε να τ' άφιση να ξαναβουλιάξη στο νερό.

— 'Η άείνα!... φώναξε.

— Τσάβησε τό έρναλαιο ως την όγνη. Τό πήρε στα νέγρια του και τό εξέτασε για λίγο. Στην άσκη της λαβής του είχε πρσασμένο ένα γαλά. Σίγουρα, ήταν ή άείνα του Ζάν Μώρ.

— Μήπως τυγχόν έχει δικιο ο κ. Πουλβερέλ κι' είναι αλήθια ένοχος ο κολλήγος; ψιθύρισε ο άστυνόμος.

— Έφανε αμέσως για τό Ραμπουγιέ για να δη τον άνακριτή. Τόν βόηκε στο γκαφείο του. Τόν ναιότησε με σεβασμό, άφισε την άείνα πάνω στο τραπέζι του και είπε:

— Νά τί βήκα στο ποτάμι!

— 'Ο άνακριτής έξεδήλωσε — ή γαρά του, γιατί τό εύρημα έκείνο έπιβεβαίωσε τις ύποψίες του. Και είπε ναυμονελώντας στο Φλανκάρ:

— Τώρα πιά νομίζω, πως ένώ έξοτφάλισει τη μετάρσση μου στο Παοίσι! 'Αλλοίως θα πή πως είμαι άτυνος...

— Τό ίδιο μεσημέρι διάταξε να φέσουν στο γκαφείο του τον προφυλακισμένο κολλήγιο.

— 'Επιμένετε να λέτε πως δέν έξορετε τί κάνατε την άείνα σας; τό είπε.

— Δεν έξω τίποτε, μα την αλήθει! Μου την έκλεσαν, σίγουρα. Δεν έγω να σας πώ τίποτ' άλλο.

— Μήπως μετά τό έγκλημα την πετάξατε στο ποτάμι;

— Μπορεί να τόκαμε αυτό ο δολοφόνος... όχι έγω!

— 'Αναγνωρίζετε πως είναι δική σας αυτή ή άείνα; είπε ο Πουλβερέλ, δείχνοντας στον κολλήγιο τό έρναλαιο.

— Και βέβαια δική μου είναι! Χαίρω πολύ που βρήκα.

— Τό πρόσμωπο τού Ζάν Μώρ έξεδήλωσε την εύναριστή του γλωικη που ξαναβρίσκει ένα γαμένο πράγμα πρώτης άνάγκης. 'Ο άνακριτής τό πρόσδε κι' έξεπλάγη.

— 'Αφ' ότου ο Ζάν Μώρ είχε θεωρηθή ύποπτος και είχε συλληφθή, φρονόταν με τόση φυσικότητα ώστε τους έπιθε όλους για την ειλικρίνεια του. 'Ακόμη κι' ο άνακριτής άπορούσε μ' αυτή τί στάση του.

— Σκούρισε λιγάκι... πρόσθεσε ο κολλήγος κυττάζοντας άπ' όλη τά μέση την άείνα. Μά δέν έπαθε τίποτα σπουδαίο.

— Πρέπει να όμολογήστε πως είναι παράξενο και σοβαρό για σας τό ότι δέν υπορείτε να ξένηστε πω νάθηκε ή άείνα σας. 'Ισχυρίζεστε πως τί μετανειοισθήκατε δλη την ήμερα του έγκλήματος. Είνε λοιπόν αδύνατο να σας την έκλεσαν, γιατί θα τό άντιλαυβανόσαστε αμέσως, κι' όχι την άλλη μέρα όπως μάς είπατε.

— Πήρα έξ άλλου πληροφορίες για σας άπό διάφορες πηγές σας όμολογώ δέ ότι είναι όλες λαμπρές... Φαίνεται ωστόσο πως είσαστε άσροωτος. 'Εγυε συνγά πυρετό, που σας κάνει άλλον άνθρωπο και σας σπρώχνει σε παράξενες πράξεις. Μά όλοι βεβαιώνουν όμοφώνως πως δέν είσαστε ίκανός για ένα έγκλημα. Δεν σας τό κούβω, βλέπετε.

— Τό συμφέρον όμως αλλάζει κάποτε και τους καλύτερους ναρκητήρες. 'Εγω κατάλαβε δέ πως είσαστε φιλόγυρος. Δεν θεωρώ λοιπόν αδύνατο να είσαστε ένοχος... και μάλιστα αν ο κόμης σας υποσέθηκε, ως πολυ να σας γαρίση τό ύποστατικό εάν έκτελούσατε τά δυο έγκλήματα!

— 'Ο κόμης δέν μου άποσέθηκε τίποτε, άφού δέν είναι κι' αυτός ένοχος. Αυτή είναι ή γνώμη μου. 'Αν τώρα νελιέμαι κι' αν ο κ. ντε Μιουόν είναι αλήθια δολοφόνος, φρονώ πως θα ένέργησε μόνος του, γλωις να καταφύγη σε άλλους και να δημιουργήση έτσι συνερογούς. 'Οταν είναι κανείς ίκανός να έπινοή τέτοιες θρηωδίες, είναι επίσης ίκανός να τις διαπραξη.

— Κυττάζε ήσαν στο μάτια τον άνακριτή και πρόσθεσε:

— 'Οσο για μένα, μη Βιάζεστε τόσο... Προσπαθήστε, σας παρακαλώ, να βοηθε μόνος σας τις ξένησεις που σας νουιάζονται για να ν' άφιστε έλεύθερο. 'Εγω δέν είμαι σε θέση να σας τίς δώσω. 'Εγω ωστόσο καιρό να περιμένω, γιατί, αν με κρατήστε για πολύ στη φυλακή, ο κ. νή-υς μου ύποσέθηκε να με βοηθήση νηυσιακά. Δεν έγω λοιπόν τίποτε να φοβηθώ. 'Η φυλακή δέν με τρομάζει. Είμαι συννησιμένος στη σκληροαγωγή.

— 'Ο Ζάν Μώρ κι' ο κόμης ήσαν νηυλακισμένοι γλωιστά και τους άπανορευόταν κάθε έπικοινωνία μεταξύ τους.

— 'Ο Ζύλ έδινε πάντα τις ίδιες άπαντήσεις στον άνακριτή:

— Είμαι άθώος! 'Οσο κακή ιδέα κι' αν έγυε σηματοώσι για μένα όσες ένδείξεις κι' αν έγυε εναντίον μου δέν καταδέχομαι να υπερασπισθώ τον εαυτό μου! 'Ο Πουλβερέλ δέν υπορούσε ποτέ να του άποσπάση τίποτε παραπάνω.

— 'Αφού στην άσκή είχε έλπίσει πως ή άνάκρισι θάταν εύκολη και πως θα τελείωνε γλώγορα παρατηρούσε τώρα πως σκόνταδε σε νίλια δυο ήυτόδια.

— 'Η προσυλακισί του κόμης είχε προκαλέσει μεγάλο σκάνδαλο, μολοντί ήταν άγνωστη ή κατηγορία που τον βάσυνε.

— 'Ο πύργος έρωιωμένος τώρα φαινόταν άπαίσιος. Μόνον ο Τεβάν έξακολουθούσε να τον έπισκέπτεται γιατί ήταν ή μόνος που πίστευε στην άθωότητά του κόμης.

— Μία μέρα που ή Λευκή τον συνάντησε στο πάρκο, τό είπε σοβαρά:

— Κύριε ντε Τεβάν δέν θέλω πιά να νίνεται λόγος για έρωτα μεταξύ μας έφ' όσον ο πατέρας μου θεωρείται ύποπτος για ένα έγκλημα!

— Τό ίδιο βράδυ ο νέος άπελπισμένος έπανάλαβε αυτά τά λόγια της στον Πιέρ Μογκάν. 'Η συμφορά που είχε ντυπήσει την κοπέλλα κι' όλόκληρη την οίκογενεία της είχε κάμει σφιντότερος τους φιλικούς δεσμούς των δυο νέων. 'Αλλάσε ο Πιέρ έπειτα άπ' την άποσρόκλητη έκυστήσευι του κόμης και έπιθυμούσε τώρα να σδύση με κάθε τρόπο άπ' τη νύνη του μαρκησιού τη λήλεια και την παρσσοά που είχε δείξει άλλοτε.

— Τώρα που ήξερε πως υπορούσε ν' άναπάη άνευπόδια τα Λευκή σαν αδελφός, θάταν άπόλυτα εύτηνης αν τό πάθηνα του κόμης δέν τον νέμιζε θλίψη, όπως και την αδελφή του.

— 'Αφού ο Τεβάν του άνοιξε την καρδιά του τον έπιασε άπ' τό υπαρόσ και τον τσάβησε σ' ένα άπόκεντο μέρος του πάρκου.

— Κύριε ντε Τεβάν του είπε θέλω να σας άποδείξω πως υπορείτε ναγυτε στο έ-ξες άπόλυτη έμπιστοσύνη σε μένα.

— Κι' όταν συνάντησαν δέ λίγο τη Λευκή δήλωσε με τόνο που κατέπληξε τό μαρκησιο και πολυ συγκίνησε την κοπέλλα:

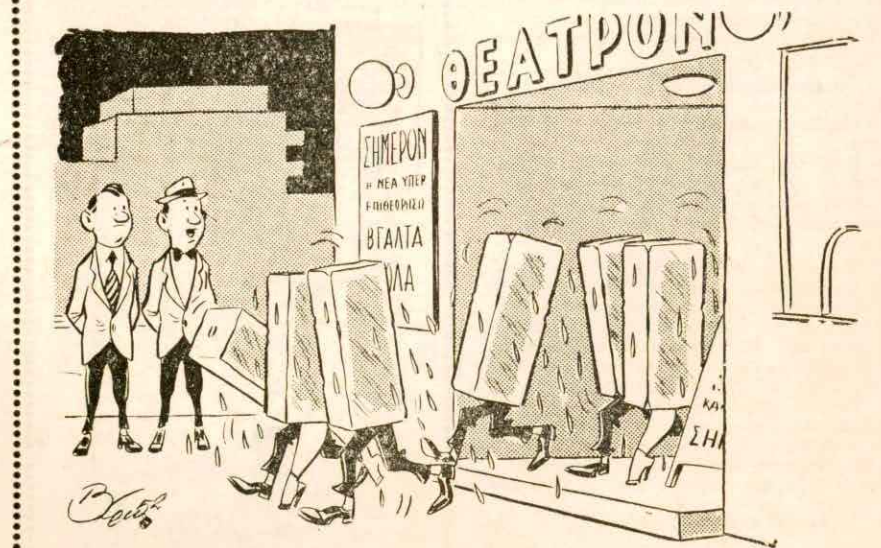
— 'Αναλαβών να σώσω τον πατέρα σας! Και πιστεύω πως θα τό επιτύνω.

— Μά τί έζορετε;...

— Τίποτε! 'Υπαίνει όμως κάποιο μυστικό που θα τό ανακαλύψω. Τό μυστικό αυτό μάς άφοσα όλους κι' άποτελεί ένα φοβερό δόγμα που οι δύο μόνο πρόξεις του είναι οι δολοφονίες του Βαρόνου ντε Κρέβερ και του Μωρίς... ένα δόγμα, τό όποιο δέν τελείωσε ίσως άκόμη και στο όποιο πολύ πιθανόν να λάβουμε κι' έμεις μέρος!

— 'Εγυε καμιά συγκεκριμένη ύποψια: ρώτησε ή Λευκή.

— Πραγματικά πρόσθεσε κι' ο Τεβάν.

— Πολύ κρύα φαίνεται ότι είναι αυτή ή επιθεώρηση!

(Του Β. Χριστοδούλου)

Καραντέκ να κουβεντιάσει με το Μπαμπελόν. Στην όψη του ποταμού. Τους κατασκόπευε κι' είδε ότι η συνομιλία τους διασκοπούσε πολύ...

Αυτό έβαλε σ' ένεργεια τη φαντασία του. 'Αν' ότου είνε ανάκαυτη στα δάμαστα του Φουσερόλ, ο νους του είνε αποκτήσει μια ξεχωριστή διαύγεια.

Σκέφθηκε λοιπόν πως δεν θάταν ο μόνος που ήξερε το μυστικό του έρωτος του κόμπους για τη Λευκή. 'Απόδειξε ίπταν ότι το είνε μάθει κι' ο άνακοιτής. Με ποιο τρόπο όμως;

Πως το είνε μάθει αυτός ο Πιέρ; 'Απ' τα γεγονόσφια του κόμπους που τότε π... ρασούσε ο άνεμος. Μα τα είνε βοή δ... Δεν ήταν ένδεγόμενο να μείναι καν' άλλα στον κήπο. Κι' αὐτά τ' άλλα δεν ήταν ένδεγόμενο να περσαν στα νέγια κάποιου ένθεου του κόμπους:

Ο Πιέρ θυμήθηκε πως τότε άναζητήσει ο Καραντέκ και τον είνε ρωτήσει μάλιστα κι' αυτόν αν τα είδε πουμεν στον κήπο. Αυτό λοιπόν άπδεικνυε ότι ο άλλος που ήξερε το μυστικό θάταν άσφαλώς ο νέος πώην ναυτικός.

'Υπήρξαν ώστόσο δυο αντίρροήσεις σ' αυτή την άποψη: Πρώτον, ο Καραντέκ έθεωρείτο πολύ άφοσιωμένος στον κόμπους και στο θαρώνο ντε Κρέγκερ. Ποιό- ο λόγος λοιπόν να περσθ με άπιστία;

Έξ άλλου, δεν ήξερε να διαβάει. Πως θάξερε λοιπόν τι περιείχαν τα γεγονόσφια; Στο τελευταίο αυτό ερώτημα, ο Πιέρ έδωσε εύκολα την άπάντησι:

«Θα τάδειξε στον Μπαμπελόν, κι' εκείνος θα τα φανέρωνε στον άνακοιτή. Δεν ξέρω για ποιο λόγο ένέοργσαν έτσι, μα αυτή είνε η αλήθεια».

Ξέρουμε δε ότι ο Μοργκάν σκεπτόταν σωστά.

Δεν τούμενε λοιπόν, παρό να ρωτήση τον Καραντέκ. Ξεόυντας την τιμιότητα του, Κι' ήταν βέβαιος πως δεν θ' άνοιόταν έκείνος να του άπάντησε και να δικαιολογήσει τη διαγωγή του.

Φροντίσει λοιπόν να τον συναντήσει το θαόδυ της ήμέρας που τον είνε δ... να κουβεντιάσει με το Μπαμπελόν.

Μπορού να σας πώ δυο λόγια. Καραντέκ: του είπε.

— Στις διαταγές σας, κύριε Μοργκάν. Μακάρι να μπορώ να σας φανώ νόσιμος. Ξέρετε πως είμαι πρόθυμος να πέσω στη φωτιά για σας.

— Ναί το πιστεύω, φίλε μου. Μα δεν θα σας ζητήσω τόσο σπουδαία ποάγματα.

— Μιλήστε, κύριε Μοργκάν.

— Πέστε μου, ξέρετε τον 'Αθανάσιο Μπαμπελόν;

Ο Καραντέκ έβαξε στη μνήμη του.

— Μπαμπελόν... είπε υ' άπορία. Δεν έγω ίδρα! Ποιός είν' αυτός πάλι;

Ο άνθρωπος, που μιλούσατε πριν μαζί του κοντά στο ποτάμι.

Ο Καραντέκ άπόσπασε κι' είπε, δίγως να τ' σκεφθ:

— 'Α, αυτόν τον λέτε Μπαμπελόν; Γιατί;

— Μα έτσι μου είπε ο ίδιος πως όνομάζεται.

— Βοή τον ψεύτη! Είν' άνόητος που δισπιστεί σε σας. Λένεταν Φλανκά...

— Φλανκά; είπε ο Πιέρ, που του ήταν άγνωστο αυτό το όνομα. Μα τότε γιατί με γέλασε;

— Ο Καραντέκ έτοιψε το σπώνι του κι' έγινε κατακόκκινος. Καταλάβαινε τώρα πως είνε φλυαρήσει πολύ και πως δεν είνε το δικαίωμα να προσώση το μυστικό του συμμαχού του. Μα ήταν άργα πια για να άπισθονώση. Πηξε λοιπόν γούνορα την άπόφασί του κι' έξηγηση στον Πιέρ:

— Είνε ο άστυνόμος της Ραμπουγιέ.

— Ίσως δεν έκανα σωστά να μιλήσω... μα έλπίζω να μη δείξετε υποστά του πως το ξέρετε! Χαίρετε λοιπόν κύριε Μοργκάν!

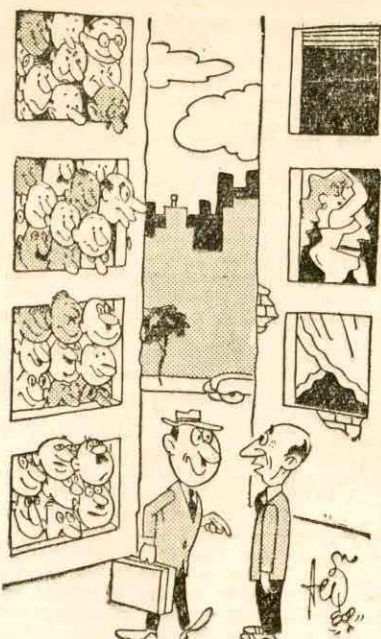
Μα ο Πιέρ τον κράτησε άπ' το νέο και του είπε:

— Σταθήτε. Καραντέκ. Δεν μου τάπατε άκουη όλα.

Τώρα πια ο νέρο-ναυτικός τάχασε, δοκίμασε να πη ψεύματα και τσαύλισε:

— Μα δεν ξέρω τίποτ' άλλο! Να με κοειάσουν, αν λέω ψεύματα!

— 'Αν έπαίονα τοίς μετοπτοίς αυτή την

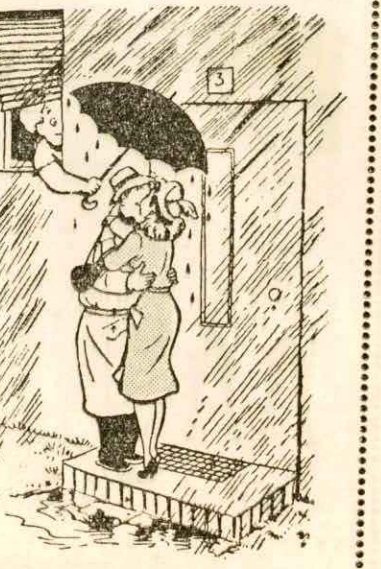

— 'Η υπάλληλός μου νοικιάζει δωμάτια άπέναντι από πολυκατοικίες με γραφεία κι' ύστερα πάω έγω και πουλάω... κιάλια!...

(Του 'Αρχέλαου)

— Κυρία, φτάσανε τα κάρδουνα!

'Η καλόβολη μαμά!...

τελευταία φορά σας θα την είνε άσχημα, γιατί δεν θα σας έμενε πια πολλή ζωή! Γιατί λοιπόν κουβεντιάσε από μένα: Τι φοβάσθε;

— 'Ω, από σας τίποτε, κύριε Μοργκάν.

— 'Εγω την ιδέα πως συντελέσατε και σεις στην προφυλάκιση του κόμπους.

— Δεν φταίω ένώ, σας τ' δοκίμομαι! διαμαρτυρήθηκε ο Καραντέκ.

— Πάντως τ' όμολογείτε.

— Ναί τ' όμολογώ. 'Ω, αν ήξερα, δεν θ' άνακατευόμουν σ' αυτή την ιστορία!

— 'Ας τα πούμε καθαρά: 'Εσείς δώσατε στον άστυνόμο τα γεγονόσφια που είνε πάσει ο άέρος άπ' το δωμάτιο του κόμπους και που έκαμαν τον άνακοιτή να τον υποπτευθ για τα δυο φοβερά έγκλήματα:

— Ναί, δεν μπορώ να τ' άρνηθώ. Είμαι έμως περίεργος να μάθω πως τα ξέρετε, αυτά.

— Τα ξέρω γιατί δεν ήσαν μόνο εκείνα τα γεγονόσφια που βοήκατε σεις. 'Υπήρξαν κι' άλλα που τα βοήκα ένώ.

— 'Α, τώρα καταλαβαίνω! Λοιπόν ξέρετε.

— Ξέρω ότι ο κόμπος —αν πρέπει να πιστέψουμε στα φαινόμενα— κρύβει στην καρδιά του ένα άμυστωλό έρωτα.

— Ποιός θα τ' πίστευε, κύριε Μοργκάν;

— Κι' ένώ ο ίδιος τ' όμολογεί για μια στιγμή. 'Υστερα όμως βεβαιώθηκε πως ο κόμπος είνε άθώος για σας τον κατηγορούμεν.

— Μα κι' έγω δεν σκέφθηκα ποτέ πως μπορούσε νακανε τέτοια φοβερά έγκλήματα.

— 'Ελεγα πως συμβαίνει κάτι που δεν μπορούσα να το καταλάβω... 'Αν εσείς έχετε άποδείξεις για την άθωότητά του, πρέπει να πάτε να τ' πείτε στο Φλανκά.

— 'Εκείνος θα τ' πη στον άνακοιτή που θ' άφίση άμέσως έλευθερο τον κόμπους.

— Δεν έχω άποδείξεις, άπάντησε ο Μοργκάν. 'Οδηγήστε με όμως σ' αυτό τον άνθρωπο, κι' είμαι βέβαιος πως θα τον πείσω.

— 'Ελάτε μαζί μου, Σίγιορα θα τον βρούμε ακόμα να ψαρεύει στο ποτάμι.

Πραγματικά, βρήκαν τον άστυνόμο στη συνηθισμένη θέσι του. Ο Φλανκά άπλωσε το χέρι του στον Πιέρ, μα εκείνος δεν τ' ήπες.

— Κύριε, είπε, σας είμαι ευγνώμων για την άφοσίωσή που δείξατε στην περίπτωση του θαάτου του Μωρίς. Μα πριν να σφίξω το χέρι σας θάθελα να κουβεντιάσω λίγο μαζί σας — γιατί ξέρω τώρα ποιός είσαστε.

— Σας άκούω.

— Ο κόμπος ντε Μιρμούν είνε άθώος, κύριε.

— Μπα! Και τί σας κάνει να τ' πιστεύετε αυτό;

— Θάθελα πολύ να μπορώ να σας πω το πώ. 'Αλλά μου άπαγορεύεται!

— Ο έρασσιτέχνης ψαράς κύταξε το νέο υ' άπορία.

— Δεν σας καταλαβαίνω, του είπε.

— Δυστυχώς δεν θα μπορώ να σας δώσω περισσότερες έξηγήσεις. 'Οφείλω να όμολογήσω ότι, στην ύποθεσι αυτή, ένεργήσατε με μεγάλη νοημοσύνη. Χρηαστήκατε ώστόσο ένα τυχαίο γεγονός για να σχηματίσετε την πεποίθησή σας. Γιατί πρέπει να όμολογήσετε ότι, πριν ο Καραντέκ σας δώση εκείνο το χειρόγραφο ποτέ δεν είχατε σκεφθ να υποπτευθτε τον κόμπους!

Ο Φλανκά έριξε μια ματιά δυσαρεστημένη στον Καραντέκ που τον είνε προσώσει. 'Υστερα άπάντησε:

— Προτιμώ να σας δηλώσω άμέσως, κύριε, πως δεν θα πιστέψω σ' ό,τι μου λέτε, αν δεν μου φέρετε άποδείξεις της άθωότητάς του κόμπους. Ξέ ίσιν πειστικές με τίς άποδείξεις της ένοχής του που έχομε ήδη στα χείρια μας.

— 'Ας συζητήσουμε τα γεγονότα κι' όχι τα συμπεράσματα. 'Ισχυρίζεσθε πως έχετε άποδείξεις κατά του κόμπους. Είμαι έμως άληθινα άποδείξεις ένοχής του στα δυο έγκλήματα; Καθόλου! 'Ανακαλύψατε μόνον ότι ο κόμπος αγαπάει την κόρη του υ' ένοχο έρωτα. Τίποτε παραπάνω. Κι' άπ' αυτό συμπεράνατε πως σκότωσε τον Κρέγκερ, καθώς και το γυιό του που τ' ό-

λάτρευε. Είνε λογικό αυτό, σας παρακαλώ.

— Λογικώτατο κατά τούτο, κύριε: ότι, χωρίς τα δυο αυτά έγκλήματα, η Λευκή ντε Μιρμούν θα ήταν φτωχή. ένώ σήμερα είνε κληρονόμος μιας μεγάλης περιουσίας.

— 'Α, νομίζατε πως είνε αυτός ο σκοπός των δυο έγκλημάτων;

— Μάλιστα, κύριε. Βρήτε σεις κανέναν άλλον, κι' είμαι έτοιμος να παραδεχθώ ό,τι μου λέτε.

Ο Φλανκά είχε έτοιμάσει στο μεταξύ τα πράγματά του για να φύγη.

— 'Αν δεν έχετε τίποτ' άλλο να μου πείτε πρόσθετο, σας παρακαλώ να μη με κρατήσετε περισσότερο έδώ. Θα με υποχρεώσετε, δε, αν δείξετε περισσότερη έχεμύθεια άπ' τον Καραντέκ για την πραγματική μου ταυτότητα.

Ο Καραντέκ κοκκίνισε, αλλά δεν έμίλησε. 'Αέισε αυτό το μάλωμα...

Ο Φλανκά χαίρεται το γλύπτη. 'Εκείνος θέλησε να τον κρατήσει. Τον βασάνιζε φοβερή άγωνία. Τι να πη, αλήθεια, για να κλονισθ την πεποίθησι αυτού του ανθρώπου; Τα φαινόμενα ήσαν συντριπτικά για τον κόμπους, και σ' αυτά στηρίζε τους συλλογισμούς του ο Φλανκά.

Ήταν λοιπόν πολύ άνησυχος ο Μοργκάν. 'Η τύχη του κόμπους πιθανόν να κρεμόταν άπ' όσα θάλεγε στον άστυνόμο. Μα δεν μπορούσε να τού φανέρωση το μυστικό της γέννησής της Λευκής, άφου ο κόμπος του τ' είχε άπαγορεύσει.

Ο Φλανκά πρόσεξε τη συγκίνησή του: — Κύριε, του είπε, ο νέος άπ' την ήμέρα που ο Καραντέκ σας έδωσε εκείνο το χειρόγραφο, ένεργήσατε με την πεποίθησι πως ο κόμπος ήταν ένοχος. Σας ρωτώ λοιπόν σήμερα: Μπορείτε να κάμετε το αντίθετο; Μπορείτε να ξεχάσετε ό,τι μάθατε άπ' το χειρόγραφο και ν' άρχίστε μια δεύτερη άνακρίσι, ανεάσθητή άπ' την πρώτη, σαν να μην ξέρατε τίποτε άπ' όσα ξέρετε; Μπορείτε να τα ξεχάσετε τόσο ώστε να ένεργήσετε την άνακρίσι σας με την πεποίθησι πως ο κόμπος είνε άθώος;

— Μου ζητάτε κάτι παράδοξο, κύριε, άπάντησε ο Φλανκά σκεπτικός. Με φέροντε στη θέσι ενός δικαστού που, άφου καταδίκασε έξι θάνατον τον κατηγορούμενο, αλλάζει σκεψι και τον άθώνει, άδισφορώντας για τίς συνέπειες και για το σκάνδαλο.

— Πραγματικά, τέτοια είνε η θέσι σας. Με τ' όνομα όμως αυτό που σας ζητώ, είνε μια άπλη δικιμή που θα μείνη μυστική μεταξύ μας... και προ πάντων με τη διαφορά πως σας ζητώ να κάμετε κάτι σύμφωνο με τη φιλανθρωπία και τη βέβαιος πως ο κόμπος είνε άθώος.

— Όχι, κύριε, είνε ένοχος. Είμαι βέβαιος υ' αυτό!

— 'Ω, αν ξέρατε ό,τι ξέρω έγω!

Ο άστυνόμος κύταξε έρευνητικά το συνομιλήτη του.

— Τι ξέρετε δηλαδή; ρώτησε.

— Δεν μπορώ να σας το πώ! Μα να είσθε βέβαιος πως σας συμπάθησα εύθως άμέσως για την άφοσίωσή που δείξατε στο Μωρίς και πως δεν έννοώ να καταχρασθ την καλωσύνη σας για να σώσω τη ζωή και την τιμή του κόμπους που αγαπώ... Μάθετε λοιπόν ότι, τη στιγμή που ο άνακοιτής έφερε τον κόμπους αντιμέτωπο με το νεκρό παιδί του, εκείνος μου ψιθύρισε σ' αυτή μερικές λέξεις χωρίς να τον άκούση κανείς άλλος.

— Τό πρόσεξα, αυτό. Είδα ακόμη ότι γλωσσάσατε κι' ότι ήσαστε έτοιμος να βγάλετε μια φωνή, αλλά σας έμπόδισε ο κόμπος. Τι σας είπε λοιπόν;

— Μη με ρωτάτε γιατί είμαι άναγκασμένος να σας δίνω πάντα την ίδια άπάντησι. 'Εκείνος μόνο μπορεί να σας πη το μυστικό που μου φανέρωσε! Κι' άφου δεν σας το άποκάλυψε ως σήμερα, άφου προτίμησε ν' αντιμετώπισθ την άτιμία και τη φοβερή κατηγορία έναντίον του, τη θανατική καταδίκη του ίσως, αὐτό σημαίνει πως έχει την άπόφασί να μη μιλήσει.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέγεια.

ΣΟΙΝΩΝΙΚΑ

— 'Ανεχώρησεν ες Ουάσιγκτων δι' άνωτέρας μουσικής σπουδής, η διπλωματούχος σολίστ πιάνου δνις Ματίνα 'Αποστολάκου.

— 'Η Αιμιλία ντύθηκε σαν χωρική άνέθηκε σ' ένα γαϊδουράκι κι' έτρεξε στους στρατώνες να μολογή τριχώμας κονκάρδες στους στρατιώτες...

'Η κυρία ντε Πελλαπρά ΚΑΙ Η ΚΟΡΗ ΤΗΣ

Μια άγνωστη περιπέτειά του Ναπολέοντος

Τον 'Απρίλιο του 1805, ο Ναπολέων έπισκέφθηκε τη Λυών κι' έκει έγνωρισε την Αιμιλία ντε Πελλαπρά, που την όμορφη της είχαν ύμνησει ο Λαμαρτίνος κι' άλλοι ποιητά της εποχής εκείνης.

Η Αιμιλία ήταν σύζυγος ένος εύγενοφς κορσικανικής καταγωγής, που δεν την είχε αγαπήσει ποτέ και που της έκανε διαρκώς άπιστίες. 'Αλλ' από τ' άλλο μέρος, της άφνε άπόλυτη έλευθερία κι' είνε εύκολο να φαντασθούμε, ότι μια γυναίκα, με τη δική της όμορφη, δεν άφνε τον καιρό της να πηγαίνει χαμένος.

Ο Ναπολέων αισθάνθηκε υ' αυτήν ένα κεραυνόδολο αισθήμα, στο οποίο η Αιμιλία ανταποκρίθηκε από την πρώτη στιγμή. Κι' οι χρονόγραφοι της εποχής, μας αφηγούνται πως τον συντόφρευε διαρκώς, όσο καιρό ο αυτοκράτορας έμεινε στη Λυών. 'Όσο για τον άντρα της, καταλάβε, βέβαια, τα πάντα, αλλά δεν είπε τίποτε. Γιατί ήταν συνθησμένος να... μην βλέπη τις παρεκτροπές της γυναίκας του. Μ' αυτό τον τρόπο, άλλωστε, ξεσφάλαιζε και τη δική του έλευθερία.

Η νεαρή γυναίκα έφυγε κατόπιν για το Παρίσι, όπου έμεινε μερικές βδομάδες στα άνακτορα του Κεραμεικού, κοντά στο Ναπολέοντα.

Απ' αυτές τις σχέσεις, γεννήθηκε τον επόμενο χρόνο, ένα κοριτσάκι, στο οποίο η μητέρα του έδωσε το δικό της όνομα. 'Αλλά για την υπ' αριθ. 2 Αιμιλία, θα μιλήσουμε πιο κάτω.

Ο σύζυγος Πελλαπρά δεν άγνοούσε την προέλευσι αυτού του παιδιού, αλλά, έκείνο τον καιρό, δεν είπε τίποτε. Ο Ναπολέων φρόντισε, άλλωστε, να του κλείσθ το στόμα, διορίζοντάς τον γενικό επιδεωρητή στην Κάν.

Έτσι, η οικογένεια Πελλαπρά έφυγε από τη Λυών για να πάη να έγκατασταθ στην πόλι που αναφέραμε. 'Όσο για την Αιμιλία, έτρεχε κάθε τόσο στο Παρίσι, όπου ο Ναπολέων την δεχόταν πάντα με μεγάλη χαρά.

Η τελευταία τους συνάντησι έγινε το 1815, κατά την θριαμβευτική έπιστροφή του Ναπολέοντος από τη νήσο 'Ελβα. 'Όταν ο αυτοκράτορας πλησίαζε στη Λυών, η Αιμιλία ντύθηκε σαν χωρική άνέθηκε σ' ένα γαϊδουράκι κι' έτρεξε στους στρατώνες, όπου άρχισε να μοιράζει τριχώμας κονκάρδες στους στρατώνες.

Ο Ναπολέων συγκινήθηκε υ' αυτή την άφοσίωσή της και την πήρε μαζί του στον Κεραμεικό. 'Όταν, τέλος, έφυγε για να πάη να συναντήσθ το στρατό του στο Βελγίο, της έδωσε ένα μεγάλο δέμα που προοριζόταν για την κόρη τους, και που περιείχε διάφορα γυναικικά και ένδυμα. 'Αλλά και στην 'Αγία 'Ελένη επίσης, θυμήθηκε την υπ' αριθ. 2 Αιμιλία και, λίγο καιρό προτού πεθάνη, έμπιστευθηκε στο Λαϊνάξ ένα μεγάλο δαμάντι, με την έντολή να της το παρα-

δώσει, όταν θα ξαναγύριζε στη Γαλλία.

Ο θάνατος του αυτοκράτορος βύθισε σε μεγάλη λυπη την κυρία ντε Πελλαπρά. Δεν άργησε, ώστόσο, να παρηγορηθ στην άγκαλία άλλων φίλων της...

Ας την άφισουμε, λοιπόν, στους καινούργιους έρωτές της κι' ας έρθουμε τώρα στην κόρη της, την υπ' αριθ. 2 Αιμιλία.

Ήταν το ίδιο όμορφη με τη μητέρα της και, προτού ακόμη συμπληρώσθ τα δεκατέσσερα χρόνια της, οι θαυμαστά συνωστίζονταν γύρω της. 'Η ίδια έγραψε αργότερα, στα άπομνημονεύματά της:

«Οι νέοι στέκονταν άτέλειωτες ώρες κάτω από το παράθυρό μου, περιμένοντας να με ίδουν κι' όλοι όσοι σύχναζαν στο σπίτι μας, μ' έρωτεύονταν».

Η Αιμιλία ήταν φρόνιμη κοπέλλα και δεν έδινε θάρρος σε κανένα, ως τη στιγμή που μίλησε η καρδιά της. Κι' αυτό έγινε όταν γνώρισε το γυιό του κόμπους ντε Μπιγκόντ, στο σπίτι της δοκίμησης ντε Μπασσανό.

Ο νεαρός Μπιγκόντ ήταν είκοσι ένος χρόνων, είχε ένα πολύ εύχαριστο παρουσιαστικό και άνηκε σε μια παλιά και πολύ πλούσια οικογένεια.

Οι δυο νέοι αγαπήθηκαν από την πρώτη στιγμή κι' έπειτα από μερικές κρυφές συναντήσεις που είχαν, άσφαλισαν να μιλήσουν ο καθένας, στην οικογένειά του για το δεσμό τους. Ο κύριος ντε Πελλαπρά, μ' όλο που δεν αγαπούσε την 'κόρη» του και την κακομεταχειριζόταν, καλοκατέλα, από αυτή την πρότασι. Κι' έδωσε πρόθυμα τη συγκατάθεσί του, Κι' ο κόμπος ντε Μπιγκόντ, από τ' άλλο μέρος, δεν έφερε καμμία αντίρρησι. Παρατήρησε, ώστόσο, ότι ο γυιός του δεν είχε συμπληρώσει ακόμη τη μόρφωσή του και ζήτησε να τ' όδηθ μια όκταμνος προθεσμία για να τον πάρη μαζί του στην 'Ιταλία.

Ο κόμπος ντε Μπιγκόντ ήταν μανιώδης λάτρης της ιταλικής τέχνης κι' είχε την άντληψη, ότι ένας μορφωμένος άνθρωπος, έπρεπε να έπισκεφθ άπαραίτητως τη Φλωρεντία, τη Λουκκα, τη Σιένα και επτά ή ογτώ άλλες ιταλικές πόλεις.

Πατέρας και γυιός έφυγαν, λοιπόν, για την 'Ιταλία. 'Αλλ' ο νεαρός Μπιγκόντ έπαθε κακοήθη έλνοσσία στη Φλωρεντία και πέθανε μέσα σε λίγες ήμερες. «Τον σκότωσα, έγραψε ο πατέρας του στην Αιμιλία, θέλοντας να τον όδηγήσω σ' αυτό το καλλιτεχνικό προσκύνημα, αντί να τον έμπιστευθ στις φροντίδες της αγάπης σας. 'Αρα γε θα μου το συγχωρήσατε αυτό ποτέ;».

'Αλλ' η νεαρή Αιμιλία — ήταν τότε μόλις δεκαπέντε χρόνων — συγχώρησε πρόθυμα τον πατέρα Μπιγκόντ κι' όταν αυτός γύρισε στο Παρίσι, βρήκαμε με όλες της τις δυνάμεις να τον παρηγορή για την άπώλεια του γυιού του.

Έτσι, ο κόμπος ντε Μπιγκόντ πήρε τη συνθήκη να πηγαίνει για την βλεπή κάθε μέρα και να τη συνοδεύη στους περιπάτους της.

Στο μεταξύ, ο θάνατος του άρραβωνιαστικού της Αιμιλίας, έκαμε τους παληούς θαυμαστάς της να πάρουν θάρρος και πολλοί άπ' αυτούς άδισαν και πάλι να την πολιορκούν με προτάσεις γάμου. 'Αλλ' η νέα άνοιόταν συστηματικά όλες αυτές τις προτάσεις.

Γιατί δεν θέλετε να παντρευθτε; τη ρώτησε μια μέρα ο κόμπος ντε Μπιγκόντ.

— Μη νομίζετε, ότι δεν θέλω να παντρευθ, του άπάντησε η Αιμιλία. 'Αλλ' όλοι αυτοί οι άμυαλοί και μεταδόδοι νέοι, δεν μου κάνουν καμμία έντύπωσι. Άς προτιμούσα για σύζυγο έναν σοβαρό άντρα, που να μπορούσε να μ' αγαπήσει πραγματικά...

Και, έαφνικά, έσπασε σε λυγμούς...

Ο κόμπος ντε Μπιγκόντ καταλάβε. 'Η Αιμιλία τον είνε αγαπήσει μ' όλη την άθωότητα της ψυχής της... Κι' αυτός, άλλωστε, την αγαπούσε από καιρό, αλλά δεν τολμούσε να της το πη, κόνοντας τη σκέψι πως η διαφορά της ηλικίας που τους χώριζε, ήταν πολύ μεγάλη (αυτός πλησίαζε τα πενήντα, ένώ η Αιμιλία ήταν μόλις δεκαπέντε). Τώρα, όμως, δεν είχαν πια κανένα λόγο για να κρύβουν τα αισθήματά τους.

Έτσι, έπειτα από δεκαπέντε ήμερες, έγιναν οι γάμοι τους. 'Αλλ' ο κόμπος ντε Μπιγκόντ πέθανε έπειτα από δυο χρόνια, άφίνοντας στη γυναίκα του μια κολοσσία περιουσία και δυο δίδυμα άγοράκια.

Η Αιμιλία ήταν άσπασμένη για το θάνατό του κι' ώρικόταν ότι δεν θα ξαναπαντρευόταν ποτέ, ότι θ' άφοσιωνόταν στα παιδιά της.

Τους όκοις της αυτούς, τους κράτησε έννα δόξασηρα γρόνια. 'Αλλά, μια μέρα, η άνήπη ξαναπήκε στην ψυχή της. Και το 1830, έγινε σύζυγος του πρίγκιπος Καραμάν-Σιαί. Ήταν τότε 24 χρόνων.

Η ζωή της κύλησε από τότε ήρεμη κι' εύτυχισμένη.

Z. LEON ΤΡΕΚ

Η ΕΥΕΛΥΧΙΑ ΣΤΙΣ ΕΡΩΤΑ ΚΑΙ ΣΤΟ ΓΑΜΟ

Οι γυναίκες έχουν όδυναμία στο... ξύλο;

Στο Παρίσι έγινε πλιν από λίγον καιρό μια άσημαντη κατά το φαινόμενο δίκη, που, όμως, αν την καλοεξετάσει κανείς, δεν είναι χωρίς ενδιαφέρον. Κι' ίσως, μάλιστα, παρουσιάζει ένα πολύ μεγάλο ενδιαφέρον, γιατί ξαναφέρνει στο πρώτο επίπεδο ένα ζήτημα που απασχόλησε ανέκαθεν τα δύο φύλα, χωρίς να λογαριάζουμε τους ψυχολόγους και τους φιλοσόφους.

Να τώρα γιατί έπρόκειτο:

Σ' ένα διαμέρισμα κάποιου από τα παλιά σπίτια που βρίσκονται ακόμη στη Μοναχία, ζούσαν οι σύζυγοι Έδουαρδός και Μαρία Άντουανέτα Μπερνάρ, μαζί με την κορούλα τους. Το ότι αγαπιόντουσαν ήταν άναμφισβήτητο. Άλλα φιλονεικούσαν συχνά, φαίνεται δε ότι ο σύζυγος είχε την κακή συνήθεια να δερνι τη γυναίκα του. Μια μέρα, λοιπόν, ακούστηκαν δυνατές φωνές και θόρυβος στο διαμέρισμά τους. «Ο Μπερνάρ δερνι τη γυναίκα του» είπαν οι γείτονες. Κι' επειδή ο θόρυβος κι' οι φωνές δυνάμωναν ολοένα, ένας απ' αυτούς φώναξε: «Να άστουφάλακα. Το όργανο της τάξεως βρήκε την κυρία Μπερνάρ με καταματωμένο το πρόσωπο — είχε άνοιξει η μύτη της από τα χαστούκια που της είχε δώσει ο άντρας της — και θέλησε να κάμει το καθήκον του».

— Πάμε στο τμήμα! είπτε στο Μπερνάρ.

Άλλα τότε η κ. Μπερνάρ χύμψε σαν λείανι πάνω στον άστουφάλακα.

— Γιατί άνακατέμπετε σε έζνες δουλειές; του φώναξε. Ναι, ο άντρας μου με χτύπησε, άλλ' αυτό δεν ενδιαφέρει την αστυνομία... «Οχι, ο άντρας μου δεν θα πάη πουθενά. Άν λείψη, ποιος θα ταισή τη μικρούλα μας, που δεν δέχεται να της δώση το φάη κανείς παρά μόνο ο πατέρας της;»

Ο αστυνομικός συγκινήθηκε και περιωρίσθηκε ν' άφήση στο Μπερνάρ μια κλήση για το αυτόφωρο.

Στη δίκη, κατόπι η κυρία Μπερνάρ υπερασπίσθηκε με το ίδιο πείσμα τον άντρα της.

— Σας άρέσει να σας δερνι; τη ρώτησε ο δικαστής.

— Οχι, άπάντησε η Μαρία Άντουανέτα. Άλλά δεν είμαι η μόνη γυναίκα που τρώει ξύλο από τον άντρα της... Κι' έπειτα τα φιλιά που μου δίνει ο Έδουαρδός μου είναι άσυν-

κρίτως περισσότερα από τα χαστούκια!

Το δικαστήριο λοιπόν άθώωσε το Μπερνάρ, αφού αυτή ήταν η επιθυμία της συζύγου του.

Το θέμα αυτό το είχε πραγματευθεί άλλοτε ο Μολιέρους στη γνωστή κωμωδία του: «Γιατρός με το στανιό». Στην πρώτη πράξη της βρίσκεται μια σκηνή που είναι καθ' όλα όμοια μ' εκείνη που άφηγηθήκαμε.

Ένας τεμπέλης και βάνουσος χωρικός, ο Σγαναρέλ, έχει πάει στο δάσος για να κόψη ξύλα, χωρίς να ξεχάση και την άπαραίτητη υποτίλια με τη ρακή. Το πιστό, όμως, τον άπασχολεί περισσότερο από τη δουλειά κι' η γυναίκα του, η Μαρτίνα, που πηγαίνει σε λίγο κι' εκείνη στο δάσος τον βρίσκει μεθυμένο. Του κάνει τότε παρατηρήσεις και του ζητεί να της άποσχεθή πώς δεν θα ξαναπαίη. Άλλ' ο Σγαναρέλ, αντί για άλλη άπάντηση, άρπάζει ένα ξύλο κι' άρχίζει να τη δερνι. Εκείνη τη στιγμή, όμως, περνούσε κατά τύχη από εκεί ένας χτηματίας, που φημιζόταν για τους καλούς του τρόπους. Όταν είδε λοιπόν το Σγαναρέλ να χτυπά τη γυναίκα του έτρεξε κοντά τους και παίρνοντας το ξύλο από τα χέρια του του φώναξε:

— Άθλιε! Έτσι φέρνεται σε μια γυναίκα;

Ο Σγαναρέλ τάχασε. «Οχι, όμως κι' η γυναίκα του, που τινάχτηκε όρθια κι' άρχισε να βρίζει τον άνωπο που την είχε γλυτώσει από τα χέρια του Σγαναρέλ. Δεν περιωρίσθηκε, μάλιστα, σ' αυτό. «Ωρησε πάνω του κι' άρχισε να τον χτυπά άλύπητα. Ο άντρας της βρήκε τότε την ευκαιρία να ένωση τις προσπάθειές του μ' εκείνες της γυναίκας του. Έτσι οι δύο σύζυγοι τα κατάφεραν τόσο καλά, που ο άπρόσκλητος σωτήρας έφυγε με σπασμένα τα πλευρά και το πρόσωπο πλημμυρισμένο από αίματα.

Το περιστατικό που άφηγηθήκαμε κι' η ιστορία του Μολιέρους, αν δεν δείχνουν ότι άρέσει στις γυναίκες το ξύλο, φανερώνουν όμως, πώς δεν άναγνωρίζουν σε κανένα το δικαίωμα να ζητήση λόγο από τον άντρα τους, που τις δέονει.

Άλλά το μεγάλο ράβλημα είναι αυτό: Οι γυναίκες θέλουν ξύλο; Κι' ένας άντρας έχει το δικαίωμα να τις δερνι;

Οι Άγγλοι, που διακοί-

νονται για την εύαισθησία τους σε παρόμοια ζητήματα έχουν μια όμορφη παροιμία που λέει πώς «ένας άντρας δεν πρέπει να χτυπά μια γυναίκα ούτε μ' ένα τριαντάφυλλο». Ο Έωνάθαν Σουίφτ, ο άθάνατος συγγραφέας των «Ταξιδιών του Γκιούλιβερ», μιλώντας γι' αυτή την παροιμία, συνήθιζε να λέη: «Το να χτυπά κανείς μια γυναίκα, μ' ένα οποιοδήποτε τριαντάφυλλο θα ήταν, βέβαια, άνώφελο. Γιατί, σε πολλές περιπτώσεις, εκείνο που χρειάζεται είναι ένα τριαντάφυλλο με πολλά άγκάθια!»

Μια άλλη, όμως, παροιμία, άγγλική κι' αυτή, λέει τα έξης: «Οι γυναίκες είναι σαν τις μπριζόλες. Όσο περισσότερο τις... κοπανάει κανείς, τόσο πιο τρυφερές γίνονται!»

Την ίδια γνώμη φαίνεται πως έχουν κι' οι Άραβες που ύποστηρίζουν πώς ο άντρας πρέπει να δερνι τη γυναίκα του τρεις φορές την ημέρα: πρωί, μεσημέρι και βράδυ, είτε του δίνει άφορη, είτε όχι.

Ο Νίτσε λέει, έξ άλλου, στο «Ζαρωτούστρα»: «Πηγαίνεις να βής μια γυναίκα; Μην ξεχνάς να πάρης μαζί σου το μαστιγιοό σου». Άνεξάρτητα, όμως, από τη γνώμη των φιλοσόφων και των ψυχολόγων, καθώς κι' από τις παροιμίες και τα γνωμικά, που ύποστηρίζουν με όμορφα λόγια τη μια άποψη ή την άλλη, φαίνεται πως οι γυναίκες, δεν βλέπουν με άσχημο μάτι το ξύλο. Τις κοροάζει αντίθετα, η ύπερβολική ευγένεια από μέρους των άντρών.

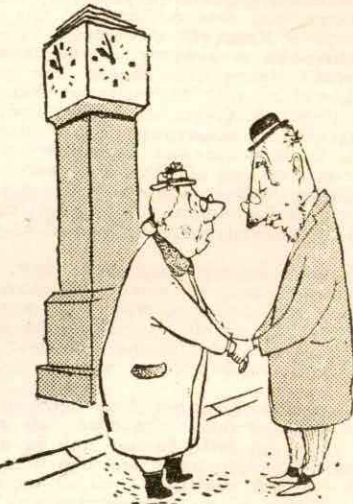
Χαρακτηριστικό είναι όσα έγραψε η περίφημη Νιβον ντε Λανκλό πάνω σ' αυτό το ζήτημα στο «Άπομνημονεύματά» της. «Σε μας τις γυναίκες, παρατηρεί, δεν είναι δυσάρεστη μια κάποια βιαιότητα από μέρους των άντρών άρκει ν' άποτελή εξαίρεση — μια εξαίρεση, όμως, που δεν πρέπει να είναι σπάνια, άλλά λίγο συχνή — κι' όχι τον κανόνα. Μια γυναίκα κοροάζεται άκούγοντας διαρκώς φιλοφρονήματα και έρωτικά λόγια. Μια κάποια ανείδεια και βαναυσότης από μέρους του άντρας είναι ένδειξη δυνάμεως, που δεν δυσαρεστεί τις γυναίκες...»

Αυτό όμως δεν σημαίνει, βέβαια, πως οι άντρες έχουν το δικαίωμα να δερνουν τις γυναίκες τους. Άλλά είναι άπαραίτητο, για να προστατεύσουν τη συζυγική εύτυχία τους να δείχνονται άυστηροί και να μην λυγίζουν εύκολα μπροστά στα δάκρυα της γυναίκας τους. «Η γυναίκα, γράφει ο Άγγλος ψυχολόγος Σέλντεν, είναι ένα μεγάλο παιδί. Πρέπει, λοιπόν να συνδυάζουμε άπέναντί της την καλωσύνη με την άυστηρότητα. Ένας καλός και ύποχωρητικός σύζυγος διαστέφει το ναρκητήριο της γυναίκας του, όσο και ένας κακός και βάνουσος. Η φρόνηση άπαιτεί να κρατούμε το μέτρο. Σ' αυτό βρίσκεται το μυστικό της συζυγικής εύτυχίας».

ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ ΣΕ ΕΙΚΟΝΕ

— Άπάντησε πλιν φύγης, γιατί μπορεί να έινε καμιά καλύτερη ευκαιρία!...

— Δεν ξαναρωτάς τους γονείς σου αν θα μās επιτρέψουν πιά να παντρευτούμε;

— Μωρέ μπράβο! Είκοσι φορές μου τηλεφώνησαν νάρθω να διορθώσω το κουδούνι τους που γάλασε, και τώρα δεν μ' άνοίγουν!...

Το άλάτι διεγείρει ΤΗ ΔΙΑΝΟΙΑ

Σε ποιές περιπτώσεις άντεν- δεικνύται

Στο Συνέδριο Χημείας και Βιολογίας που συγκροτήθηκε τελευταία στη Βοστώνη, ένας Άμερικανός έπιστήμων, ο δόκτωρ Τζών Β. Σμιθ, έκασε μια τρομερή επίθεση εναντίον του... άλατιού! Το κατηγορήσε συγκεκριμένα ότι προκαλεί γαστρικές διαταραχές και έλκη κι' ότι, σε ώρισμένες περιπτώσεις, μπορεί να ευνοήση το σχηματισμό καρκινωμάτων. Άλλοι έπιστήμονες όμως, κατεπολέμησαν αυτή την αντίληψη κι' ύποστηρίξαν, τουναντίον, ότι το άλάτι είναι άπαραίτητο στον οργανισμό μας και άναντικατάστατο.

Σύμφωνα με τους έπιστήμονες αυτούς, το άλάτι εξασφαλίζει την καλή λειτουργία των διαφόρων οργάνων μας κι' είναι το ίδιο άπαραίτητο όσο ο σίδηρος, ο χαλκός ή το μαγγάνιο.

Το άλάτι παίζει πρωτεύοντα ρόλο στο μηχανισμό των ανταλλαγών. Το αίμα περιέχει πέντε περίπου γραμμάρια σε κάθε λίτρο του και η συνολική ποσότης του χλωριούχου νατρίου που βρίσκεται στον οργανισμό μας ύπολογίζεται σε έκατο περίπου γραμμάρια. Το άποβάλλουμε δε συνεχώς με τα ούρα, τον ιδρώτα και τα δάκρυα.

Στα ύνιά άτομα, η αναλογία του χλωριούχου νατρίου παραμένει σταθερή, γιατί η ποσότης που πλεονάζει άποβάλλεται με τον τρόπο του έίπαμε. Όταν, αντίθετα, τα νεφρά δεν λειτουργούν κανονικά (άποβολή ανεπαρκής ή ύπερβολική) ή άναλογία του χλωριούχου νατρίου που περιέχεται μέσα στον οργανισμό μας αυξάνει (όπως π. χ. στις νεφρίτιδες) ή έλαττώνεται (στην άσθένεια του Άλτισον π. χ. τα νεφρά άφήνουν μεγάλη άναλογία άλατος να περνάη στα ούρα).

Άναριθμητες παροιμίες, ρητά κτλ., έξυμούν ως γνωστόν, τις άρετές του άλατιού και το παρουσιάζουν ως συνώνυμο της έξυπνάδας και της ζωρότητας του μυαλού.

Η λαϊκή αυτή αντίληψη στηρίζεται πάνω σε θετικά δεδομένα. Οι έθνολόγοι παρητήρησαν ότι οι λαοί της αρχαιότητας που διακρίθηκαν για την τόλμη και το έπιχειρηματικό τους πνεύμα χρησιμοποιούσαν άφθονο άλάτι στην τροφή τους. Τέτοιοι λαοί ήταν κυρίως εκείνοι που έμεναν κοντά στις άκτές και που ύπορούσαν να προμηθεύονται το άλάτι από τη θάλασσα.

Οι άρεσίβιοι και γενικώτερα έκεί-

νοι που έμεναν μακριά από τις άκτές, αντίθετα, ήταν καθυστερημένοι κι' όπισθοδρομικοί. Οι Φοίνικες, οι Έλληνες, οι Ρωμαίοι, οι Ισπανοί, οι Σκανδιναβοί χρησιμοποιούσαν ανέκαθεν πολύ άλάτι στην τροφή τους.

Μερικοί σύγχρονοι έπιστήμονες ύπεδλήθησαν έκουσίως σε μια διαίτα χωρίς άλάτι. Έπειτα από καμιά δεκαριά ήμέρες, είχαν χάσει τελείως την όρεξί τους, άίσθανονταν άποστροφή για τα φαγητά που άγαπούσαν πιο πολύ, πάθαιναν συχνά ναυτία κι' ήταν άνίκανοι να κάμουν την παραμικρή διανοητική έργασία.

Όλοι οι λαοί της γής είχαν άνέκαθεν σε μεγάλη εκτίμηση το άλάτι και στο γεγονός αυτό όφειλεται το ότι το προϊόν αυτό χρησιμοποιήθηκε για πολύν καιρό ως νόμισμα. Οι φυλές που ζούσαν γύρω στον ποταμό Πακτωλό (Μικρά Άσία) έδιναν σάκκους με ψήγματα χρυσού στους κατοίκους της Τύρου κι' έπαιρναν για ανταλλάγμα σάκκους με άλάτι του ίδιου βάρους.

Άλλά κι' οι Ιθαγενείς της Σενεγάλης και της Νιγηρίας ανταλλάσσαν ως προχτές άκόμη ράβδους χρυσού με ράβδους άλατιού του ίδιου βάρους.

Οι αρχαίοι λαοί γνώριζαν έπίσης τις βακτηριακές ιδιότητες του άλατιού και το χρησιμοποιούσαν στην παρασκευή παστών. Ο Αίνειας, φεύγοντας από την Τροία, έφτιαξε μεγάλες άλικές στα παραλία του Εύξεινου και άσκολήθηκε με την παρασκευή παστών και χαδιαριού που το ζύμωσε μέσα σε άλατιμένο λάδι. Τα παστά αυτά ψάρια και το χαδιάρι πουλιόνταν κατόπιν στις πόλεις της Ιταλίας και της Σαρδηνίας.

Άρκετοί κάτοικοι από τα παράλια του Εύξεινου μετανάστευσαν άργότερα στις άχθες του Βόλγα και μετέφεραν εκεί τη βιομηχανία τους. Οι μετανάστες αυτοί έφτιαχναν το καλύτερο χαδιάρι του κόσμου κι' έγιναν οι έπίσημοι προμηθευτές της αώλης των τσάρων. Γι' ανταλλάγμα, είχαν πολλά προνόμια και τους είχε άναγνωρισθή το δικαίωμα να διστηθούν έλληνικά σχολεία και να στέλνουν τα παιδιά τους σ' αυτά.

Το άλάτι έφορολογείτο στην Κίνα από τον 20ο αιώνα π. Χ. έπί της δυναστείας των Τάο Τάν. Ο φόρος αυτός όμως, έγινε πολύ γρήγορα αντιδημοτικός.

Πολύ πιο κοντά στην εποχή μας, κατά το 1930, ο Μαχάτμα Γκάντι έκαμε την έπορεία του άλατιού για να ύποχρεώση τον Άγγλο αντίδασίλα των Ινδιών να καταργήση το φόρο που είχε επιβάλει σ' αυτό το προϊόν. Ο μεγάλος Ινδός ηγέτης διεκήρυσε: «Το φυσικό άλάτι, όπως ο άέρας και το νερό, άνήκουν σ' όλο τον κόσμο και κανείς δεν έχει το δικαίωμα να τα άφαιρέση από τον άλλον!»

Η εποχή μας ύπέφερε από σχετική έλλειψη άλατιού κατά τον περασμένο πόλεμο. Παρατηρήθηκε, λοιπόν, ότι οι λαοί των χωρών όπου το άλάτι έσπάνιζε παρουσιάζαν μικρότερη άντοχή στις στέρσεις και τις κακουχίες αυτής της περιόδου.

Ο Ισχυρισμός, λοιπόν, του δόκτωρ Σμιθ ότι το άλάτι βλάπτει δεν φαίνεται να στηρίζεται σε καμένα πραγματικά γεγονότα. Άλλά ζήτημα είναι όμως, η γρήσις κι' άλλο η κατάχρησις. Στην τελευταία περίπτωση το άλάτι μπορεί να προκαλέση σοβαρώτατες διαταραχές στον οργανισμό. Ειδικώτερα, εκείνοι που έχουν εύπαθη νεφρά, καθώς και όσοι πάσχουν από υπέρταση, έχουν συμφέρον να περιορίσουν στο έλάχιστο το άλάτι που χρησιμοποιούν.

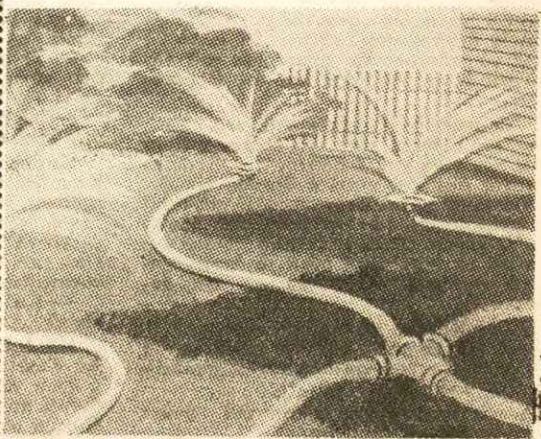
ΓΙΑ ΤΙΣ ΜΗΤΕΡΕΣ

Οι μητέρες που έχουν μωρά θα βρουν πολύ πρακτικό το τραπέζι αυτό, που, έχοντας δυό μόνο πόδια, μπορεί να τοποθετηθή όπουδήποτε και να διευκολύνει την μητέρα στο πλύσιμο και το ντύσιμο του παιδιού της. Το τραπέζι κατόπιν διπλώνει και, καταλαμβάνοντας έτσι έλάχιστο χώρο, μπορεί να τοποθετηθή πίσω από την πόρτα του μπάνιου ή όπουδήποτε άλλου, ώστε να μην ένοχλη.

ΜΙΑ ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΕΚΘΕΣΙΣ

Ο Άμερικανός Τζών Ουίλλιαμς έτοιμάζει για την Πρωτοχρονιά μια πρωτότυπη έκθεση ζώων, που έχει φτιάξει μόνος του από πεπιευσμένο ναοτί. Το ζώο αυτό έλάφι δίπλα στο όποιο ποζάει ο κατασκευαστής του δείχνει ότι η έκθεση του θα σημειώση μεγάλη έπιτυχία.

ΓΡΗΓΟΡΟ ΚΑΙ ΕΞΟΥΡΑΣΤΟ ΠΟΤΙΣΜΑ

Η κυρία Γουέ από το Μαϊάμι, έγκατέστησε στον κήπο της το σύστημα αυτό του ποτίσματος ναός στο όποιο μπορεί κανείς, μέσα σε έλάχιστο χρόνο και χωρίς κόπο, να ποτίση μεγάλες έκτάσεις. Το μόνο που χρειάζεται γι' αυτό, είναι να διαθέτη έλάχιστο άριθμό πιδάκων.

Εξασφαλίσατε το μέλλον των κοριτσιών σας εις τον μοναδικόν ΔΙΚΗΝ Εμπιστοσύνης

ΠΟΛΥΞΕΝΗ

ΚΟΠΤΙΚΗ ΒΑΠΤΙΚΗ

ΕΛΕΝΗΣ ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΘΗΝΑΙ

ΒΙΚΤ. ΟΥΤΚΩ 48-48*

(Πλησιον Ομονοίας)

ΤΗΛΕΦ. 56.603

Για θύματα πολεμικών, αεροπορικών, πυρηνικών, διακρίσεων, η ΓΑΛΛΙΚΗ ΔΙΑΦΗΜΙΣΗ

Διεύθυνση και ΕΣΤΕΡΙΚΕΣ

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΚΑΘ' ΕΛΛΗΝ

Ιστορικό διήγημα

Ο πάτερ Νούντιο τελειώνοντας την αφήγησή του σήκωσε το σταυρό που κρεμόταν από το λαιμό του και τον έθεσε στα γέφυρα του.

— Ορκίζομαι ότι όσα είπα είναι η αλήθεια νυμφή ψιθύρισε με υπόκοψη φωνή.

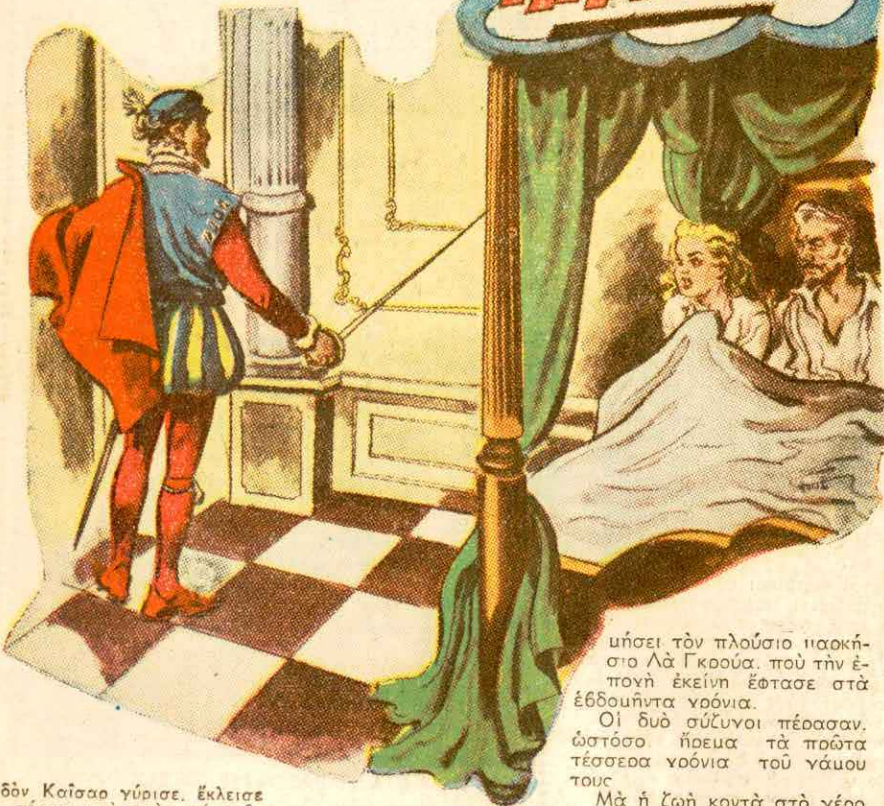
Μιλούσε πάνω από μια ώρα κι είχε λαγυιάσει πιά.

— Η αλήθεια είναι όπως κι' η κόρη μου στην άγκαλιά του Βεονγκάλλο! απάντησε ο συνομιλητής του, ο δόν Κάισας Λάντζα.

Είπε σιωπηλά τώρα από τη θέσι του.

— Θα δώσω εντολή να σου ετοιμάσουν ένα δωμάτιο για να περάσεις τη νύκτα είτε στα μοναχά. Αύριο το πρωί, αν αυτή

νοήναι της. Ήταν μια νέα με έκθαμβωτική ευρηστικότητα που την ελάττωσαν όλοι οι νεοασοί εύγε της Παλέου. Μά ο πατέρας αντί να διαλέξει έναν απ' αυτούς για να της τον δώσει για σύζυγο, είχε προτι-

μήσει τον πλούσιο μαρκήσιο Λά Γκούα, που την έπαινε εκείνη έφασε στα έδωμένα γόνια.

Οι δύο σύζυγοι πέρασαν, ωστόσο ήρεμα τα πρώτα τέσσερα γόνια του γάμου τους.

Μά η ζωή κοντά στο γέρο μαρκήσιο, που θα μπορούσε να ήταν παππούς της, άνοιξε με τον καιρό να γίνεται ματωμένη για τη Λάουρα.

Και, μια μέρα, η νεαρή γυναίκα έφυγε από το μέγαρο του συζύγου της κι έτρεξε στον πύργο του πατέρα της.

— Πορτινιά να πεθάνω, παρό να ξαναγυρίσω κοντά του! είπε στον δόν Κάισα.

— Τι παρόπονο έχεις από τον άντρα σου κόρη μου; την ρώτησε ο πατέρας της.

— Η Λάουρα έγινε κατακόκκινη.

— Ο δόν Βιντσέντζο απάντησε, δεν ήταν ποτέ άντρας μου!

Ο δόν Κάισας κατέβασε το κεφάλι του. Καταλάβαινε τώρα πόσο μεγάλο ήταν το σφάλμα του να δώσει την κόρη του σ' έναν άνδρα που, όπως ο μαρκήσιος, τί αξία είχαν τα πλούτη κι' η επιπορευή του στο Παλέο. Αφού δεν μπορούσε να κάνει ευτυχισμένη τη γυναίκα του:

— Καλά κόρη μου, της είπε. Μείνε κοντά μου...

Μά ο δόν Κάισας φοβόταν το σκάνδαλο. Γιατί ήταν σκάνδαλο βέβαια να μείνει η κόρη του κοντά του κι' όχι μαζί με τον άνδρα της. — Έπειτα, λοιπόν, τον Λά Γκούα να της παραχωρήσει τον πύργο του στο Καρίνι, για να μένει μόνη της εκεί, με τη δικαιοδοσία πως τάχα η υγεία της δεν της επέτρεπε να ζήσει μόνιμα στην πόλη. — Έτσι θα σώζονταν τα πορνήματα.

Είχαν περάσει τώρα τέσσερα γόνια από τότε που η Λάουρα έφυγε από το σπίτι του άντρα της. Και, στο διάστημα αυτό, πολλά πράγματα είχαν γίνει στον πύργο του Καρίνι.

— Εκεί κοντά, βρίσκονταν τα γήματα

του βασιλιά Λουδοβίκου Βεονγκάλλο, που ήταν μακρινός συγγενής των Λάντζα. Μια μέρα λοιπόν, η Λάουρα είχε βρήξει για να κάνει έναν περπάτο στην έσοχη. Κι' η τύχη την έφερε μπροστά στον εδάφελό της που γυρίζει από τα γήματα του.

Ο Βεονγκάλλο ήταν ένας ώριος άντρας κι' έκανε από την πρώτη στιγμή μεγάλη εντύπωση στη Λάουρα.

Έπειτα από μερικές ημέρες ξανσυναντήθηκαν. Μά η συνάντησι αυτή δεν ήταν τυχαία όπως την πρώτη φορά. Γιατί κι' οι δύο φλέγονταν από την επιθυμία να ξαναβρεθούν ο ένας κοντά στον άλλον.

Έτσι άνοιξε το ειδύλλιο τους, που ξετυλίχθηκε πολύ γρήγορα σ' ένα φλογερό πάθος. Αφσταν τότε κάθε επιφύλαξι και δόθηκαν σαν τρελλοί στην αγάπη τους...

Μόλις βοάδυνε ο Βεονγκάλλο έτρενε στον πύργο του Καρίνι και δεν έφευγε από εκεί ποιν από τα ημερώματα... Από τον ένογο αυτό δεσμό γεννήθηκε ένα αγόρι... Έπειτα ένα άλλο...

Οι άνθρωποι του πύργου ήξεραν όλοι το μυστικό της κυρίας τους. Μά η Λάουρα σκόπευε σ' όλους άθρονα γήματα κι' έτσι κανείς δεν είχε συμφέρον να μιλήσει.

Οι κάτοικοι, όμως, του μικρού χωριού, που απλωνόταν ολόγυρα, έβλεπαν με κακό μάτι αυτό το σύνδεσμο κι' ήταν τόση η αγανάκτησί τους που γωρίς τον πάτερ Νούντιο, τον ήγούμενο του γειτονικού μοναστηριού, θα είχαν βάλει από καιρό φωτιά στον πύργο, για να κάψουν την δυσοσση πυροδοσποινα και τα παιδιά της!

Νά γιατί ο άναθός κληρικός είχε αποφασίσει στο τέλος να μιλήσει στον πατέρα της Λάουρας.

Μά πως μπορούσε να φαντασθή ότι τα λόγια του θα προκαλούσαν μια ανατοινιαστική τραγωδία;

Έκείνο το βράδυ, ο Λουδοβίκος κι' η Λάουρα, κουρασμένοι από τις φλογερές περιπτώσεις τους, είχαν κλείσει τα μάτια τους κι' είχαν αποκοιμηθή, όταν, σε μια στιγμή, η πόρτα του δωματίου άνοιξε με όση κι' ο δόν Κάισας Λάντζα μπήκε μέσα κρατώντας γυμνό το εἶδος του στο γέρο. Έπειτα, γύρισε, έκλεισε την πόρτα και τους κύτταξε με ύπνος.

Τα μάτια του γυάλιζαν κι' η έκφρασί του είχε κάτι το τρομερό και το άπαιστο.

Οι δύο αναπνέοντες είχαν ευπνήσει πιά κι' η Λάουρα, πηδώντας από το κορβάτι, έτρεξε να πέσει στα πόδια του πατέρα της.

— Συνώρεσέ με, του είπε, ενώ τα δάκρυα κυλούσαν από τα μάτια της. Τον άγαπώ!

Αλλ' ο πατέρας της, αντί για τη συγγνώμη του, της έδωσε το θάνατο. Το γέρο του κινήθηκε με την ταχύτητα της αστραπής κι' η αίγη του έφουσε τον γόνο της μέσα στο στήθος της δυστυχισμένης Λάουρας, που κυλίσθηκε άμεσως στο πάτωμα, πλημμυρισμένη στα αίματα.

Ο δόν Κάισας κατόπιν τούδε, το εἶδος του από την πληγή κι' έτρεξε να προλάβει το Λουδοβίκου Βεονγκάλλο, που προσπαθούσε να πηδήσει από ένα παραθυρό...

Ο βασιλιάς τον πρόφτασε την τελευταία στιγμή και τον γτύπησε με τόση όρη, που το εἶδος του, περνώντας από τις ώμοπλάτες βγήκε από το στήθος του!

Έπειτα ξαναγύρισε κοντά στην κόρη του, που ψυχοραγούσε, τη σήκωσε στο γέρο του και την έφερε στο κορβάτι της. Της έπιασε τότε το γέρο, τώβαλε πάνω στην πληγή της κι' έπειτα το άκούμπησε στον τοίχο, που βρισκόταν πλάι στο κορβάτι.

Μια μεγάλη κατακόκκινη κηλίδα σηματοποιήθηκε εκεί.

Τη στιγμή εκείνη η δυστυχισμένη Λάουρα άφσπε την τελευταία της πνοή...

Ο δόν Κάισας έκαμε τότε το σταυρό του και είπε:

— Βλέποντας αυτό το ματωμένο απότυπωμα του νεοίτου της κόρης μου, οι άνθρωποι θα καταλαβαίνουν πως η τιμή άειζει περισσότερο απ' όλα κι' απ' αυτήν άκούπη την πατοική στοργή!

Αναλύθηκε κατόπιν σε λυγμούς και τα δάκρυά του έμειναν με το αίμα που είχε τρέξει από την πληγή της δόνας Λάουρας.

ΚΑΤΤΕΟ ΤΟΚΚΟ

Η λεύκη

Τα νεώτερα θεραπευτικά μέσα

ΣΤΗΝ Ιατρική γλώσσα καλούνται δυσχρωμίες οι άνωμαλίες που παρουσιάζει ο χρωματισμός της επιδερμίδος.

Αυτός ο χρωματισμός οφείλεται, ως γνωστόν, στην παρουσία μιας ειδικής χρωστικής ουσίας μέσα στα βαθύτερα κύτταρα της επιδερμίδος, της καλουμένης μελανίνης. Όταν η αναλογία της μελανίνης είναι πολύ μεγάλη, έχουμε τότε την καλουμένη υπερχρωμία που δίνει στην επιδερμίδα ένα έντονο μαυροειδές χρώμα. Η ανεπάρκεια μελανίνης, αντίθετως, δημιουργεί την κατάσταση της άχρωμίας, κατά την οποία η επιδερμίδα έχει υπόλευκη χροιά.

Υπάρχει, όμως, μια ασθένεια, στην οποία η υπερχρωμία κι' η άχρωμία συνυπάρχουν. Η ασθένεια αυτή, που είναι πολύ διαδεδομένη, καλείται λεύκη και χαρακτηρίζεται από την παρουσία δύο ζωνών, με διαφορετικό χρωματισμό, ανάμεσα στις οποίες παρεντίθεται μια μικρή ή μεγάλη υπόλευκη κηλίδα.

Αυτή η κηλίδα έχει συνήθως σφαιρικό ή ωριδές σχήμα και καταλήγει σ' ένα είδος λεπτής δαντέλλας.

Γύρω από την άχρωμη κηλίδα δημιουργείται μια υπερχρωμική ζώνη που έχει συνήθως χρώμα μαυροειδές ή γκριζό. Άλλοτε, όμως, η κηλίδα βρίσκεται ανάμεσα σε δύο ζώνες, τη μια κανονική και τη δεύτερη υπερχρωμική.

Οι κηλίδες αυτές δεν προκαλούν ούτε πόνο, ούτε φαγούρα. Άλλ' είναι πολύ αισθητικές, ιδίως όταν βρίσκονται σε μέρη που είναι ορατά (γέρια, στήθος, πρόσωπο κτλ.). Έξ' άλλου, άποχρωματίζουν συνήθως τις τρίγες ή το γυνόδι στο μέρος όπου εμφανίζονται.

Ο αριθμός, το μέγεθος και η διάταξι των κηλίδων της λεύκης ποικίλλει κατά τα άτομα. Σε μερικές περιπτώσεις, εκτείνονται συμμετρικά πάνω στον κορμό, στην κοιλιά, στα άνω και κάτω άκρα και στο πρόσωπο. Άλλοτε, όμως, η διασπορά τους στο σώμα είναι τελείως άκανόνιστη.

Η λεύκη δεν φαίνεται να υπακούει σε ώρισμένους νόμους. Μπορεί να εμφανισθή ξαφνικά και να εξαπλωθή ταχύτατα σε μεγάλες περιοχές του σώματος. Συνήθεστερα, όμως, η εξαπλώσις της γίνεται με βραδύτατο ρυθμό. Αυτή η βαθμιαία άλλ' αδυσώπητη εξέλιξι μπορεί να συνεχισθή επί χρόνια.

Οι λευκές κηλίδες γίνονται κατά το καλοκαίρι πιο όρατες, στα άκαλυπτα ιδίως μέρη του σώματος λόγω της επιδράσεως του ήλιου. Κατά το χειμώνα, αντίθετα, εξασθενίζουν.

Οι έρευνες του Μπρούνο Μπλόχ απέδειξαν πως η λεύκη οφείλεται στο ότι η μελανίνη παρουσιάζει άνωμαλη διάδοσι μεταξύ των κυττάρων του οργανισμού. Άλλα κύτταρα περιέχουν μεγάλη άναλογία απ' αυτή την ειδική ούσια, ενώ άλλα έχουν ελαχίστη ή καθόλου. Το άξιοπεριεργό είναι ότι αυτή η άξισότης στη διανομή της μελανίνης παρατηρείται σε κύτταρα που βρίσκονται το ένα πλάι στο άλλο. Και το γεγονός αυτό έξηγει την εμφάνισι των κηλίδων για τις οποίες μιλήσαμε.

Για τη θεραπεία της λεύκης εφαρμόστηκαν ως σήμερα διάφορα φάρμακα, που επιδρούν έμμέσως στα κύτταρα της επιδερμίδος με τη μεσολάβησι του νευρικού

συστήματος ή των ενδοκρινών αδένων. Τα άποτελέσματα, όμως, δεν έδικαίωσαν τις έλπίδες που είχαν στηριχθή σ' αυτά. Το ίδιο μέτρια ήταν τα άποτελέσματα που έπετεύχθησαν και με την άντισυφιλιδική θεραπεία.

Πολύ καλύτερα όμως άποτελέσματα έπετεύχθησαν με ώρισμένες βιταμίνες και ιδίως την ΡΡ, την C, τις Β και, τελευταία, το παραμινοδενοϊκό οξύ.

Οι υπεριώδεις άκτίνες ενισχύουν τη θεραπεία. Πριν από κάθε εφαρμογή τους, γίνεται έπαλειψι του δέρματος με «έσσανς» υπερχρωμίου. Οι έπαλείψεις αυτές κάνουν το δέρμα πιο ευαίσθητο στην έπίδρασι των υπεριώδων άκτίνων. Άντι της έσσανς του υπερχρωμίου, μπορεί να γίνουν έντριδες με άνθρακική χιόντα.

Πριν από λίγο καιρό, όμως, ένα νέο φάρμακο άρχισε να εφαρμόζεται για τη θεραπεία της λεύκης. Το άξιοσημείωτο είναι ότι πρόκειται για παμπάλαιο φάρμακο, που χρησιμοποιούσαν οι θεραπευταί της κοιλάδας του Νείλου. Το φάρμακο αυτό ήταν έκχύλισμα ενός

Πως φαίνεται η λεύκη, όταν εξαπλώνεται σ' ολόκληρο το χέρι.

όμβρελλοφόρου φυτού, που υπάρχει σε μεγάλη άφθονία στην περιοχή του Δέλτα και που το έπιστημονικό του όνομα είναι «Άμμι Μάγιοι Λίν». Οι ίθαγενείς έξαιναν επίσης τους καρπούς αυτού του φυτού και τη σκόνη τους την χρησιμοποιούσαν εναντίον της λεύκης.

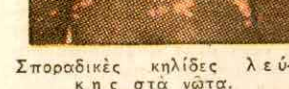
Οι σύγχρονοι έπιστήμονες κατώρθωσαν ν' άπομονώσουν δύο βασικά στοιχεία αυτού του φυτού, την «άμμιόδιν» και την «άμμιόδιν» και παρεσκεύασαν μ' αυτά έκχυλίσματα και έλαιο. Τα παρασκευάσματα αυτά, που χρησιμοποιούνται ταυτόχρονα έσωτερικώς και έξωτερικώς, φαίνεται ότι έχουν άπερφαστική έπίδρασι στη λεύκη κι' ότι εξαφανίζουν τις άντισυφιλιδικές κηλίδες της μέσα σε λίγες έβδομάδες.

Αυτό θα άνακουφίσει χιλιάδες ανθρώπους, ιδίως γυναίκες, που στενοχωρούνται πολύ απ' την άντισυφιλιδική αυτή πάθησι.

Δόκτωρ ΖΑΝ ΦΕΡΝΕΛ

ΟΟΟ

Η οίστρ γόνος όρμηση προλαμάνει τη στηθάγχη

Σποραδικές κηλίδες λεύκης στα νώτα.

άντρες, 1 γυναίκα). Το γεγονός αυτό προκάλεσε την προσοχή των έρευνητών του νοσηκομείου «Μίσελ Ρίχ» του Σικάγου πού, έπειτα από πολλές έρευνες, κατέληξαν στο συμπέρασμα ότι η οίστρογόνος σεξουαλική όρμηση των γυναικών τις προφυλάσσει απ' αυτές τις ασθένειες.

Οι έπιστήμονες αυτοί προκάλεσαν σκλήρυνσι των άρθρων νεορών πετεινών, δίνοντάς τους τροφές πλούσιες σε λίπη και χοληστερόλη. Όταν, όμως, μαζί με τις τροφές αυτές έσχηγαν στο σώμα των πετεινών και οίστρογόνο όρμηση ή σκλήρυνσις σταμάτησε και οι άρθροι τους ξανάγιναν ελαστικές.

Αστυνομικό διήγημα

ΑΥΤΗ τη φορά ή «κίπταζα» ήταν γερή: 50.000 λίρες. Μά είχαμε πληροφορίες πως ή «αντιπολίτευση» θαμπαινε στη μέση για να μας χαλάσει τη δουλειά. Έπρεπε, λοιπόν, αν φανερωνόταν κανείς από τους αντιδραστικούς ή τους προδοτές να χτυπηθεί άγρια. Αυτός, ήταν ο λόγος που σταμάτησα το αυτοκίνητό μου

Χρέος ΤΙΜΗΣ

στην άκρη της δεντροστοιχίας της 'Ηστ' Έντ εκείνη τη θεοσκότεινη νύχτα.

Είχα καπνίσει δυο τσιγάρα και άναβα το τρίτο όταν άκουσα βήματα. Είχα έτοιμο το πιστόλι μου.

Ο άνθρωπος που έτρεχε, μπήκε μέσα στο φωτεινό πεδίο των μπροστινών φώτων και είδε το αυτοκίνητο. Στάθηκε. Και μπόρεσα να διακρίνω καθαρά τη φυσιογνωμία του.

Ναί. Ήταν ο Τέντ Σπένσερ! Μέσα στα όχτω εκατομμύρια των Λονδρέζων αυτός έτυχε να γίνει ο στόχος του πιστολιού μου.

Στάθηκε αδύνατο να τραβήξω τη σκανδάλη. Πεταχτηκε έξω, αλλά εκείνος τρύπωσε στο κοφύμα της πρώτης πόρτας.

—Τέντ. Έβγα έξω! Φώναξα.

—Μείνε εκεί όπου βρίσκεσαι! Ποιος είσαι; άκουσα την άγρια φωνή του να λη.

—Δεν με θυμάσαι; Είμαι ο 'Αλαν Μπένσον. Στην Κοχίμα, μούσωνες τη ζωή! Σου λέω, μη φοβάσαι Τέντ. Έβγα!

Είτε γιατί άναγνώρισε τη φωνή μου, είτε γιατί έπαιζε άλλο παιχνίδι βγήκε από την κρουζάνα του.

—Αυτό είναι το άμάξι σου; είπε.

—Ναί...

—Πάρε με μαζί σου!

Μπήκαμε μέσα και άπομαρυνθήκαμε από την κακόφημη εκείνη περιοχή.

Με τον Σπένσερ δεν είχα τότε σχέσεις, αλλά μου είχε σώσει τη ζωή. Και τώρα αυτόν τον άνθρωπο είχα διαταχθεί να τον σκοτώσω!

Ξαφνικά μου φώναξε:

—Στρίψε άριστερά!

Σε λίγο με ώδηγησε σ' ένα διαμέρισμα του τρίτου ορόφου μιας πολυκατοικίας.

—Σε τί βρωμοδουλειές άνακατεύεσαι; Άλαν; με ρώτησε.

—Σε πολλές και διάφορες, αλλά δεν τις διαφημίζω!

—Θέλω μία άπάντησι άκόμη, με την ύπόσχεσι ότι θα την ξεχάσω άμέσως: Τί γύρευες στη δεντροστοιχία της 'Ηστ Έντ;

—Ζητούσα να συναντήσω κάποιον, αλλά δε φάνηκε. Δεν πειράζει όμως. Συνάντησα τον σωτήρα μου.

—Εγείρα μπρός το κεφάλι και του ψιθύρισα:

—Μπορώ να σε βοηθήσω σε τίποτα; Σου όφείλω ένα χρέος τιμής!...

που θα προσγειωθεί το άεροπλάνο. Ξέρω και την ώρα που θα φτάσει. Άν στείλουμε πολλούς αστυνομικούς, θα το στρίψουν... Και το χειρότερο, θα είδοποιήθω το άεροπλάνο και θ' αλλάξει κατεύθυνσι. Ένα άμάξι όμως — το δικό σου — και μόνο έμεις οι δυο... θα τα καταφέρουμε. Φοβάσαι;

—Δεν φοβάμαι, αλλά άς μάθω πρώτα το σχέδιο...

—Άκουσε θα πάρω με τον άσύρματο τη Σκώτλαντ Γκάρντ και θα κανονίσω ένα ραντεβού. Άν βάλουμε χέρι στην κοκαίννη, πάει καλά. Άν χαλάσει όμως ή δουλειά θα έπείθουν οι συνάδελφοί μου...

—Καλά. Έκείνοι που θα φέρουν το λαθραίο δεν θα πε-

πείσει την κάννη στη σπονδυλική του στήλη και τον ύποκρέωσα να κατεβή στο δρόμο.

—Σου άρκει να μάθεις ότι ξέρω από άσύρματο;...

Αυτό τον άφαινασε.

—Με ξεγέλασες; λοιπόν; ψιθύρισε.

—Ναί! Ο άρχηγός ύποπτευόταν την προδοσία σου και μ' έστειλε να σε καθαρίσω, πριν προλάβεις να είδοποιήσεις το άεροπλάνο με τον άσύρματο... Τώρα πρόσεξε τη συμβουλή μου: Σου έξασφαλίζω μία θέσι σ' ένα άεροπλάνο που φεύγει για τη Νότιο Άμερική. Ξεκίνα από τον ύπόκρημο του Λονδίνου και τράβα το δρόμο σου τίμια. Κάποτε ύποσχεθήκα να ξεφλώσω το χρέος μου σε σένα. Ότι συνέβη ως τώρα δεν το λογαριάζω. Ξαναρχίζω...

—Είσαι τρελλός!

—Ίσως. Άν ήμουν συνεπής στη δουλειά μου και τους συντρόφους μου, έπρεπε να σε σκοτώνα, στην αρχή... Ξεκρόθηκε όμως την παλιά ύποκρέωσή μου! Πήγαινε τώρα.

—Ποιος είσαι λοιπόν;

—Ο άνθρωπος που τον έστειλαν να σε σκοτώση! Σου φέροηκα όμως μαλακά... Ήξερα την πλεκτάτη και το συμποτάρισμα των λαθρεμπόρων. Ήξερα για σένα. Δεν ήξερα όμως ποιος ήσουν. Ή θηλειά τώρα σφίχτηκε. Τέντ. Βρισκόσουν στα ίγνη του άεροπλάνου και σου βγήκα εγώ στη μέση. Ήσουν για μένα μία ούσανοκατέβατη εύκαιρία να βάλω χέρι στην κοκαίννη την κατάληλη ώρα. Το μόνο πράγμα που δεν ήξερα ήταν που θα προσγειωνόταν το άεροπλάνο. Εύχαριστώ λοιπόν που με δοήθησες...

—Ποιος είσαι; είπε ξανά ο Τέντ.

—Δεν στο είπα στην αρχή; Δεν διαφημίζω το έπαγγελμα μου... Έξυπνη ή μπλόφα σου ότι ήσουν αστυνομικός! Παρέλεις όμως να εξακριβώσης τί είμαι κι' εγώ. Κι' εγώ είμαι εκείνο που είπες πως είσαι: Μυστικός αστυνομικός της Διάθεως Λαθρεμπορίου και Ναρκωτικών... Έγινε μέλος της συμμορίας για να βοηθήσω άποτελεσματικά στην εξολόθρευσή της...

Ο Τέντ δεν μίλησε. Έσकुψε μόνο το κεφάλι και χάθηκε μέσα στη νύχτα.

ΝΤΑΣΙΕΛ ΧΑΜΕΤ

—Είσαι τρελλός!

—Ίσως. Άν ήμουν συνεπής στη δουλειά μου και τους συντρόφους μου, έπρεπε να σε σκοτώνα, στην αρχή... Ξεκρόθηκε όμως την παλιά ύποκρέωσή μου! Πήγαινε τώρα.

—Ποιος είσαι λοιπόν;

—Ο άνθρωπος που τον έστειλαν να σε σκοτώση! Σου φέροηκα όμως μαλακά... Ήξερα την πλεκτάτη και το συμποτάρισμα των λαθρεμπόρων. Ήξερα για σένα. Δεν ήξερα όμως ποιος ήσουν. Ή θηλειά τώρα σφίχτηκε. Τέντ. Βρισκόσουν στα ίγνη του άεροπλάνου και σου βγήκα εγώ στη μέση. Ήσουν για μένα μία ούσανοκατέβατη εύκαιρία να βάλω χέρι στην κοκαίννη την κατάληλη ώρα. Το μόνο πράγμα που δεν ήξερα ήταν που θα προσγειωνόταν το άεροπλάνο. Εύχαριστώ λοιπόν που με δοήθησες...

—Ποιος είσαι; είπε ξανά ο Τέντ.

—Δεν στο είπα στην αρχή; Δεν διαφημίζω το έπαγγελμα μου... Έξυπνη ή μπλόφα σου ότι ήσουν αστυνομικός! Παρέλεις όμως να εξακριβώσης τί είμαι κι' εγώ. Κι' εγώ είμαι εκείνο που είπες πως είσαι: Μυστικός αστυνομικός της Διάθεως Λαθρεμπορίου και Ναρκωτικών... Έγινε μέλος της συμμορίας για να βοηθήσω άποτελεσματικά στην εξολόθρευσή της...

Ο Τέντ δεν μίλησε. Έσकुψε μόνο το κεφάλι και χάθηκε μέσα στη νύχτα.

ΝΤΑΣΙΕΛ ΧΑΜΕΤ

—Είσαι τρελλός!

—Ίσως. Άν ήμουν συνεπής στη δουλειά μου και τους συντρόφους μου, έπρεπε να σε σκοτώνα, στην αρχή... Ξεκρόθηκε όμως την παλιά ύποκρέωσή μου! Πήγαινε τώρα.

—Ποιος είσαι λοιπόν;

—Ο άνθρωπος που τον έστειλαν να σε σκοτώση! Σου φέροηκα όμως μαλακά... Ήξερα την πλεκτάτη και το συμποτάρισμα των λαθρεμπόρων. Ήξερα για σένα. Δεν ήξερα όμως ποιος ήσουν. Ή θηλειά τώρα σφίχτηκε. Τέντ. Βρισκόσουν στα ίγνη του άεροπλάνου και σου βγήκα εγώ στη μέση. Ήσουν για μένα μία ούσανοκατέβατη εύκαιρία να βάλω χέρι στην κοκαίννη την κατάληλη ώρα. Το μόνο πράγμα που δεν ήξερα ήταν που θα προσγειωνόταν το άεροπλάνο. Εύχαριστώ λοιπόν που με δοήθησες...

—Ποιος είσαι; είπε ξανά ο Τέντ.

—Δεν στο είπα στην αρχή; Δεν διαφημίζω το έπαγγελμα μου... Έξυπνη ή μπλόφα σου ότι ήσουν αστυνομικός! Παρέλεις όμως να εξακριβώσης τί είμαι κι' εγώ. Κι' εγώ είμαι εκείνο που είπες πως είσαι: Μυστικός αστυνομικός της Διάθεως Λαθρεμπορίου και Ναρκωτικών... Έγινε μέλος της συμμορίας για να βοηθήσω άποτελεσματικά στην εξολόθρευσή της...

Ο Τέντ δεν μίλησε. Έσकुψε μόνο το κεφάλι και χάθηκε μέσα στη νύχτα.

ΝΤΑΣΙΕΛ ΧΑΜΕΤ

—Είσαι τρελλός!

—Ίσως. Άν ήμουν συνεπής στη δουλειά μου και τους συντρόφους μου, έπρεπε να σε σκοτώνα, στην αρχή... Ξεκρόθηκε όμως την παλιά ύποκρέωσή μου! Πήγαινε τώρα.

—Ποιος είσαι λοιπόν;

—Ο άνθρωπος που τον έστειλαν να σε σκοτώση! Σου φέροηκα όμως μαλακά... Ήξερα την πλεκτάτη και το συμποτάρισμα των λαθρεμπόρων. Ήξερα για σένα. Δεν ήξερα όμως ποιος ήσουν. Ή θηλειά τώρα σφίχτηκε. Τέντ. Βρισκόσουν στα ίγνη του άεροπλάνου και σου βγήκα εγώ στη μέση. Ήσουν για μένα μία ούσανοκατέβατη εύκαιρία να βάλω χέρι στην κοκαίννη την κατάληλη ώρα. Το μόνο πράγμα που δεν ήξερα ήταν που θα προσγειωνόταν το άεροπλάνο. Εύχαριστώ λοιπόν που με δοήθησες...

—Ποιος είσαι; είπε ξανά ο Τέντ.

—Δεν στο είπα στην αρχή; Δεν διαφημίζω το έπαγγελμα μου... Έξυπνη ή μπλόφα σου ότι ήσουν αστυνομικός! Παρέλεις όμως να εξακριβώσης τί είμαι κι' εγώ. Κι' εγώ είμαι εκείνο που είπες πως είσαι: Μυστικός αστυνομικός της Διάθεως Λαθρεμπορίου και Ναρκωτικών... Έγινε μέλος της συμμορίας για να βοηθήσω άποτελεσματικά στην εξολόθρευσή της...

Ο Τέντ δεν μίλησε. Έσकुψε μόνο το κεφάλι και χάθηκε μέσα στη νύχτα.

ΝΤΑΣΙΕΛ ΧΑΜΕΤ

—Είσαι τρελλός!

—Ίσως. Άν ήμουν συνεπής στη δουλειά μου και τους συντρόφους μου, έπρεπε να σε σκοτώνα, στην αρχή... Ξεκρόθηκε όμως την παλιά ύποκρέωσή μου! Πήγαινε τώρα.

—Ποιος είσαι λοιπόν;

—Ο άνθρωπος που τον έστειλαν να σε σκοτώση! Σου φέροηκα όμως μαλακά... Ήξερα την πλεκτάτη και το συμποτάρισμα των λαθρεμπόρων. Ήξερα για σένα. Δεν ήξερα όμως ποιος ήσουν. Ή θηλειά τώρα σφίχτηκε. Τέντ. Βρισκόσουν στα ίγνη του άεροπλάνου και σου βγήκα εγώ στη μέση. Ήσουν για μένα μία ούσανοκατέβατη εύκαιρία να βάλω χέρι στην κοκαίννη την κατάληλη ώρα. Το μόνο πράγμα που δεν ήξερα ήταν που θα προσγειωνόταν το άεροπλάνο. Εύχαριστώ λοιπόν που με δοήθησες...

—Ποιος είσαι; είπε ξανά ο Τέντ.

—Δεν στο είπα στην αρχή; Δεν διαφημίζω το έπαγγελμα μου... Έξυπνη ή μπλόφα σου ότι ήσουν αστυνομικός! Παρέλεις όμως να εξακριβώσης τί είμαι κι' εγώ. Κι' εγώ είμαι εκείνο που είπες πως είσαι: Μυστικός αστυνομικός της Διάθεως Λαθρεμπορίου και Ναρκωτικών... Έγινε μέλος της συμμορίας για να βοηθήσω άποτελεσματικά στην εξολόθρευσή της...

Ο Τέντ δεν μίλησε. Έσकुψε μόνο το κεφάλι και χάθηκε μέσα στη νύχτα.

ΝΤΑΣΙΕΛ ΧΑΜΕΤ

—Είσαι τρελλός!

—Ίσως. Άν ήμουν συνεπής στη δουλειά μου και τους συντρόφους μου, έπρεπε να σε σκοτώνα, στην αρχή... Ξεκρόθηκε όμως την παλιά ύποκρέωσή μου! Πήγαινε τώρα.

—Ποιος είσαι λοιπόν;

—Ο άνθρωπος που τον έστειλαν να σε σκοτώση! Σου φέροηκα όμως μαλακά... Ήξερα την πλεκτάτη και το συμποτάρισμα των λαθρεμπόρων. Ήξερα για σένα. Δεν ήξερα όμως ποιος ήσουν. Ή θηλειά τώρα σφίχτηκε. Τέντ. Βρισκόσουν στα ίγνη του άεροπλάνου και σου βγήκα εγώ στη μέση. Ήσουν για μένα μία ούσανοκατέβατη εύκαιρία να βάλω χέρι στην κοκαίννη την κατάληλη ώρα. Το μόνο πράγμα που δεν ήξερα ήταν που θα προσγειωνόταν το άεροπλάνο. Εύχαριστώ λοιπόν που με δοήθησες...

—Ποιος είσαι; είπε ξανά ο Τέντ.

—Δεν στο είπα στην αρχή; Δεν διαφημίζω το έπαγγελμα μου... Έξυπνη ή μπλόφα σου ότι ήσουν αστυνομικός! Παρέλεις όμως να εξακριβώσης τί είμαι κι' εγώ. Κι' εγώ είμαι εκείνο που είπες πως είσαι: Μυστικός αστυνομικός της Διάθεως Λαθρεμπορίου και Ναρκωτικών... Έγινε μέλος της συμμορίας για να βοηθήσω άποτελεσματικά στην εξολόθρευσή της...

Ο Τέντ δεν μίλησε. Έσकुψε μόνο το κεφάλι και χάθηκε μέσα στη νύχτα.

ΝΤΑΣΙΕΛ ΧΑΜΕΤ

—Είσαι τρελλός!

—Ίσως. Άν ήμουν συνεπής στη δουλειά μου και τους συντρόφους μου, έπρεπε να σε σκοτώνα, στην αρχή... Ξεκρόθηκε όμως την παλιά ύποκρέωσή μου! Πήγαινε τώρα.

—Ποιος είσαι λοιπόν;

—Ο άνθρωπος που τον έστειλαν να σε σκοτώση! Σου φέροηκα όμως μαλακά... Ήξερα την πλεκτάτη και το συμποτάρισμα των λαθρεμπόρων. Ήξερα για σένα. Δεν ήξερα όμως ποιος ήσουν. Ή θηλειά τώρα σφίχτηκε. Τέντ. Βρισκόσουν στα ίγνη του άεροπλάνου και σου βγήκα εγώ στη μέση. Ήσουν για μένα μία ούσανοκατέβατη εύκαιρία να βάλω χέρι στην κοκαίννη την κατάληλη ώρα. Το μόνο πράγμα που δεν ήξερα ήταν που θα προσγειωνόταν το άεροπλάνο. Εύχαριστώ λοιπόν που με δοήθησες...

—Ποιος είσαι; είπε ξανά ο Τέντ.

—Δεν στο είπα στην αρχή; Δεν διαφημίζω το έπαγγελμα μου... Έξυπνη ή μπλόφα σου ότι ήσουν αστυνομικός! Παρέλεις όμως να εξακριβώσης τί είμαι κι' εγώ. Κι' εγώ είμαι εκείνο που είπες πως είσαι: Μυστικός αστυνομικός της Διάθεως Λαθρεμπορίου και Ναρκωτικών... Έγινε μέλος της συμμορίας για να βοηθήσω άποτελεσματικά στην εξολόθρευσή της...

Ο Τέντ δεν μίλησε. Έσकुψε μόνο το κεφάλι και χάθηκε μέσα στη νύχτα.

ΝΤΑΣΙΕΛ ΧΑΜΕΤ

—Είσαι τρελλός!

—Ίσως. Άν ήμουν συνεπής στη δουλειά μου και τους συντρόφους μου, έπρεπε να σε σκοτώνα, στην αρχή... Ξεκρόθηκε όμως την παλιά ύποκρέωσή μου! Πήγαινε τώρα.

—Ποιος είσαι λοιπόν;

—Ο άνθρωπος που τον έστειλαν να σε σκοτώση! Σου φέροηκα όμως μαλακά... Ήξερα την πλεκτάτη και το συμποτάρισμα των λαθρεμπόρων. Ήξερα για σένα. Δεν ήξερα όμως ποιος ήσουν. Ή θηλειά τώρα σφίχτηκε. Τέντ. Βρισκόσουν στα ίγνη του άεροπλάνου και σου βγήκα εγώ στη μέση. Ήσουν για μένα μία ούσανοκατέβατη εύκαιρία να βάλω χέρι στην κοκαίννη την κατάληλη ώρα. Το μόνο πράγμα που δεν ήξερα ήταν που θα προσγειωνόταν το άεροπλάνο. Εύχαριστώ λοιπόν που με δοήθησες...

—Ποιος είσαι; είπε ξανά ο Τέντ.

—Δεν στο είπα στην αρχή; Δεν διαφημίζω το έπαγγελμα μου... Έξυπνη ή μπλόφα σου ότι ήσουν αστυνομικός! Παρέλεις όμως να εξακριβώσης τί είμαι κι' εγώ. Κι' εγώ είμαι εκείνο που είπες πως είσαι: Μυστικός αστυνομικός της Διάθεως Λαθρεμπορίου και Ναρκωτικών... Έγινε μέλος της συμμορίας για να βοηθήσω άποτελεσματικά στην εξολόθρευσή της...

Ο Τέντ δεν μίλησε. Έσकुψε μόνο το κεφάλι και χάθηκε μέσα στη νύχτα.

ΝΤΑΣΙΕΛ ΧΑΜΕΤ

—Είσαι τρελλός!

—Ίσως. Άν ήμουν συνεπής στη δουλειά μου και τους συντρόφους μου, έπρεπε να σε σκοτώνα, στην αρχή... Ξεκρόθηκε όμως την παλιά ύποκρέωσή μου! Πήγαινε τώρα.

—Ποιος είσαι λοιπόν;

—Ο άνθρωπος που τον έστειλαν να σε σκοτώση! Σου φέροηκα όμως μαλακά... Ήξερα την πλεκτάτη και το συμποτάρισμα των λαθρεμπόρων. Ήξερα για σένα. Δεν ήξερα όμως ποιος ήσουν. Ή θηλειά τώρα σφίχτηκε. Τέντ. Βρισκόσουν στα ίγνη του άεροπλάνου και σου βγήκα εγώ στη μέση. Ήσουν για μένα μία ούσανοκατέβατη εύκαιρία να βάλω χέρι στην κοκαίννη την κατάληλη ώρα. Το μόνο πράγμα που δεν ήξερα ήταν που θα προσγειωνόταν το άεροπλάνο. Εύχαριστώ λοιπόν που με δοήθησες...

—Ποιος είσαι; είπε ξανά ο Τέντ.

—Δεν στο είπα στην αρχή; Δεν διαφημίζω το έπαγγελμα μου... Έξυπνη ή μπλόφα σου ότι ήσουν αστυνομικός! Παρέλεις όμως να εξακριβώσης τί είμαι κι' εγώ. Κι' εγώ είμαι εκείνο που είπες πως είσαι: Μυστικός αστυνομικός της Διάθεως Λαθρεμπορίου και Ναρκωτικών... Έγινε μέλος της συμμορίας για να βοηθήσω άποτελεσματικά στην εξολόθρευσή της...

Ο Τέντ δεν μίλησε. Έσकुψε μόνο το κεφάλι και χάθηκε μέσα στη νύχτα.

ΝΤΑΣΙΕΛ ΧΑΜΕΤ

—Είσαι τρελλός!

—Ίσως. Άν ήμουν συνεπής στη δουλειά μου και τους συντρόφους μου, έπρεπε να σε σκοτώνα, στην αρχή... Ξεκρόθηκε όμως την παλιά ύποκρέωσή μου! Πήγαινε τώρα.

—Ποιος είσαι λοιπόν;

—Ο άνθρωπος που τον έστειλαν να σε σκοτώση! Σου φέροηκα όμως μαλακά... Ήξερα την πλεκτάτη και το συμποτάρισμα των λαθρεμπόρων. Ήξερα για σένα. Δεν ήξερα όμως ποιος ήσουν. Ή θηλειά τώρα σφίχτηκε. Τέντ. Βρισκόσουν στα ίγνη του άεροπλάνου και σου βγήκα εγώ στη μέση. Ήσουν για μένα μία ούσανοκατέβατη εύκαιρία να βάλω χέρι στην κοκαίννη την κατάληλη ώρα. Το μόνο πράγμα που δεν ήξερα ήταν που θα προσγειωνόταν το άεροπλάνο. Εύχαριστώ λοιπόν που με δοήθησες...

—Ποιος είσαι; είπε ξανά ο Τέντ.

ΤΑ μουντά φώτα της χορευτικής αίθουσας του κέντρου «Έλ Μορόκο» στην Καλιφόρνια, οι χαμηλοί ψιθυρισμοί των θαμώνων και ή μεθυστική μουσική των τσιγγανικών βιολιών είχαν ξετρελλάνει την καρδιά της κυρίας Φερεντέυ σε σημείο ώστε να ξεχάσει έντελώς ότι είχε άντρα και σπίτι. Ο συντροφός της που τον είχε γνωρίσει τυχαία εκείνο το άπόγευμα σ' ένα κοκτέιλ πάρτυ, την κτύπαε μ' ένα βλέμμα κατακτητού που την τρώεσε και την γοήτευε συγχρόνως.

—Ποτέ δεν ένοιωσα παρόμοια συγκίνησι... ψιθύριζε ή κυρία Φερεντέυ.

—Ούτε κι' εγώ! της έλεγε εκείνος.

Η μαγεία αυτή κράτησε μία ολόκληρη εβδομάδα. Και την έκανε πιο έντονη το γεγονός ότι ο συντροφός της είχε τόσα λεπτά, που δεν ήξερε πού και πώς να τ'α ξεδώσει.

Έτσι όταν έφτασε ή ημέρα για να γυρίσει στο σπίτι της ή κυρία Φερεντέυ βρέθηκε κάτοχος ενός πολυτιμου δώρου της έκανε ο πλούσιος καθολλίσκος της: μιά γούνα!

Η γούνα αυτή της παρεδόθη μόλις ή κυρία Φερεντέυ έγκατέλειψε το ξενοδοχείο και ή κάρτα που την συνόδευε έγραφε άπλως: «Σας εύχαριστώ, αγαπητή μου κυρία».

Σε όλο το δρόμο της επιστροφής της στο σπίτι — από το Λος Άντζελες στο Σικάγο — ή κυρία Φερεντέυ χάριδε την πολυτιμη γούνα και συλλογιζόταν με άπορία πως θα την δικαιολογούσε στον άντρα της.

Ποιόν άνεβή λοιπόν στο τοπικό τραίνο, που θα τη μετέφερε από το Σικάγο στο προάστιο, όπου έμενε είχε βρή

Οι μεγαλύτερες ΦΑΡΣΕΣ ΤΟΥ ΑΙΩΝΟΣ ΜΑΣ

κίλας τη λύσι σ' αυτό το πρόβλημα που την βασάνιζε. Ήταν μία άφελής λύσι, αλλά παρορυσίζοταν ως ή πιό κατάλληλη στην περίπτωση αυτή: Μπήκε δηλαδή σ' ένα ένεχυροδανειστήριο που βρισκόταν κοντά στον σιδηροδρομικό σταθμό του Σικάγου και την άφησε ένεχυρο!

Τζών, είπε στον άντρα της άργότερα και άφου πρώτα άνοιξε τις άποσκευές της. Στο σιδηροδρομικό σταθμό του Σικάγου βρήκα αυτό το «πάρουν-τίκετ» (μικρή άπόδειξι από χαρτόνι του Ένεχυροδανειστήριου, όπου αναγράφεται ο ύψος αριθμός της θυρίδας του ένεχυρου και το ποσόν που κατέβαλε στον πελάτη ο ένεχυροδανειστής). Όταν πας λοιπόν, την Παρασκευή στο Σικάγο, μπορείς να έπιχειρήσεις την παραλαβή του. Το ποσόν που θα πληρώσεις είναι μικρό: δέκα δολάρια! Ποιος ξέρει; Μπορεί το ένεχυρο αυτό να είναι κάτι που να μας χρειάζεται.

Ο Τζών πήρε το «πάρουν-τίκετ» χωρίς να πη τίποτα. Περιορίστηκε μόνο να ρίξει στην γυναικα του ένα περιεργο βλέμμα.

Η αλήθεια ήταν ότι με το ίδιο αυτό μυστηριώδες βλέμμα την κτύπαε από την στιγμή που είχε πάει στο σταθμό και την παρέλαβε. Όταν λοιπόν την Παρασκευή το βράδυ ο άντρας της γύρισε από το Σικάγο, ή κυρία Φερεντέυ περίμενε, ώσπου να τελειώσουν το δείπνο τους και τότε τον ρώτησε, τάχα αδιάφορα και τυχαία:

—Αλήθεια, Τζών, ξεχάσα να σε ρωτήσω: Ουμμήθηκες να πας να δης τί ήταν εκείνο το ένεχυρο του άγνώστου που έχασε το «πάρουν-τίκετ» που σου έδωσα;

—Ναί, της άπάντησε εκείνος. Πήγα με την άπόδειξι που μου έδωκες και το πήρα. Πολύ άστεία άντικείμενα ένεχυριάζουν σήμερα οι άνθρωποι.

Βγήκε στο γώλ κι' ευθύς άμέσως έφερε πίσω ένα βιβλίο που της το έδωσε με προσηποητή ευγένεια. Φυσικά, εκείνη έδειξε άμέσως την έκπληξι της μόλις είδε το βιβλίο. Ο άντρας της όμως γέλασε και την διαβεβαίωσε με αυτά τα ξερά λόγια που ήσαν σωστές μαχαιριές γι' αυτήν:

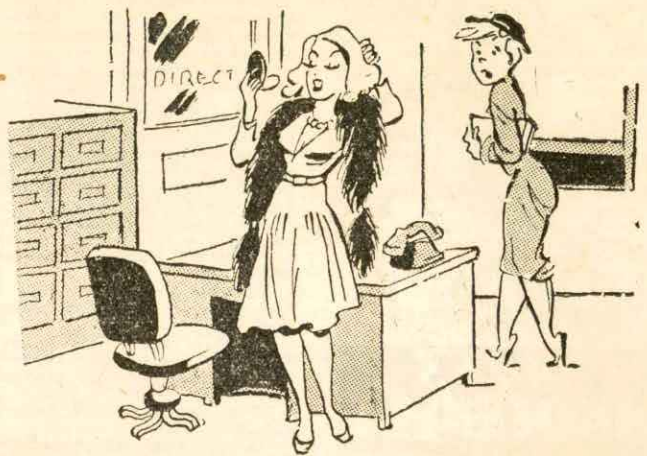
—Μάλιστα αγάπη μου! Το ένεχυρο που άντιπροσώπευε ή άπόδειξι που βόηκες ήταν αυτό το βιβλίο!

Και πληρώσε δέκα δολάρια για να το πάρης πίσω: τον μάλλωσε θυμωμένη.

Είνα ένα πολυτιμο και γρήσιμο βιβλίο, της έξήγησε με κακεντρέχεια εκείνος. Διάβασε τον τίτλο του να πεισθή:

«Ο τίτλος του βιβλίου ήταν: «Η άπιστη σύζυγος» του Άμειοκανού συγγραφέως Α. Κέιςέυ.

Η διπλή αυτή φάσα όμως, δεν σταματά ως εδώ. Έπειτα άπο μερικές ημέρες ή κυρία Φερεντέυ πήγε στο γραφείο του συ-

Ετοιμαζόταν να φύγει, γιατί ήταν ή ώρα περασμένη και φορούσε τη γούνα της!

ζύγου της. Κι' εκεί, στον προθάλαμο του γραφείου του συνάντησε την ιδιαίτερη γραμματέα του Τζών. που έτοιμαζόταν να φύγει γιατί ήταν ή ώρα περασμένη. Η ώραία γραμματέας φορούσε τη γούνα της!

ΕΝΑΣ έμπορος στη Βαγδάτη, έδωσε μία μέρα στην όμορφη γυναικα του ένα άσπμενο γρόσι για να πάη στον μπακάλη ν' αγοράση λίγο ρύζι.

Πρόθυμη εκείνη πήρε το γρόσι κι' έτρεξε να κνή το θέλημα του άντρα της. Ο μπακάλης όμως ήταν νέος και πείραζε τα-

κτικά τις όμορφες πελάτισσές του. Της έδωσε, λοιπόν, το ρύζι κι' άρχισε κατόπιν ν' άστειεύεται μαζί της και να την γλυκοκυττάζει. Στο τέλος της είπε:

—Το ρύζι, εύλογημένη μου, δεν έχει γούστο χωρίς ζάχαρη. Θα σου δώσω, λοιπόν, και το ρύζι και τη ζάχαρη χωρίς κα σου πάρω λεπτά. Θα στα χαρίσω δηλαδή Άρκει να μείνεις λίγο μαζί μου στο πίσω μέρος του μαγαζιού.

Ο πειρασμός ήταν μεγάλος για την ελαφρομυαλη εκείνη γυναικα. Με νάζια λοιπόν δέχτηκε και τον άκολούθησε...

Έπειτα από άρεκτη ώρα, όταν γύρισαν πίσω ο μπακάλης είπε στον παραγυιό του:

—Ζύγισε της κυρίας ένα γρόσι ζάχαρη...

Μά του έκανε κρυφά νόημα κι' αυτός παίρνοντας την πετσέτα της γυναικας όπου είχε το ρύζι, το άδειασε κι' έβαλε στη θέσι του χώμα και πέτρες για ζάχαρη. Ύστερα έδεσε την πετσέτα και την έβαλε πλάι στον άφεντικό του.

Κλέφτες στο σπίτι!..

Ένας πλούσιος Αθηναίος, ύστερα από αλλεπάλληλες κλοπές, που είχαν γίνει στο σπίτι του, απέφασε να καταγγείλει το γεγονός στην Αστυνομία.

Μα γιατί δεν ήρθατε από την πρώτη κλοπή που διαπιστώσατε, να μας ειδοποιήσετε; του είπαν.

Να σας πω... εξήγησε εκείνος. Στην αρχή χάνονταν από το σπίτι διάφορα αντικείμενα, όχι μεγάλης αξίας. Κανένα βαζό, κανένα κομωτόνιο, κανένα παλιό κοστούμι... Η φασαρία που θα έκανε κανείς, δεν αξίζει τον κόπο. Έπειτα όλοι μας σκεφτόμαστε, ότι οι υπηρέτριες είναι κ'νέι τη ζημία και ότι, για να μη τις διώξουμε, μάς έλεγαν, ότι είχε υπή κλέφτης στο σπίτι... Κι' όπως είναι προβάλλει σήμερα, αβήρ υποπείρα, παραβλέπαμε... Το κακό όμως δεν σταμάτησε σε μικρά πράγματα. Άρχισαν να φεύγουν από το σπίτι ραδιόφωνα, σερίβιτα αξίας, κοσμήματα, ότι ήταν πρόχειρο να μεταφερθεί... Τέλος, χτες που γυρίσα από μια έκδρομη με τη γυναίκα μου, βόλκα στο σπίτι τελείως ημεγμένο!...

Όλα είχαν κυριολεκτικά λεηλατηθεί!... Γι' αυτό ήρθα τώρα να ζητήσω τη βοήθειά σας...

Εντύπωσι όμως έκανε στους αστυνομικούς, από την πρώτη στιγμή, ότι πούθενά δεν φαινόντουσαν ίχνη διαρρήξεων. Δεν υπήρχε αμφιβολία, ότι οι κλέφτες ήσαν καλά στο σπίτι, ότι είχαν ίσως υποσημοποιήσει αντικείμενα κι' ότι κάποιοι ήσαν ακόμη τότε θα γυρίζαν οι ιδιοκτήτες...

Οι τρεις υπηρέτριες του σπιτιού, όπως εξακριβώθηκε, δεν είχαν καμιά σχέση μ' αυτή την υπόθεση. Είχαν ζητήσει άδεια κι' είχαν πάει στα σπίτια τους. Επίσης τόσο ο Αθηναίος αυτός, όσο και η γυναίκα του, είχαν κλειδώσει όλα τα διαμερίσματα και είχαν πάρει μαζί τους τα κλειδιά.

Έγινε φυσικά πλήρης και λεπτομερής καταγραφή όλων των ειδών που είχαν κλαπεί, καθώς και των κοσμημάτων. Ένα πλήθος αστυνομικοί άρχισαν να έρευνουν στα διάφορα παλαιολογία και στους ανθρώπους που ήσαν, ότι αγοράζον διάφορα είδη, χωρίς να ρωτούν την προέλευσή τους. Ξαφικά, ύστερα από λίγες μέρες, σ' ένα από αυτά τα μαγαζιά, βρέθηκε ένα καλά. Σε λίγες μέρες, βρέθηκαν επίσης μερικά κοσμήματα στα νεία ενός χρυσόπλου, και σ' άλλα μαγαζιά, πολλά από τα κλοπιμαία.

Όλοι αυτοί οι άνθρωποι, φυσικά, συνελήφθησαν και υπεβλήθησαν σε ανάκρισι. Όλοι όμως δέλωσαν, ότι τα είδη αυτά, δεν τα είχαν αγοράσει κρυφά. Ένας κοινός και πολύ εύγενης νέος, τους τα είχε πουλήσει, δηλώνοντας τους, ότι ήθελε να «φανερώσει» το σπίτι του. Έδωσαν υαλίστα και τα ναοκατασκευαστικά του.

Οι αστυνομικοί τότε έλασαν τα ναοκατασκευαστικά του νέου αυτού, έβρισκαν καταπληκτικά με τα χαρακτηρι-

στικά του μικρού γιου του πλούσιου Αθηναίου. Θέλοντας ωστόσο να διαλευκάνουν αυτή την υπόθεση, μόνι τους, δεν είπαν τίποτα, ούτε ενόχλησαν το νεαρό. Άρχισαν μόνο να τον παρακολουθούν και, σε λίγες μέρες, τον είδαν να πηγαίνει σ' ένα αυτοκίνητο σ' ένα σπίτι μιας λαικής συνοικίας. Εκεί, από μια αποθήκη, μαζί με δυο άλλους συνομηλικούς του, μετέφερε ένα ραδιόφωνο-μικρόφωνο και το φόρτωσε στο αυτοκίνητο. Έπειτα, πήγαν κι' οι τρεις και το έδωσαν σ' ένα μαγαζί.

Οι αστυνομικοί τους πλησίασαν και τους συνέλαβαν. Ο γιος όμως του πλούσιου Αθηναίου, διαμαρτυρήθηκε.

Αυτό μάς έλειψε! τους φώναξε. Να μη μπορώ να πουλήσω κανένα δικό μου!...

Οι άλλοι δυο μικροί ήταν ακόμη θρασύτεροι! Τους ξεμονάχισαν, λοιπόν, κι' άρχισαν την αυστηρή ανάκρισι τους.

Έτσι ήθελε σε φως η ακόλουθη παράξενη ιστορία:

Ο γιος του πλούσιου Αθηναίου, είχε μπλέξει με μια νέα του ηλικιωμένη, που τον έκανε να ξεδιώξει περισσότερο από όσα του έδινε ο πατέρας του. Για να υποδείξει ν' ανταποκριθεί στα έξοδα της και στις διασκεδάσεις που πρόσφερε στους φίλους του, άκουσε τις κακές συμβουλές της κι' άρχισε να κλέβει διάφορα πράγματα από το σπίτι του και να τα δίνει για να τα πουλήσει!...

Έτσι ο νέος έχασε σιγά-σιγά κάθε αίσθημα ντροπής. Έγινε τολμηρότερος στο γδυσιμο του σπιτιού! Έκλεβε ακόμη και τα κοσμήματα της μητέρας του. Η δουλειά γινόταν πάντα νύχτα. Οι φίλοι του στεκόταν κάτω από ένα παράθυρο του σπιτιού. Άπλωναν μια κουβέρτα κι' εκείνος τους έριχνε από ψηλά τα διάφορα είδη που έκλεβε. Έτσι κανείς δεν τον είχε υποπτευθεί.

Αυτές όμως, οι επιτυχίες του, άρχισαν να μη τον ικανοποιούν. Αποφάσισε να οργανώσει μια δικιά του σπείρα μικρών κλεπτών και να γίνει ο άρχηγός της. Κι' ως πρώτη καλή δουλειά, αποφασίστηκε να γδύνουν κυριολεκτικά το πατρικό του σπίτι!...

Έκανε, λοιπόν, με προσοχή το σχεδιασμά του στο σπίτι του. Υπέδειξε στα μέλη της σπείρας του που βρίσκονταν στα διάφορα πράγματα, που θα έπαιρναν, τους έκανε επίσης αντικείμενα και, τέλος, τους ειδοποίησε την ημέρα που το σπίτι του ήταν τελείως άδικο.

Έτσι, οι μικροί κλέφτες μπήκαν στο σπίτι και το γδύναν σαν καλοί νοικοκύρηδες. Έπειτα, φόρτωσαν όλα τα πράγματα σ' ένα αυτοκίνητο, τα μετέφεραν σε μια αποθήκη που είχαν νοικιάσει και τα φυλάξαν. Κατόπιν, ο ίδιος ο άρχηγός της σπείρας, παρουσιάζονταν στα διάφορα μαγαζιά και πουλούσε τα διάφορα πράγματα, με την προσφασι, ότι ήθελε ν' αγοράσει καινούργια. Κανείς δε από τους εμπόρους δεν έβλεπε κακό στο μυαλό του...

Όταν ο πλούσιος Αθηναίος έλαβε την αλήθεια, τόσο πολύ στενοχωρήθηκε, που έπαθε ημικληνία και σε λίγο χρονικό διάστημα πέθανε. Όσο για το γιό του, δεν γλύτωσε την τιμωρία, καθώς και όλη η σπείρα.

Μα ο μικρός αυτός δεν έφταιγε για το τραγικό κατέληξή του. Η διακριτική έρευνα που έγινε στο οικογενειακό περιβάλλον του, απέκάλυψε ότι ήταν στην πραγματικότητα, ένα παιδί χωρίς οικογένεια.

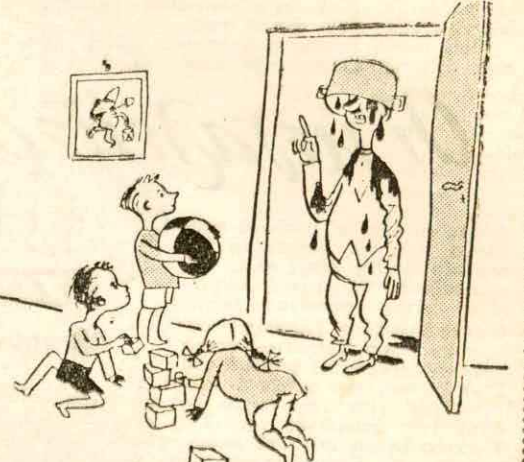
Ο πατέρας του ήταν αδιόρθωτος γλεντζές, και η μητέρα του, από το άλλο μέρος, δεν ενδιαφερόταν παρά για λούσα και διασκεδάσεις με τους φίλους της. Ο μικρός μεγάλωσε σε ξένα νεία, σαν να μην είχε γονείς. Γιατί ούτε ο πατέρας του, ούτε η μητέρα του φροντίσαν ποτέ γι' αυτόν. Αργότερα, λοιπόν, έμπλεξε σ' άσχημες παρτές. Κι' οι κακές συναναστροφές, τον ώθησαν στο σημείο να κλέβει τον πατέρα του και να αποφασίσουν να γδύνουν το σπίτι του, για να έχη λεφτά και να τα σκορπίσει στους πέντε ανέμους!...

Φυσικά, στάλθηκαν όλοι αυτοί οι μικροί κλέφτες στο αναμορφωτικό σχολείο. Έπειτα ο νέος αυτός, πήγε στην Ευρώπη για σπουδές. Το αναμορφωτικό σχολείο τον είχε κάνει άλλο άνθρωπο και σήμερα είναι ένας νέος που όλοι τον καμαρώνουν για τους καλούς τρόπους.

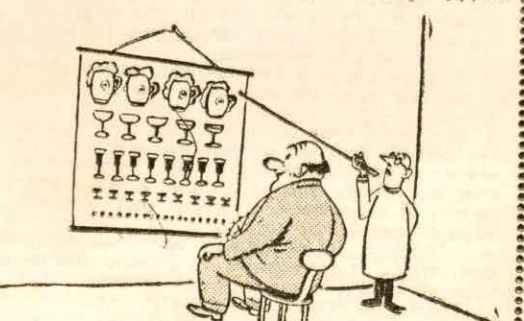
Θ. ΔΡΑΚΟΣ

Η νεόνυμφη: Γιάννη, για έλα μια στιγμή να μου πής τι είναι αυτές εδώ οι φωτογραφίες;

Παιδιά, ήσυχα τώρα και μην ενοχλήτε τη μητέρα σας. Μαγειρεύει κι' έχει τα νύφρα της!...

Ο δφθαλμίατρος: Μιά και είστε φίλος του κρασιού, θα σας εξετάσω πάνω σ' αυτόν τον ειδικό πίνακα!...

ΤΡΟΜΕΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

Μπράβο κύριε Κωστάκη. Είκοσι λεπτά την κρατάς στην άγκαλιά σου!... Κατέριψε το ρεκόρ. Ο κύριος Γιαννάκης χτες την κράτησε μόνο 15 λεπτά!...

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

Η ασφάλεια ΣΤΟ ΑΝΑΚΤΟΡΟ του Μπάκιγγαμ

Ραντάρ και φωτοηλεκτρικά μάτια!...

Το ανάκτορο Μπάκιγγαμ έπαψε πια νάχει ενδιαφέρον για τους λωποδύτες και τους διαρρήκτες.

Η σχετική ανακοίνωσις της αγγλικής αστυνομίας, που αναφέρει ότι το περίφημο ιστορικό ανάκτορο, που χρησιμεύει ως κατοικία των Άγγλων βασιλέων, «ασφαλίθηκε από κάθε είδους λωποδυτική επιδρομή» κι' ότι «οιοσδήποτε κακοποιός επιχειρήσει να μπη σ' αυτό θα συλληφθή αμέσως», έγινε δεκτό με ικανοποίησι από την αγγλική κοινή γνώμη. Γιατί το ανάκτορο αυτό ήταν ως σήμερα ο στόχος των λωποδυτών. Σε διάστημα μίας μόνο τριετίας, από το 1949 ως το 1951, είχαν γίνει σ' αυτό ένενά λωποδυτικές επιδρομές. Ένας λωποδύτης, πριν από δυο περίπου χρόνια, είχε το θράσος να φάσει ως την αίσουσα του θρόνου. Συνελήφθη, όμως και υποχρεώθηκε να επιστρέψει τα κλοπιμαία: χρήματα, αντικείμενα τέχνης και διάφορες επιστολές. Μιά απ' αυτές απευθυνόταν στη βασίλισσα Βικτωρία.

Εκτός από τη στρατιωτική φρουρά το ανάκτορο Μπάκιγγαμ προστατευόταν ως σήμερα από μια ειδική υπηρεσία ασφαλείας που την αποτελούσαν ένας αξιωματικός τέσσερες υπαξιωματικοί και δεκαοχτώ άνδρες. Η υπηρεσία αυτή συνδεόταν απ' ευθείας με το γειτονικό αστυνομικό τμήμα. Άλλ' η προστασία του ανακτόρου ήταν ανεπαρκής και γι' αυτό η αστυνομία θεώρησε απαραίτητη την προσθήκη μιας «αυτομάτης υπηρεσίας ασφαλείας» που χαρακτηρίζεται ως «ατρωτή». Η υπηρεσία αυτή συνίσταται σε μια... συσκευή ραντάρ, που αγρυπνεί πάνω στο άπειρο χτίριο και που

ειδοποιεί απ' ευθείας τη Σκότλαντ Γουάιντ.

Ός προχθές, γράφει το «Νταϊλυ Μάινλ», η μεγαλύτερη προστασία του ανακτόρου συνίστατο στο «σύστημα», που ανανεωνόταν κάθε μέρα. Στο τέλος κάθε τριμήνου, ο επί κεφαλής της φρουράς αξιωματικός ήταν υποχρεωμένος να βάλει 180 λέξεις, που θα χρησιμεύσαν ως συνθήματα για τους τρεις επόμενους μήνες. Αυτές οι λέξεις έπρεπε να ήταν εύκολες, για να μπορούν να τις συγκρατούν οι φρουροί. Τα συνθήματα θα εξακολουθούσαν να υπάρχουν και στο μέλλον, αλλά δεν θα έχουν πια την ίδια σημασία όπως άλλοτε.

Εκτός από το δίκτυο του ραντάρ, που θα προστατεύει όλες τις εξωτερικές πλευρές του ανακτόρου, καθώς και το πάροχο του Άγιου Ιακώβου που το περιβάλλει, το ανάκτορο αυτό θα έχει επίσης και μια έσωτερική ασφάλεια, χωρίς στην εγκατάστασή ενός μεγάλου αριθμού φωτοηλεκτρικών κυττάρων. Αυτά τα «μάτια» που βρίσκονται σ' όλους τους διαδρόμους και σ' όλα τα δωμάτια παρακολουθούν, χωρίς να κουνιούνται ποτέ, τους πάντες και τα πάντα!

Όλα αυτά τα «μάτια» συνδέονται μ' ένα κεντρικό ταμπλό, που υποδιαιρείται σε τρεις, υποτομείς κτλ. Η υπηρεσία φρουράς πληροφρονείται, λοιπόν, αμέσως που βρίσκεται ο κλέφτης κι' είναι σε θέση να παρακολουθήσει όλες τις μετακινήσεις του στο έσωτερικό του ανακτόρου. Έτσι, η διαφυγή του καταντάει αδύνατη.

Τα μέτρα αυτά κρίθηκαν απαραίτητα από τον περασμένο Δεκέμβριο ιδίως όταν μερικοί θρασυτάτοι κακοποιοί κατόρθωσαν να κλέψουν κοσμήματα του αγγλικού στέμματος πολύ μεγάλης αξίας.

Οι κλοπές στο ανάκτορο του Μπάκιγγαμ ήταν πολύ συχνότερες κατά το παρελθόν. Σε μια περίπτωση οι κακοποιοί επωφεληθήσαν από μια αλλική δείξωσι για να κλέψουν σκεύη, πίνακες και άλλα πολύτιμα αντικείμενα. Η υπηρεσία των ανακτόρων δεν κατάλαβε το παραμικρό κι' η ανασφάλεια της κλοπής έγινε έπειτα από πολλές ημέρες.

Η αστυνομία έχει τη γνώμη ότι οι κλοπές που έγιναν κατά τη διάρκεια της τελευταίας τριετίας ήταν έργο της ίδιας σπείρας κακοποιών, που όχι μόνον είχαν κατορθώσει να προμηθευθούν ένα ακριβές σχεδιασμά της έσωτερικής διαρρήξεως των ανακτόρων, άλλ' ήσαν επίσης με ποιά τρόπο διαφεύγοντας η υπηρεσία μέσα σ' αυτά.

Υπάρχουν άνθρωποι που ξέρουν το έσωτερικό των ανακτόρων τόσο καλά όσο και το σπίτι τους! είχε γράψει πριν από λίγον καιρό μια εφημερίδα κι' ο ισχυρισμός αυτός δεν απέχει πολύ από την αλήθεια.

Αυτός είναι ο λόγος που έκαμε την αγγλική αστυνομία να καταφύγει σε εξαιρετικά μέτρα για την προστασία του ανακτόρου. Πρέπει να σημειωθεί ότι το ανάκτορο αυτό έχει πολλά πράγματα, που, εκτός από την αξία τους σε χρήμα, αποτελούν επίσης ιστορικά κειμήλια. Κι' αυτό, φυσικά, τους δίνει ξεχωριστή σημασία στα μάτια των Άγγλων.

Το χρυσό ρολόι

Να προσέχε τα κέρδη σου, με συμβούλευε ο Πάρκερ, καθώς τα έβαζε στο πορτοφόλι μου. Είναι τριάντα πέντε χρυσίνες λίρες. Στις ιπποδρομίες είναι συνωστισμός και κυκλοφορούν λωποδύτες και... χαμένοι. Πρέπει να δηλώσω, ότι η προειδοποίησή αυτή του Πάρκερ μ' έκανε νευρικό, και κάθε φορά που μ' έσπρωχνε κάποιος με τον γάκωνα του, έφερνα άμεσως το χέρι στο στήθος μου, για να βεβαιώσω, ότι το πορτοφόλι μου διατηρούσε τη θέση του και το πάχος του.

Φυσικά, ήμουν χαρούμενος. Ήταν η πιο τυχερή μου Κυριακή στις ιπποδρομίες. Παρά τη γνώμη του φίλου μου, πούκανε τον ειδικό, ποντάρησα στον «Ελεφαντά» και είχα τσεπώσει τοίαντα λίρες! Και πέντε που είχα δανειστή στην αρχή από τον Πάρκερ, μάς έκαναν τριάντα πέντε λίρες. Ίσως έπειδη κρατούσα τις πέντε λίρες του, να μου θυμίσει τους λωποδύτες και τους χαμένους. Πάντως, αν νομίζετε, ότι το πορτοφόλι μου με τα κέρδη, έκανε φτερά, είστε γελοασμένοι.

Μου συνέβη κάτι χειρότερο. Στην έξοδο, με είχαν στριμώξει γύρω κι' έπειδη όλους τους θεωρούσα υποπτους, κρατούσα ολόένα το χέρι στο πορτοφόλι μου.

Πάρε και τις πέντε λίρες σου, είπα ξαφνικά στον Πάρκερ, βγάζοντας το πορτοφόλι. Να σου τις επιστρέψω μην τις χάσω και με γκρινιάξεις.

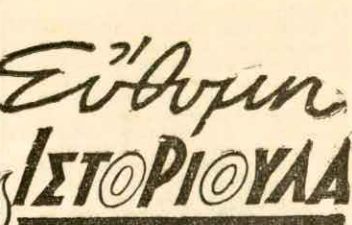
Και του τις επέστρεψα. Έπί τέλος! Ο φόβος του συνωστισμού είχε περάσει. Και πήρα βαθειά αναπνοή.

Το πορτοφόλι μου ήταν στη θέση του. Όταν όμως κατάλαξα να δώ αν υπήρχε στη θέση του και το ρολόι μου, τότε... Ο Πάρκερ με είδε που κιτρινίσινα.

Είναι εν τάξει τα λεφτά; ρώτησε με ανησυχία.

Ναι, του απάντησα ξεροκαπνίζοντας. Τα λεφτά βρισκόνται στη θέση τους, αλλά κάποιος μου τσίμπησε το ρολόι!...

Θα προτιμούσα να με αλλάφωσαν από τις λίρες. Θα της έλεγα, ότι στάθηκε άτυχος, όπως συνέβαινε τις προηγούμενες φορές. Ένώ τώρα, με το χάσιμο του ρολογιού της, κινδυνεύω να χάσω στο μέλλον τη διασκεδάσι των ιπποδρομιών. Άλλοιό-

— Σου το είπα, χριστιανέ μου! γκρινιάζε ο φίλος μου. Να ειδοποιήσουμε την αστυνομία!...

Μετά την έξοδό μας από το αστυνομικό τμήμα των ιπποδρομιών, απλώθηκε μεταξύ μας μια φοβερή σιωπή. Στην αστυνομία μάς είχαν δώσει ελάχιστα επιτίδες και ο Πάρκερ είχε έφηρεσαστή από το περίπλοκο έφορ μου.

Κόστιζε πολλά; με ρώτησε σε λίγο.

Ήταν χρυσό! του εξήγησα. Κι' ένα όμοιό του, που είχα δη πριν από μια βδομάδα στη βίτρίνα του κοσμηματοπώλειου του Σουάνσον, στοίνιζε τριάντα πέντε λίρες! Δεν έχει όμως σημασία η τιμή, αλλά η αισθηματική του αξία!...

Ήταν δούρο; Κουνήσα καταφατικά το κεφάλι μου.

Κι' όχι δούρο από τα συνηθισμένα. Μου το χάρισε η Μάμπελ, ως αναμνηστικό των γάμων μας!...

Μη μου το λές! φώναξε ο Πάρκερ, αρπάζοντας το μπράτσο μου. Διηλάθ, θα έχης ιστορίες μαζί της!

Μιλούσε έτσι ο φίλος μου, γιατί γνώριζε την Μάμπελ. Και ήξερε, ότι η Μάμπελ μου είχε δώσει πολλά και διάφορα δώρα, που τα έχανα το ένα ύστερα από το άλλο: Το στυλό, τον αναπτήρα, την ομπρέλλα... Και σε κάθε χάσιμο, η Μάμπελ έδειχνε, όλο και πιο μεγάλη απελπισία... Την τελευταία φορά, είχε φέρωσει τόσο πολύ, ώστε μου φώρτωσε διάφορα επίθετα που δεν με κολάκευαν καθόλου, και που αποτελούσαν τον πρόλογο του οριστικού χωρισμού μας!...

Ξέρεις κάτι; του είπα εμπιστευτικά και με φωνή που έτρεμε. Δεν τολμώ να την αντικρύσω.

Δεν χρειάζεται να της το πής αμέσως! διαμαρτυρήθηκε ο Πάρκερ.

Τι σημασία έχει αυτό; Ναι, η αγάη, θα το καταλάβει και τότε θα είναι χειρότερο!...

Αναστρέφω βαθειά.

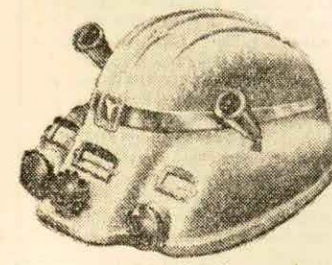
Θα προτιμούσα να με αλλάφωσαν από τις λίρες. Θα της έλεγα, ότι στάθηκε άτυχος, όπως συνέβαινε τις προηγούμενες φορές. Ένώ τώρα, με το χάσιμο του ρολογιού της, κινδυνεύω να χάσω στο μέλλον τη διασκεδάσι των ιπποδρομιών. Άλλοιό-

— Κύριε διευθυντά, δ... μικρός του γραφείου ήρθε να σας ζητήσει αύξησι, γιατί η γυναίκα του γέννησε πάλι δίδυμα!... (Τού Άρχελαου)

ΜΑΝΤΑΡΙΣΤΙΚΑΙ ΜΗΧΑΝΑΙ VELOX

Αί τελειότεραι μηχαναί του κόσμου

ΠΡΟΣΟΧΗ!

Λόγω της εξαιρετικής μεγάλης καταναλώσεως εις ολόκληρον τον κόσμον, το εργοστάσιον VELOX ανακοινού, ότι πόνησεν και έχη τώρα ΕΥΘΥΝΟΤΕΡΑΣ ΤΙΜΑΣ

ΕΥΚΟΛΙΑΙ ΠΛΗΡΩΜΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΙΣ ΔΩΡΕΑΝ

ΑΘΗΝΑΙ: Θ. Μητσόπουλος, δόδος Νίκης 46

ΘΕΣΣΟΝΙΚΗ: Έμμ. Δουκίδης, Διάδοχος δόδος Καρίππη 27.

Ὁ Πάρκερ πρόσεχε τὸ μονό-
λόγῳ καὶ καὶ ξαφνικὰ τὴ μάτια
τοῦ πῆραν μιὰ ζωηρὴ λαμπρ.
— Εἰπες πῶς εἶδες σὲ μιὰ
βιτρίνα ἕνα ρολοὶ ἴδιο μὲ τὸ
δικό σου; Εἰσώφηνε.
— Ναι, σὺ βιτρίνα τοῦ κοσμη-
ματοπωλείου τοῦ Σουάνσον,
τοῦ εἶπα. Θὰ περάσουμε ἀπὸ
ἐκεῖ, πηγαίνοντας στὸ σπίτι.
— Γιατί, λοιπόν, νὰ μὴν ἀ-
γοράσῃς αὐτὸ τὸ ρολοὶ; μοῦ ὑ-
πέδειξε. Ἀσφαλὸς ἡ Μάμπελ δὲν
θὰ καταλάβῃ τὴ διαφορά.
Τὸν κτύπησε ὁλόκαρος.
— Κι' ἐγὼ αὐτὸ νομίζω. Δὲν
θὰ τὴν καταλάβω. Σοῦ εἶπα ὅ-
μως πόσο στοινίξει!...
— Τὰ έχεις τὰ λεφτά, εἶπε
ὁ Πάρκερ καὶ ἡ Μάμπελ δὲν ἔ-
ρεε, ὅτι τὰ έχει!...
Ἔτσι σταθάνανε, ἔξω ἀπὸ τὸ
κοσμηματοπωλεῖο τοῦ Σουάνσον
καὶ ὁ Πάρκερ προστάθηκε ν' ἀ-
νοίξῃ τὴν πόρτα τοῦ μαγαζιῶ.
Βλαστήλησε, ὥμως, γιατί τὴ
βορκε κλειδωμένην.
— Τὸ σπίτι ποῦ εἶναι πίσω
ἀπὸ τὸ μαγαζιῶ, εἶπα. Εἶναι με-
γάλῃ ἀνάγκη καὶ θαρρῶ, ὅτι
μποροῦμε νὰ τὸν ἐνοκλήσουμε...
— Ἰσως... μουρμούρισε ὁ
φίλος μου.
Καὶ χτύπησε τὴν πλαινὴ
πόρτα.
Ὁ γέρο-Σουάνσον δὲν εὐχα-
ριστήθηκε διόλου πρὸς τὴν ἐνο-
κλήσανε ἐκείνην τὴν ὥρα, ἀλλ' ὅ-
ταν τοῦ ἐξηγήσαμε τὴ συνέβη,
μαλάκωσε λίγο.
— Αὐτὸ τὸ ρολοὶ ποῦ θέλετε
ν' αγοράσατε, κάνει τριάντα
πέντε λίρες! μὰς εἶπε.
Κατεβήκαμε κι, οἱ τρεῖς, στὸ
μαγαζιῶ τοῦ ἀπὸ μιὰ ἐσωτερικὴ
σκάλα καὶ μὰ... τὸ εἶδε.
— Δὲν κάνει τριάντα; τσαύ-
λιστα διατακτικά.
— Ἡ τιμὴ εἶναι τριάντα
πέντε λίρες, ἐναεῖς σταθερά.
Ἀδείασα τὸ πορτοφῶλί μου.
— Μόνον τριάντα ἔχω, εἶπα
στὸν Πάρκερ.
Ζάρωσε τὰ φρύδια του. Δὲν
εἶνε ἐκείνη καὶ δὲν φαίνονται
νάχη διαδοῖς γιὰ φιλανθρωπίες,
— Ἄν μοῦ δανείξῃς πέντε λί-
ρες... πρόσθεσε μὲ πόθος.
— Θαρρῶ πῶς μόνο τίς πέν-
τε λίρες ποῦ μοῦ ἐπείστηρες
ἔγω ἀπάνω μου καὶ ἀν' αὐτὴ δώ-
σω. Μὰ μαλλάζω μὲ τὴ δική
μου γυναῖκα. Πάντα γυρίζω ἀπὸ
τίς ἐπιπορεύσεις στὸ σπίτι μὲ
λίγο χαρτζήκι...
— Μὰ δική σου ἦταν ἡ ἰδέα
ν' αγοράσῃς αὐτὸ τὸ ρολοὶ! τοῦ
ὑπομνήσε μὲ πληγωμένη ὕφρος. Ἄν
ὥμως νομίζεις, ὅτι δὲν εἶσαι πῶ
ἔτσι νὰ μὲ βοηθήσῃς, τότε...
Ἐλάτε!... εἶπε ὁ κοσμη-
ματοπώλης, γιατί πάγωσε τὸ
τσαύ τοῦ, ἀπάνω στὸ σπίτι. Θὰ
τοῦ ἀγοράσατε τὸ ρολοὶ, ναι ἢ
οὐκ...
— Ναι! ἀπάντησε ὁ Πάρκερ,
προσθέντων τίς πέντε λίρες
τοῦ στὶς δικές μου.
Πῆλινος τὸ ρολοὶ καὶ τὸ ἔ-
βαλα στὴν τσέπη τοῦ γελέκου
μου. Καί, ἀφοῦ υποσχεθῆκα νὰ
δώσω πῶς συντομα τίς πέντε
λίρες στὸν Πάρκερ, τὸν ἀποχαι-
ρέτησα καὶ γύρισα στὸ σπίτι.
— Ἀργύρες σήμερα! μοῦ εἶ-
πε ὁ ἀμέσως ἡ Μάμπελ, μολὶς
ἐπῆκα μέσα.
— Ναι, μουμουρίσει χωρὶς
ἀ δώσω ἄλλη ἐξήγησι.
— Κερδίσαι; ρώτησε μ' ἕνα
ἱρωνικὸ γαμόγελο.
— Ὀχι, τῆς ἀπάντησα μὲ
φικαρία.
— Τὸ ἥξερα! ἀπάντησε ἔξω.
ἔχασα ὥμως νὰ σοῦ πῶ, ὅτι σοῦ
ἵνα κρατήσῃς τὸ ρολοὶ... Νά,
τσαύ το!...
— Τὸ ρολοὶ μου; εἶπα κυτ-
τώνοντάς τὴν σὰν γαλός.
— Τί κυττάεις ἔτσι; Νόμι-
μες πῶς τὸ εἶναι καίσι; Ἄν
αἰσίνε, θὰ δὲ ἔναυες κι' αὐτό.
Ἦν δὲν εἶναι τὴν ἔξυτηνάδα νὰ
σοῦ τὸ πάω παῖν φήμις γιὰ
τὸ κούσερ. Εἰσαι ἀπληρῆς
ἀνὰ κι' ὅτι, ὡς τόσα σὺ
νὰ νοιάζεσαι, τὸ ἔχασες!...
Ἄν τόσα κανένας σὲς ἔβλε-
πε, ἀνάστηθι ἕνα ρολοὶ ὡς ἄλλη
μὲ βελῶ. Εἰ μὲ ἔπαινε...
ὅτι τὸ πᾶν σπᾶν!...

A black and white illustration of a woman with dark, wavy hair, wearing a dark dress and a pearl necklace. She is holding and reading a newspaper. The illustration is located in the top right corner of the page.

Διευθύνσεις Ἀστέρων

"Α ν ν α Δ ά ν η : 'Η διεύθυνσις τῆς Gene Tierney εἶνε : 10431 Wyton Drive, Westwood, Calif., U. S. A. Τὸ γράμμα πὺν προορίζετε γιὰ τὸν Oleg Cassini, ἀπευθύνετε τὸ στὴν ἐξῆς διεύθυνσι : 20th Century Fox Films 10201 West Pico Blvd, West Los Angeles 24, Calif. U. S. A. "Α γ ν ω σ τ η, Λεμεσσὸν - Κύπρου : 'Η στὰρ πὺν ἐπισκεῖται στὴ "Γαλάζια Λίμνη", ὀνομαζέται Τζίν Σίμmons. 'Η καλλιτέχνις βρίσκεται σήμερα στὸν Χόλλυγουντ μαζί με τὸν σὺζόν τῆς Στίουαρτ Γκρέντξερ. 'Η διεύθυνσις τῆς εἶνε : Jean Simmons, R.K.O. Radio Pictures, Inc., 780 Gower Street, Hollywood 38, Calif. U.S.A. Τὸ ζεύγος δὲν ἔχει, μέτροι στιγμῆς ἀποκτήσει παιδί. 'Ι ω ά ν ν η ν Μ π ο ρ έ ά κ η, Σ.Τ.Γ. 914A : 'Η διεύθυνσις τῆς Adela Jergens εἶνε : Columbia Pictures Corp, 1438 North Gower, Hollywood 28, Calif. U. S. A. "Α ν δ ρ έ ά ν "Α ν δ ρ ε ά δ ά κ η Βόλον : Ποσταντογραφίαι τοῦ "Μεθυστὰς" ἦταν ἡ Μπίλλυ Κωνσταντοπούλου. Στὸ φιλμ "Ἀμαστόλος δεσμός", δὲν πρωταγωνιστοῦσε ὁ Ντεϊβίδ Φασαρ, ἀλλὰ ὁ Μπάρου Σάλλιβαν, ἡ Μπελίτα καὶ ἡ Μπονίτα Γκράνδβιλ. ἦταν ἡ Τζήν Σίμmons. Ν ί ν α Λ., 'Ενταῦθα : Θὰ δοῦμε ἐφέτος ἓνα μόνο φιλμ τοῦ Μάριο Λάντσα, τὸ "Ἀντίο Γρανδόβα". 'Η διεύθυνσις τοῦ εἶνε : Mario Lanza, Metro - Goldwyn - Mayer Studios, 10202 W. Washington Blvd Culver City Calif. U. S. A. Κ. Γ. Σ., Ἀρμόλια - Χίου : 'Η διεύθυνσις τῆς Silvana Mangano εἶνε : Via XXIV Maggio 14, Roma, Italia. "Α ν τ ώ ν ι ο ν "Ι α κ ω β ί δ η, Θεσ) νίκη : 'Η διεύθυνσις τοῦ Dino de Laurentis εἶνε : Via Po 36, Roma, Italia. Στὴν ἑξῆς διεύθυνσι ἀπευθύνετε καὶ τὸ γράμμα πὺν προορίζετε γιὰ τὸν Αmedeo Nazzari. 'Η διεύθυνσις τοῦ Vittorio de Sica εἶνε : Produzione Rizzoli, Via Sistina 91, Roma Italia. Π α ν α γ., Ἡ λ ι ό π ο υ λ ο ν, 'Ενταῦθα : 'Η Λουίζα Ποσέλλι γυρίζει στὴν "Ἰταλία τὸ φιλμ "Τὸ καρσάνι τῆς ἀμαρτίας". 'Η διεύθυνσις τῆς εἶνε : Luisa Poselli, Romana Film, Via de la Mercedes, Roma, Italia. 'Η διεύθυνσις τῆς Gina Lollobrigida εἶνε : Produzione D. Forges Davanzati, Via Nizza 11, Roma Italia. Θ α υ μ α σ τ ῆ τ ῆς Ρ ί τ α ς Χ α ί ν γ ο υ ο ρ θ : 'Ο πὺ ἀσφαλὲς τρόπος γιὰ νὰ πτάσῃ τὸ γράμμα σας στὸν προορισμὸ τοῦ εἶνε νὰ τὸ ἀπευθύνετε στὴν ἐξῆς διεύθυνσι : Rita Hayworth, Columbia Pictures Corp., 1438 North Gower, Hollywood 28, Calif. U. S. A. Γ. Ρ. Β. : 'Ο ἥθοποιὸς πὺν θαυμάσατε στὸ "Ἀβρίο θᾶνε πολὺ ἀνάγ") ὀνομαζέται Τζίνιο Λεουρίνι καὶ εἶνε ὁλίς 18 χρόνων. Γυρίζει τώρα τὸ φιλμ "Βασίλισσα τοῦ Σαβά", τὸ ὁποῖο πρόκειται νὰ προβῇ στὴν "Ἀθῖνα κατ' ἡ τὴν περίοδον 1952-53. 'Η διεύθυνσις τοῦ εἶνε : Gino Leunini Produzione "Oro Film", Via Varese 3B, Roma, Italia. Ν ό ρ α Κ., Νίκαια : 'Η διεύθυνσις τῆς Σμαρούλας Γιούλη εἶνε Κεφαλληνίς 84, Ἀθῖναι. Καὶ τὸ "Ἀλέκου Ἀλεξανδράκη : Σωματεῖο Ἑλλήνων Ἡθοποιῶν, Σατωβριάνδου 52A, Ἀθῖναι. Β α σ ί λ ε ι ο ν Πα π α π ο σ τ ό λ ο υ, Θ ῆ δ ας : 'Η προηγουμένη ἀπάντησις ἰσχυρὴ καὶ νιὰ σὰς. 'Η διεύθυνσις τῆς Κάα Λαμπέτη εἶνε : Θέατρον Κυβέλης, Πλατεία Συντάγματος Ἀθῖναι καὶ τῆς Κάα Δόφνης Σκούρα : Νόδωρ - Φίλμς, Σολωμοῦ 54, Ἀθῖναι. Ἐ κ ο υ α δ ό ρ, 'Ενταῦθα : Δέν μάς εἶνε δυστυχῶς γνωστὴ ἡ διεύθυνσις τοῦ "Τοῖο" πὺν ἀναφέρετε. Λεῖλά : Θὰ βρῇτε πὺν πᾶν τὴ διεύθυνσι πὺν "Ἄλ. Ἀλεξανδράκη, Ἀ τ ρ ι δ ε σ τ ῶ ν ἥ θ ο π ο ι ῶ ν τὸ φιλμ Τὸ Χόλλυγουντ, Θεσ) νίκη : Θὰ βρῇτε πὺν πᾶν τις πληροφορίες, πὺν μάς ζητᾶτε σχετικὰ με τὸν Τζίνιο Λεουρίνι. Στὸ φιλμ "Φραντζέσκα ντὰ Ρίμινι" ἔπαιζαν οἱ ἐξῆς ἥθοποιοί : Ὀντίλ Βεσσαύ, Ἀρμόντο Φρανσιόλι (Πάολο) καὶ Ἀντρέα Κέκκι. Ὁ ἰταλικὸς τίτλος τοῦ φιλμ εἶνε : "Paolo e Francesca", Κονο τ. Πέροαν : Δέν ἔχομε τις διεύθυνσεις πὺν μάς ζητᾶτε. "Υ δ έ τ Μ α ρ λ έ ν : 'Η διεύθυνσις τοῦ Montgomery Clift εἶνε : Paramount Pictures Corp., 5451 Marathon Street, Hollywood 38, Calif. U. S. A. Γ ε ώ ρ γ ι ο ν Φ ι λ ι π π ῶ ν, Κάιρον - Αἰγύπτου : 'Η διεύθυνσις ἐνεὶ δημοσιευθῇ κατ' ἐπανάληψιν στὴ στήλη αὐτὴ. Εἶνε : Errol Flynn, 7740 Mulholland Drive, Hollywood, Calif. U. S. A. Κ ω ν σ τ ῆ ν ο ν Ι. Γ. Κ., Βόλον : Δέ γνωστὸς καμιά ἥθοποιος πὺν τὸ δοῦμα πὺν ἀναφέρετε. Ε. Χ ρ ι σ τ ό π ο υ λ ο ν, Πειραιά : 'Η διεύθυνσις τῆς Vera Ellen εἶνε : Metro - Goldwyn - Mayer Studios, 10202 W. Washington Blvd, Culver City, Calif. U. S. A. Ἡ Βέρα ἔπλεν ἦταν παντρευμένη με τὸν χορευτὴ Ρόμπερτ Χιγκτόνσρο. τὸ 1946 διωχώρισε καὶ ἔκτοτε δὲν ἐναπαντεύτηκε. Ἐ α ν

Θίππη Ἀσημακοπούλου:
Ἡ διεύθυνσις τοῦ Gino Cervi εἶπε:
Produzione D. Forges - Davanzati, Via
Nizza 11, Roma, Italia.

Πληροφορίες και διευθύνσεις

Ἄραπίτσα, Νάουσα: Δὲν εἶ-
χουμε, δυστυχῶς καμιά διευθύνσι-
'Ελληνίδος τοῦ Καναδά, Μᾶνη Λύσις
εἶνε νὰ δημοσιεύσωμε τὴ διευθύνσι σας στὴ στή-
λη αὐτή. Ἡ ἀναγνώστριά μου Βάσω Βουλ-
γαρίδου, Συνοικισμός Ἀγίου Παύλου, Β. 28,
Θεσσαλονίκη, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλλήνες
τοῦ ἐξωτερικοῦ. Ὁ Δημήτριος Πρωτο-
ψάλτης, οἴδος Θαλαῖας 3, Θεσσαλονίκη, ζητεῖ
ἀλληλογραφίαν μὲ Ἑλλήνες καὶ Ἑλληνίδες τῆς
Κύπρου. Ὁ Κύπριος ἀναγνώστης μου Μιχαὴλ
Χατζημυχαῆλ ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ πα-
θῆτιοις ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα. Ἡ διευθύνσις τοῦ εἶνε:
'Αποστόλου Ἀνδρέου 8, Βασιλῶνα - Κύπρου. Κόν-
τε-Λαμαρίνας, Κέκυρα: Σὰς δίδουμε νὰ
διευθύνσι τοῦ πᾶρμε στὴν τυχρὴ ἀπὸ ἓνα γαλλί-
κο περιοδικό: Mlle Renee Guichard, 70 rue Beau-
bourg, Paris, France. Ὁ ἀναγνώστης μας Θεόδω-
ρος Φωτόπουλος, πού μιὰ ἀρρώστια ἐνεῖ
καθλῶσει στὸ κρεβάτι, ζητεῖ ἀλληλογραφία. Ἡ
διευθύνσις τοῦ εἶνε: Αἰῖνου 21, Δάφνη, Ἀθῆναι.
Λίτσα Τσάμπου, Χαλάνδρι: Ἡ ἀναδημο-
σίευσίς οφείλεται στὸ ὅτι τὸ γράμμα σας δὲν κα-
τεστράφη μετὰ τὴν πρώτη δημοσίευσί. Μὰς ἐνα-
ρίστησε πάντως τὸ γεγονός ὅτι λάβατε ἀπὸ τὴν
'Αμερικὴ πολλὰ γράμματα, χάρις στὴ δημοσίευσί
μας. Ὁ Ἑλληνοαμερικανὸς ἀναγνώστης μας Γε-
ώργιος Καψοῦλης ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ
Ἑλληνίδες. Ἡ διευθύνσις τοῦ εἶνε: George
Kapsulis, Royal Talior, 3330 Wilson Ave, Campbell,
Ohio, U. S. A. Ἀλληλογραφία μὲ Ἑλλήνες τοῦ ἐξω-
τερικοῦ ζητοῦν καὶ οἱ ἀναγνώστριάς μας Λίλιαν
Παναγιωτίδου, Πάσχα Ἰωαννίδου, Συδῆδα
Καλλιῆς καὶ Βιολετ Σκαλελάρου, Καλὴς Ἑλ-
πίδος 44, Θεσσαλονίκη. Ἡ Λίτσα Ἀγοροῦ-
πιδος, Πέτρος Συνδία 10Α, Θεολογικὴ, θέλει ν' ἁλ-
ληλογραφήσῃ μὲ νέες καὶ νέους τοῦ ἐξωτερικοῦ,
κυρίως γιὰ τὴν ἀνταλλαγὴ γοματιστῶν καὶ
κάποιο ποτάλι. Ἐγκατεστημένους στὸ Σουεῖ, ὁ Ἡ-
ρακλὴς Ἡρακλεΐδης θὰ ἐπιθυμῶσι ν' ἁλ-
ληλογραφήσῃ μὲ νεαρὰ Ἑλληνίδα. Ἡ διευθύνσις
τοῦ εἶνε: Iraelis Iraelidis, Rue El Warcha No 2, Suez,
Egypt. Δυὸ ἀδελφές, ἡ Ἑστα καὶ ἡ Mary Za-
verdinou, ἐπιθυμοῦν ν' ἁλληλογραφήσουν μὲ Ἑλλή-
νες καὶ Ἑλληνίδες. Ἡ διευθύνσις τοῦ εἶνε: P. O.
Box 860, Luseka, W. Rhodesia, Africa.

Οἱ κάτωθι στρατιῶτες καὶ πού βρίσκονται
στὴν Κορέα ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες:
Σπύρος Βασιλειάδης, Σαβ. Θεοδωρίδης, Νικόλαος
Πετρίδης, Κωντίνος Νασιόπουλος, Γιάννης
Εὐαγγελίδης, Ἀνδρέας Σπυριδῆς, Ἰωσήφ Χρίστο-
υλος, Γρηγ. Τζεχαλίδης, Σπύρος Σπυριδῆς, Ἄγγελος
Σωτῆρας, Βάϊος Ριζόπουλος, Ἀντώνιος Χα-
ροκόπου, Ἀντώνιος Ψωμάς, Χαράλαμπος Μπριάν-
της, Χαράλαμπος Καραδήμας, Μενέλαος Βαθι-
δῆς, Δῆμος Κιτσιλίδης, Γρηγόριος Τσελαγίδης,
Κωντίνος Θεοδωράκης, Παν. Δρόσος καὶ Γρηγ.
Μπαλάντας (τοῦ Λου Λόχου), Νικ. Σταθιάδης,
Δημ. Κούρδας, Δημ. Μερτζιάνης, Ἀθαν. Μακοῆς,
Ἀντώνιος Βλάχος, Κωντίνος Χαλατράνης Παν.
Ζεϊμπέκης, Λάζαρος Δελνιγιάννης, Ἀνδρ. Χαλ-
δάκης, Θεόδωρος Βασιλογιάννης, Ἀρτέμιος Κρουσά-
δης, Κωντίνος Βασιλειάδης, Ἀναστάσιος Κα-
νέλλης Λυκοθύγιος Κυπρέας, Δημ. Ἀναστόπουλος,
Πέτρος Σουτινῆς, Βασ. Ξαυθιτῆς, Θεόδ. Μαλ-
τούνης Ἀντ. Μπαδάνης, Βασ. Χατζησωτηρίου, Β.
Φωτίου, Β. Κωστόπουλος, Ἑμμανουὴλ Πλατάκης, Ι.
Πλουμιάκης, Δημ. Καμπύσης, Φώτ. Καραδήμας,
Γ. Ραγκωδάνης καὶ Ἰωάννης Παγωμένος (τοῦ Ζου
Λόχου), Παν. Νικολακόπουλος, Κωντίνος Στάδης,
Θεόδ. Κότσικας, Ἀχιλλεὺς Παντοζῆς, Σταύρος
Τσαμπάκης, Ἀπόστ. Σιώκος, Ἰοσδῆνος Ταταλ-
παΐδης, Κων. Γουσιδῆς, Θεόδ. Τσιάντας καὶ Εὐ-
στάθιος Δημητριάδης (τοῦ Ζου Λόχου), Ρο-
δέριος Αὐγουστῆς, Θεόδ. Γρηγοριάδης, Μενέλαος
Πωμόγλου, Γεράσιμος Ρούσης, Τάκης Κοιράς, Γ.
Δελλῆς Ἀνέστης Παπαϊωάννου, Γ. Ποιῆας, Νικ.
Ἡλιοπούλου, Γ. Νικογιάννης, Ἰωάννης Κατεπίδης,
Ρίζος Φωτόπουλος, Κων. Καμπύσης, Θ. Σπυρο-
πούλου, Ἐκτωρ Λαυτοπίδης, Χ. Χυλῆνης, Μηνᾶς
Καλατσόπουλος, Βασ. Νικολάκης, Ι. Μανγκλῆς,
Σπ. Κόννης, Ἰωσήφ Βρετᾶς, Θεόδ. Χειμῶνας. Ἡ
διευθύνσις ὅλων εἶνε Greek Exped. Forces, 5800 C.
A.P.O. 5800, Μερῖμν Β.Σ.Τ. 902.

Ἀλληλογραφία ἐπίσης ζητοῦν οἱ κάτωθι: ἀξιο-
ματικοὶ: Ὑπολογιστὴς Γεώργιος Μπυλιάνης καὶ
Ἀνθῶν Λάκης Γιαννοῦλος Εὐάγγ. Καραβᾶς Ἀγ-
νῆς Μπαζάκης, Καὶ αὐτὸν ἡ διευθύνσις εἶνε: Greek
Exped. Forces, C.A.P.O., 5800, Μερῖμν Β.Σ.Τ. 902.

ΜΟΝΟΝ με τη μαύρη μαγεία μπορεί να εξηγηθῇ ὁ μυστηριώδης θάνατος μίας γυναίκας, πού συνέβη στὴ Φλόριδα τῶν Ἦνωμ. Πολιτείων, πρὶν ἀπὸ 15, ἡμέρες περίπου. Τουλάχιστον ἡ αστυνομία — χωρὶς νὰ πείσθῃ δέχεται αὐτὴ τὴν ἐξήγησι — ἀναγνωρίζει ὅτι δὲν ἔχει βοή μέχρι σήμερα καμμιὰ λύσι τοῦ μυστηρίου.

Ἄς διηγηθοῦμε ὁμῶς πῶς ἀκριβῶς συνέβησαν τὰ πράγματα.

Στις 2 του περσινού Ιουλίου, λίγο μετά τις 8 το πρωί, έφτασε σε μία πολυκατοικία της μικρής πόλεως Σαιντ Πέτερσμπουργκ ένα τηλεγράφημα για την ένοικιο κυρία Μαίρη Ρήζερ. Το Σαιντ Πέτερσμπουργκ είναι — καθώς θα θυμούνται οι άναγνώστες μας — ο «παράδεισος των συνταξιούχων» της Αμερικής για τον οποίο γράψαμε λεπτομερώς

Τὸ μυθῆριον
ΤΗΣ ΚΑΜΜΕΝΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Ήταν ἔγκλημα μέ τή
μαύρη μαγεία;

σὲ προσηγούμενο τεύχος μας.
 Ἡ κ. Ρήξερ ἦταν ἡλικίας 67
 ἐτῶν, ψήρα ἐνός γιαιτροῦ καὶ μη-
 τέρα ἐνός ἄλλου γνωστοῦ γιαιτροῦ
 τοῦ τοποῦ. Ἐμενε ἀπὸ πολὺν και-
 ρὸ στὸ σπιτί αὐτοῦ, κί ὅλοι τὴν
 ἀγαποῦσαν καὶ τὴν ἐκτίμοῦσαν.
 Ἡ κ. Πάνου Κάρπεντερ, ἡ ἰδιο-
 κτήτρια τῆς πολυκατοικίας, ποῦ
 κατοικοῦσε κί ἡ ἴδια σ' ἐνα δια-
 μέριμα τοῦ σπιτιοῦ, παρελάρβε
 τὸ τηλεγράφημα κί ἀνέβηκε τὴ σκά-
 λα, γιά νὰ τὸ δώση στὴν ἐνοικια-
 στήα της.

“Όταν έφτασε έξω από την πόρτα της κ. Ρήξ, αισθανθήκε μυρμήδια καπνού, σαν να καίγόταν κάτι. Άνυσυχησε, φυσικά, χτύπησε την πόρτα, αλλά δεν έπηρε άπάντησι. “Άρταξε τὸ πόμολο, γιά νά προσπαθήσῃ ν’ άνοιξῇ. Άναγκάσθηκε ὡςναι νὰ τὸ άφῃσῃ άμέσως, γιατί ἦταν καυτὸ!

“Έβαλε τότε τις φωνές. Ζητών-
τας βοήθεια. Διὰ ζωγράφου, που
κατοικούσαν δίπλα, έτρεξαν νά ι-
δούν τί συνέβαινε. “Εσπρωξαν την
πόρτα, την άνοιξαν, άλλα υποχώ-
ρησης άμέσως, γιατί τους είχε χτυ-
πήσει ένα κύμα δυνατής θερμότη-
τος.

Εἰδοποιήθηκε ἐπείγοντως ἡ πυρροσβεστικὴ ὑπηρεσία, γιὰ νὰ σβύ-
ῳμως ἔφτασαν σὲ λίγο οἱ πυρροσβ-
κάνουν τίποτε: Ἡ φωτιά εἶχε σβύ-
ἕνα μικρὸ σωρὸ ἀπὸ ἀποτεφρωμέν-

‘Υπήρχε ανάμεσά τους ένα άνθρακας του ένα πόδι που φορούσε ακόμη μια σατέν. ‘Η φωτιά δέν είχε θίξει σχε-

Τὸ κρανίο δὲν εἶχε φυσιολογικὸ
τόσο πού δὲν ἦταν μεγαλύτερο ἀπὸ

Ἀπὸ τὴν πολυθρόνα, ὅπου καθό-
 ταν, ἡ Κ. Ρήζα, ἀπομέναν μόνο
 στεῖχα. Ὅσο οἱ πυροδοτούμετοι ὁμῶς,
 φάσανε τίς τόπου, παρητήρησαν με-
 ρὴ ἀνεξήγητα. Πρῶτον, ἡ φωτιά εἶ-
 πολυθρόνα καὶ στὴ δυστυχισμένη
 πᾶνω της. Δὲν εἶχε ἀπαλώθῃ μακρὴν
 γύρω της. Μερικὲς ἐδομηρίδεις, στὴ
 καλοριφέρ, μισὸ μέτρο πιο πέρα,
 τίς φλόγες.

“Ένα ηλεκτρικό ρολόι είχε σταματήσει τόσο το ένωσαν με μιαν άλλη πύλη κανονικά. Κι’ όμως κανένα από το δωμάτιου δεν ήταν κομμένο ή

Οί τοίχοι, γύρω απ' τὸ δωμάτιο
καπνιά ἀλλὰ μόνον ἀπὸ τὸ ταβάνι
ὑψους ἀπὸ τὸ πάτωμα. Τὸ κάτω μέτωπο
Οἱ πυροσβέστες, δὲν βρῆκαν φλόγες
καρβουνίδια. Κι, ὅμως, λίγο πρὶν
ἀνυπόφορη μέσα στὸ δωμάτιο ἐκεῖ

Ὁ δόκτωρ Οὐίλτον Κρόγκμαν, ἀνθρωπολόγος στὴν Ἱατρικὴ Σχολὴ Πενσυλβανίας γινώματευσε κατόπιν θερμοκρασίᾳ 1.700 βαθμῶν περίπου

Ἀνάμεσα στ' ἀποτεφρωμένα λείψανα ὑπῆρχε ἓνα μικροσκοπικὸ ἀνθρώπινο κρᾶνιο κι' ἓνα πόδι πού φορούσε ἀκόμη μιὰ παντούφλα...

Τέλος, ο ντέτεκτιβ Κας Μπούργκες, που ασχολήθηκε με την υπόθεση, δήλωσε τα εξής:

«Ψάχνοντας στα αστυνομικά δο-
χεία, συνάντησα μία περίπτωση,
που είχε σημειωθεί στην Πενσυλβα-
νία, το 1932. Ένας άνθρωπος είχε
τότε μουσκέψει τα δούλα του με
αϊθερά. Είχε εισπνεύσει κάμποσους
απ' αυτόν κι' έπειτα είχε πλυσήσει να αναπτήρα... Ή
έκθεσις της αστυνομίας ανέφερε ότι είχε γίνει έτσι μία σχε-
δόν τελεία άποτέφρωσις, όπως στα κρεματόρια όπου καίνε
τους νεκρούς.

»Η περίπτωση Ρήξοφ όμως φαίνεται τελείως διαφορετική. Και βρισκόμαστε ακόμη σε πλήρη αδυναμία να δώσουμε μία λογική εξήγηση, όπως κι' όταν πρωτοπατήκαμε στο δωμάτιο του θύματος. Δεν έχουμε λόγο να υποθέσουμε ότι έπρόκειτο για δολοφονία ή για αυτοκτονία. Άλλα και δεν μπορούμε να πούμε ότι αποκλείεται το ένα ή το άλλο απ' αυτά».

Τὸ πιστοποιητικὸ τοῦ θανάτου τῆς Μαίρης Ρήζερ γρά-
φει μεταξύ ἄλλων:

«Αιτία θανάτου: φωτιά. Προέλευσις φωτιάς: άγνωνση».
 Όπως είπαμε λοιπόν και στην αρχή, βρέθηκαν πολλοί
 που χαρακτηρίσαν το πράγμα ως απύου μαγεία. Και ή α-
 στυνομία δεν το απέκλεισε, γιατί απλούστατα δεν είχε να
 παρουσιάση καμμία λογικότερη εξήγησι.

Είναι δυνατό λοιπόν, να στηριχθῇ μιὰ τέτοια ὑπόθεσις πάνω σὲ ἄγνωστες δυνάμεις; Κραεῖς δὲν ξέρει ν' ἀπαντήσῃ θετικά, ὅπως φυσικά καὶ ἡ ἀστυνομία.

"Ενα φεῖδι στὰ λουλούδια

Κάποιος Άγκοστής Σερραφουστήν, στην Ποτέντζα της Ιταλίας, έστειλε στην πρώην μνηστή του ένα θαυμασίο μυημένο Μέσα στο λουλούδια λοιπόν, είχε κρυμμένο ένα φαρμακερό φείδι! Τα συνόδευε δέ μ' ένα σύντομο γράμμα του, που έλεγε: «Ανάμεσα σ' αυτά τα άνθη, κίτρινα σαν το πρόσωπό σου, θα βρεις τη δίδυμη αδελφή σου».

Για τὸ ἄσχημο αὐτὸ «ἄστείο» του, ὁ Ἀγκοστίνου συνελή-
φθη καὶ κλείσθηκε στὴ φυλακὴ.
Τοῦ ἄξιζε...

Η ΣΕΛΙΣ της Γυναίκας

Κουδεντοβλές

Δυστυχισμένη Βιόλα: Είσαθε ζηλιάρη, ζηλεύετε τον άντρα σας... ή όπως με τόση απλότητα μου δηλώνετε, η ζηλία σας δεν είναι ποτέ δικαιολογημένη. Παρ' όλα αυτά, φτάνει να τον δείτε να κουδεντοβλίζει με μία γυναίκα, για να γίνετε έξω φρενών και να του κάνετε σκηνή. Έχετε φτάσει στο σημείο να υποπτευθείτε όλες τις φίλες σας, ακόμη και την αδελφή σας και η ζωή σας έχει γίνει μαρτυρική. Έξω άλλου, έχετε την λογική να καταλαβαίνετε, ότι δεν πρέπει να αποξενωθείτε από τον κόσμο. Μου τα εκθέτετε όλα αυτά και ζητάτε τη συμβουλή μου. Μά τι να σας πω, αγαπητή μου; Να σας συμβουλέψω να βάλετε στον άντρα σας παρωπίδες, για να μη κυττάζει ούτε δεξιά, ούτε αριστερά; Εκείνο που πρέπει να κάνετε, είναι να κυττάξετε να γυιζαυθείτε απ' αυτή τη φοβερή αράσκια, που σκοτώνει τον έρωτα.

Ζηλιάρηδες όλες τις γυναίκες που πλησιάζουν τον άντρα σας, πρώτα απ' όλα, υποβίβετε τον έρωτά σας. Έπειτα τον κενάτε την επιθυμία να κάμει κάτι απογοητευμένο και του βάζετε στο μυαλό κάτι που ποτέ δεν σκεφθηκε. Το κυριώτερο δε απ' όλα είναι, ότι οι άντρες απεχθάνονται τις σκηνές και αν συνεχίσετε αυτή την τακτική, τότε θα απομακρυνθείτε εντέλως τον άντρα σας...

Η ΠΑΙΔΙΚΗ ΜΟΔΑ

Ένα φορεματάκι. Ένα παλτουδάκι, δυο πλεκτά, και να το ντύσιμο μιας κοπελλίτσας, εδώ και σαράντα χρόνια. Οι γονείς μάλιστα που είχαν τρία ή τέσσερα παιδιά, αγοράζαν 10 πέννες ύφασμα και τους έκαναν ομοιομορφία κοστούμια. Η συνήθεια αυτή ήταν πολύ ακαλαίσθητη και δεν ευνοούσε τα παιδιά.

Όλα αυτά όμως άνηκουν στο παρελθόν. Η ζωή των σημερινών παιδιών, άλλαξε τόσο πολύ, που ένα τέτοιο ντύσιμο, σαν αυτό που αναφέραμε πέρα πάνω, θα ήταν ακατάλληλο.

Ας μιλήσουμε, λοιπόν, για το σημερινό ντύσιμο. Πόσα δεν χρειάζεται μια σημερινή κοπελλίτσα! Το κοστούμι της για την τάξη, την ποδιά της, το σορτ με τη μπλουζίτσα για το σπορ το κοστούμι της που μάνιου, της έκδοσης, και ακόμη κατά μέρος όλα τ' άλλα: ζακεττούλες, πουλόβερ, πυτζάμες, νυχτίκια κλπ. Θα τα εξετάσουμε, λοιπόν, όλα αυτά και θα ιδούμε πώς τα βέλει ο έφετος ή μόδα.

Φορέματα και μπλουζές

Τα μονοκόμματα φορεματάκια παρουσιάζουν μεγάλη ποικιλία στα σχέδια, αλλά η βάση τους είναι: εφαρμοστός, μπουστός χωρίς καμιά υπερβολή και φουσιτίσκα πλατιά. Ο εφαρμοστός μπουστός, γίνεται συνήθως με ένα μεγάλο κομμάτι, που όντως από τη μία μασχάλη και τελειώνει στην άλλη, περιλαμβάνοντας και ως συνέχεια τα μανίκια. Κάτω από το κομμάτι, ο μπουστός συνεχίζεται είτε ελαφρά, σταυρωτός είτε πλισέ και το ίδιο συνεχίζεται στη φούστα. Δηλαδή, αν ο μπουστός είναι πλισέ, συνεχίζεται και η φούστα πλισέ ή αν ο μπουστός είναι ομαλός, η φούστα γίνεται άν φουφά. Τα μανίκια είναι κοντά ως τους αγκώνες και στο μπουστό αριστερά, μπορεί να τοποθετηθεί, μία τσεπούλα για το μαντηλάκι.

Εξ αριστερών προς τα δεξιά: Φορεματάκι απογευματινό από κίτρινο λαϊνάζ με δύο σειρές κουμπιά, που συνεχίζονται και κάτω από τη μέση. Φορεματάκι ελισσώρπ για κοπελλίτσα 3 ετών. Ζακεττούλα από κόκκινο κοτλέ βελούδο με δύο σειρές κουμπιά. Φοριέται με γκρι φούστα. Παλτουδάκι κραμίδι για αγοράκι 4 χρόνων. Ριγτό παλτό από πράσινο κοτλέ βελούδο με στοργγυλά ψηλά γιακά, δύο σειρές κουμπιά και μανίκια σπορ με ρεβέρ.

Το χρώμα του μελιού, της κανέλλας, του ιωδίου, του γερανίου, της ψάβας, της φουξίας, της πορσελάνης, της προλίνας, της τσαγαμένης βάσσας κλπ.

Συνήθως είναι επίσης τα κοτλέ βελούδα σε όλα αυτά τα χρώματα, που αναφέραμε. Τα κοτλέ βελούδα λέγονται «Κοσερά», από το όνομα του ενοστιαίου πριγκιπάτου, χρησιμοποιούνται δε ιδιαίτερα για ζακέτες και παλτουδάκια. Είναι ένα ύφασμα πρακτικό, ζεστό και μεγάλης αντοχής. Χρησιμοποιείται δε για όλες τις ηλικίες. Άλλα ύφασματα είναι τα κέρσευ, οι τρικολίν και διάφορα λαϊνά.

Έπανωφόρια και ζακέτες

Τα έπανωφόρια είναι τα περισσότερα ριχτά, απ' όνι πολύ φαρδιά, παρουσιάζουν δε ποικιλία στο κομψό και στο γιακά.

Ο γιακάς είναι στοργγυλός ή με μύτες, όπως στους στρατιωτικούς μανδύες, το δε κομψό είναι στη μέση, με μία σειρά κουμπιά, κουμπωμένα ως απάνω στο λαιμό. Κάποτε, τα γανιόρουμε, τοποθετώντας δυο τσέπες με καπάκια, απάνω στο στήθος, ραφές απ' έξω. Άλλοτε οι τσέπες τοποθετούνται στην κανονική τους θέση, χωμένες στη ραφή με μία πατούλα.

Άλλο σχέδιο ριχτού, είναι σταυρωτό με δύο σειρές κουμπιά, με ραγκλάν μανίκια και γιακά απάνω στο λαιμό, χωρίς πέτα άλλα μύτες.

Έπειτα, έρχομαστε στα μεσαία έπανωφόρια, που είναι ρεντιγκότες. Είναι ελαφρώς εφαρμοστά, με ανοίγμα κάτω. Άλλα, που είναι λιγότερο φαρδύλα, από τις ρεντιγκότες

και που έχουν μικρό γιακά σηκωτό προς τα πίσω και μικρά πέτα άντρικά. Δύο ραφές στα πλάγια, που συνεχίζονται ως κάτω, μανίκια κολλητά και στενή ζώνη από κοτλέ, σε σχετικό χρώμα.

Άλλο σχέδιο πάλι, έχει κρουφ κομψό και ζαντίτσα από το ίδιο ύφασμα.

Και έρχομαστε στις ζακεττούλες, Συνήθως είναι ριχτές, με βελούδινα πέτα, σε λίγο σκουρότερο χρώμα και μία σειρά κουμπιά.

Άλλες, με δύο σειρές κουμπιά τοποθετημένα τέσσερα απάνω, σε αρκετή απόσταση, άλλα τέσσερα και σε άλλη τόση απόσταση τα τέσσερα τελευταία. Το σχέδιο αυτό, έχει λιγάκι όρθιο γιακά, διόλου έττα και μανίκια με πλατιά ρεβέρ. Οι τσέπες είναι τοποθετημένες οριζόντιες με πατούλες.

Νυχτικά - πυτζάμες - ρόμπες

Τα νυχτικά προορίζονται για τα πολύ μικρά κοριτσάκια 3-5 χρόνων. Για πιο μεγάλα, οι πυτζάμες έχουν πια καθιερωθεί.

Τα νυχτικά γίνονται ίσια ή το πολύ με ένα κομμάτι, κάτω από τον οποίον συνεχίζεται το νυχτικό με ελαφρώς σούσα. Ο γιακάς είναι στοργγυλός, γυριστός και τα μανίκια έχουν ρεβέρ. Για ύφασμα, μπορούμε να διαλέξουμε μία ποιλί, ένα τομπράλο, ή και μία φανελλίτσα. Αυτή η τελευταία, είναι απαραίτητη, ιδίως αν το στήθος δεν έχει τακτική θέρμανση.

Οι πυτζάμες γίνονται σαν τις πυτζάμες των μεγάλων, μόνον που διαλέγουμε ένα ύφασμα είτε βαμβάκι, είτε λινόμεταξο. είτε φανελλίτσα.

Μερικές φορές, αντί να ράψουμε πυτζάμες, σαν των μεγάλων, διαλέγουμε ένα σχέδιο, που μοιάζει με φόρμα εργαίου. Είναι πιο πρακτικές και προφυλάσσουν καλύτερα το παιδί στο κρεβάτι, όπου καθώς ξέρουμε, κινδυνεύει να ξεσκεπασθεί και να κρυώσει.

Οι ρόμπες που μπορεί να φορέσει μια κοπελλίτσα, έχουν διάφορα σχέδια. Για πιο μικρή ηλικία, προτιμούμε τις σταυρωτές, με δύο σειρές κουμπιά με γιακάδακί άνδρικό, ή σιγκίν με τσέπες και ποανί. Γίνονται από μαλακία φανελά σε ανοιχτά χρώματα και κάποτε γανιόρουνται γυρω-γυρω με γαλόνι.

Άλλο σχέδιο ρόμπας, είναι αυτή που έχει ένα μεγάλο κομμάτι και κλείνει χωρίς να κουμπώνη, αλλά με τη βοήθεια μιας ομορφης κορντελιέρ.

Η άλλη λογογραφία μου

Σ. Β. α. φ. — Μετά το λούσιμο θα το χρησιμοποιήσετε, κωνώντας εντρίδη με τα δακτυλά σας.

Μα ρα μὲν Ἄνε μὲν νη. — Μία φορά την εβδομάδα, θα τρώτε μόνο ένα πιάτο ρυζι νερόραστο με γαϊούρτι και άλλο ένα το βράδυ. Ής ψωμί φυσικά και χωρίς τίποτ' άλλο. Το πολύ ένα φλυτζάνι τσάι χωρίς ζάχαρη. Θα μείνετε όμως όλη την ημέρα στο κρεβάτι, γιατί θα αισθανθείτε άτονια.

Τρεις φίλες. — Στην 1η απαντώ, ότι, δυστυχώς, δεν έχω τη δύναμη να μεταβολώ τη φύση. Στη 2η και 3η συνιστώ γυναικείες ασκήσεις, τις οποίες όμως θα πρέπει να υποδείξει γυναικός.

Απελπισμένη Σ. — Να λούζεστε με κρόκο αυγού και, μετά το λούσιμο, να κάνετε μασάζ με λίγο Πετρόλ Κανά.

Μίνα Β. 205. — Κάμετε ένα παλτό γκρενέ με μασόν φόδρα.

Είρ. Μερ. Πάτρας. — Το μασάζ βέλαια ωφέλει αλλά πρέπει να γίνεται τακτικά, γιατί όταν το σταματήσετε, θα ξαναπαίρετε κιλά.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Δραματικό διήγημα

Όταν η χήρα Έλενη Βέλσον πήγε να εγκατασταθεί στο Λαδάκι, για πολλές ημέρες, οι κάτοικοι της μικρής πόλεως δεν έκαναν τίποτα άλλο παρά να μιλάνε γι' αυτήν. Κι' όπως δεν ήξεραν τ' όνομά της, την είχαν αποκαλέσει «η κυρία με τα μαύρα». Έπειτα, την έμαθαν ονόματι και δεν την ξαναθυμήθηκαν.

Η κυρία ΜΕΤΑ ΜΑΥΡΑ

παρά μόνον όταν έγινε ολόφανερο, ότι ο καθηγητής του λυκείου Πιερ Καρτιέ ενδιαφερόταν σε μεγάλο βαθμό γι' αυτήν.

Ο Πιερ Καρτιέ άρχισε να την καιρείται με τρόπο εξαιρετικά χαρακτηριστικό κάθε φορά που τύχαινε να την συναντήσει στο δρόμο. Σταματούσε τότε και της έδινε το καπέλο ως κάλυψη, ενώ το βλέμμα του γυρνούσε με θαυμασμό τη λεπτή και γαριτωμένη σιλουέτα της.

Μία μέρα, τέλος, που η «κυρία με τα μαύρα» βγήκε για να πάει να κάμει το συνηθισμένο περιπάτο της στην εξοχή, ο έρωτευμένος καθηγητής την παρακολούθησε και, σε μία στιγμή, την πλησίασε και της μίλησε με ευγένεια.

Εκείνο που της είπε, ήταν απλό και έντιμο: Την αγαπούσε και την παρακαλούσε να δεχτεί να γίνει σύζυγός του.

Η «κυρία με τα μαύρα» του απάντησε κι' αυτή με την ίδια απλότητα και ειλικρίνεια: Τον είχε ξεχωρίσει στη μικρή πόλη, του είπα, και τον άφησε, «αλλά, να καταλάβω πώς δεν της ήταν αδιάφορος. Άλλα, πρόσθεσε, της ήταν αδύνατο να δεχτεί την κοσμοκεντρική γι' αυτήν πρότασή του.

Ξαναθυμηθήκαν, ως τόσο, κι' άλλες φορές. Μόλο που οι εκφράσεις της ήταν επιφυλακτικές, ο Πιερ Καρτιέ καταλάβαινε πως η γυναίκα αυτή τον αγαπούσε. Δεν ήθελε, ωστόσο, να ακούσει λέξη για γάμο.

Εβειξε, ωστόσο, τόση επιμονή, που, στο τέλος, η «κυρία με τα μαύρα» δέχτηκε την πρότασή του.

Έτσι, η Έλενη Βέλσον κι' ο Πιερ Καρτιέ έγιναν σύζυγοι και πήγαν ύστερα να περάσουν στο Παρίσι το μήνα του μελιτός.

Κι' από τότε άρχισε το δράμα που θα διηγηθούμε πιο κάτω.

Ένα βράδυ, που είχαν πάει στην Όπερα, ο Πιερ Καρτιέ βγήκε στο πρώτο διάλειμμα, για να πάει στο φουγιέ να καπνίσει. Γυρίζοντας, σταμάτησε για μερικές στιγμές στο διάδρομο των θεωριών της πρώτης σειράς κι' άκουσε τότε το διάλογο δύο κυριών που βρίσκονταν σ' ένα απ' αυτά. Ο ένας απ' αυτούς, έδειχνε κάποια κυρία στην πλατεία, ρωτώντας τον άλλον:

— Αυτή δεν είναι η περίφημη Έλενη Βέλσον;...

— Καί βέβαια αυτή είναι! Απάντησε ο άλλος. Έχουν περάσει έξη χρόνια από τη δίκη της. Άλλα δεν έχει αλλάξει καθόλου...

— Οι ένοργοι την άδωσαν, νομίζω, δεν είν' έτσι;

— Ναι, δεν υπήρξαν αποδείξεις. Για μένα, όμως, η Έλενη Βέλσον είναι μία πρώτης τάξεως υποκρίτρια...

Ο Πιερ Καρτιέ γύρισε κατατοραγμένος κοντά στη γυναίκα του. Δεν έβλεπε την ώρα που θα τελείωνε η παράσταση, για να βρεθούν μόνοι στο ξενοδοχείο τους. Θα της μιλούσε τότε και θα της ζητούσε εξηγήσεις. Κι' αυτό έκανε.

— Είναι αλήθεια, του απάντησε η Έλενη, με φωνή που έτρεμε. Σου έκρυψα ένα σοβαρό περιστατικό της ζωής μου κι' αυτό ήταν σφάλμα μου. Τώρα, όμως, είμαι γυναίκα σου και δεν έχω το δικαίωμα να το κρατήσω ακόμα μυστικό...

Τού άφηγηθηκε, λοιπόν, τα πάντα.

Ο πρώτος της γάμος ήταν από συνοικέσιο. Η ζωή της με το Βέλσον κυλούσε χωρίς αγάπη, απ' όλην την ηλικία. Μία μέρα, όμως, ο άντρας της βρέθηκε νεκρός στο κρεβάτι του. Η νεκροψία που έγινε, έφερε σε φως ίχνη αρσενικού στα σπλάγχνα του. Την κατηγορούσαν, τότε, ότι τον είχε δηλητηριάσει. Οι ιατροδικαστές όμως σφωρόνησαν, ότι η ψασή της του άρσενικού που βρέθηκε στα σπλάγχνα του Βέλσον, ήταν εκείνη που υπάρχει σε κάθε ζωντανό οργανισμό. Έτσι, οι ένοργοι την άδωσαν...

— Περιπλανήθηκα για μερικά χρόνια σε διάφορα μέρη, κατέληξε η νεορή γυναίκα. Και, στο τέλος, πήγα να εγκατασταθώ στο Λαδάκι, όπου είχα την ελπίδα να σε γνωρίσω... Μπορώ να σου πω τώρα, ότι σ' αγαπάω από την πρώτη στιγμή. Άλλα, η κηλίδα αυτή που υπήρχε στο παρελθόν μου, μ' έκανε επιφυλακτική και χρειάστηκε να κοπιάσω πολύ για να πάρω την απόφασή να δεχτώ την πρότασή σου...

Το ειλικρινές ύφος της, είχε συγκινήσει τον Καρτιέ. Άλλα, η σκέψη, ότι η γυναίκα του είχε κατηγορηθεί ως δηλητηριάστρια, δεν τον άφηνε να ησυχάσει. Κι' όταν γύρισε στο Λαδάκι, φρόντισε να προμηθευθεί κοψά όλες τις εφημερίδες της εποχής, που έβγαινε η δίκη της Έλενης. Κάθε βράδυ, λοιπόν, κλεινόταν στο γραφείο του και τις διάβαζε με προσοχή, προσπαθώντας ν' ανακαλύψει κάποια λεπτομέρεια, που να του έδειχνε, ότι η Έλενη του είχε πη ψέμματα.

Με τον καιρό, άλλωστε, έπαθε μία ψυχολογική διαστρόφη. Εκείνο που ζητούσε, ήταν ν' ανακαλύψει στοιχεία, που να έδειχναν την έννομή της γυναίκας του κι' όχι να πιστοποιούσαν την αθωότητά της.

Ο Πιερ Καρτιέ άρχισε να τη καιρείται με τρόπο χαρακτηριστικό κάθε φορά που τη συναντούσε στο δρόμο...

Στο τέλος, αυτή η ιδέα του έγινε επιόλη και κατασκόπευε κάθε κίνηση της γυναίκας του, για να μπόρσει ν' ανακαλύψει κάτι το ύποπτο στη στάση της.

Κάποτε, είδε τη γυναίκα του να ρίχνει κάποια λευκή σκόνη στο φαγητό, προτού τη σερβίρει στο τραπέζι. Η δυστυχισμένη του απόδειξε πως ήταν αλάτι.

Το τελευταίο αυτό περιστατικό, ψύχρανε σε μεγάλο βαθμό τις σχέσεις μεταξύ των δύο συζύγων.

Άλλα το χειρότερο ήταν πως ο Καρτιέ άρρώσθησε κάποτε. Απαγόρευσε ότε στη γυναίκα του να μπαίνει στο δωμάτιό του και πήρε μία γαριφιά για να τον περιποιείται.

Βρισκόταν πια στην ανάρρωσή, όταν, ένα βράδυ, ζήτησε, ακούγοντας έναν ελαφρό θόρυβο. Στο φως του μικρού καντηλιού, που βρισκόταν πάνω από το κεφάλι του, είδε τότε την Έλενη που προχωρούσε προς το κρεβάτι, πατώντας στις άκρες των ποδιών. Κρατούσε κάτι στο δεξί της χέρι.

«Σίγουρα, έρχεται για να με σκεπαστεί», σκέφτηκε ο Καρτιέ.

Και προσποθήθηκε πώς κοιμόταν...

Η Έλενη είχε σκύψει τώρα πάνω του... Ο καθηγητής έβγαλε εκείνη τη στιγμή τα χέρια του από τα σκεπάσματα και τσάφισε με λυσσα γύρω στο δωμάτιό της... Τό κορμί της νεαρής γυναίκας, τινάχτηκε δυο-τρεις φορές, κι' έπειτα έπεσε βαρύ πάνω στο πάτωμα.

Ο Καρτιέ κρατούσε τώρα ένα δέμα μ' επιστολές, που είχε πέσει από τα χέρια της Έλενης. Στο χαρτί που τις τυλίγει η γυναίκα του, είχε γράψει:

«Αγαπημένε μου, δεν έχω κανένα άλλο μέσον για να υπερσπασθώ τον έαυτό μου, εκτός από τη μεγάλη αγάπη μου για σενα... Διαβάω κάθε βράδυ τις επιστολές που μου έστελνες όταν ήμασταν αγαπημένοι... Πόσο ήμουν τότε ευτυχισμένη!... Αυτή την ευτυχία την κατέστρεψες με τις υποψίες σου... Σε ικετεύω, Πιερ, ξαναδιάβασε αυτές τις επιστολές... Είναι οι επιστολές σου σε μένα... Κάνω τη σκέψη πως ίσως αυτές σε βοηθήσουν να ξεναθής τον έαυτό σου... Συγχώρεσέ με, αν παραβρίσκοντας τη διαταγή σου, βάρω απόψε στο δωμάτιό σου... Όχι μόνο να σε φιλήσω και ν' αφήσω αυτές τις επιστολές κάτω από το μαξιλάρι σου...»

«Η δυστυχισμένη Έλενη σου, που σε λατρεύει».

Ο καθηγητής κατάλαβε.

Άλλα ήταν πια άργα... Τίποτε δεν μπορούσε να ξαναφέρει στη ζωή τη δυστυχισμένη Έλενη...

Πήγε τότε στο γραφείο του, πήρε το πορίστροφό του και, γυρίζοντας στο δωμάτιό του, ξεπλώθηκε πλάι στη γυναίκα του. Έπειτα, ένωσε την κάννη του όπλου μέσα στο στόμα του και πίεσε τη σκανδάλη...

ANTRE NTE LOPNT

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

«Ο δότης βγάει απ' τη θάλασσα το πτώμα του Πούτzu Μπλάκ. 'Η Ντόλλυ Μπλάκ γράφει ένα ρεπορτάζ, υποδεικνύοντας ως ύποπτη για τη δολοφονία τη Βίλμα Κέιστλ. 'Ο Τίππου νίβεται έξω φρενών και απαιτεί απ' το Μέντφορντ να πολεμήσει αυτή την άποψη. 'Ο Μπόουντ πηγαίνει στο γραφείο του Μέντφορντ και του προσφέρει γρήματα, εκ μέρους του Γκνύ Σούττον, για το ζαφείρι της Λάνας. 'Υστερα τον απειλεί με το ρεβόλβερ του για να του το πάει. Τον πυροβολεί και τον πληγώνει ελαφρά. 'Ο Μέντφορντ παίρνει απ' την αστυνομία τ' ασύτυ της Λάνας, για να την παραδώσει στη γιαγιά της. 'Ο 'Ορας Μάννινγκ προσκαλεί το Μέντφορντ και τη Ντόλλυ να φάνε μια μέρα στο σπίτι του.

Γύρισα σπίτι μου κι' έβαλα μια ζεστή πετσέτα πάνω στον τραυματισμένο ώμο μου. 'Υστερα άδειασα πάνω στο κρεβάτι το περιεχόμενο της τσάντας της Λάνας, εξετάζοντας προσεκτικά το κάθε τι. Δεν βρήκα τίποτε το ενδιαφέρον. Ένα μόνο πράγμα μου κίνησε την άποψη: Γιατί νάχη η Λάνα μαζί της δυο κραγιόν για τα χείλη; Πήρα από ένα στο κάθε χέρι μου. Και ενώ φαινόταν εντελώς όμοια και τα δυο — βρήκα το ένα λίγο βαρύτερο απ' το άλλο!

«Ολοι μου οι μύς τεντώθηκαν ξαφνικά, σαν ναχα δεχθή μια ηλεκτρική εκκένωση. Με χέρια που έτρεμαν ελαφρά, έβγαλα μέσα απ' την κόκκινη πάστα του βαρύτερου κραγιόνιου, ένα τεράστιο ζαφείρι! Είχα βρή το πολυθρύλητο πετράδι!...

«Αρχισα να γελώ μόνος μου, νευρικά. 'Αν ήξερε ο Πόουελ πώς είχε μέσ' στο συρτάρι του το ζαφείρι, τόνον καιρό!... Σίγουρα, δεν θα βελε να με πιστέψει, όταν θα τούλενα πού το βρήκα. Τόξερε άραγε η Γκράν Σούττον;

«Επείστρεψε εκ του έπιστημονικού του ταξιδιού εις Παρίσιος ο Ιατρός κ. ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΟΛΟΥΘΑΣ όπου παρακολούθησε τι αφορά την θεραπεία των αιμορροΐδων και δένεται, ως και πρότερον. 'Εομού 81. Τηλ. 21. 508.

Κατάλαβα ξαφνικά πώς δεν ήταν τόσο ζηλευτή η θέσι μου. Πού να κρύψω τώρα το εύρημά μου;... Δεν είχαν τελειώσει οι μπελάνες μου... ΚΑ'.

Κι' εγώ δεν ξέρω πόσην ώρα έμεινα ακίνητος, κυταζοντας το πετράδι εκείνο, που είχε ήδη στοιχίσει τη ζωή δυο ανθρώπων, παρ' όλιγο δε και τριών άλλων — με ταξυ των οποίων βρίσκονταν κι' εγώ.

Τα χέρια μου, πασπαλιμένα με το κόκκινο κραγιόνι, έμοιαζαν σαν ματωμένα... 'Ακουσα ξαφνικά κάτι σαν ξυσίμο. Ένα ρίγος διέτρεξε τη ράχη μου. Αφουγκράστηκα. 'Ο θύαυδός επανεληφθη. Πήγα ως την πόρτα της κρεβατοκάμαρας μου, πατώντας στα νύχια και κύτταξα στο χώλλ.

«Ανακάλυψα τότε την προέλευσι του θυρύδου εκείνου που με είχε τρομάξει:

«Ο νυχτοφύλακας της πολυκατοικίας είχε ρίξει ένα-δυο σημειώματα κάτω απ' την εξώπορτά μου.

Περιμένα ν' απομακρυνθούν τα βήματά του στο διάδρομο. Πρίν πάρω από χάμω τα χαρτιά, πήγα να πλύνω τα χέρια μου και το ζαφείρι. Χρησιμοποίησα για σκούπισμα μερικές χρστίνες πετσέτες, που τις πέταξα ύστερα στο αποχωρητήριο. Με μίαν άλλη τέτοια πετσέτα και με μια λίμα των νυχιών, καθόισα καλά τη θήκη του κραγιόνιού και φρόντισα να σβύσω τα δακτυλικά μου αποτυπώματα.

Τέλος, άσχεληθήκα με τα σημειώματα. Είδα πώς η Βίλμα μου είχε τηλεφωνήσει τρεις φορές — όπως περιμένα άλλωστε. Την τελευταία φορά, άφησε παραγγελία να την πάρω στο τηλέφωνο, σ' οποιαδήποτε ώρα. Ένα άλλο τηλεφώνημα, προερχόταν απ' την Πωλέτ Γκάμς.

Γύρισα στην κρεβατοκάμαρα και τηλεφώνησα στη Βίλμα. Μου άπάντησε η καμαριέρα της.

«Ω, κύριε Μέντφορντ, μου είπε, τί κρίμα που άργήσατε τόσο! Από ώρες τώρα, προσπαθούσε να σας πτύχη η μίς Κέιστλ. Στο τέλος, την έπεισα να πάρη ένα ύπνωτικό. Κοιμήθηκε πρίν από μερικά λεπτά, και δεν θέλα τώρα να την ξυπνήσω... Είχε γίνει έξω φρενών μ' αυτή πούγρωσαν οι εφημερίδες... Θά σας τηλεφωνήσω άν τυχόν ξυπνήση.

Της είπα να μη στενοχωριέται, γιατί θα κανόνιζα εγώ την ύπνοθεσι.

Το ζαφείρι, έλαμπε πάνω στο τσαπέλι μου. Σκέφθηκα πού θα μπορούσα να το κρύψω. Στο τέλος, η ματιά μου έπεσε στο μικρό ραδιόφωνο, που βρίσκόταν δίπλα στο κρεβάτι μου.

Θαυμάσια ιδέα!... Ξεδίωσα μ' ένα μαχαίρι την πιισινή πλάκα του κι' έβγαλα μια λάμπα. Δεν δυσκολεύθηκα πολύ να ξεκολλήσω την αμπούλα από τη βάση. Έχωσα το ζαφείρι μέσα στην αμπούλα και τα ξανάβαλα όλα στη θέσι τους. Μόλις είχα τελειώσει αυτή τη δουλειά, κουδούνισε ξαφνικά το τηλέφωνο. Σήκωσα το ακουστικό.

«Λαίεις, Τζόε; μου είπε μια γυναίκα φωνή. 'Εδώ Πωλέτ... Τι κάνετε;

«Ε'χι στο κρεβάτι.

«Λ...νος;

«Μα βέβαια!

«Περίεργο αυτό για σάς!

«Ξερετε, θάχω πολλή δουλειά αύριο... Θέλω να ξεκουραστώ.

«Να μη σας ένοχλώ, λοιπόν, περισσότερο. Καληνύχτα. Θά σας τηλεφωνήσω πάλι αύριο.

«Είσαστε πολύ καλή!

«Ο ειρηνικός μου τόνος έκαμε την Πωλέτ να κλείση άποτομα το τηλέφωνο.

«Ήμουν κουρασμένος, αλλά δεν ένυσταζα Πάντως, γδύθηκα κι' έπεσα στο κρεβάτι. 'Όρες ολόκληρες, στριφονύριζα, άπνους. Αποκοιμήθηκα τα ημερώματα, και σε λίγο με ξύπνησε το ξυπνητήρι.

Πήρα ένα ντύος, ξυρίστηκα και κατέθηκα να πιώ ένα καφέ. 'Υστερα αγόρασα ένα ανταλλακτικό για κραγιόνι των χειλιών. Τέλος, τηλεφώνησα στο Χάρου Προύελ και τον ρώτησα ν' υπήρχε κανένα νεώτερο για το Μάλκολμ Μπούντ.

«Τίποτε! Χάθηκαν τα ίχνη του! μου άπάντησε.

«Δεν αποκλείεται, ξέρεις, να βούσκειται κι' αυτός μέσ' στη θάλασσα, στην άκρη της προκυμαίας του Λούνα-Πάρκ!

«Μήπως σκοπεύεις να πιάς να ψάξεις;

«Γιατί όχι;...

Ξαναγύρισα στο σπίτι μου κι' έβαλα στο κραγιόνι της

Λάνας το ανταλλακτικό που είχα αγοράσει. Καθώς πήγα να, ύστερ' από λίγο, με τ' αυτοκίνητό μου στην εφημερίδα προετοιμάσα μέσ' στο νού μου το ρεπορτάζ μου για την παράξενη εξαφάνισι του Μάλκολμ Μπούντ.

Βρήκα τον Τίππου στο γραφείο της συντάξεως, να δίνει διαταγές.

«'Ο Μπόουντ εξαφανίσθηκε, του άνήγγειλα, κι' ο Χάρου δεν κατάφερε να τον τσακώση. Θέλεις να γράψω κάτι για τους νθεσινούς πυροβολισμούς;

«Σύμφωνοι! Ένα καινούργιο έπεισόδιο είναι ό,τι μάς χρειάζεται για σήμερα.

«Αφού τελειώσα το ρεπορτάζ μου, τηλεφώνησα στη Γκράν Σούττον.

«Έχω την -άντα της Λάνας, της είπα, ποσώ να σας τη φέρω;

«Και βέβαια, Τζόε! Σας περιμένα.

«Υστερα πήρα στο τηλέφωνο τη Βίλμα.

«Πόσο ευχαριστημένη είμαι πού επικοινωνήσαμε επί τέλους! μου είπε. Χτές ήμουν έξω φρενών μ' εκείνο το φοιγτό ρεπορτάζ της Ντόλλυ. 'Αλλοίμονο της, άν ξαναδρεθή μπροστά μου, ή πρόστυχη! Μά γιατί τόκανε, αυτό;

«Ε'τά συνήθιζον οι δημοσιογράφοι, κάτι τέτοια.

«'Οχι δά! Μη μου πήτε ποτέ πως οι αληθινοί δημοσιογράφοι διασκεδάζουν καταστρέφοντας τη σταδιοδρομία των ανθρώπων! Μά δεν θά τ' άφίσω να περάση έτσι! Θά ζητήσω ένα εκατομμύριο δολάρια γι' αποζημίωσι απ' αυτή την παλποφυλλάδα!

«Έννοια σας, εγώ δημοσιεύω σήμερα ένα ρεπορτάζ που αναστρέπει τις υποθέσεις της Ντόλλυ. Ξετρώπωσα ένα καινούργιο ύποπτο, το Μίκε Λέντνερ. Οι άναγνώστες θα ξεχάσουν τα έπιχειρήματα της Ντόλλυ όταν διαβάσουν τα δικα μου.

«Ω, ευχαριστώ, Τζόε!...

Η ώρα του μαθήματος

«Ο 'Ιάσων Σχολαστικίδης ήταν ο πιο εύσυνειδητος καθηγητής του κόσμου. Είχε πάρει με μεράκι το επάγγελμά του. Καυχιόταν, μάλιστα στους συναδέλφους του κι' έλεγε ότι ποτέ, για κανένα λόγο, δεν είχε χάσει καμιά παράδοσή του.

«Ήταν αντιπαθητικός στους γυμνασιόπαιδες. 'Η πιο μεγάλη άφορηή της αντιπάθειας αυτής ήταν, γιατί ο Σχολαστικίδης όταν τους μιλούσε για τον Όμηρο, τους έξηγουσε λεπτομερώς στα τα κάθε τι, κι' αντί το μάθημα να τελειώσει σε μια ώρα ακριβώς, όπως ώριζε το πρόγραμμα κρατούσε δυο ολόκληρες ώρες καμιά φορά!

Το πράγμα είχε παρατραβήξει για τους μαθητές που συχάθηκαν και το Σχολαστικίδη και τον Όμηρο...

Μιά μέρα λοιπόν, εκεί πού οι μαθηταί συζητούσαν για τα μέτρα πού έπρεπε να πάρουν, ένας απ' αυτούς ο Παγασίδης αποφάσισε να δώσει ένα μάθημα στον καθηγητή του.

«Ο Σχολαστικίδης μπήκε στην αίθουσα, ξεθέωσε πάλι τους μαθητές του επί δυο ώρες κι' όταν τελείωσε επί τέλους την παράδοσι, ρώτησε:

«Μήπως κανείς σας θέλει να υποβάλη καμιά έρώτησι;

«Ο Παγασίδης σήκωσε άμέσως το δαχτυλό του.

«'Ορίστε, τί έχετε να ρωτήσετε;

«Ξερετε, κύριε καθηγητά, τί ώρα είναι;

«Ο Σχολαστικίδης κατάλαβε τί έννοιασε. Χαμογέλασε λοιπόν και βγάζοντας το ρολόι του, το κύτταξε και είπε:

«'Η ώρα είναι δώδεκα... Από αύριο όμως, θα τελειώνουμε το μάθημα στις έντεκα! Καί κράτησε το λόγο του.

«Ο Μίκε Λέντνερ, εἶπατε, εἶνε ὁ ὑποπτός σας;»
—Αὐτός ὁ ἴδιος. «Ἐγὼ ἐπίσης κι' ἐνὰ δεύτερο, κάποιον ἐκδαστή που λέγεται Μάλκολμ Μπόυντ. Θὰ τοὺς περαιοποιήσω με καὶ τοὺς δυὸ σήμερα, στὴν πρώτη σελίδα μας.»

«Ὅπως βλέπετε λοιπὸν δὲν ὑπάρχει λόγος ν' ἀνησυχῆτε καὶ νὰ νευρίαζετε.»

—Τί εὐκόλα πού τὰ λέτε, Τζέι! Μὰ δὲν μπορῶ νὰ ἡσυχάσω. «Ἐγὼ τὴν ἐντύπωσιν πῶς οἱ τοῖχοι τῆς κάμαρας μου πλησιάζουν σιγά-σιγά γιὰ νὰ μὲ λυάσουν... Ἐλάτε νὰ μὲ δῆτε, Τζέι! Σὰς χρειάζομαι...»
—Ἀργότερα ἴσως. «Ἐγὼ πολλὰ δουλεῖα τώρα... Θὰ σὰς τηλεφωνήσω.»

Πῆγα ὕστερα στὸ σπίτι τῆς Γκράν Σούττον. Τῇ βρῆκα ντυμένη κομψότατα, μ' ἐνὰ ἀψογο γκοῖζο ταγιέρ κι' ἐνὰ κοκκίτικο καπελλάκι γκρενά.

Μ' εὐχαρίστησε γιὰ τὴν ἐπισκεψί μου. Μὰ ἡ φωνή της ἦταν θλιμμένη καὶ τὰ χεῖλη της ἔτρεμαν ἐλαφρά, ἐνῶ ἀδείαζε πάνω σ' ἐνὰ τραπέζι τὴν τσάντα τῆς ἐγγονῆς της. Παρακολουθοῦσα κάθε κίνησίν της κι' εἶδα πὼς δὲν ἀγγίζει καθόλου τὰ κραγιόνια.

—Κι' ἐγὼ δὲν ξέρω γιὰτί τῶθελα, ὅλ' αὐτὰ, μοῦ εἶπε. «Ἀπὸ μιά κοῦτὴ αἰσθηματικότη- τὰ, ὑποθέτω...»

Τὰ μάτια της ἦταν γεμάτα δάκρυα. «Ὑστερα ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους της καὶ πρόσθεσε:

—Εἶμαι πολὺ εὐχαριστήμενη πού σὰς γνώρισα, Τζέι. Μοῦ προσφέρατε μεγάλες ὑπηρεσί- ες, καὶ δὲν ἐπληρά καθόλου μα- ζί σας... Θὰ γυρίσω τώρα στὸ Σὰν Φραντσίσκο, κι' ἀπὸ καὶ σκοπεύω νὰ φύγω γιὰ ἐνὰ τα- ξίδι στὴ Χονολουλού.»

Δὲν ἔπαυα νὰ θαυμάζω αὐ- τὴ τὴ γυναῖκα, πού μπορούσε νὰ φαίνεται πρόσχαρη καὶ μον- τέρα τὴν μιά στιγμὴ, καὶ τὴν ἄλλη γοῦν κι' αἰσθηματικὴ...

Μοῦδωσε τὸ χέρι της καὶ τῆς τόσφιξα θερμά. Τὰ μάτια της, στεγνὰ τώρα, δὲν μούλε- γαν τίποτε. Πόσο θάθελα νὰ εἶχα τὸ χάρισμα νὰ διαβάζω στὶς σκέψεις τῶν ἄλλων!

Πῆγα ἔπειτα στὸ γραφεῖο τοῦ Προύελ καὶ τοῦ ἀνδρα- γάτου πὼς εἶχα παραδώσει τὴν τσάν- ταν τῆς Λάνας στὴ γιγιάγιά της. Τοῦ μίλησα ἐπίσης γιὰ τὸ προσεχές ταξίδι τῆς Γκράν.

—Μοῦ φαίνεται πὼς πρό- πει νὰ βάλλω νὰ τὴν παρακο- λουθού... ψιθύρισε ἐκεῖνος.

—Ὅπως νομίζεις... Ἐγὼ

θὰ πάω νὰ βρῶ τὸ δῦτη, γιὰ νὰ ψάξωμε πάλι στὴ θάλασ- σα, γιὰ τὸ Μάλκολμ Μπόυντ τώρα.

Ὅταν γύρισα στὴν ἐφημε- ρίδα, βρῆκα ἐνὰ μῆνυμα τῆς Ντόλλυ, πού μοῦ εἶνε ραντε- βού γιὰ τίς 5 τοῦ Ὁρας Μάννινγκ. Πῆρα ἀπ' τὸν Τίππυ μιά ἐντολὴ γιὰ τὸ ταμείο, γιὰ 100 δολλάρια — τὴν ἀμοιβὴ γιὰ τὸ δῦτη.

Δὲν θάταν ἄσχημα νὰ τὸν προσλάβουμε μὲ μισθό! μοῦ εἶπε γελώντας.

Κατὰ τίς 5, ἔφτασα στὸ σπίτι τοῦ Μάννινγκ, πάνω σ' ἐνὰ λόφο. Ἡ Ντόλλυ βρισκό- ταν κι' ὅλας ἐκεῖ, καθὼς κι' ἐνὰς κοντός κι' ἀδύνατος ἀν- θρωπάκος, μὲ φαλάκρα καὶ μὲ κακοραμένο κοστούμι. Ὁ οἰκο- δεσπότης μοῦ τὸν σύστησε:

—Διὴ τοῦ ἰδίου ἦταν αὐτὴ ἡ συγγενή μου, πρόσθεσε ὁ Μάννινγκ. Ἐρετε συνεργαζό- μαστε σ' ἐνὰ θεατρικὸ ἐργο ἄ- στυνομικοῦ τύπου, μὲ θέμα ὅχι τελεῖα ἀσχετο πρὸς τὴν ὑπό- θεσιν πού σὰς ἀπασχολεῖ. Μὰς χρειάζεται λοιπὸν ἡ βοήθειά σας, γιὰ νὰ διευκρινίσουμε ὡ- ρισμένες λεπτομέρειες.

—Βέβαια, ἡ μὲς Μπῆλ κι' ὁ Μέντφορντ μποροῦν νὰ μὰς βο- ηθήσουν πολὺ, συμφώνησε κι' ὁ Πένλαντ.

Ἀρχίζα νὰ νευρίαζω. «Ἐ- κλείσα τὸ μάτι στὴν Ντόλλυ, κι' ἐκεῖνη κατάλαβε τί ἐννο- οῦσα...

—Λυποῦμαι, ἀλλὰ δὲν θὰ μπορέσω νὰ μείνω γιὰ φαγη- τὸ, εἶπα στὸ Μάννινγκ. «Ἐγὼ νὰ γράψω ἐνὰ ἐπείγον ρεπορ- τάζ.

—Θαρθῶ μαζί σου! φώνα- ξε ἡ Ντόλλυ. Δὲν ἐμπιστεύομαι πιά νὰ σ' ἀφίσω μοναχό.

—Τί θαυμαστὴ συνεργασία δυὸ ἐπαγγελματικῶν ἀντιγί- λων! ἐπενέβη ὁ Μάννινγκ.

Ἀρχισε ὕστερα νὰ φλυαρῇ μὲ τὴ Ντόλλυ, ἐνῶ ἐγὼ περιε- γαζόμουν τὸ παράξενο περι-βάλλον τῆς κάμαρας ὅπου βρι- σκόμαστε. Οἱ τοῖχοι ἦσαν στο- λισμένοι μὲ κεφάλια ἀπὸ ζῶα — ἐνὰ ἐλάφι, μιά τίγρι, ἐνὰ μαῦρο πάνθηρα — καὶ μὲ ἀλ- λόκοτα ψάρια βαλοσυμμένα. Κάμποσα βιβλία μὲ θαυμασίον δέσιμο ἦσαν σκορπισμένα πά- νω στὰ τραπέζια καὶ στὶς κα-ρέκλες.

Ἀνοίξα δυὸ-τρία ἀπ' αὐτά, στὴν τύχη, κι' εἶδα πὼς ἐπρό- κειτο γιὰ λευκώματα ἐνδυμνίου τοῦ Μάννινγκ. Περιείχαν ἀπο- κομμάτια ἐφημερίδων καὶ φωτο- γραφίες σχετικὲς μὲ τίς πολυ- αριθμὲς περιπέτειες καὶ τὰ δι- ἀφορα «ἐπαγγέλματά» του.

—Εἶμαι περήφανος γι' αὐτὸ τὸ ἀρχεῖο μου! μοῦ εἶπε ὁ οἰ- κοδεσπότης, ἐγκαταλείποντας τὴ Ντόλλυ. Πρέπει νὰ ξαναρ- θετε, ἀγαπητὴ μου Τζέι, μιά μέρα πού δὲν θάγετε δουλεῖα. Μπορεῖτε νὰ περᾶστε ὁλόκλη- ρες ὥρες ξεφυλλίζοντας αὐτὴ τὰ στοιχεῖα τῆς πολυκύμαντης σταδιοδρομίας μου. Εἶναι πολὺ διδακτικά, σὰς βεβαίω... Σαςτίζω κι' ἐγὼ ὁ ἴδιος μὲ τὴ δράσιν πού εἶχα μὲσα σὲ τόσο λίγα χρόνια... Πρέπει νὰ σὰς δείξω αὐτὰ τὰ λευκώματα. Ἰ- σως μάλιστα νὰ μπορέσουμε νὰ σκαρώσουμε ἐνὰ μυθιστόρη- μα, ἐμεῖς οἱ δυοί...

Ἐξέφυλλισα ἐνὰ λευκώμα. Ἐα- φνικά, τὸκλεισα καὶ εἶπα:

—Ἀλλή φορά... Τώρα πρό- πει νὰ τηλεφωνῶ κάποιον.

Μοῦδεῖε τὸ τηλέφωνο, στὸ χάλλ, Πῆρα τὸ Χάρου.

—Καλὰ ἔκανες πού μοῦ τη- λεφωνήσες, μοῦ εἶπε, γιὰτί ἐ- τοιμαζόμουν νὰ φύγω. Ὁ ὑπ' ἀριθμὸν 1 ὑποπτός σου εἶναι σὲ ἀθλία κατὰστασι!

—Ὁ Μπόυντ, θές νὰ πῆς; Τὸν βρήκατε λοιπόν;

—Πιστεύω, ναι. «Ἐνὰ διαμε- λισμένο πτώμα, πού ἀνταπο- κρινεῖται στὰ σωματικὰ χαρα- κτηριστικά του, βρέθηκε πάνω στὶς σιδηροδρομικὲς γραμμές, στὸ σταθμὸ ἐμπορευμάτων. Τὸ εἶχε παρὰσῦρει μιά ἀτυμω- χανή.

—«Ερχομαι ἀμέσως! φώ- ναξα.

Ὅταν ἔκλεισα τὸ τηλέφωνο εἶδα νὰ στέκεται πίσω μου ἡ Ντόλλυ.

—Μήπως ἦταν φάρσα; μοῦ εἶπε.

—Ὅχι δυστυχῶς. «Ἐχασα ἔτσι τὸν καλύτερο «ὑποπτό» μου, πού νὰ παρ' ἡ ὀργή!...

ΚΒ'

Ἡ Ντόλλυ μὲ συνώδεψε ὡς τὴν ἀστυνομία. Ἀλλὰ ὁ Χάρ- ρυ τῆς ἀπαγόρευσε νάρθη μα- ζί μας παρ' ὅλη τὴν ἐπιμονή της. Τῆς ἐξήγησε ὅτι ἐνὰ πολ- τοποιημένο πτώμα δὲν ἦταν θέ- αμα κατάλληλο γιὰ μιά κο- πέλλα.

Τῆς ὑποσχέθηκα νὰ τῆς τη- λεφωνήσω ἀπ' τὸ νεκροτομεῖο.

—Σ' ἐμπιστεύομαι αὐτὴ τὴ φορά, μοῦ εἶπε. Τὸ νοῦ σου ὁ- μοῖ! Δὲν μ' ἀρέσει νὰ μὲ κο- ροιδεύουν!

Ἐκινήσαμε μὲ τ' αὐτοκίνη- το τοῦ Χάρου. Στὴ διαδρομὴ, ὁ συντροφός μου ἔμεινε παρά- ξενα σιωπηλός. Οἱ δυσκολίες τῆς κυκλοφορίας τὸν ἐξενηύρι- ζαν καὶ χρησιμοποιοῦσε τὴ σειρήνα κάθε τόσο, δίχως λόγο.

—Βρισκόμαστε ἀκόμα στὸ σκοτάδι, Τζέι, μοῦ εἶπε στὸ τέλος. Κάτι τέτοιες ὑποθέσεις μὲ κάνουν νὰ μετανοῶνω πού διδάξα τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἀ- στυνομικοῦ. Γιὰτί φαίνεται πὼς δὲν ἀξίζει τίποτα! Ὅχι μόνο σπάζω τὰ μούτρα μου στὸ κυνήγι τῶν ὑπόπτων, ἀλλὰ καὶ δὲν κατάφερα κὰν ν' ἀνα- καλύψω πὼς καὶ γιὰτί δολο- φονήθηκε ἡ Λάνα.

—Ἀναψα ἐνὰ τσιγάρο κι' ἀ- πάντησε:

—Μὰ κι' ἐγὼ δὲν φάνηκα ὡ- κανώτερος ἀπὸ σένα... Καὶ τὰ πληρώνεις τώρα ἡ φιλενάδα τοῦ ἀρχισυντάκτη μας. Πολὺ φο- δάμα, πὼς θὰ μὲ πετάξουν με τίς κλωσίδες ἀπ' τὴν ἐφη- μερίδα! Τί δὲν θάδινα γιὰ μιά καλὴ πληροφορία!

—Ἐλπίζω νὰ σοῦ τὴ δώσω

ἡ φιλαράκος σου, ὁ Μάλκολμ Μπόυντ.

—Πιθανόν... Μὰ ἐγὼ ἐξακο- λουθῶ νὰ πιστέω πὼς βρισκε- ται στὸ βάθος τῆς θάλασσας!

—Γιὰτί λοιπὸν δὲν ψάχνεις νὰ τὸν βρῆς;

—Τόχω ὑπ' ὄψιν μου.

—Ὡστόσο, θάταν καλύτερο γιὰ μὰς ἀν' ἐξούσε.

—Ὅυτε λόγος!

Σωπάσαμε γιὰ λίγο. «Ὑστε- ρα ὁ Χάρου μὲ ρώτησε ἑαφνι- κά, λοζοκυττάζοντάς με:

—Σκοπεῖς στὰ σοδάρὰ νὰ παντρευτῇς τὴ Ντόλλυ;

—Ἄν δὲν μπορέσω νὰ κά- νω ἀλλοῖως... Πόσο λὲς νὰ θά- σταιξὲ ὁ γάμος μας;

—Ὡσπου νὰ σὲ τσακώση μὲ καμμιὰ φιλεναδίτσα!

Τ' αὐτοκίνητο σταμάτησε μπροστὰ στὸ ἱατροδικαστικὸ ἐργαστήριον.

Στὴ μεγάλη σάλλα τῶν νε- κροφῶν, μιά δυνατὴ λάμπα ἔρ- ρινε ὅλο τῆς τὸ φῶς πάνω σ' ἐνὰ τραπέζι σκεπασμένο μὲ κί- τρινο καουτσούκ. Ὁ βοηθὸς τοῦ ἱατροδικαστοῦ, φορώντας μιά μαύρη καουτσουκένια πο- διά πάνω ἀπ' τὴν ἄσπρη μπλούζα του, ἔπαιρνε μέτ' ἀπὸ ἐνὰ πανέρι τὰ κομματια- σμένα κρέατα καὶ τὰ κόκκαλα τοῦ διαιελισμένου πτώματος καὶ τὰ συναρμολογοῦσε πάνω στὸ τραπέζι.

—Ενοίωσα μιά ἀκατανίκητη ἀηδία, σ' αὐτὸ τὸ θέαμα. Εἶχα ἰδῇ πολλὰς φορές πτώματα, ποτὲ ὅμως σὲ τέτοια κατὰ- στασι...

—Βρήκατε τίποτε χαριτὰ ἢ στοιχεῖα ταυτότητος; ρώτησε ὁ Χάρου.

—Ὅχι ἀκόμα, ἀπάντησε ὁ βοηθός.

Κατάφερα νὰ ρίξω ἄλλη μιά ματιά στὸ τραπέζι.

—Δὲν εἶν' ὁ Μπόυντ, εἶπα ὡ- στέρα στὸ Χάρου. Αὐτὸς ἐδῶ εἶναι πιὸ ψηλὸς καὶ μὲ φαρ- δύτερες πλάτες.

—Εἶσαι βέβαιος; μὲ ρώτη- σε ζωπαρ.

—Βεβαίως. Πᾶμε νὰ φύ- γουμε.

—Μὰ θέλω νὰ πεισθῶ ἀπό- λυτα Τζέι. Κι' ἂν πραγματι- κά δὲν εἶναι ὁ Μπόυντ, πρέπει νὰ μάθω ποῖος εἶναι.

Τράβηξα πρὸς τὴν πόρτα, λέγοντάς:

—Ὅπως σ' ἀρέσει. Ἐγὼ φεύγω! Θὰ ξαναδιώθωμε ἀρ- γότερα... Δὲν ἀντέχω πιά σ' αὐτὸ τὸ θέαμα!

Ὅταν βρέθηκα στὸ διάδρο- μὸ πῆρα μιά βαθεῖα ἀναπνοή, μ' ἀνακουφίσαι. Καθὼς ἐτοιμα- ζόμουν, ν' ἀνάψω τσιγάρο, πρόσεξα ὅτι τὰ χέρια μου ἔ- τρεμαν.

Μιά φωνή, πίσω μου μ' ἔ- κανε ν' ἀνασκιρτήσω, τόσο πού λίγο ἔλειψε νὰ μοῦ πέση ἀπ' τὰ χέρια ὁ ἀναπτήρας. Μοῦ φώναξε ὁ Χάρου.

—Ἐχεῖς δικιο, Τζέι, μοῦ εἶπε. Πᾶρε ἐνὰ ταξί... Ἐγὼ ἔ- χω δουλεῖα ἀκόμη ἐδῶ. Τηλε- φωνήσε μου ἀργότερα.

Καὶ ξαναγύρισε μέσα στὸ νεκροτομεῖο. Σταμάτησα ἐνὰ κρασοπότην ταξί κι' ἔπεσα πά- νω στὸ κάθισμα, μ' ἀνέκφρα- στη ἀνακούφισιν. Ἐδῶσα τὴ δι- ευθυνσί μου στὸ σωφὲρ.

Ἦμουν εὐχαριστήμενος πού τὸ πτώμα δὲν ἦταν τοῦ Μπό- υντ. Γιὰτί ἔτσι ὑπῆρχαν πιθα- νότητες νὰ τὸν πετύχουμε κά- που, ζωντανά ἀκόμη, καὶ νὰ μὰς ἐξηγήσῃ διάφορα πράγμα- τα... Ὡστόσο, ἐξακολουθοῦσα νὰ πιστεύω μάλλον πὼς θὰ τὸν εὕρισκα κι' αὐτὸν ντυμένο στὴ

θάλασσα, μπροστὰ στὴν προ- κυμαία τοῦ Λούνα Πάρκ...

Στὸ γὰρ τοῦ σπιτιοῦ μου, μὲ περίμενε ἡ Πωλὲτ Γκαίς. Ἐπαλμένη σ' ἐνὰ καναπέ, ξε- φυλλίζε ἐνὰ παλιὸ περιοδικὸ μὸδας.

—Μὲ συγχωρεῖτε, τῆς εἶπα διὲν σὰς περιμένω.

—Ἐπληττα ὁλομόναχη, κι' ἦρθα νὰ πιούμε ἐνὰ ποτηράκι.

—Θὰ πᾶμε λοιπὸν στὸ γω- νιακὸ μπάρ. Ὅχι ὅμως περισ- σότερο ἀπὸ ἐνὰ ποτήρι! Σύμ- φωνοί; Εἶν' ἀρὰ κι' ἔχω πολ- λὴ δουλειά! Ἐμπρός, πᾶμε!

Βρήκαμε ἐνὰ ἀπομεινὸν τρα- πεζάκι. Ἡ Πωλὲτ παράγγειλε ἐνὰ διπλὸ οὔισκυ, κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο. Ὅταν ἀπομακρύνθηκε τὸ γκαρσόνι, ἡ Πωλὲτ μοῦ εἶπε:

—Ἐρετε πὼς βρῆκα τὸ μπε- λὰ μου ἐξ αἰτίας σας! Τὰ στούντιο Σουλδερστάιν μου ἄ- κύρωσαν τὸ συμβόλαιο πού εἶ- να γιὰ ἐνὰ φιλμ μαζί μὲ τὴ Βίλμα Κέιστλ... Ἐλάτε λοιπὸν στὴν θέσιν μου! Δὲν εἶναι καμ- μιὰ διὰθεσί ἐγὼ ν' ἀνακατεῖται στὴν ὑπόθεσιν Σούττον. Δὲν ξέ- ρω τίποτε παρὰ μόνον ὅτι ὁ Μίκε Λέντνερ ἦταν ὁ καθαρὸς ὁρὸς τῆς Λάνας. Στὸ πᾶστυ. Γι- ατί νὰ πληρώσω τὰ σπασμέ- να, νάνωντας ἐνὰ καλὸ ἄνδρα;

—Δὲν μπορεῖ νὰ μὲ πείσῃ ὁ λόγος. Πωλὲτ Ὁ Μίκε Σουλδε- ρστάιν δὲν εἶναι τέτοιος ἄνθρω- πος.

—Πιστεύω πὼς θάβωσε τὴν οὐρὰ του αὐτὸς ὁ παλάνθρω- πος, ὁ Μίκε!

—Μὰ αὐτὸς λείπει στὴ Νέα Ὑόρκ.

—Ἐ, κι' ἔπειτα; Μήπως δὲν ὑπάρχουν τὴν φωνά καὶ τηλε- γραφοί;

—Πιστεύω αὐτὸ πού πι- στεύω, τὴν διέκοψα. Πιστεύω ὅτι λαθὼ ὅτι εἶσαι ψεύτρα πρῶ- της γραμμῆς. Ἄν δὲν τάκα- νες ἐσὺ θάλασσα ἐδῶ μέσα, θὰ ἔβρης πάντως ποῖος τάκανε!

Τὰ μάτια τῆς Τζέν πέταξαν σπίθες.

—Μὴ λὲς βλακείες! διαμα- τυρήθηκε. Ἐφτασα ἐδῶ πρὶν ἂ- πὸ λίγη ὥρα καὶ τὰ βρῆκα σ' αὐτὴ τὴν κατάσταση. Ἄν ἦθε- λα νὰ κάνω ἐγὼ ἔρευνα, δὲν θὰ τ' ἔφωνα ὕστερα ὅλα ἀνέκατε- μένα, οὔτε καὶ θάμενα ἐδῶ νὰ σὲ περιμένω.

—Ἀναγνώρισα πὼς τὰ ἐπιχει- ρήματά της ἦσαν σωστά. Μὰ ἔξιν ἀπεκλείετο νὰ εἶχε φερθῇ ἐξίσιν ἀπὸ πονηρία, ἀκριβῶς γιὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὸ ἄλλοθι. Δὲν ἔξερα τί νὰ σκεφθῶ...

—Πὼς μπῆκες ἐδῶ; τὴ ρώ- τησα.

—Ζήτησα ἀπλουστάτα τὸ κλειδί ἀπ' τὸ θυρωρὸ, λέγον- τὰς του πὼς μὲ περιμένει.

Σηκώθηκε κι' ἔκαμε λίγη βή- ματα. Δὲν μπόρεσα νὰ μὲ θαυ- μάσω τὴ γαριτωμένη σιλουέτα της, μὲ τίς προκλητικὲς καμ- πύλες...

—Δὲν θὰ μοῦ προσφέρῃς νὰ πιῶ κάτι; μοῦ εἶπε μὲ φωνὴ λίγο βραχνή καὶ πολὺ υποβλη- τική.

Ἐτοίμασα δυὸ οὔισκυ στὴν κουζίνα. Πέρασα ὕστερα στὴν κρεβατοκάμαρα καὶ βρῆκα τὴ Τζέν νὰ στρώνῃ τὸ κρεβάτι.

—Ἀφίσα τὸ ποτήρι τῆς στὸ κομ- μωδῖνο, κοντὰ στὸ ραδιόφωνο. Ἐπειτα ζήτησα στὸ τηλέφωνο τὴ Ντόλλυ.

—Πές της πὼς δὲν θάσαι ἐ- δῶ ἀπόψε! μοῦ ψιθύρισε ἡ Τζέν.

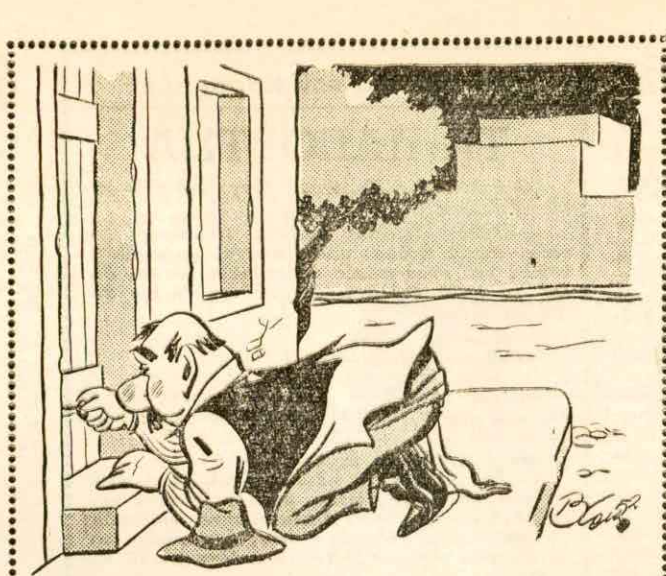
—Ἐδῶ Τζέι, εἶπα στὴ Ντόλλυ. Ὁ σκοτωμένος τοῦ σταθμοῦ δὲν ἦταν ὁ Μπόυντ, ἀλλὰ κάποιος ἀγνωστος.

—Τὸ ξέρω. Τηλεφωνῶσα στὸ νεκροτομεῖο. Σ' εὐχαριστῶ πάντως πού μὲ εἰδοποίησες...

Πότε θὰ συναντηθῶμε;

—Θὰ σὲ ξαναφύσω αὔριο στὸ τηλέφωνο.

Καί, πρὶν προλάβῃ νὰ μοῦ

—Σαμποτάζ! Μοῦχουν βουλῶσει τὴν κλειδαρότρυπα!
(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

καταλάβω ἂν ὑποκρινόταν ἡ ὄχι.

—Μὰ... ἔτσι τὸ βρῆκα ὅταν ἦρθα, ἀπάντησε.

—Τί γύρευες ἐδῶ; ρώτησα, λίγο θυμωμένος.

—Τζέι! Δὲν φαντάζομαι νὰ πιστεύεις...

—Πιστεύω αὐτὸ πού πι- στεύω, τὴν διέκοψα. Πιστεύω ὅτι λαθὼ ὅτι εἶσαι ψεύτρα πρῶ- της γραμμῆς. Ἄν δὲν τάκα- νες ἐσὺ θάλασσα ἐδῶ μέσα, θὰ ἔβρης πάντως ποῖος τάκανε!

Τὰ μάτια τῆς Τζέν πέταξαν σπίθες.

—Μὴ λὲς βλακείες! διαμα- τυρήθηκε. Ἐφτασα ἐδῶ πρὶν ἂ- πὸ λίγη ὥρα καὶ τὰ βρῆκα σ' αὐτὴ τὴν κατάσταση. Ἄν ἦθε- λα νὰ κάνω ἐγὼ ἔρευνα, δὲν θὰ τ' ἔφωνα ὕστερα ὅλα ἀνέκατε- μένα, οὔτε καὶ θάμενα ἐδῶ νὰ σὲ περιμένω.

—Ἀναγνώρισα πὼς τὰ ἐπιχει- ρήματά της ἦσαν σωστά. Μὰ ἔξιν ἀπεκλείετο νὰ εἶχε φερθῇ ἐξίσιν ἀπὸ πονηρία, ἀκριβῶς γιὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὸ ἄλλοθι. Δὲν ἔξερα τί νὰ σκεφθῶ...

—Πὼς μπῆκες ἐδῶ; τὴ ρώ- τησα.

—Ζήτησα ἀπλουστάτα τὸ κλειδί ἀπ' τὸ θυρωρὸ, λέγον- τὰς του πὼς μὲ περιμένει.

Σηκώθηκε κι' ἔκαμε λίγη βή- ματα. Δὲν μπόρεσα νὰ μὲ θαυ- μάσω τὴ γαριτωμένη σιλουέτα της, μὲ τίς προκλητικὲς καμ- πύλες...

—Δὲν θὰ μοῦ προσφέρῃς νὰ πιῶ κάτι; μοῦ εἶπε μὲ φωνὴ λίγο βραχνή καὶ πολὺ υποβλη- τική.

Ἐτοίμασα δυὸ οὔισκυ στὴν κουζίνα. Πέρασα ὕστερα στὴν κρεβατοκάμαρα καὶ βρῆκα τὴ Τζέν νὰ στρώνῃ τὸ κρεβάτι.

—Ἀφίσα τὸ ποτήρι τῆς στὸ κομ- μωδῖνο, κοντὰ στὸ ραδιόφωνο. Ἐπειτα ζήτησα στὸ τηλέφωνο τὴ Ντόλλυ.

—Πές της πὼς δὲν θάσαι ἐ- δῶ ἀπόψε! μοῦ ψιθύρισε ἡ Τζέν.

—Ἐδῶ Τζέι, εἶπα στὴ Ντόλλυ. Ὁ σκοτωμένος τοῦ σταθμοῦ δὲν ἦταν ὁ Μπόυντ, ἀλλὰ κάποιος ἀγνωστος.

—Τὸ ξέρω. Τηλεφωνῶσα στὸ νεκροτομεῖο. Σ' εὐχαριστῶ πάντως πού μὲ εἰδοποίησες...

Πότε θὰ συναντηθῶμε;

—Θὰ σὲ ξαναφύσω αὔριο στὸ τηλέφωνο.

Καί, πρὶν προλάβῃ νὰ μοῦ

ἀπαντήσῃ ἡ Ντόλλυ, ἔκλεισα τὸ τηλέφωνο καὶ κύτταξα τὴ Τζέν. Ἐκεῖνη στεκόταν στὴ μέ- ση τῆς κάμαρας, ρουφώντας σιγά-σιγά τὸ οὔισκυ της μὲ τὰ μάτια της καρφωμένα πά- νω μου.

Οι ηρωίδες της Εφταλίας

«Παλιοσυρουκλεμέδες»!

«Ένας ξάδερφος της 'Εφταλίας έπιχειρηματίας κι' επιτημονας του... ποδαριού, ήρθε απ' την 'Αφρική κι' ήφερε σκύλους καναρίνια, λαλιτάνους, μαϊμούδες, παπαγάλους, ως κι' ένα φίδι σ' ένα τρυπημένο κουτί, που όταν παίζανε τα φωνογράφα και τα ράδια ήδγαζε το κεφάλι του απ' την τρύπα τ'ου κουτιού και χαιρετούσε!

Κι' η 'Εφταλία τούλεγε με καμάρι: —Μπαράβο, ξάδεφθε. Πραγματικά, εσύ βγάλεις το φίδι απ' την τούπα!

—'Ηθεί, καλέ, ή λωλο-φταλία ήκανε το μαχαλά μας τάλε-κουάλε ζούγκλα! Φώναζε άσούτι μπορούτι ή γυναικογειτονιά.

Κι' ήταν ή γενική κουδέντα, και κατακραυγή τα τρομερά αυτά θερία, πουφερε ή άρχικατεργάρης ξάδερφος. Και κάθε μέρα τάδγαζε στο ντουροέκι για κράχτες κι' έτσι πουλούσε κάτι έμπλαστρα και κάτι θαυματόσυγα χάπια που όπως τά ρεκλαμάριζε, ή άνθρωπος μ' αυτά μπορούσε να ζήση δυό αιώνες!

—'Εγκώ ντέν γκέρεις καλά έλληνικός, έλεγε ντιότις μόλις ήρτες απ' την 'Αφρική, όμως με αυτά τα χάπια μου ανθρωπότητα τά ζή αιώνες!

—Καλέ να λείπη το βύσινο! Είπε μια κακαδοκάτη ή φιλόσοφος του μαχαλά. Γιατί να ζήσω τόσο; Για να έχω την πεθερά μου στο στέρο μου; Για να τσιτσιόζιουμαι με τα φουκαριά λήκια τ' αντρός μου; 'Η για να βλέπω τα ρεζιλήκια τή καροσίνης μου, που κουντουριτζή και δεν φοβάται Θεό ή αθεόφοδη! Μωρέ ανακάλυψι! Δηλαδή να γίνή ή κόρμος άκόμα πού τα μαχαίρης και πού φαταούλας; Γιατί τώρα έδερε ήτι σημειονός, είναι κι' αύριανός δεν είναι! Ξέρεί πως ούλα εδώ θα μέινουνε... 'Όταν όμως μ' αυτά τα χάπια σιγουραριστή πως μπορεί να δουρδουλακιάσει, τότε να δής μισός ή ένας στον άλλοτε!

Και μια φαρμακόστομη, που ήτανε μπύρ σου και μπύρ μου, τσ' έλεπε στο κογιοναμέντο:

—'Εσύ κερά μου για να μιλάς έτσι τετριτικά, σίγουρα για ή αντράς σου είνε νεκροθάφτης, για εσύ σθαυώτρα!

Στό μεταξύ, ή 'Εφταλία στό σπίτι της ήκανε σείρι τά διάφορα ζωντανά, ήμαθε τά σκυλιά να κάνουν τούμπες μόλις βλέπανε το Νικολάκη της, γύμναζε τσι μαϊμούδες να χορεύουνε σάμπα και τον παπαγάλο να μιλά! Είχε τό σκοπό τση ή πανούργα.

Πραγματικά ύστερα από ένα μήνα, ή μαχαλάς ούλος έξω φρενών πήγε στό Καρακόλι κι' έλεπε στον άστυνόμο:

—Κύριε πολιτισμένο μου, κάθε πρωί που πεονάμε απ' τό στίτι τση λωλο-φταλίας μός φωνάζει «παλιοσυρουκλεμέδες» και κάτι τέτοια!...

'Αμέσως μπρός ή άστυνόμος, και πίσω ή γυναικογειτονιά ήγγανε ντογρού στο 'Εφταλίας τό σπίτι.

Κι' ή 'Εφταλία σκασιμένη στα γέλια, μ' ούλο τση τό σάν-φρουά, έλεπε στον άστυνόμο:

—Ξέρω τί συμβαίνει!

Κι' εύτς μπηκε μέσα κι' ήφερε τό κλουβί με τον παπαγάλο του ξάδερφου π' άρχισε άμέσως να φωνάζη τά βρωμόλογα.

Κι' έτσι ή άστυνόμος πήρε τά βρωμόλογα του κι' έφυγε.

ΣΩΚΡ, ΡΩΝΑΣ

Τά βάσανα του Καραμπέτ

ΤΑ ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ

Ο πολυπαής Καραμπέτ έλεγε στο φίλο του με παράπονο:

—Ουλέν 'Ιστοκλή εφέντη, παπούτσια μου τσάκ, στενά ήσανε, κάλοι ήκανα, μπουνούν ιτσούν, ένα ντυό φορές καλαπόντια ήδαλα, άμα απ' τό πολν ζορλάντισμα, πάθανε κείνο που πάσχει Σουρπονίτσα μου...

—Δηλαδή;

—Ο Καραμπέτ άπάντησε:

—Στραβομουτσουιάσανε!...

—Βοή μπουνταλά Καραμπέτ, γιατί δεν τά γάραζες λιγάκι, έτσι να πάρουνε άέρα οι κάλοι σου;

—Μά ή Καραμπέτ εξακολούθησε:

—Σόι μου να τά πετάξω ήτελε, άμα ύναίκα μου φόλα στην φόλα, πάτο στον πάτο μου-ζαζε! Κι' έτσι, ούλοι διαφωνήσανε, γιαξοούμ! Άκόμα και τά τακούνια μου, ένα ντεξιά κι' άλλο ξεοβά κίτταζε! Βάλαα μπίλαα μπελά μου βρήκα...

—Βοή Καραμπέτ, ξέρω πως άλλοι βοίσκουνε τον υπελά τους απ' τό κεφάλι τους. Μά εσύ τον βρήκες απ' τά ποδάρια σου, φουκαρά μου.

—Ναι υπέ, γι' αυτό οτζά έντέρου, 'Ιστοκλή εφέντη, έδω μεργαμετλή είσαι, πάρτα, παρτσάνιασε τα, κανε τα, ξαφάνιασε τα, να γλυτώσω γιαξοούμ!...

—Βοή μην είσαι ύπεροβολικός! Πές μου τί συμβαίνει;

Κι' ή Καραμπέτ βαθειαναστέναζε, και συνέχισε:

—Φέτο, κάτε μέρα, Φάληρο μπάνιο ήκανα. Κι' ένα πρωί, άμα βγήκα δέω από τάλασσα, βοήκα ένα καινούριο ζευγάρι παπούτσια. Σκέφτηκα πως συγγενολάι μου μάξους ήδαλε, γιατί πάντα φωνάζανε έμένα: «'Ιντροπή αυτά τά παλιοπαπούτσια να φοοής. 'Αιντε υπέ!»

—'Αφσα λοιπόν παληά, φόρεσα καινούρια. Άμα σόσι μου γουσουζά είναι! Αυτά παπούτσια πούδαλα ένός γοροφύλακα ήσανε που κολυμπούσε. Και σαν βοήκε παλιοπαπούτσια μου, τύνωσκε, και φυλάκη ήτελε να πάη έμένα. Ντινιγί ιυανινί! φώναξα κι' εύτς Μοναστηράκι τσαμπουκ-τσαμπουκ ήγηα, κι' ένα καινούριο ζευγάρι άγόρασα. Και τά παλιοπαπούτσια, άλλη μέρα πρωί που ήγηα Φάληρο, τάλασσα μέσα πέταξα!...

—Κι' έτσι θα τέλεψανε τά βάσανά σου... έλεπε ή Μιστοκλή.

—Χάιρ γιαξοούμ! Βάσανά μου ντέν τέλεψανε. Άρχισανε, 'Ιστοκλή εφέντη, γιατί ένας ι-ψαράς ψάρεσε και δίχτυα του με πολύ ντυ-σκολία τραβόσε. Κοινοσουμ ήτανε. Τραβόσε πως κανένα χαρκαρία τά βγάλη, άμα παπούτσια ήδαλε!...

—Ουλέν σερεσή Καραμπέτ, 'ποζημιώσι τέλω! φώναζε έμένα.

—Κι' εύτς Καρακόλι πήγε και τζελά, ιπρό-στιμο πλέρωσα, γιατί έλεπε πως καφιά παπούτσια μου ντίχτυα του κανανε παρτσάδες και χαλάσανε...

—Κι' έτσι, λοιπόν, φουκαρά μου, σου δώσανε τά παπούτσια σου στο γέρι! Και τί τά έκανες!...

—Νά τά κάψω ήτελε. Άμα, Σουρπονίτσα έλεπε έμένα: «Πως υπέ τά κάψης; 'Αφού βοε-γμένα είναι! Γι' αυτό, για να λευτερωτώ, σκέ-φτηκα λοιπίι μου πλαινό ντεπόζτο νερό μέσα να ρίξω. 'Όμως κακή μου τύχη σωλήνα βουλώ-σανε!...

—Γι' αυτό μωρέ Καραμπέτ δεν είχαγε νε-ρό τόσες μέρες;

Κι' ή Καραμπέτ συνέχισε:

—Εύτς ύδαυλικό φαναρτζή φέρανε, κυττάξανε, ξετάξανε, κι' από ντεπόζτο νερό πα-πούτσια μου βγάλανε!

—Τέλος, σονιούρο 'Αλλά, να λές φουκα-ρά μου, αφού ξεφωάσανε τό ντεπόζτο... και γλύτωσες απ' τό εύλο τής γειτονιάς.

—Ναι, υπέ, ξεφωάσανε, άμα έμένα Καρα-κόλι μέσα... φράξανε! Πρόστούμ 'λισκευή πλέ-ρωσα, μπιο-ταμάμ! Φτου 'Αλλά, υπελανίθεο-ιν!...

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Οι ιδιοτροπίες του Πελοπίδα

Άλλαγή

Επί τέλους, χουσε μου, πάρε μια τελειωτική και όριστική άπόφασι, γιατί αυτή ή κατάσταση της άμφιβολίας δεν μπορεί πλέον να συνεχισθή. 'Η άσε το, ή σβύστο! Μιά για πάντα.

Πώς; Τό μουστάκι σου έννωά. Αύτην την ομάδα των υπομελώνων τριχών που σφεται ύπεράνω του άνω χείλους του άδυσσαλέου στόματός σου και θέ-λει να παραστήση τό μουστάκι. Τί θα την κάνης, τέλος πάντων; Γιατί μās έχεις πρήξει κυριο-λεκτικώς με αυτήν και ειδικώς με τις επανειλημμένες και έναλλασσόμενες έμ-φανίσεις και εξαφα-νίσεις της.

Ενώ επί σείραν τεσσάρων και πέν-τε έβδομάδων έμ-φανίζεσαι δημοσία με μύστακα αιφνί-διως μια μέρα του περνάς ξουράφι και τό σβύνεις. Κυκλοφορείς έτσι άλλες τρείς-τέσσερες βδομάδες κι' έπειτα τ' άφήνεις. Και ξανά τό σβύνεις.

Τί σκοπό έχει επί τέλους, αυτή ή συνεχής έναλλαγή; Σε καταδιώκει μή-πως, ή αστυνομία για κανένα έγκλημα και πρέπει να παρουσιάσεις κάθε τό-σο με καινούργια φάτσα, ή μήπως θέ-λεις ν' άποφεύγης τίποτα δανειστάς σου που τους φόρεσες φέσι με την μυστακόφορο έμφανισι και φροντίσεις να μη σε αναγνωρίσουν; διά της άποκο-πής του μυστακος; 'Όχι; Άμ τότε, τί είναι;

Πώς; Θέλεις να ίδης αν είσαι καλύ-τερος με μουστάκι ή χωρίς και δεν έ-χεις καταλήξει ακόμα; Άν είναι γι' αυτό, μπορώ να σε πληροφορήσω ότι και με μουστάκι και άνευ, έχεις τό μαύρο σου τό χάλι. 'Ότι κι' αν κά-νης, ή αντιπαθής σου φυσιογνωμία θα παραμένη τό ίδιο ώραία και έκπαγλος, σαν τη φάτσα του Καραγκιόζη. Βελ-τίωση δεν σηκώνει. Άστε άπελπίσου και κάνε τά παράπονά σου στη μαμή που σε κακοτράβηξε.

Τί είπες; Δικαιώμα σου είναι; Φά-τσα σου είναι. Λέει κι' όπως θέλεις την κουμαντάρεις;

Αί, λοιπόν, σε πληροφορώ ότι δεν είναι καθόλου δικαιώμα σου. Διότι ή φάτσα του κάθε ανθρώπου δεν άφήκει άποκλειστικός στον κάτοχό της. 'Ο προσορισμός της είναι κοινωνικός. 'Η φά-τσα, κύριε Μορφονιέ, είναι είδος ταυ-τότητας με την οποία κυκλοφορούμε στην κοινωνία για ν' αναγνωρίζω-με. Και όπως δεν έχεις τό δικαιώμα, έπειδή έτσι σ' άρέσει, ν' αλλάζης τ' όνομά σου και σήμερα να λέγεσαι Γί-αννης, αύριο Περίανδρος, μεθαύριο Κυ-ριάκος κι' έπειτα πάλι Γιάννης και ού-τω καθεξής, έτσι δεν έχεις και τό δι-καίωμα να βγαίνης σήμερα με μουστά-κι, αύριο χωρίς, μεθαύριο με μούσι και την άλλη ριζικός ευρισμένο. Γιατί αν ήταν έτσι τό ζήτημα κι' ένεγοούσαν ό-λοι οι άνθρωποι κατά τον ίδιο τρόπο, ή κοινωνία θα βοίσκοταν πολύ μπλε-γμένη και θα είχε διαρκώς άπόκρηες.

Στό κάτω της γραφής, κύριε έγώ θέλω να ξέρω με ποιόν έχω να κάνω. Θέλω ναχω τη στάμπα σου σταθερή και μόνιμη και όχι ποικιλία. Δεν μπο-ρώ να σε βλέπω σήμερα έτσι και αύ-ριο άλλοιώς, γιατί έχω νεύρα, γιατί με λένε Πελοπίδα και γιατί σηκώνω τη μαγούρα και σου κάνω αυτή τη βδε-λυρή φάτσα να τη βλέπης και να μην την αναγνωρίζης. Λοιπόν, τό καλό που σου θέλω πάρε μια άπόφασι: 'Η άσε τό όριστικώς ή σβύστο όριστικώς γι-ατί θάχης κακά ξεμπερδέστα μούσι σου Γελοίο τύπεί!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Περιπετειώδες διήγημα

Τό καράβι είχε πέσει πάνω στους βράχους και σιγά-σιγά βυθι-ζόταν. 'Η τρικυμία ήταν φοδερή. Από χρόνια ήσουν φαρφού-λακος του Κρίστιανσον και ήξερα την άγωνία των άνθρώ-πων που πνίγονταν λίγα μέτρα πιο πέρα από μας.

Μέσα στο μισόφωτο, έννοιωθα πάνω μου τά άγρυπνα μάτια της Ντάγκμαρ. Ξαφνικά, ένας δαιμονικός κρότος άκούστηκε, και τό καράβι τσακίστηκε στους βράχους, μα πάνω απ' τά μανιασμένα κύματα, έδλεπα να κινούνται κάποιες σκίες. Δεν θα πέθαιναν, όποιοι κι' αν ήταν. 'Επρεπε, με κάθε τρόπο, να τους σώσω. Τό σαρκα-στικό βλέμμα της Ντάγκμαρ με πάγωσε. 'Εμοιαζε να λέη: «Α-ντίθε, φαντάζεσαι τον έαυτο σου πιο δυνατό απ' τη θάλασσα;».

Πάτωσο, βοήκα τό βάρος για να ηλεψώ με τ' άγρια κύματα και να σώσω μερικά άνθρωπινα πλάσματα απ' τό θάνατο. Θέλη-σα ν' άποδείξω στη Ντάγκμαρ, ότι άδικα με μισούσε. Οί υπηναγοί είναι τρείς: δυό

Γουρίζω και βλέπω τη Ντάγκμαρ στην πόρτα, που μās γαμονελάει.

άντρες και μια γυναίκα. Μαζί τους είναι κι' ένα παιδί. Είπ' εκεί, τώρα, έσπλωμένοι χαμου, στην κάμαρα. Μα πλάι τους είμαι μό-νος, όπως στους τούς έσώσα απ' τό θάνατο. 'Η Ντάγκμαρ δεν κατέβηκε να με βοηθήση, αν και ήξερε πόσο θα είχα την ανάγκη της για να τους ετοιμάσω κάτι ζεστό, για να τους συνεφέρω. Θα καταφέρω να τους σώσω.

Ο γερο-λοστρόμος είν' όλο πληγές, γιατί τό σώμα του χτύπησε πολλές φορές πάνω στους βράχους. 'Η όμορφη γυναίκα μόλις άν-τηνεί κι' ή άλλος άντρας είναι πιά παγωμένος. Μ' αυτό που μ' άπασχολεί πιο πολύ, είναι τό κρύο κορμί του παιδιού. Ρίχνω πάνω του τό φώς του φαναριού μου 'εϊ σκυώ. 'Αφίω μια κραυγή: «Σβέν!».

Όχι, αδύνατο, δεν μπορεί να είναι αυτός, όχι! Κυττάζω τό μέτωπο, τη γραμμή του άίματος που κοκκινίζει έλαφρά τό μέτωπο. Με τά δαχτυλά μου άγγίζω τά χείλη του και θυμάμαι άλλα χείλη άπαρημένα, τά χείλη της Μαρίας. Ναι, είναι τό παιδί μου, που πεθαίνει... «Θεέ μου, κόντο να ζήσι, σε ικετεύω!».

'Η προσευχή μου είναι τόσο θερμή, που μου φαίνεται πως τη λέω φωνητά. Τά χείλη του παιδιού ανοίγkλεισαν, καθώς και τά μάτια του. Νοιώθω τον έαυτο μου να ξαναζή στο παρελθόν, στην έφιαλ-τική νύχτα της άνοίξεως του 1940, κοντά στο Νάρβικ...

Ο πόλεμος είχε φτάσει στό κατακόρυφο και ή όβίδες σφύριζαν γύρω μας.

Τούτη τη φορά, φοβάμαι, Κούρτ, μή μ' άφήνης. 'Εφτασε τό τέλος μας! Μού φώναζε ή Μάρια που είχε πέσει στην άγκαλιά μου, κλαίγοντας.

Και, μέσ' στα δάκρυά της, ψιθύριζε: —Σ' αγαπώ, Κούρτ, σ' αγαπώ!...

'Η Μάρια ήταν νοσοκόμος και με είχε περιποιηθή, ένα μήνα πριν, που είχα τραυματισθή. Από τότε, δεν έφυγε από κοντά μου. Μου φαινόταν πως ζούσα σε όνειρο. Κάποια στιγμή, ή μάχη φάνηκε να τελειώνει και μέσα στη νύ-κτα, άπλώθηκε μια ήσυχια θάνατο. Δεν είχα πιά δυνάμεις και έσπλωθηκα στη νοτισμένη γη.

'Η Μάρια πλάγιασε κι' αυτή δίπλα μου.

—Φοβήθηκα πολύ, Κούρτ... ψιθύρισε.

—Τελείωσε ή μάχη, Μάρια, σπύθηκα... της είπα.

—Δεν ήθελα να σου πώ πως σ' αγαπώ, Κούρτ.

—Τό είχα μαντέψει, Μάρια...

Μά είσαι παντρεμένος, Κούρτ, και δεν ήθελα να... Μάτια ή μνήμη μου ξαναφέρνε μπροστά μου τη γυναίκα μου, τη Ντάγκμαρ, τό ώραίο της πρόσωπο, και τά γαλανά μάτια της.

'Αγκάλιασα με πάθος τη Μάρια, που ήταν πλάι μου, φλογερή, μέσα στην παγωμένη νορβηγική νύχτα. Κόλλησα τά χείλη μου στη δική της, αδιάφορος για τό θάνατο που παραμένε γύρω μας. Και ή Μάρια έγειρε στην άγκυλική νύχτα, γεννήθηκε ή γυιός μας, ή Σβέν.

Από κείνη τη μοναδική έρωτική νύχτα, γεννήθηκε ή γυιός μας, ή Σβέν.

Από κείνη τη μοναδική έρωτική νύχτα, γεννήθηκε ή γυιός μας, ή Σβέν.

Από κείνη τη μοναδική έρωτική νύχτα, γεννήθηκε ή γυιός μας, ή Σβέν.

'Η Ντάγκμαρ πλησιάζει στό παιδί, τό κυττάζει σαν να θέλη να δη, αν μού μοιάζει.

—Πρέπει να τό μεταφέρουμε στην κάμαρά μου. Κούρτ, λέει με κομμένη φωνή.

Και με βοηθάει να μεταφέρω τό παιδί άπάνω. Τό ξαπλώνει στο κρεβάτι και τό σκεπάζει με ζεστές κουβέρτες. Σιγά-σιγά, τό χρώμα του προσώπου του άρχίζει να ζωοποιέ.

—'Εσύ, Κούρτ, μέινε εδώ, μού λέει ή Ντάγκμαρ. Πηγαίνω κάτω να περιποιηθώ τους άλλους δυό. Σού ετοιμάσα στεγνά ρούχα. Ξε-κουράσου λίγο. Νά, πιες κι' αυτό τό ζεστό καφέ. Θα σου κάνει καλό...

Πως άλλαξε ή Ντάγκμαρ! Νάμαι πάλι μονάχος. Και ξανά, στη

μνήμη μου, ξετυλίγεται τό φίλμ της ζωής μου...

—

«Υστερ' από εκείνη τη νύχτα, εί-χαμε καταφέρει ή Μάρια κι' έγώ να καταφύγουμε στο Βουνό, ανατολικά του Νάρβικ. Όλη ή Νορβηγία είχε καρακτηθή από τους Γερμανούς. Με διέταξαν τότε να πάω προς τό Βορ-ρά, για να μεταφέρω, μ' ένα μικρό πλοίο, πράκτορες και μηνύματα, κά-ποτε κι' έπιβάτες απ' τη Νορβηγία στην Άγγλια. Άνάμεσα στους πρώ-τους έπιβάτες για την Άγγλια, ή-ταν και ή Μάρια, που δεν ήθελε, μ' όλα τά παρακάλια μου, να μείνη κον-τά μου.

—Δεν έχουμε τό δικαίωμα... μού έλεγε. Είσαι παντρεμένος και δεν θέ-λω να σε πάρω απ' τη γυναίκα σου. 'Ετσι ή Μάρια έφυγε για την Άγ-γλία, και με τη θλίψη στην καρδιά, ξαναγύρισα κοντά στη Ντάγκμαρ, δί-κως να της πώ ποτέ τίποτα απ' ό,τι είχε συμβεί. Τότε έλαβα και ένα γράμμα απ' τη Μα-ρία:

«Κούρτ, λατρεύω μου, περιμένω ένα παιδί, τό παιδί σου! Τώρα ή ζωή μου έχει ένα σκοπό. Θα ζήσω γι' αυτό, και θα θυμάμαι τον έρωτά μας. Μην προσπαθήσης να νάθης να με βρης. Μου ύποσυνθήκες να μείνης με τη γυναίκα σου. 'Εγώ ζώ με τη υπέρτα μου. Τό παιδί μας, ξέρεις, ένω τό προσίσθημα πως θάναι άγόρι. Θα τό άναθρέψω όπως πρέπει.

—Αντίο, λατρευτή μου Κούρτ. 'Η Μάρια σου».

Πέρασα τρομερές μέ-ρες παλεύοντας να τ' άφίσω δλα και να πώ

να βρώ τη Μάρια μου. Μά έπρεπε να την ύπακούω και να μέινω κοντά στη Ντάγκμαρ. 'Η ζωή μου στό φάρο, άντι να μάς ένόση, μάς χυρίζε. 'Η γυναίκα μου ύποπτευόταν όλοένα πως ύπηρεη κά-ποια άλλη γυναίκα στη ζωή μου και μούκανε σκηνές. 'Ετσι, σιγά-σιγά, πάψαμε να μιλάμε σχεδόν και, στό τέλος, χωρίςσμε κι' απ' την κάμαρά μας. Μία μέρα, ένας εύντροφος μου, μού έφερε ένα γράμμα. Δεν ήταν από τη Μάρια. 'Ηταν ένα άπελπισμένο γράμ-μα της υπέρτας της. 'Η Μάρια είχε πεθάνει! Και τό παιδί μας, ή μικρός Σβέν, τόχε σκάσει απ' τό σπύ, για να πάη μούτσος σε καράβι. 'Η γρηά μούστελνε τη φωτογραφί: του...

—

Θά κοιμήθηκα φαίνεται πολλή ώρα. Σηκώνομαι και βλέπω πως τό παιδί είναι άνασηκωμένο στο κρεβάτι του.

—Θά με κρατήσης εδώ μαζί σου, στό φάρο; με ρωτάει.

—Άν θέλεις να μείνης Σβέν... τό λέω.

—Πως τό ξέρεις τ' όνομά μου; παραξενεύεται.

—'Αλήθεια, ή Σβέν δεν μπορεί να ξέρη πως είμαι ή πατέρα του, Κι' όμως, σιγά-σιγά, πρέπει να του τά έξηγησω όλα, για να μ' άγαπήση. Μά τότε θα τό μάθη και ή Ντάγκμαρ! Γουρίζω και τη βλέπω στην πόρτα. Μας κυττάζει και καμωγελάει!...

Πέρασαν πολλές έβδομάδες. 'Ο Σβέν είναι τώρα πιά καλά, γιατί ή Ντάγκμαρ τον περιποιήθηκε σαν μητέρα. Από χρόνια, ή γυναίκα μου ήθελε ένα παιδί, μα ή Θεός δεν της τόδωσε. Μόνο τώρα κατάλαβα τον πόνο της κι' ένα Βαράθ που άκουσα τό Σβέν να τη φωνάζη «μαμά», ή καρδιά μου πλημμύρισε από τρυφερότητα και της τά διηγήθηκα όλα.

—Τά ήξερα, Κούρτ. Τά κατάλαβα τη νύχτα εκείνη που σ' άκουσα να φωνάζης τό παιδί με τ' όνομά του... 'Αφρό με να είμαι ή υπέρτα του... Δεν σου γυρεύω τίποτ' άλλο, Κούρτ!...

—Μά έγώ θέλω κάτι άλλο από σένα, Ντάγκμαρ: να με συχα-ρέσης και να μ' αγαπάς...

—Σ' αγαπώ, Κούρτ, και σε συγγνώμω. Ναι, Κούρτ, σ' αγαπώ!

Μέ έρωτικά χείλη που έτρεμαν, ή Ντάγκμαρ μού άνταποδίδει τά φίλιά μου. Νοιώθω πως τώρα ή ζωή μας ξαναανίζει, τώρα που τό «παιδί μας», ή Σβέν, είναι πιά, για πάντα μαζί μας.

ΧΑΓΚΑ ΟΛΣΕΝ

ΠΕΡΙΕΡΓΟΙ

Αμερικανικοί νόμοι

“Αλογα με πανταλόνια και σκυλιά με φανερώνω”

Σε καμιά άλλη χώρα δεν υπάρχουν τόσο παράδοξοι κι' αντιφατικοί νόμοι, όσο στις Ηνωμένες Πολιτείες. Και το χειρότερο είναι, ότι αυτοί οι νόμοι διαφέρουν όχι μόνον από τη μία πολιτεία στην άλλη, αλλά και από τη μία πόλη στην άλλη, σε τρόπο που, όπως έγραψε ένας δημοσιογράφος, ο “Αμερικανός πολίτης δεν ξέρει ποτέ τι επιτρέπεται και τι απαγορεύεται, εκτός μόνον αν αποφασίσει να μην μετακινήσει από το μέρος όπου γεννήθηκε και να μην έρθει σε επικοινωνία με ανθρώπους από άλλα μέρη.

“Αλλά να μερικοί παράδοξοι νόμοι που ισχύουν σε διάφορες πόλεις και πολιτείες της Αμερικής:

Στην πολιτεία της Ουάσιγκτον, απαγορεύεται στις γυναίκες που βρίσκονται σε μια αίθουσα νύμφης να κάθονται περισσότε από τέσσερα βήματα προς τα πίσω σε κάθε φανερώνω, οποιοδήποτε κι αν είναι ο γάμος που γορδύνει.

Στο Νόρφολκ της Βιργίνιας, μια απόφαση του Δήμου, ορίζει, ότι οι νέες δεν επιτρέπεται να πηγαίνουν σε χορευτικά κέντρα χωρίς στήθος. Αλλά, προσθέτει η ίδια απόφαση, σε περίπτωση που ο ιδιοκτήτης του κέντρου θέλησε να ελέγξει με τρόπο εξαιρετικά λεπτό, την εξουσία αυτής της διατάξεως, να νάνη την άδεια του!

Στο Σάλτ Σαιντ-Μαρί, εκείνος που φτάνει αντίθετα με τη φορά του ανέμου ή που φανερώνεται χωρίς να βάλει το μαντίλι μπροστά στο στόμα του τιμωρείται με πρόστιμο.

“Η δημοτική αρχή της Πόνκα, στη Νεμπράσκα, εξέδωσε τελευταία μια διαταγή, που απαγορεύει στους πολίτες να... ροχαλίζουν! Στο Καρφόζ του Νέου Μεξικού, τιμωρούνται με πρόστιμο οι άνδρες κι' οι γυναίκες που έχουν να ξυρισθούν περισσότερα από τρεις ημέρες.

Στη Νεμπράσκα επίσης απαγορεύεται στις γυναίκες να παρουσιάζονται με φορεμάτα, που απέναντι περισσότερο από είκοσι εκατοστά, όχι από τον αστράγαλο, αλλά από το έδαφος!

Στο Μπρίν τιμωρείται με πρόστιμο όποιος βγεί στο δρόμο με λυτά τα κορδόνια των παπουτσιών του. Το πρόστιμο είναι αναλόγιο με το μήκος των κορδονιών που σέρνονται στο έδαφος...

Στο Κεντάκι δεν επιτρέπεται στις γυναίκες να εμφανίζονται στους δρόμους με μαγιό του μπάνιου, παρά μόνον αν συνοδεύονται από δύο αστυνομικούς ή είναι ώπλισμένες με μια δειράνα, για να απομακρύνουν τους ενοχλητικούς!

Στο Φόρτ Σαιντ-Ντι της Νοτίου Καρολίνας, δεν επιτρέπεται στα... αλογα να κυκλοφορούν στους δρόμους αν δεν φέρουν ειδικά πανταλόνια, που σκεπάζουν το πίσω μέρος του σώματος τους.

Το σκόρδο, σε πολλές πόλεις, θεωρείται ως... μέσον διαταξέως της κοινής ησυχίας! Στο Γκάρνι της Ινδιάνας π. χ., κανείς πολίτης δεν μπορεί να πάει στον κινηματογράφο ή να ανέβει σε ένα λεωφορείο ή σε ένα τρένο, αν δεν έχουν περάσει τουλάχιστον τέσσερες ώρες από τότε που έφαγε σκόρδο. “Αλλά, προσθέτει η δημοτική απόφαση, “ο δημαρχος κι' οι δημοτικοί σύμβουλοι δεν υποχρεούνται να τηρούν την εν λόγω απαγόρευση”.

Στην Έλενα της Μοντάνα, από τη στιγμή που ένας δημοτικός άγγελος δηλώσει ότι θα εκτεθεί στις προερχόμενες εκλογές, όποιος διπλοτε πολίτης μπορεί να του πει οποιαδήποτε βλασφημία, χωρίς να διατρέχει τον κίνδυνο να τιμωρηθεί.

Στο Νιτρώιτ, ένα σκυλί μπορεί να δαγκώσει μια μόνο φορά το γαρματσόκομ: τη. “Αλλά αν τον δαγκώσει και δεύτερη, ο τελευταίος δεν υποχρεούται να πηγαίνει στον ιδιοκτήτη αυτού του σκυλιού την άλληλογραφία του.

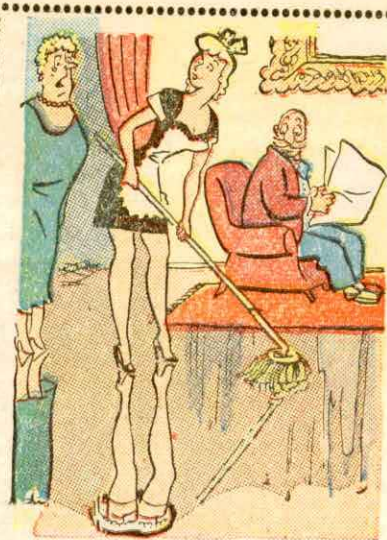
Στη Μπόρια του Όρεγκόν, δεν μπορεί κανείς να παίρνει μαζί το σκυλί του τη νύκτα, αν δεν του κρεμάσει ένα κόκκινο φανερώνω στο λαιμό.

Στο Μισσοούρι, η ίδια υποχρέωση ισχύει για τις αγελάδες.

Στο Φόξ Πόιντ απαγορεύεται στα σκυλιά να πηγαίνουν περισσότερα από δύο μαζί! Σε περίπτωση παραβίασης, οι ιδιοκτήτες των τιμωρούνται με πρόστιμο.

“Ενας νόμος στη Μεσαουσέτ, απαγορεύει στα σκυλιά να ξεπεράσουν το ύψος των 25 εκατοστών, ενώ επιτρέπει στις γάτες να φτάσουν το ένα μέτρο!

Στο Όζαλ του Κάνσας, τέλος, απαγορεύεται στους πολίτες να σκοτώνουν τα ποντίκια με δόντια και βασάρια μέσα...

“Η κυρία: Μαρία! Δεν γοιιάζεται άλλο γυνάλισμα το πακέ!”

—Μα τί λες, Έδναθία μου; “Ανθρώπος με ανατροφή έχω, να ξυπνήσω το κορίτσι!”

ΤΟ ΚΟΛΠΟ ΤΟΥ ΣΥΖΥΓΟΥ

—Δεν σου τ'όλεγα, γουσή μου, πως έχω πυρετό; Πρέπει να πάω άμέσως στο γιατρό!...

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ για τις γυναίκες

ΚΑΛΛΟΝΗ

“Ενα καλό μίγμα για τον καθαρισμό των στεγνών (οχι λιπαρών) μαλλιών, είναι το εξής:

Μαύρο σαπουνί	50 γραμ.
“Ασπρο σαπουνί ξυσμένο	50 »
“Ελαιόλαδο	50 »
“Αλκοόλ 95ο	30 »
Γλυκερίνη	30 »
Ρεσορκίνη	5 »
Τερπινεόλη	5 »

Ζεσταίνετε σε μπλιν μαρί, ανακατεύοντας και προσθέτοντας σιγά-σιγά νερό, ως ότου σχηματισθούν 300 δράμια περίπου υγρού σαπουνιού.

Για τα λιπαρά μαλλιά, συνιστάται ένα άλλο είδος υγρού σαπουνιού:

Γλυκερίνη 30ο	100 γραμ.
“Ασπρο σαπουνί τριμμένο	75 »
Βάμμα κιλιάγια	20 »
Βάμμα κάψικου	20 »
Βάμμα ζαμπόραντι	20 »
Πετρελαϊκός αιθέρ	20 »
“Εσάνς ντε Μιρμπάν	2 »

Χρησιμοποιείτε κάθε φορά μια κουταλιά του καφέ απ' αυτό το μίγμα, για ένα ποντίρι νερό, βρασμένο και χλιαρό.

Για τα πόδια και τους καλούς

Για να συνέλθουν τα πόδια σας, όταν έχουν κακοπάσει απ' το περπάτημα, τα περνατε πρωί και βράδυ με το εξής μίγμα: Λανολίνη καμφορούχος

Υπερχλωρίνης αιθέρας	10 »
“Αν έχετε καλούς, αλείψετε τους ημέρα παρ' ημέρα, επί μια βδομάδα, μ' ένα πινελάκι βουτηγμένο στην παρακάτω διάλυση:	
Σαλικυλικόν οξύ	1 γραμ.
“Εκχύλισμα Ινδικής καννάβεως	0,50 »
“Αλκοόλ 90ο	1 »
Αιθέρ	2,50 »
Κολλόδιον	5 »

Φυλάτε το υγρό αυτό, σε μπουκάλι καλά βουλωμένο.

Πώς γίνεται το κολλάρισμα

Το κολλάρισμα των διαφόρων ύψασμάτων δεν γίνεται πάντοτε με την γνωστή και κοινή αμυλόκολλα. Υπάρχουν και άλλοι τρόποι, καταλληλότεροι, αναλόγως του είδους του ύψασματος.

Για τις γάτες, π. χ., χρησιμοποιείτε μια διάλυση γόμας, όχι πολύ πυκνή. “Αφού ξεπλύνετε το ύψασμα, το απλώνετε πάνω σ' ένα τελλάρο και το περνατε μ' ένα σφουγγάρι βουτηγμένο σ' αυτή τη διάλυση.

Προκειμένου για δαντέλλες, διαλύετε σε 300 δράμια βραστό νερό 40 γραμμάρια Βοράκα και 200 γραμμάρια γομαλάκα. Προσθέτετε τη γομαλάκα μόνον, αφού διαλυθή τελείως ο βόρας, και διατηρείτε το μίγμα σε βρασμό, ανακατεύοντας για να διευκολυνέτε τη διάλυση. Βρέχετε με το υγρό τις δαντέλλες, είτε απ' ευθείας, είτε μ' ένα σφουγγάρι, και τις απλώνετε για να στεγνώσουν. Μπορείτε να προσθέσετε στη βραστή ακόμη διάλυση, λίγη αμυλόκολλα ή ζελατίνη, λυωμένη προηγουμένως σε λίγο νερό. “Ετσι, θα επιτύχετε μεγαλύτερο κολλάρισμα.

Τα μαλλίνα κολλάρονται με διάλυση φαρκόκολλας. Τα βρέχετε ελαφρά μ' αυτήν, μ' ένα σφουγγαράκι, και τα απλώνετε άμεσα για να στεγνώσουν όσο το δυνατόν γρηγορότερα. Το ίδιο γίνεται και για τα μεταξωτά, για τα οποία μεταχειρίζεσθε φαρκόκολλα ή ανδραγάθινον κόμμι (που υπάρχει στα φαρμακεία).

Μη βάζετε τις γλάστρες

Πολλοί συνήθίζουν να βάζουν απ' έξω τις γλάστρες τους, για να τις κάνουν πιο εύχρηστες στη θεά. “Ετσι όμως κλείνουν οι πόροι τους, δεν περνάει πια ο αέρας και τα φυτά υποφέρουν. “Αν θέλετε λοιπόν να κάμνετε διακοσμητικότερες τις γλάστρες σας, τις τοποθετείτε μέσα σε «κάς-πό», ή τις τυλίγετε με λεπτό χαρτί πλισσαρισμένο, δίνοντας του ένα καλλιτεχνικό σχήμα.

Για τη μυρωδιά του στόματος

Ξεπλένοντας το στόμα σας με την παρακάτω διάλυση, εξαφανίζεται κάθε άσχημη μυρωδιά, προερχόμενη από κακή κατάσταση των ούλων, από γαλασμένα δόντια ή από μια οποιαδήποτε μόλυνση της κοιλότητας του στόματος:

Χλωρίουχος άσβεστος	2 γραμ.
“Αλκοόλ μέντας	32 »
Ζάχαρη	200 »
Νερό	1.000 »

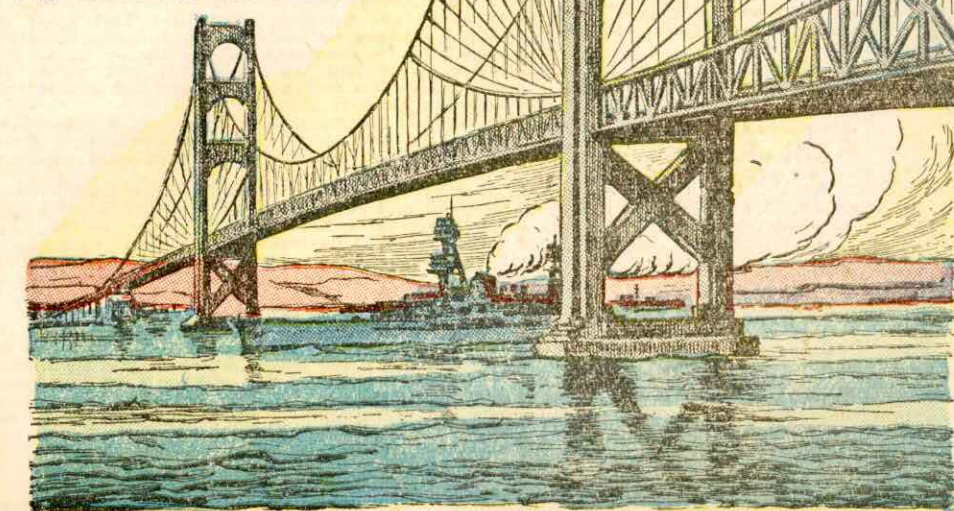
ΜΑΡΙ—ΚΑΛΙΡ

ΤΙ θα λέγατε για έναν περίπατο με τα πόδια ή μ' αυτοκίνητο, μεταξύ ούρανού και θαλάσσης, πάνω σε μια γέφυρα, που θα είχε μήκος τριών χιλιομέτρων και θα κρεμόταν σε ύψος πενήντα μέτρων από την επιφάνεια του νερού;...

Η γέφυρα αυτή, που θα είναι ένα από τα τεχνικά θαύματα της εποχής μας, πρόκειται να συνδεθεί τη Σικελία με την απέναντι ακτή της Ιταλίας (Καλαβρία). Θ' απλωθή, δηλαδή, πάνω από το περίφημο Στενό της Μεσσήνης και θα εξασφαλίσει την απ' ευθείας συγκοινωνία μεταξύ των δύο γειτονικών ακτών.

Η γέφυρα του Στενού της Μεσσήνης θα είναι η μεγαλύτερη του κόσμου, αλλά όχι η μοναδική στο είδος της. Μερικές άλλες μικρότερες αδελφές της υπάρχουν ήδη, όπως η γέφυρα του Γκόλντεν Γκαϊτ, στον “Αγιο Φραγκίσκο που έχει μήκος 1960 μέτρων, του Κάμντεν, μήκους 1430 μέτρων, του Μπρούκλιν 1050 μέτρων και του Γεωργίου Ουάσιγκτον 965 μέτρων.

Το αρχικό σχέδιο της γεφυρώσεως του Στενού της Μεσσήνης

Πρόχειρο σχεδιάγραμμα του κεντρικού μέρους της μεγαλύτερης γέφυρας του κόσμου, που θα συνδέσει τη Σικελία με την απέναντι Ιταλική ακτή της Καλαβρίας.

οφείλεται στον Ιταλό μηχανικό και βιομήχανο Φαούστο Μαζι. Αλλά η τελική επεξεργασία του έγινε από τον περίφημο “Αμερικανό γεφυροποιό Στάινμαν.

Σύμφωνα μ' αυτό το σχέδιο, η γέφυρα του Στενού της Μεσσήνης θα έχει τρεις καμάρες, μια κεντρική μήκους 1524 μέτρων και δύο άλλες στα πλάγια, μήκους 732 μέτρων την καθεμιά.

Η κεντρική καμάρα θα στηρίζεται πάνω σε δύο ισχυρότατα χαλυβδίνια βάθρα, συνολικού ύψους 340 μέτρων. “Απ' αυτά τα 120 θα βρίσκονται κάτω από το νερό και τα υπόλοιπα 220 θα προεξέχουν. Τα βάθρα αυτά θα έχουν συνολικό πλάτος 27 μέτρων.

Η γέφυρα θα είναι διώροφη. Ο κατώτερος όροφος θα διατεθεί αποκλειστικά για τη σιδηροδρομική συγκοινωνία. Θα βρίσκονται σ' αυτόν δύο γραμμές. Δύο συρμοί λοιπόν, καθένας από αντίθετη διεύθυνση θα είναι δυνατόν να κυκλοφορούν ταυτόχρονα πάνω σ' αυτές.

Στον επάνω όροφο θα υπάρχει ένας αυτοκινητόδρομος πλάτους 7½ μέτρων για την κυκλοφορία των αυτοκινήτων, με δύο πεζοδρόμια πλάτους 1 μέτρο το καθένα στα πλάγια για τους πεζούς.

Προβλέπονται επίσης δύο δρόμοι για ποδήλατα.

“Από τα δύο άκρα θα περνούν οι τηλεγραφικές και τηλεφωνικές γραμμές, τα ηλεκτρικά καλώδια, οι σωλήνες του νερού και

Μεταξύ Σικελίας και Καλαβρίας

του φωταερίου και άλλα παρόμοια.

“Όπως είπαμε, η γέφυρα θα βρίσκεται σε ύψος 50 μέτρων από την επιφάνεια του νερού. Θα υποστηρίξουν, λοιπόν, να περνούν κάτω απ' αυτήν κάθε είδους πλοία, υπερωκεάνεια, βαρύτατα πολεμικά, αεροπλανοφόρα κτλ.

Η κυριώτερη φροντίδα του “Αμερικανού γεφυροποιού είναι να εξασφαλίσει στη γέφυρα του Στενού της Μεσσήνης την απαιτούμενη σταθερότητα.

“Εκείνο που θα φανή περισσότερο στους μη ειδικούς είναι ότι τα έσοδα αυτού του έργου κινδυνεύουν περισσότερο από τον αέρα παρά από τη θάλασσα.

“Ο άνεμος είναι πραγματικά ο μεγαλύτερος εχθρός τους. Καί σ' αυτόν οφείλονται οι περισσότερες καταρρεύσεις κρεμαστών γεφυρών, όπως π. χ. της Τακόμα, που έγινε στις 7 Νοεμβρίου του 1940, τέσσερες μόλις μέρες μετά τα επίσημα εγκαίνια.

Η μεγαλύτερη δυσκολία συνίσταται στην εγκατάσταση των δύο βάθρων, που, κατά το 1/3 περίπου του ύψους τους θα βρίσκονται κάτω από την επιφάνεια της θαλάσσης.

Η κατασκευή της γεφυρώσεως του Στενού της Μεσσήνης υπολογίζεται ότι θα απαιτήσει χρόνια, θα απασχοληθούν δε σ' αυτήν άνω των 12000 εργάτων. Η συνολική επίφάνειά της, που θα βρίσκεται έξω από το νερό, θα είναι 2½ εκατομμύρια τετραγωνικά μέτρα. Η δαπάνη με τις σημερινές τιμές υλικών και τα σημερινά ήμερομίσθια έχει προϋπολογισθεί σε 75 εκατομμύρια δολάρια.

Η γέφυρα του Στενού της Μεσσήνης θα κατασκευασθή κατά το πρότυπο της γεφυρώσεως του “Αγίου Φραγκίσκου, που είναι σήμερα η μεγαλύτερη κρεμαστή γέφυρα του κόσμου.

Η γέφυρα αυτή έχει συνολικό μήκος 1960 μέτρων και αποτελείται από τρεις επίσης καμάρες.

Η κεντρική έχει μήκος 1260 μέτρων και οι δύο πλάγιες από 350 μέτρα η καθεμιά. “Εξ άλλου, το ύψος των χαλυβδίνων βάθρων της πάνω από την επιφάνεια του νερού είναι 224 μέτρα.

“Αδιαφορούσαν για τον κίνδυνο

Κατά τη διάσκεψη μιας πυρκαϊγής σ' έναν κινηματογράφο της Βαλτιμόρης, οι πυροσβέστες βρέθηκαν στην ανάγκη προτού αρχίσουν το έργο τους για να σβύσουν τη φωτιά, να αδειάσουν δύο δολοφίρες αντίκες πάνω στους θεατές που χαλούσαν τον κόσμο και δεν ήθελαν να απομακρυνθούν αν δεν έπαιρναν πίσω τα χρήματα των εισιτηρίων τους!

Χάρτης των ακτών της Σικελίας και της Καλαβρίας, που θα συνδεθούν με τη νέα γέφυρα.

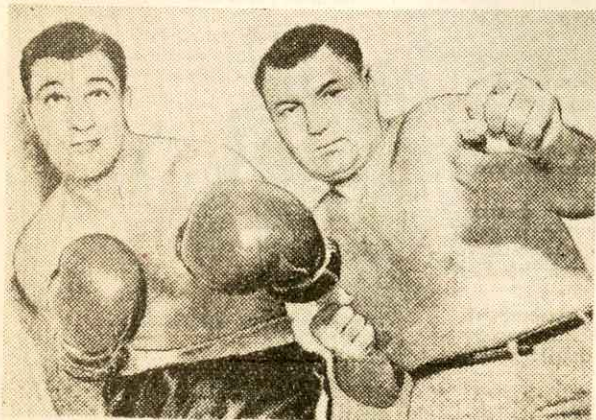

ΡΟΚΥ ΜΑΡΤΣΙΑΝΟ

Ο νέος παγκόσμιος πρωταθλητής των βαρέων βαρών

Επί τέλους! Η αυτοκρατορία των γερών στα διεθνή πυγμαχικά ρίγκ, κλονίστηκε επικίνδυνα. Η τελευταία συντριπτική νίκη του Τζακ Γουάλκοντ Ρόκυ Μαρτσιάνο επί του «ακαίσιου» Λεοντόγερου γέρου Τζέρεμυ Τζέρε Γουάλκοντ πιστοποίησε, κατά τρόπο αναμφισβήτητο, πως η λευκή χερσίδα, προς μεγάλη χαρά πολλών Αμερικανών, τον διώδονο του Τζέρε Λούις και του Τζέρε Γουάλκοντ, αλλά, πρό παντός, των λευκών άσων του μπόξ Τζέρε Τζέρε, Τζακ Ντέμσεϊ και Μάξ Σμέλιγγκ. Οι πυγμαχικοί εμπειρογνώμονες καιρύντησαν με ανυπόκριτη χαρά την εμφάνιση του Μαρτσιάνο στα πυγμαχικά ρίγκ. Το γεροδεμένο σώμα του και οι συντριπτικές γροθιές του, προκάλεσαν κατάπληξη και θαυμασμό. «Οσοι τον είδαν να παίζει, άσχαρμό, πρόβλεψαν την ένδοξη σταδιοδρομία του. Από τα πρώτα πυγμαχικά του βήματα, έδειξε πόσο είχαν δίκιο εκείνοι που πρόβλεψαν το μεγάλο μέλλον του.

Ο Ρόκυ Μαρτσιάνο είχε γοητεύσει με το χαρακτήρα του και τη μετριοφροσύνη του, τις πυγμαχικές του ικανότητες και την φιλική σε όλους συμπεριφορά του. Όταν μελέτησε, το 1951, το στυλ του και γενικά το παίγνί του Μαρτσιάνο, ο περίφημος πυγμαχικός εμπειρογνώμων Τζακ Κέρνς, είπε αυτά τα προσηφάνισα λόγια: «Ο Μαρτσιάνο είναι ανώτερος και από τον Τζακ Ντέμσεϊ και από τον Τζέρε Λούις. Δεν θα περάσει πολύς καιρός και θα στεφθεί παγκόσμιος πρωταθλητής. Τα «κερά χτυπήματα» του, είναι σκληρότερα από τις βολίδες του δυναμικού της γροθιάς,

Ο νέος παγκόσμιος πρωταθλητής όλων των κατηγοριών Ρόκυ Μαρτσιάνο (αριστερά) σε μία προσπάθειά του με τον διάσημο πρώην πρωταθλητή Τζακ Ντέμσεϊ

Ο Διεθνής Πυγμαχικός

του Τζέρε Λούις. Ξέρει να δίνει γροθιές, αλλά και να δέχεται. Αντέχει δηλαδή στο γερό ξύλο, όσο κανένας μπορεί σήμερα πυγμαχός, στον κόσμο. Είναι πη πώς ο Τζέρεμυ Τζέρε Γουάλκοντ ήταν ο μεγαλύτερος «άνταξερ» των πυγμαχικών ρίγκ. Άντεχε, δηλαδή, τόσο στις προπονήσεις, όσο και στον αγώνα, όπως σκληρές γροθιές κι αν έτρωγε. Ο Μαρτσιάνο, λοιπόν, θα αποδείξει πως έχει μεγαλύτερη άντοχη από τον Τζέρε Γουάλκοντ. Όσο για την τέχνη του, δεν θα περάσει πολύς καιρός, και ο Μαρτσιάνο θα μάθει όλα τα μυστικά της πυγμαχικής τέχνης, ώστε να μην υστερήσει αυτό το σημείο.

Ο Κέρνς πολύ γρήγορα δικαιώθηκε! Η μεγάλη τεύρα του ως «μυατζέρ» του αλυσμολήτου Τζακ Ντέμσεϊ, τον ώθησε να καταλάβει τον νέο πυγμαχικό άστρο και να γνωμοδοτήσει με τόση αυτοπεποίθηση για τα μελλοντικά, κατορθώματά του.

Αιτήτης μέχρι σήμερα ο Μαρτσιάνο, αγωνίστηκε στη Φιλαδέλφεια για το παγκόσμιο πυγμαχικό στέμμα των βαρέων βαρών, και όλων των κατηγοριών και το κατέκτησε με το συντριπτικό εκείνο «νέο άουτ» του δεκάτου τρίτου γύρου κατά του Γουάλκοντ.

Θέλετε τώρα να μάθετε πως ένε πυγμαχός ο νέος παγκόσμιος πρωταθλητής; Θα σας διηγηθούμε την ιστορία του, όπως την άκουσαμε από το ραδιόφωνο, σε ειδική αμερικανική εκπομπή, από τον «Αλ Βαίλ, τον μάνατζέρ του.

«Κάθε μέρα παίρνω γράμματα από εκατοντάδες φιλόδοξα παιδιά, που όνειρεύονται να δοξασθούν στα πυγμαχικά ρίγκ. 'Απ' τις φωτογραφίες που τα συνοδεύουν, κρίνω ποιά μπορούν να έχουν εξέλιξη και τα καλά νάβουν να τα γνωρίσω. Το γυμνασιο-πρωινητήριο είναι το μεγάλο κριτήριο των φιλοδοξιών τους. Τους φοράμε γάντια και τους βαζουμε να κάνουν ένα-δυό γύρους. Από την πρώτη κίνηση που θα κάνουν πάνω στο ρίγκ, μορφώνουμε γνώμη για το ταλέντο τους. Δεν χρειάζεται να ναι δοκιμασμένοι πυγμα-

χοι. 'Αρκεί να έχουν προσάνα τα πυγμαχικά. Τα υπόλοιπα άφορον τους προπονητές μας. Όσοι δεν παρουσιάζουν τη «φλόγα της πυγμαχίας» στα μάτια τους και στις κινήσεις τους, τους στέλνουμε με ευγενικά λόγια στα σπίτια τους. Τους καταλλήλως, τους αναλαμβάνουμε, για να τους εμφανίσουμε ως επαγγελματίες πυγμαχούς, αφού τους προετοιμάσουμε κατάλληλα, πολλές φορές ύστερα από διετή προπόνηση.

Κόποτε, λοιπόν, έκανε την εμφάνισή του στο πρωταθλητήριο μας, κατά τον τρόπο που σας διηγήθηκα, ο Ρόκυ Μαρτσιάνο. Τον φορέσαμε τα πυγμαχικά γάντια και τον βάλαμε να πυγμαχήσει με ένα «βονθ» του προπονητήριού της κατηγορίας του.

Ο Μαρτσιάνο, αδύνατος και διατακτικός, πήρε τη γνώση της πυγμαχικής «κόντ» και φύλαξε με τα γάντια μόνο το πόσωτό του. 'Αφνε ακάλυπτο το σώμα. 'Ο αντίπαλός του εύρισκε έτσι ευκαιρία και τον σφυροκοπούσε στο κορμί.

Αλλά, κάποια στιγμή, ο Ρόκυ βρήκε την ευκαιρία να δοήσει. 'Αλλαξε θέσι, ξεγέλασε τον αντίπαλό του πως θα γυμνήση αριστερά. Τον ανάγκασε να φυλαγεί κι άμείωσε, μ' ένα συντριπτικό δεξιό «αντίρ», τον έσπλωσε «νέο άουτ»!

Μείνανε κατάπληκτοι από την επιτυχία του. 'Ο αντίπαλός του Μαρτσιάνο, ήταν πεπεισμένος πυγμαχός, ίκανός ν' αντέξει σε γροθιές πυγμαχών, ακόμη και μεγαλύτερης του Μαρτσιάνο κατηγορίας. 'Από τότε, ο τρόπος που τον κατέφερε τη βολίδα του ο Μαρτσιάνο και το συντριπτικό αποτέλεσμα της, μας έκανε μεγάλη εντύπωση.

Χωρίς να κρύψουμε τον ενθουσιασμό μας, πανηγυρίσαμε τη γέννηση ενός νέου πυγμαχικού άστρου. 'Υπογράψαμε δε συμβόλαιο μαζί του και στο τραπέζι που ακολουθούσε, τον ωθήσαμε γιατί άφνε τον αντίπαλό του στην αρχή να τον σφυροκοπή στο στομάχι, φυλάγοντας μονάχα το κεφάλι με τα γάντια του. 'Ο Μαρτσιάνο, με τη γνώση του άφέλειας, απήντησε:

«Νόμισα πως έτσι έκαναν οι... επαγγελματίες πυγμαχοί!

Είναι αλήθεια — συνέχισε ο Κέρνς — πως είχαμε πολύ δουλειά μαζί του. Πειθαρχικός, όμως, ο Ρόκυ, μάς βοηθούσε στο δύσκολο έργο μας. Δεν του άλλαζε το φυσικό του στυλ. Τον βοηθήσαμε όμως να δυναμώσει τ' αριστερό του χέρι και να βελτιώσει το δεξί...

Ο Μαρτσιάνο απέδειξε φιλότιμο πυγμαχός και επιμελής. Το γυμναστήριο ήταν το σπίτι του. Είχε μεγάλη αντίληψη. 'Ο,τι του υποδείκνυαμε, «τ' άρπαζε» άμέσως. Τον άφομοίωνε, το προσαρμοζε. Δεν μάς δυσκόλεψε καθόλου. Δεν ήταν από τους «ξεροκέφαλους» πυγμαχούς. 'Αντίθετος ήταν έξυπνος και πλάσιμος για να δοξασθεί. Ποτέ όμως δεν το πήρε άπάνω του, όπως φορές και αν έριξε νέο-άουτ τους αντίπαλους του. Μέχρι σήμερα δεν νικήθηκε στους αγώνες του...

Ευγενικός και μετριοπαθής, συνεχίζει την προσπάθειά του να γίνει καλύτερος. Το πυγμαχικό στέμμα των βαρέων βαρών, δεν του άλλαξε το χαρακτήρα. 'Εχει άκόμη τις ίδιες συνήθειες, που είχε πριν γίνι πρωταθλητής. Και τους ίδιους παλπούς φίλους.

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ

Νέο κυκλόλεξο

7 ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ
Α—Γ) ΚΑΤΙΜΑΣ, Δ—Ζ) ΜΕΣΑΙΩΝ.
Η—Ι) ΔΟΞΑΣΙΑ.

5 ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ
Α—Β. 1) ΚΑΡΦΙ, 3) ΚΟΡΜΙ.
Β—Γ. 1) ΙΣΧΥΣ, 3) ΙΧΘΥΣ.
Δ—Ε. 1) ΜΑΓΙΑ, 3) ΜΟΥΣΑ.
Ε—Ζ. 1) ΑΚΡΟΝ, 3) ΑΡΧΟΝ.
Η—Θ. 1) ΔΟΓΜΑ, 3) ΔΗΓΜΑ.
Θ—Ι. 1) ΑΜΦΙΑ, 3) ΑΘΡΟΑ.

4 ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ
Α—Β) ΚΑΤΙ, Β—Γ) ΙΜΑΣ, Δ—Ε) ΜΕΣΑ, Ε—Ζ) ΑΙΩΝ, Η—Θ) ΔΟΞΑ.
Θ—Ι) ΑΣΙΑ.

Γεωγραφικές ερωτήσεις

1) 'Η μικρή δημοκρατία της 'Ανδόρρας, μεταξύ Γαλλίας και 'Ισπανίας, δεν είδε ποτέ πόλεμο στο έδαφός της, άφ' ότου ανακηρύχθηκε ανεξάρτητο κράτος (800 μ.Χ.) 2) Βοημία, Τομπουκού, 3) Τά 70% μιλούν γερμανικά, και οι υπόλοιποι γαλλικά. 'Ιταλικά και ρωμανικά (είδος παρεμφερώνων λατινικών).

Η ηλικία του

Ήταν 61 χρονών (γιατί τα ποδ Χριστού χρόνια μετρούνται ανάποδα).

Φωνηεντέλεπον

Όπου φτωχός κι' ή μοίρα του.

Ερωτήσεις

1) 'Ο Βουδδισμός εμφανίστηκε στις 'Ινδίες 500—600 χρόνια πριν άπ' το Χριστιανισμό. 2) Πρώτον για να φαίνονται ψηλότεροι και δεύτερον για να μη γλυστρούν τα πόδια τους στον άνεμο. 3) Ναι, γίνεται ταχύτερο, όταν η θερμοκρασία ανεβαίνει.

Αριθμητική τεύ μισού λεπτού

1) Τό 4, 2) Τό 20, 3) Είνε τό 12.

Με τό ίδιο τραίνο

Έπειτα από 840 ήμέρες.

Οι ναυαγοί

Τό λογικό είναι να μιλήσουν άγγλικά, γιατί ή άγγλική γλώσσα περιέχει πολύ περισσότερες λέξεις των δύο άλλων, από όσες ή γαλλική ή η γερμανική.

Συλλαβέντριφες

Τατόιον (Τά, τό, ή, έν)

Οι φρευρί

Αν παραστήσουμε τους κατακόρυφους δρόμους με τους αριθμούς 1—8 και τους οριζώντιους με τα ψηφία Α—Θ, οι θέσεις των φρευρών είναι στις διασταυρώσεις 1Β, 2Δ, 3Ζ, 4Θ, 5Γ, 6Α, 7Η και 8Ε.

Η ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ 403 ΣΤΑΥΡΟΛΕΟΥ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) ΑΡΑΧΩΒΑ — ΑΒΑΣΙΜΑ, 2) ΕΡΙΣ — ΣΕΡ — ΒΟΗ — ΛΑΟΣ, 3) ΥΠΟ — ΤΙΤΑΝ — ΕΥΩ, 4) ΡΑ — ΕΛΕΟΣ — ΝΑΘΑΝ — ΤΣ, 5) ΙΡΑΚ — ΡΙΟΝ, 6) ΚΑΦΕ — ΟΝΕ — ΒΟΡΑ, 7) ΑΝ — ΤΟΝΩΣΙΣ — ΟΣ, 8) ΗΧΩ — ΚΑΡ, 9) ΙΣΣΟΣ — ΕΛΑΤΑ, 10) ΑΝΑ — ΡΙΠΗ — ΑΣΙΑ — ΑΛΑ, 11) ΚΟΡΥΤΣΑ — ΠΑΤΡΙΟΣ, 12) ΙΣΩΜΑ — ΛΑ — ΑΑ — ΑΙΤΝΑ, 13) ΝΑ — ΤΑΧΙΣΤΑ — ΓΗ, 14) ΗΘ — ΣΤΟΜΑ — ΜΑΝΙΑ — ΜΕ, 15) ΤΕΟ — ΣΚΑΝΔΑΛΟΝ — ΝΑΙ, 16) ΑΩΤΑ — ΟΡΗ — ΤΟΥ — ΠΕΡΑ, 17) ΝΕΦΩΣΙΣ — ΑΙΣΩΠΟΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) ΕΥΡΗΚΑ — ΑΚΙΝΗΤΑ, 2) ΑΡΠΑ — ΑΝΝΙΝΟΣ — ΘΕΩΝ, 3) ΡΙΟ — ΙΦ — ΣΑΡΩΝ — ΟΤΕ, 4) ΑΣ — ΕΡΕΤΗΣ — ΥΜΑΣ — ΑΦ, 5) ΕΛΑ — ΧΟΡΤΑ — ΤΣ, 6) ΩΣ — ΕΚΠΩΣΙΣ — ΤΟΚΟΣ, 7) ΒΕΤΟ — ΠΑΛΑΜΑΡΙ, 8) ΑΡΙΣΤΟΝ — ΑΧΑΝΗΣ, 9) ΝΩΔΑ, 10) ΑΒΑΝΤΕΣ — ΑΣΜΑΤΑ, 11) ΒΟΝΑ — ΣΠΑΤΑΛΟΙ, 12) ΑΗ — ΘΡΗΣΚΕΙΑ — ΑΝΟΥΣ, 13) ΚΑΙ — ΑΛΑΤΑ, 14) ΙΑΝΟΒΑΡΑ — ΡΙΓΑ — ΠΠ, 15) ΜΑΕ — ΝΟ — ΤΑΙΤΗ — ΝΕΟ, 16) ΑΟΥΤ — ΡΟΠΑΛΟΝ — ΜΑΡΣ, 17) ΣΩΣΙΑΣ — ΑΣΑΦΕΙΑ.

Απογοητεύσεις χωρίς λόγο

Μα ρα μένη γαζία, Θεορίνην: Μά σε καλό σας, κοπέλλα μου! Τριάντα δύο χρόνων άκόμα και σκέπτεστε, λείει, ν' αυτοκτονήσετε, έπειδή δεν έχετε γνωρίσει ως τώρα τον έρωτα! Στήν εποχή που ζούμε δεν χρειάζεται τόσος ρωμαντισμός. 'Επειτα ποιός σας είπε ότι τριαντάδω χρόνων, είστε κιόλας γεροντοκόρη; Τό ότι δεν σας έκανε κανείς ως τώρα πρόταση γάμου, δεν είναι ένδειξη περιφρόνησης προς την όμορφιά σας και τα χρώνια σας! Είναι πολλοί λόγοι, που ως τώρα δεν βρέθηκε αυτή ή ευκαιρία. Μπορεί π.χ. να μην έχετε προίκα ή κάποιοι που σας συμπαθεί, να μην έχη τον τρόπο του να σας άποκαταστήσει με γάμο. Μην ξεχνάτε, έπειτα, ότι ο γάμος είναι υπόθεση... λαχείου! Δεν έξερετε, άν από μία στιγμή στην άλλη, δεν πετυχετε τον πρώτον άρτιμό! Φυσικά, έφόσον έχετε πάσει λαχείο, δηλαδή, έφόσον κι' έσείς ένθαρρύνετε με άξιοπρέπεια πάντα τον ύποψήφιο να σας προσέξη και να σας πληρώσει. Για όλα τ' άλλα δεν χρειάζεται παρά λίγη... τύχη. Και σας την εύχομαι από καρδιάς.

Νίκη η Β — 'Αστόρια: 'Εδώσασα με προσοχή τό γράμμα σας και σας άπαντά: Οι γονείς ποτέ δεν θέλουν τό κακό των παιδιών τους. Δεν έπιτρέπεται σε ένα νέον, σαν κι σας, να τα χαλάσετε με τους δικούς σας και να ριχτείτε σε μία κοινωνική πεοπέτεια μόνος και άδημιούργητος σε ηλικία είκοσι ένός χρόνων! Τό βράισκο πάρα πολύ τολμώ κι' επικίνδυνο. 'Οσοδήποτε κι' άν οι γονείς της νέας προσφέρουνται να σας βοηθήσουν, ή άξιοπρέπεια και ή φιλοτιμία σας δεν θα έπέτρεπαν να τό άνεχθείτε αυτό. 'Ακόμα, και στους ίδιους έκείνους, δεν θ' άρεσε για πολύ μία τέτοια εξέλιξη. Τώρα, είναι πρόθυμοι για όλα μένους ότου φθάσουν στο σκοπό τους. 'Από κεί και πέρα παύουν άλλην τροπή τα πράγματα, εις βάρος σας βέβαια. 'Η συμβουλή μου είναι να συμπληρώσετε στο Πανεπιστήμιό μας τίς σπουδές σας, ν' άποκτήσετε πείσαν της ζωής, δυνατότητες για τό δημιουργία του μέλλοντός σας, και άφού περάσουν δύο—τρία χρόνια κανονίστε κι' τα άισθηματικά σας ζήτηματα. Γιατί βιάζεστε από τώρα να ριχτείτε μπλεδάδες στο κεφάλι σας; Τέτοιες σκέψεις κάνουν μόνον τά

κορίτσια, για να μη μείνουν στο ρόφι. Σκεφθείτε τά πράγματα ήρεμότερα, μη φουντώνετε και άναγνώστε μου: «Καν 'Ερην, 'Αποκλειστικός προσωπική».

Μα ρα μένη καρδιά, Σ, Σ, 608: Τό βράισκο πολύ νάστιμο, όσο και φυσικό, αυτό τό περιστατικό: Σας ζήτησε, μωυ γράφετε, αγένεια ένας νέος και είστε άσυνήθιστοι. Τώρα μετανοιώσατε και θέλετε να τον πλησιάσετε, αυτός όμως σας άποφύγει. Γιατί λοιπόν παραπονίστε; Κι' έγώ τί συμβουλή μπορώ να σας δώσω; 'Αν θέλετε να του μιλήσετε, να τό δώσετε έξηγήσεις, αυτό να γίνει σοβαρά και με άξιοπρέπεια. 'Αν και τό προτιμώτερο είναι να τον περιφρονήσετε μια και καλή. Γιατί, για να μην ένδιαφεροθή με τό διάβηδό σας, σημαίνει ότι πραγματικά... κρύωσε ή διάθεσή του. Και, σε τέτοια περίπτωση, κάθε προσπάθεια θα πάη χαμένη.

Γό η σ σ α Μ. Α.: Πραγματικά, όπως και ή ίδια τό γράφετε, προτίπτεται τόδε... φλυσσε σελίδες για να μου περιγράψετε ένα άπλό και δίχως σημασία έπεισόδιό σας με τον νεαρό. Και νομίζω ότι δεν σας έπιτρέπεται να κάθεστε και ν' άσכולήτε με τέτοιες έπιπόλαιες έκδηλώσεις, που δεν ταιριάζουν στην άξιοπρέπεια σας. Φαίνεται ότι ο νεαρός είναι άκατά... μουνατάρας, άφού από την πρώτη στιγμή της γνωριμίας σας είναι τό θαόσος να σας κάνη «τολμώδες γεροντομίες». Κι' άφού έτσι έχετε μιάν ιδέα γι' αυτόν, γιατί, αντί να τον περιφρονήσετε, τό κάνετε... νάζια και τό τηλεφωνείτε και παίζετε μαζί του και τό δινείτε έλπίδες; Θα σας συστήσω πεαισσότερη σοβαρότητα, για να μην έχετε στο τέλος άσχημα μπλεξίματα.

Α να πο φά σισ τον: Δεν πρέπει να έπιμεινε για να κινήσετε τό ένδιαφέρον της μικρής, άφού αυτή άδιαφορεί για τό άίσθημα που της έχετε. 'Ακόμη κι' άν την συγκινήσετε, δεν πρόκειται να έξασφαλίσετε ένα σοβαρό και διαρκές άίσθημα, άφού ή κοπέλλα είναι μόλις δεκάεξη χρόνων, και δεν έχει συνάψει τίς άληθινής αγάπης. Για να μην έχετε άρόγότερα άπογοητεύσεις, γιατί δεν την άποφύγετε από τώρα;

Α πε λ π σ μ έ ν ο γ α ρ ο φ ύ λ α κ α Δελβινάκι: Είνε πραγματικά «άγασακτάριστοι» έσείς μεν να την άναγάτε και να της προτείνετε «είδιών διαφόρων... άνθων άνταποκρίσι», ή σκληρή δέ Δελβινάκιωτοπούλα να σας άπαντά πεζότατα ότι: «Για κείνο που μωυ γράφετε, δεν γίνεται τίποτες!» Δεν βαρύνετε άγαπητέ μου! Δεν ύπάρχει λόγος να στενοχωριέστε γι' αυτή ή μικρή σας άποτυγία. Είμαι βέβαια ότι ή μικρή θα τό μετανιώσει, που γάνει μία άωαία εκκείναι για την άποκατάστασή της. Όσο για σας με τά τόσα χαρίσματα και με τη λεβεντιά σας, δεν άμφισβάλω ότι πολύ γρήγορα θα βοηθή προηγοία στην αγάπη μιας άλλης, έξυπνότερης και καλύτερης κοπέλλας. Μην ξεχνάτε ότι εκάθε έμπόδιο σε καλό!...

κορίτσια, για να μη μείνουν στο ρόφι. Σκεφθείτε τά πράγματα ήρεμότερα, μη φουντώνετε και άναγνώστε μου: «Καν 'Ερην, 'Αποκλειστικός προσωπική».

Μα ρα μένη καρδιά, Σ, Σ, 608: Τό βράισκο πολύ νάστιμο, όσο και φυσικό, αυτό τό περιστατικό: Σας ζήτησε, μωυ γράφετε, αγένεια ένας νέος και είστε άσυνήθιστοι. Τώρα μετανοιώσατε και θέλετε να τον πλησιάσετε, αυτός όμως σας άποφύγει. Γιατί λοιπόν παραπονίστε; Κι' έγώ τί συμβουλή μπορώ να σας δώσω; 'Αν θέλετε να του μιλήσετε, να τό δώσετε έξηγήσεις, αυτό να γίνει σοβαρά και με άξιοπρέπεια. 'Αν και τό προτιμώτερο είναι να τον περιφρονήσετε μια και καλή. Γιατί, για να μην ένδιαφεροθή με τό διάβηδό σας, σημαίνει ότι πραγματικά... κρύωσε ή διάθεσή του. Και, σε τέτοια περίπτωση, κάθε προσπάθεια θα πάη χαμένη.

Γό η σ σ α Μ. Α.: Πραγματικά, όπως και ή ίδια τό γράφετε, προτίπτεται τόδε... φλυσσε σελίδες για να μου περιγράψετε ένα άπλό και δίχως σημασία έπεισόδιό σας με τον νεαρό. Και νομίζω ότι δεν σας έπιτρέπεται να κάθεστε και ν' άσכולήτε με τέτοιες έπιπόλαιες έκδηλώσεις, που δεν ταιριάζουν στην άξιοπρέπεια σας. Φαίνεται ότι ο νεαρός είναι άκατά... μουνατάρας, άφού από την πρώτη στιγμή της γνωριμίας σας είναι τό θαόσος να σας κάνη «τολμώδες γεροντομίες». Κι' άφού έτσι έχετε μιάν ιδέα γι' αυτόν, γιατί, αντί να τον περιφρονήσετε, τό κάνετε... νάζια και τό τηλεφωνείτε και παίζετε μαζί του και τό δινείτε έλπίδες; Θα σας συστήσω πεαισσότερη σοβαρότητα, για να μην έχετε στο τέλος άσχημα μπλεξίματα.

Α να πο φά σισ τον: Δεν πρέπει να έπιμεινε για να κινήσετε τό ένδιαφέρον της μικρής, άφού αυτή άδιαφορεί για τό άίσθημα που της έχετε. 'Ακόμη κι' άν την συγκινήσετε, δεν πρόκειται να έξασφαλίσετε ένα σοβαρό και διαρκές άίσθημα, άφού ή κοπέλλα είναι μόλις δεκάεξη χρόνων, και δεν έχει συνάψει τίς άληθινής αγάπης. Για να μην έχετε άρόγότερα άπογοητεύσεις, γιατί δεν την άποφύγετε από τώρα;

Α πε λ π σ μ έ ν ο γ α ρ ο φ ύ λ α κ α Δελβινάκι: Είνε πραγματικά «άγασακτάριστοι» έσείς μεν να την άναγάτε και να της προτείνετε «είδιών διαφόρων... άνθων άνταποκρίσι», ή σκληρή δέ Δελβινάκιωτοπούλα να σας άπαντά πεζότατα ότι: «Για κείνο που μωυ γράφετε, δεν γίνεται τίποτες!» Δεν βαρύνετε άγαπητέ μου! Δεν ύπάρχει λόγος να στενοχωριέστε γι' αυτή ή μικρή σας άποτυγία. Είμαι βέβαια ότι ή μικρή θα τό μετανιώσει, που γάνει μία άωαία εκκείναι για την άποκατάστασή της. Όσο για σας με τά τόσα χαρίσματα και με τη λεβεντιά σας, δεν άμφισβάλω ότι πολύ γρήγορα θα βοηθή προηγοία στην αγάπη μιας άλλης, έξυπνότερης και καλύτερης κοπέλλας. Μην ξεχνάτε ότι εκάθε έμπόδιο σε καλό!...

Α να πο φά σισ τον: Δεν πρέπει να έπιμεινε για να κινήσετε τό ένδιαφέρον της μικρής, άφού αυτή άδιαφορεί για τό άίσθημα που της έχετε. 'Ακόμη κι' άν την συγκινήσετε, δεν πρόκειται να έξασφαλίσετε ένα σοβαρό και διαρκές άίσθημα, άφού ή κοπέλλα είναι μόλις δεκάεξη χρόνων, και δεν έχει συνάψει τίς άληθινής αγάπης. Για να μην έχετε άρόγότερα άπογοητεύσεις, γιατί δεν την άποφύγετε από τώρα;

Α πε λ π σ μ έ ν ο γ α ρ ο φ ύ λ α κ α Δελβινάκι: Είνε πραγματικά «άγασακτάριστοι» έσείς μεν να την άναγάτε και να της προτείνετε «είδιών διαφόρων... άνθων άνταποκρίσι», ή σκληρή δέ Δελβινάκιωτοπούλα να σας άπαντά πεζότατα ότι: «Για κείνο που μωυ γράφετε, δεν γίνεται τίποτες!» Δεν βαρύνετε άγαπητέ μου! Δεν ύπάρχει λόγος να στενοχωριέστε γι' αυτή ή μικρή σας άποτυγία. Είμαι βέβαια ότι ή μικρή θα τό μετανιώσει, που γάνει μία άωαία εκκείναι για την άποκατάστασή της. Όσο για σας με τά τόσα χαρίσματα και με τη λεβεντιά σας, δεν άμφισβάλω ότι πολύ γρήγορα θα βοηθή προηγοία στην αγάπη μιας άλλης, έξυπνότερης και καλύτερης κοπέλλας. Μην ξεχνάτε ότι εκάθε έμπόδιο σε καλό!...

Με π λ ή γ ω σ ε ο Π α ν ο ς: Τό πάθημά σας είναι τραγικό, άσφαλώς. Μά ήταν άναπόφευκτο, έφ' όσον με τόση έπιπολαιότητα και ξεχνώντας την άξιοπρέπεια σας παρασυρόχκατε άπό την όμορφιά του νεαρού. Και τώρα, αυτός έξφυγε από τις εύθυνες του κι' έσείς συλλογίζεστε να έγκαταλείψετε τό πατοικό σας σπίτι, για να μη μάθουν οι δικοί σας τό «κατάντημά» σας! Και πού θα πάτε, τάχα; Σε ποιά άλλο νεοότερο «κατάντημα» λογαριάζετε να πέσετε; Αυτό δεν τό σκέπτεσθε; Τό φρονιμώτερο είναι να ήρεμώσετε κι' άν έχετε έμπιστοσύνη ότι θα σας νοιάσουν, να έκμυστηρευθείτε τό πάθημά σας σε ένα σοβαρό συγγενή σας ή και στούς ίδιους τους δικούς σας. Αυτοί ίσως βρούν τρόπο ν' άναγκάσουν τον ένοχο να έπανορθώση τό σφάλμα του...

Πάντα πιστή του, 'Αγνόνι: Μά γιατί στενοχωριέστε, άγαπητή μου; 'Αν έας δεν σας ένδιαφέρουν τά άισθηματά του νέου και δεν έχετε γι' αυτόν καμμία συμπάθεια, δεν ύπάρχει λόγος να στενοχωριέστε, έπειδή αυτός είπε σε γνωστούς σας, ότι σας συμπαθεί. 'Αρκεί να είστε άξιοπρέπεις και λογικές, και δεν έχετε να φοβηθείτε καθόλου ότι εκτιθέστε. 'Εξ άλλου νομίζω ότι ο νεαρός δεν είχε πρόθεσι να σας έκθέση γιατί δεν έχει κανένα λόγο. Πάντως, έσείς με την ευγενική και ήθική σας συμπεριφορά, θα υποφέρετε να δώσετε την άξιοπρέπεια απάντησι στο κουτσουμπολιό που ύποθέτετε πως υπορεί να κάνουν για σας οι «καλοβελήται»...

Μ. Σ., π λ η γ ω μ έ ν η κ α ρ δ ο ς ο ύ λ α: Τίποτα να μην κάνετε και τίποτα να μην ποιεύνετε, άγαπητή μου σκετικά με τό αίσθηματικό σας ζήτημα. Στήν ηλικία που βρίσκεστε δεν παίζει κανένα άκίνδυνο με τον έρωτα. Κι' άν θελήσετε με έπιπολαιότητα και άγνοια να δοκιμάσετε να

μπλεχθείτε στα δίχτυα του, σας βεβαιώ ότι θάχετε άσχημα έξυπνοπρόβλεπτα από μία τέτοια περιπέτεια. Προτιμώτερο, λοιπόν, είναι να περιοριστείτε στα υμνήματα σας και να είστε καλή και φρόνιμη κοπέλλα. Όσο για τό άίσθημα που νοιώθετε, αυτό άκούβω με κάνει να μαντεύω πόσο είστε ακόμα παιδί...

Χουρή σαλαμάνδρα: Οι γνωριμιές των ταξιδιών δημιουργούν πολύ εύκολα άβάσιμες έλπίδες και άπατηλές έντυπώσεις. Ιδίως στη φαντασία των κοριτσιών, που ζουν σε στενό περιβάλλον. 'Ετσι κι' έσείς τώρα, μία τυχαία γνωριμία σας την κάνει φλογερό άίσθημα και βασανίζεσθε με την άνυμνησι εκείνου, που άσφαλώς ούτε θα τό φαντάζεσται καν τί ρόλο παίζει στην ρωμαντική εύαισθησία σας. Γι' αυτό σας συνιστά να λογικευθείτε. Δεν πρέπει να τό γράφετε. Δεν καταλαβαίνετε ότι μ' ένα γράμμα ένα κορίτσι ρωσικινδυνεύει κάποτε πολλά, χωρίς λόγο;... Τό φρονιμώτερο λοιπόν είναι να τον ξεχάσετε και δεν νοείται πολλά προσπάθεια γι' αυτό!

ΕΡΗ

Ο Ο

Και ή πραγματικότητα;

Σ. Β. Γ. Λίνα: Πολύ μεγάλο και πυκνογραμμένο, μικρούλα μου, τό γράμμα σας! Δεν πρέπει να μάς κουράζετε τόσο πολύ, άφού έδερε με πόση στοργή και συμπάθεια άπαντούμε στα βάσανά σας. 'Ας έλθω όμως στην ύπόθεσι που σας άσαστολεί: 'Ολο τό φταίξιμο λοιπόν ήταν δικό σας εξ άοχής. Νομίζατε ότι τον έυποπροέσχετε από άγάπη, λένοντας του τόσα άνόητα πράγματα. Δεν σκεφθήκατε ποτέ την πραγματικότητα. Δεν έξηγηθήκατε ποτέ μαζί του, να συζητήσετε λογικά και φρόνιμα για τό δημιουργημένη κατάσταση. Κι' ενώ

ΔΕΝ ΕΙΝΕ ΣΙΑΜΑΙΕΣ

Στο «Γαλλικό Καζίνο» της Νέας 'Υόρκης διοργανώθηκε προ ήμερών ο έτήσιος διαγωνισμός για την άνάδειξη της «Πίν-άπ γκέολ με πουλόβερ». Για πρώτη φορά, τό πρώτο βραβείο τό κέρδισαν δύο ύποψήφιοι: ή 'Αμερικανίδα Τζούλυ Μπενέκυ και ή Γαλλίδα Πιερέτ Κουέ, που θεωρήθηκαν εξέ ίσου άξιοι. Για να πανηγυρίσουν τον θρίαμβό τους οι νικήτριες φώρεσαν και οι δύο ίδιο πουλόβερ!...

τόν βλέπατε και τον βλέπετε πως υποφέρει. Εσείς συνεχίζετε την άρνηση και τις άοριστες.

Ένα πράγμα τώρα έπείγεται: να κυττάτε την υγεία σας, να κάνετε αυτά που σας λέγει ο παθολόγος και να ηρεμήσετε ένα χρόνο: 'Ανάπαυση ψυχική και σωματική, και υπερσιτισμός! 'Αν στο μεταξύ έρθει να σας δώσουν το ύψος, τότε μόλις γίνετε έντελως καλά, θα τα συζητήσετε όλα, σύμφωνα με τα αισθήματα και των δύο σας.

Δύο πράσινα μάτια, Γ. Τ.: 'Αγαπητό μου κορίτσι, βλέπω ότι παρ' όλες τις καλές συμβουλές της υπέρας σας, κι' ίσως από την ανάγκη να μη χάσετε τη θέση σας, αφήσατε τον εαυτό σας να παρασυρθεί σε ένοχες σχέσεις, μ' έναν άντρα, τον προϊστάμενό σας, 'Εκείνος λοιπόν δεν είχε ποτέ ύπνο, ότι μια μέρα θα έπρεπε να νομιμοποιήσει τις σχέσεις σας, Γι' αυτό, όταν είδε ότι σεις άρχισατε να τον αγαπάτε, άρχισε κι' αυτός να σας μιλάει για μέλλον, για τις δουλειές του, για την αποκατάστασή του. Μιλάει για τον εαυτό του... Για σας, όμως δεν είπε τίποτα. 'Επομένως, όπως βλέπετε, μόνον το δικό του συμφέρον εκύτταζε. Και τώρα σας ζητάει, ούτε λίγο, ούτε πολύ, να γίνετε συνέννοχος της άπατης που έκανε εις βάρος σας: να τον βοηθήσετε δηλαδή να παντρευτεί με μια άλλη, να πάρει προίκα γι' αυτές τις σχέσεις, κι' εσείς να ζήσετε με τον πόνο σας, θύμα σιωπηλού της άσυνειδήσιας του. Σας συμβουλεύω, λοιπόν, όσο είναι καιρός, για να μη χειροτερεύουν μεταξύ σας οι σχέσεις, ν' αποσυρθείτε από τη δουλειά του με μια οποιαδήποτε πρόσφαση, και να ξεχάσετε όσα συνέβησαν.

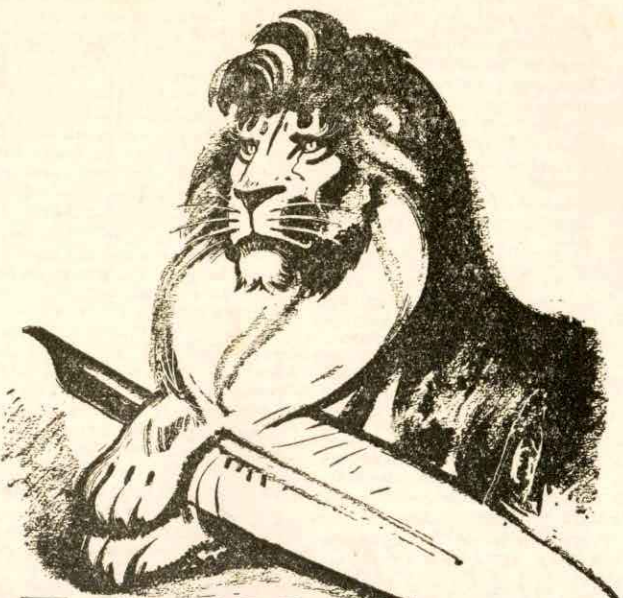
Πρόδωρα πληγωμένη καρδιά Α. Σ.: 'Ετσι όπως είναι τα πράγματα κι' εγώ φοβάμαι μήπως μια μέρα —όπως μου γράφετε κι' εσείς— πέσετε στο βούκο. Σ' αυτό μπορεί να συντελέσουν πολλά πράγματα: το μίσος της υποταγής, ή βιασύνη σας να ελευθερωθείτε από το σπύτι αυτό, αλλά πολύ περισσότερο ο φόβος σας να μιλήσετε στον πατέρα σας. Γιατί νομίζω, αφού έχουν έτσι τα πράγματα, θα έπρεπε τον πατέρα σας να τον έχετε φίλο, να του εμπιστευόσαστε τις στενοχώριές σας, τους καύμους σας, και αυτό άκόμα το ζήτημα του νεαρού που επιμένει να πάτε ραντεβού μαζί του. Και αυτό πρέπει να κάνετε. 'Αφήστε τους γείτονες και τις φιλενάδες, που μεθαύριο, αν συμβεί τίποτα το κακό, θα γελάσουν εις βάρος σας και πότε την απόφαση να μιλήσετε στον πατέρα σας. 'Ετσι, αυτός θα φροντίσει, έστω και κρυφά από τη υπέρα σας, να σας αποκαταστήσει μ' ένα καλό παιδί, για να σταματήσουν τα βάσανά σας.

Καρμαλέγκων 'Αντιώνιο Ν. Κορέα: Νομίζω ότι σ' όλα αυτά δεν φταίτε εσείς, αλλά οι απαιτήσεις των κοινοτήτων, που έτιχνε να γνωρίζετε. 'Αν βέβαια ο σκοπός της γνωριμίας σας είναι άγνος και ιερός δεν βλέπω το λόγο να μην αποκατασταθείτε και σεις μια μέρα και να σηματοποιήσετε μια εύτυχη οικογένεια. Κι' επειδή έχετε τη γνώμη ότι θα υποσέσετε με μια άλλη λογοφωφία από τόσο μακριά, να βρείτε το ιδανικό της εύτυχίας σας εύκολα γράφω έδώ τη διεύθυνσή σας, και σας εύχομαι καλή επιτυχία!

Στην Κορμαλέγκων 'Αντιώνιο

Έντός ολίγου

ΓΚΡΕΚΑ

ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΛΟΓΟΣ

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΠΡΩΙΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

- Έντελώς αδέσμευτος και έντελώς ανεξάρτητος.
- Είς την υπηρεσίαν του Έθνους και του Λαού.
- Φρουρός του πολιτεύματος και της συνταγματικής τάξεως.

Ίδιοκτησία - Διεύθυνσις:
Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ον Greek Exp. Forces G.A.P.O.
5800 2ος Λόχος. Μερίμνη Β.Σ.
Τ. 902.

Δύο έρωτευμένες, Κ. Ε. Κάστρο: Είστε και οι δύο σας σε ηλικία, που δεν χωρούν παιχνίδια, ούτε εφήμερες άγapes. Σοφά, λοιπόν, λογικές, σοβαρές και φρόνιμες. 'Οχι, επειδή σας κυνηγούν δύο νέοι να δεσφελαινεστε. 'Εκείνοι, λοιπόν, που έχω να σας συμβουλεύσω είναι να ρωτήσετε να μάθετε αν οι νέοι αυτοί είναι ίκανοί να δημιουργήσουν οικογένεια, αν είναι οικονομικώς ανεξάρτητοι, αν δεν έχουν οικογενειακές υποχρεώσεις, κι' αν δεν είναι επιπόλαιοι. Και τότε ν' αποταθήτε στη μητέρα ή στον πατέρα σας και να τους μιλήσετε με ειλικρίνεια για όλη σας συμβουλή. 'Ετσι μόνον, δεν θα έλκεσθε και θα α-

ποκτήσετε άκόμα περισσότερα την εμπιστοσύνη των γονέων σας.

Πληγωμένη Ροδίτισσα: Δεν βλέπω το λόγο να υποφέρετε, να θεωρήτε τον εαυτό σας δυστυχισμένο και να σκέπτεστε το θάνατο εξ' άφορας ενός 'επαποτόμαρου' όπως αποκαλείτε αυτόν το νεαρό, που γράφετε να παίζει και να γελάει μαζί σας. Γι' αυτό ακριβώς πρέπει να τον περιφρονήσετε, να γίνετε πιο σοβάη απ' ό,τι είστε, και να μη ζητάτε να συνδεθείτε με καινούργιες πρόνοιες σχέσεις, που μπορεί να έχουν χειρότερα αποτελέσματα. 'Η ηλικία σας δεν επιτρέπει να εκτίθεσθε με τον ένα και με τον άλλο, γιατί όταν θα παρουσιασθεί κανένα καλό παιδί θα το απογοητεύσετε με το πρόβλημά σας.

Α γ ο ρ ο λ ο υ λ ο υ δ ο

555: 'Απορώ πως άνεχστε να γελοιοποιήται ο άντρας σας από έναν άνθρωπο, που δεν σας αγαπάει, αλλά του άρεσει να εξευτελίσει τον πατέρα του παιδιού σας. Μην είστε, λοιπόν, επιπολαιοί και μη γίνετε η άφορη της οικονομικής καταστροφής του άντρα σας, αλλά κι' του εξευτελισμού της οικογενειακής αξιοπρέπειας σας. Φαντασθείτε, ότι σε μια στιγμή μπορεί να του πετάξει μια λέξη που να τον πληγώσει ή να μάθει κάτι που εσείς δεν το φαντάζεστε και τότε θ' αποδώσει όλη αυτή τη γκρίνια στις σχέσεις σας με τον άλλο. Διακρίνετε, λοιπόν, κάθε σχέσι πριν νάνε άγά. Κάνετε το για το κοριτσάκι σας, που δεν φταίει για να υποφέρει άσπότερα, για τις επιπολαιοτήτες της υπέρας του.

Χήρα με τρία παιδιά: Βλέπετε, λοιπόν, σε τί εξευτελισμό μπορεί να φτάσει μια επιπόλαιοη πράξι: 'Εσείς, που είχατε τόσες ήλικες άνδρες, που είχατε υπέρα παιδιών, με περιουσία σχετικώς καλή, έχασατε ξαφνικά την αξιοπρέπεια σας και ρεζιλίζετε τα κορίτσια σας. 'Αν κρατούσατε τη θέση σας εξ' άρχής τώρα θα ήσαστε παντομίμη. Πολύ πιθανόν, όμως, αυτό που προσσίζεταί εκείνος να είναι και αλήθεια. 'Ισως να πάσχει από την ίδια άσυνείδησια της αδελοφής του και να φοβάται μη σας πάση στο λαϊκό του. Καλό, λοιπόν θα είναι, να κρατήσετε τη θέση σας, να μη τον κυνηγάτε και να είστε βεβαία πως θάρρη εκείνος. Τότε απαιτήσετε απ' αυτόν να σας στεφανώσει.

Πληγωμένη φανταράκι Ε. Φ. Α.: 'Η στάσι σας απέναντί της ήταν τιμία, σοβάη και ήλικη. Τα κορίτσια δεν μπορούν να καταλάβουν κάτι τέτοιες λεπτομέρειες. Τώρα, όμως, νομίζω ότι μπορείτε να γράψετε ένα όμορφο γράμμα στους γονείς της, που να εκφράζει όλο το σεβασμό σας στην οικογένειά της, και να τους ρωτάτε αν θα ήθελαν μετά την άποψή σας να σας κάνουν γαμπρό τους. Γράψτε τους και τα σχέδιά σας για το μέλλον και την ύπόθεσή σας ότι θα κάνετε την κόρη τους εύτυχισμένη. 'Ετσι θα διευκολύνετε τη δύσκολη θέση στην οποία βρίσκεται εκείνη και θα προλάβετε μια τυχόν πρόταση εκ μέρους τοίτου.

16 και 17. Για την πρώτη: Βλέπω ότι κάτι σας κρατά να μην εκδηλωθείτε και να μη θέλετε να σχετισθείτε στενότερα με το νεαρό που σας προτείνει αυτές τις σχέσεις. Κι' έχετε δικήν να διατάξετε. Τι περιμένετε από ένα παιδί, εκτός από το να σας εκθέσει και να γάσετε την αξιοπρέπεια σας και την εμπιστοσύνη των γονέων σας; Καλά θα κάνετε, λοιπόν, να μη δώσετε συνέχεια στις προτάσεις του, και να κρατήσετε τη σοβάηότητά σας.

Για τη δεύτερη: 'Εναν άνθρωπο μπορεί να τον συμπάσσει μια κοπέλλα —όπως γράφετε— από την εξωτερική του εμφάνισι, από τα ευγενικά λόγια κι' από τους τρόπους που δείχνει. Αυτά όλα, όμως, είναι εξωτερικά φαινόμενα, που δεν αντιπροσωπεύουν τον ψυχικό κόσμο ενός νέου. Και μια κοπέλλα, για ν' αγαπήσει αληθινά, πρέπει απαραίτητως να γνωρίσει αυτόν τον ψυχικό κόσμο. Μη βασίζεστε, λοιπόν, στις όμορφες, ούτε στα ώσα λόγια. 'Αν εκείνος σας άγαπάει πραγματικά, άς δείξει πιο πολύ την άγάπη του, άς αποταθή στους γονείς σας.

MIPANTA

Η συγγνώμη της άγάης

Ο Μήτσος Κονταρίνης τρέχει σαν τρελλός να προφτάσει το τρένο που ξεκινούσε. Πηδησε στο βαγόνι, κάθησε σε μια θέση, που βρήκε άδεια κι' άρχισε να ξαναδιαβάσει το γράμμα, που του έδωσε λίγο πριν ο ταχυορμος στην πατρίδα του χωριού του. Διαβάσε κι' έκλαιγε μαζί, χωρίς να προσέχει τους συνταξιδιώτες του που τον κυττάσαν παραξενεμένοι. Και νά τώρα τί έγραφε αυτό το γράμμα:

«Αγαπητέ μου! Στην τελευταία σου επιστολή, μου λες πως βιάζεσαι να γυρίσεις κοντά μου και πως λαχταράς να με ζήτησης από τους γονείς μου για γυναίκα σου και να με πάρεις μαζί σου στο χωριό σου, που τόσο πολύ αγαπάς...»

«Οχι, άγάπη μου, να μην έρθεις. Δεν είμαι άξιος της άγάπης σου. Δεν είμαι το άγνο κορίτσι που δισταζες ν' άγκαλιάσεις...»

«Είμαι μια δυστυχισμένη άρματωλή, που έσφαλα πολύ πριν σε γνωρίσω! Πολλές φορές, αποφάσιζα να σου εξομολογηθώ το σφάλμα μου, αλλά στη σκέψη πως μπορούσε να με περιφρονήσεις και να γάσω την άγάπη σου, μ' έπαινε τρέλλα! Και σάπαινα...»

«Ναι, άγάπη μου... 'Ημουν μια ψευτρα, μια υποκριτριά, για να διατηρήσω όσο μπορούσε περισσότερο, τη λήγη, τη μοναδική μου εύτυχια: την άγάπη σου!...»

«'Η μοίρα μου, όμως, δεν μ' άφησε να χωρώ περισσότερο. Ο άνθρωπος που κατέστρεψε τη ζωή μου, μπρος στην άπειλη του δυστυχισμένου μου πατέρα, θέλει τώρα να με παντρευτεί. 'Αλλά εγώ δεν τον θέλω! 'Όταν σου έλεγα πως ποτέ δεν αγαπήσα άλλον άντρα, εκτός από σένα, πίστεψέ με, ήταν αλήθεια! 'Η μόνη αλήθεια που έδωγαίνα από τα βάθη της ψυχής μου. Ποτέ δεν αγαπήσα αυτόν τον άνθρωπο. Ούτε μπροστά να σου πω πως παρασύρθηκα απ' αυτόν ένα γεμινιάντικο βράδυ. Είναι μια θλιβερή ιστορία, που θα την πάρω μαζί μου στον άλλο κόσμο, όπου αποφάσιζα να πάω...»

«Μην κλάψεις, χρυσέ μου, για το θάνατό μου... Τι να την κάνω τη ζωή χωρίς εσένα, που τόσο αγαπήσα; 'Ισως έσυ να με συγχωρήσεις, αλλά εγώ που σε γέλασα, δεν θα μπορούσα πια ν' αντικρύσω τα μάτια σου, που με κυττάσαν με τόση εμπιστοσύνη. Τώρα, σε λίγο, όλα θα τελειώσουν. 'Όταν λάβεις το γράμμα μου, εγώ δεν θα υπάρχω πια. 'Αντίο, αγαπημένε μου, και σου εύχομαι να βρεις την εύτυχία, που δεν ήταν γράφτο να την ζήσουμε μαζί!»

Κικίτσα».

— Γιατί δεν με περίμενες, γλυκειά μου; ψιθύρισε βαρυσσαστεάζοντας, καθώς διέπλωνε το γράμμα. Την Κικίτσα, ο Μήτσος, την είχε γνωρίσει ένα χρόνο πριν, όταν εκείνη είχαν έρθει στο χωριό του με μια θεία της, για να περάσει το καλοκαίρι. 'Ηχαν άδωνστη, μικροκαμωμένη, με μαύνα άδωνστη, και λαμπερά μάρα, σγουρά μάγουλά της έμοιάζαν τρία μάγουλά κρινά. 'Η γλυκά, όμως, σαν μαργαρίτα της καί το σαγηνευτικό χαμόγελό της, τον είχαν μαγέψει και την αγαπήσει από την πρώτη στιγμή.

Ένας τρελλός έρωτας τους ένωσε. Κι' όλο εκείνο το καλοκαίρι, τη συναντούσε στις συναναστροφές, που εκείνος διωργάνωνε, για να μπορεί να βρίσκεται κοντά της. Την είχε ξελογιάσει με την κιθάρα του και τα ποθητικά τραγουδία του, που μ' αυτά της έλεγε όλα του την άγάπη.

Ο Μήτσος ήταν πολύ άγαπητός στο χωριό του. 'Αντί να συνεχίσει τις σπουδές του στην 'Αθήνα, μόλις πέθανε ο πατέρας του, γύρισε άμέσως κι' ανέλαβε τα χτήματά τους. 'Η μητέρα του, που δεν είχε άλλο παιδί, βρήκε την παρηγοριά της σ' αυτόν.

Όταν ήρθε ο καιρός να ξαναγυρίσει η Κικίτσα με τη θεία της στην 'Αθήνα, ο Μήτσος της είπε:

— Έρεεις άγάπη μου, ότι θάρρη μαζί σου; Θέλω να σε ζήτησω από τους γονείς σου... 'Αν θέλεις, βέβαια, να ζήσης στο χωριό, μαζί μου...

Εκείνη κοκκίνισε και του άπάντησε τρομαγμένα:

— 'Οχι, άκόμα, άγάπη μου! 'Ασε να χωρέσω λίγο την κρυφή άγάπη μας... Είναι τόσο όμορφη έτσι!... 'Από τότε είχε περάσει ένας χρόνος. Ο Μήτσος κάθε τόσο πήγαινε στην 'Αθήνα, έμενε δυο-τρεις ήμερες, έκανε με την αγαπημένη του μερικούς νυχτερινούς περιπάτους, και γύριζε στο χωριό του, γεμάτος από την άγάπη της, αλλά κι με κάποια άγανάχνη για τη συνεχή άρνησή της να πάν να τη ζήτηση από τους δικούς της.

Τις σκέψεις του αυτές, σταμάτησε το τσάνταγμα του τρένου, που έφτασε στο σταθμό. Καθώς όμως προχωρούσε βιαστικός στο δρόμο, για να βρει ένα ταξί, να φτάσει πιο γρήγορα στο σπίτι της, μήπως την προφτάσει ακόμη στη ζωή, μια φωνή τον σταμάτησε:

«Ε. Μήτσο!... Στάσου!»

Ήταν ένας φίλος του, συχωριανός του, που ήξερε το μυαλό του. 'Απ' αυτόν, λοιπόν, έμαθε, καθισμένος στη γωνιά μιας ταβερνούλας, όπου τον παρέσυρε, ότι η Κικίτσα, η μοναδική του άγάπη, είχε πάρει δηλητήριο και την είχαν κηδέψει την προηγούμενη ήμερα, μια μέρα πριν λάβει το γράμμα της.

Αργά τη νύχτα, αποκαιρέθηκε το φίλο του. 'Ηθελε να μείνει μόνος, ο Μήτσος, να κλάψει πικρά τη χαμένη του άγάπη.

Περπατώντας σαν μεθυσμένος, βρέθηκε απ' έξω από το σπίτι της και στάθηκε στ' αντικρυνό πεζοδρόμιο. 'Η ματιά του, σπληνώθηκε στο παράθυρο της κήμαρας της. 'Ηταν φωτισμένο από ένα θαμπό κίτρινο και τρεμουλιαστό φώς.

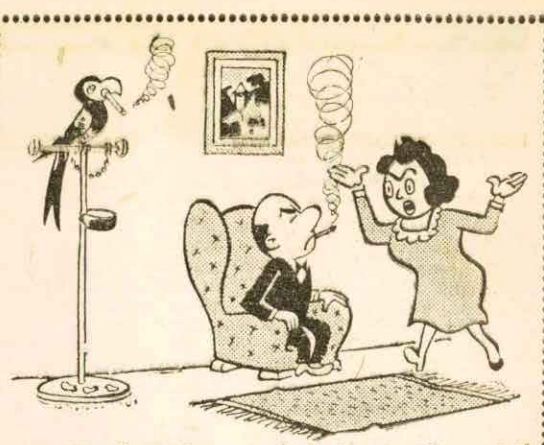
Οι κουρτίνες που άλλοτε παρσάμεριζαν στο πρώτο συνηματικό σφύριγμα του, τώρα έμεναν ακίνητες. Και θυμόταν τις νύχτες, που έστεκε εκεί, στην ίδια θέση, που βρισκόταν τώρα, εύτυχισμένος από τον έρωτά του και σφουρίζοντας το αγαπημένο τους τραγουδάκι: «Χειμώνας, καλοκαίρι, βράδυ και μεσημέρια, εγώ θα σ' αγαπώ, θα σ' αγαπώ...». Εκείνη τότε έσδυσε το φώς κι' έδωγαίνα στο παράθυρο. Εκείνος έβλεπε τη θαμπή άσπράδα του φορεμάτος της κι' εκείνη πάλι τη φωτιά του σιγάρου του. Τίποτ' άλλο δεν μπορούσαν να διακρίνουν μές στη σκοτεινή νύχτα.

Επειτα, θυμάται το καρδιοχτύπι της στα κρυφά ραντεβού τους στις σκοτεινές δεινροστοφίες των πάρκων. Θυμάται τα φιλήματα τους, τους όρκους του και ραγίζετα η καρδιά του. 'Η μορφή της Κικίτσας περνούσε τώρα σαν όραμα μπροστά από τα δακρυμένα του μάτια... Δεν μπορούσε όμως να σταθεί περισσότερο. Τα πόδια του λυγούσαν... Στήριξε το κορμί του πάνω στην κολώνα του ηλεκτρικού και κάτω από το θαμπό φώς, έβγαλε τη φωτογραφία της. Τον κυττάκε χαμογελάστη, με κάποια πίκρα, ίκετευτικά... Ο Μήτσος άκούμπησε τα γείλη του στη φωτογραφία και τα δάκρυα άρχισαν πάλι να κυλούν στο πρόσωπό του.

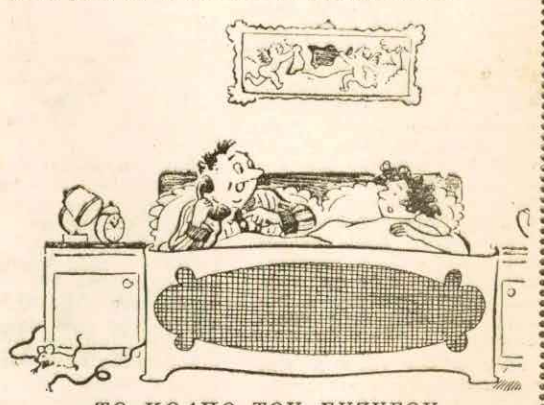
Επειτα, χωρίς να κυττάει πίσω του, τράβηξε τρικλίζοντας, τσάκισμένος από τον πόνο, το μακρύ, σκοτεινό δρόμο, ψιθυρίζοντας:

— Γιατί βιάστηκες, μικρή μου άγάπη, να πεθάνεις; 'Εγώ σ' αγαπούσα τόσο πολύ!... Θα σε συγχωρήσω!...

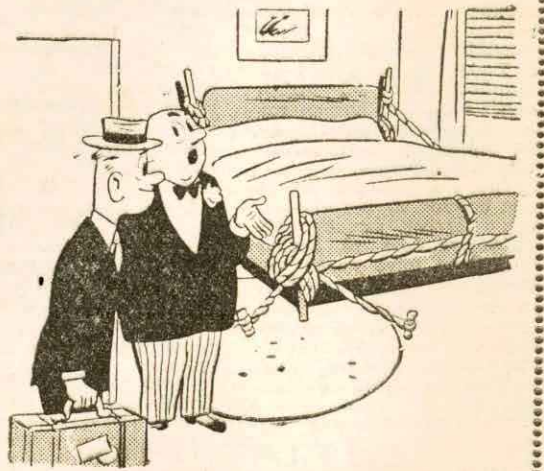
MIPANTA

—Κουβεντούλες σου είπα να του μάθεις κι' ό-χι να γίνη κι' αυτός σαν τα μούτρα σου!...

ΤΟ ΚΟΛΠΟ ΤΟΥ ΣΥΖΥΓΙΟΥ
—Πώς; Να έρθω γρήγορα; Καλά! Ντύνομαι λοιπόν και φτάνω άμέσως!...

Ο Ξενοδόχος: Αυτό είναι το μοναδικό δωμάτιο για νεόνυμφους!

ΚΙ' ΕΚΕΙΝΟΣ ΔΕΝ ΑΠΗΝΤΗΣΕ...
—Χαράλαμπε, μ' άκουσε!...

Η «ΩΡΑΙΑ ΤΟΥ ΦΕΖ»

Στο μυστηριώδες Φέζ, στη φτωχογειτονιά του Σεμαίν. Βρισκόταν το μικρό ενοστανό του 'Αλή υπέν Μεσάουα. που έφτιαχνε και πουλούσε κεντημένες παντοφλές.

Καθισμένος σταυροπόδι, ταυνοισμένος από πελώριες στίβες από παντοφλές, ο 'Αλή υπέν Μεσάουα, ευρίσκε πως η Τύχη δεν τον είχε προνοήσει και τόσο άσχημα, δίνοντας του μια δουλειά με καλές κερδές.

Ένα σύννεφο σκοτεινίαζε ώστόσο τον καθαρό ουρανό και αυτό το σύννεφο ήταν η κόρη του ή Σαμάρα, η «ωραία του Φέζ» όπως την έλεγαν, που έριχνε μια σκιά στη ζωή του και χάραζε μια οδό στο μέτωπό του. Μήπως η ασυλλογιστή δεν πήγε να έρωτευθη έναν αλτή χωρίς μέλλον και χωρίς καλούς τρόπους, αυτή η κόρη ενός από τους πιο ευκατάστατους εμπόρους του Φέζ, ενός πλούσιου;

«Αλλά δεν του την είχε πάρει ακόμη την κόρη του, αυτός ο Σικλή ο τυχοδιώκτης!

Γι' αυτή την εχθρότητα του πατέρα, ούτε βέβαια η Σαμάρα, ούτε ο Σικλή παραινεύονταν. Την είχαν προβλέψει από τη μέρα που ο Σικλή, συναντώντας τη Σαμάρα μόνον για πρώτη φορά, πάνω στο γεφύρι του Μπεϊν-ελ-Μουντίν, την είχε συνοδεύει ως το τζαμί των 'Ανδουλουσιών.

Πώς είχε τολμήσει με τόσος θάρρος να την πλησιάσει; Εκείνη, ωστόσο δεν σούφρωνε ούτε τα φρύδια της, όταν πήγε κοντά της αυτός, ο παρίας, που ζούσε από την πανουργία του, κάνοντας τον οδηγό στους ξένους, στους περιηγητές, και που τους πλάηνε, στους εμπόρους που ήταν συνήγορός τους.

«Από την ημέρα εκείνη ο Σικλή τριγύριζε αδιάκοπα

«Από τότε λοιπόν αγαπιόντουσαν με την όλη της νεότητος και δεν έπαυαν να παραπονούνται διαρκώς για την αυστηρότητα του 'Αλή υπέν Μεσάουα.

— Κι' όμως θάταν τόσο εύκολο! Έλεγε η Σαμάρα τρυφερά.

«Ο 'Αλή υπέν Μεσάουα ήταν χήρος και δεν είχε αρσενικό παιδί. Θά μάθαινε στο Σικλή την τέχνη του, να φτιάχνει και να πουλάει παντοφλές. Κι' ο Σικλή θά τον βοηθούσε στο μαγαζί και θά τον αντικαθιστούσε όταν πια θά γερούσε...

«Ο φτωχός Σικλή, ωστόσο κουνούσε δύσπιστα το κεφάλι.

Είχε καταφέρει άδικα να γίνι κάτι — ο καλύτερος στο επάγγελμά του — ένας απ' αυτούς τους «εντραβισ» που συνοδεύουν, όπως είπαμε, τους περιηγητές και ζουν από τη γεναιοδωρία τους και από τα ποσά που εισπράττουν από τους εμπόρους στους οποίους πάνε κατά προτίμησι τους ξένους. «Άδικα έκανε τον θαυματοποιό στα διάφορα κέντρα και τον καραγκιοζοπαίχτη σε μια λαϊκή αγορά, για να συμπληρώνη τα έσοδά του και να ζή κάπως πιο άνετα. «Άδικα είχε πάρει ένα χρόνο πριν για το ιερό προσκύνημα στη Μέκκα. Κι' άδικα ήταν γερός και καλοφτιαγμένος. Τίποτα δεν ήταν ικανό να λυγίση την ανόητη αλαζονεία του 'Αλή υπέν Μεσάουα.

«Αφού λοιπόν κουράστηκε να βασανίζει το μυαλό του, του ήθελε επιτέλους μια περιήγηση ιδέα. Την εμπιστεύθηκε άμεσως στη Σαμάρα, κι' εκείνη, παρ' όλο που θά καταντούσε στο τέλος εις βάρος του πατέρα της την ενέκρινε.

«Από την ημέρα εκείνη ο Σικλή τριγύριζε αδιάκοπα

την Κιζάρια και τις φτωχογειτονίες του Φέζ και συναντιόταν διαρκώς με τους οδηγούς των ξένων, στους οποίους έλεγε να μαζευτούν όλοι μαζί μια ημέρα στη Μπαμπ-Γκιςά για μια υπόθεσι που τους ενδιέφερε.

«Έτσι την ώρισμένη μέρα και ώρα, όλοι οι νέοι που ζούσαν από τα φιλοδωρήματα των περιηγητών, βρισκόντουσαν στην Μπαμπ-Γκιςά. «Ορθός άπάνω σ' έναν Βαδό ο Σικλή άρρισε:

— Φίλοι μου, είμαστε μεσα στο Φέζ καμιά έκασοστή, που ζούμε από τους ξένους και που άδικα κι' άνομήλα μαλώνουμε για ένα πελάτη. Ποιοι έπωφελεύονται από τον ανταγωνισμό μας; Οι ξένοι! Και ποιοι άλλοι; Οι έμποροι! Οά ήμαστε πιο κερδισμένοι αν ενωόμαστε και αν φτιάχναμε έναν κανονισμό, που θά τον σεβόμαστε ύστερα. Έτσι θά μπορούσαμε να βάζουμε διατίμησι στους πελάτες και να επιβάλλουμε στους εμπόρους να μας πληρώνουν ανάλογα με την έξοδότησί τους τους προσφέρουμε. Σ' όποιον θελήση να μας άνοηθη τα δικαιώματά μας, θά κάνουμε μπουκόταζ και δε θ' άφίσουμε κανένα πελάτη να πλησιάση στο μαγαζί του, ώσπου να ύπονοησιν.

Αυτός ο λόγος του χειροκροτήθηκε μ' ένθουσιασμό και ο Σικλή ανέλαβε την οργάνωσι αυτού του πρωτότυπου σωματείου των ξενάγων. Είπν' εύκολα τώρα να φανταστή κανείς ότι το μαγαζί του 'Αλή υπέν Μεσάουα, που δεν δέχθηκε να διήνη ποσοστά στους ξενάγους, άγνοήθηκε άμέσως. Οι παντοφλές του έμεναν άπουλητες και το ταμείο του άδειονό. «Άρχισε μάλιστα κι' ο ίδιος ν' άδυνατίζει απ' το κακό του.

— Συνέχισε, ήλιε της ζωής μου, μείνε άλύγιστος! έλεγε η Σαμάρα, δίνοντας κουράγιο στον άγαπημένο της. Άκόμη λίγο κι' ο πατέρας μου θά ύποχωρήσιν! — Θά τον καταστρέψω, αν παρουσιάσθι άνάγκη, της έειπε ο Σικλή, αλλά θά γίνις όπωσδήποτε γυναίκα μου, μια μέρα!

— Μείνε ήσυχος, δεν θά κρατήσιν ως την καταστροφή. — Ότι κι' αν έκανε, λοιπόν, ο 'Αλή υπέν Μεσάουα δεν ύπόρρεσε να τά βγάλη πέρα με τους ώργισμένους ξενάγους. Οι πελάτες άπόφευγαν το μαγαζί του σά νάταν χολερισμένο. Στο τέλος ύποχρεώθηκε να συμβιβασθί με τον Σικλή.

Οι συζητήσεις ήταν σκληρές και κράτησαν πολλές ημέρες μέχρις ότου έφτασαν μπροστά στον καθή για το γάμο. Η Σαμάρα φόρεσε το πέπλο των παντοφλών και τότε μόνο ο Σικλή σήκωσε την άπαγόρευσι που βάρισε στο μαγαζί του πεδερού του.

«Αργότερα τον διαδέχθηκε και στην ιδιοκτησία του μαγαζιού, γιατί ο 'Αλή υπέν Μεσάουα έγερσε πια κι' ο Σικλή είχε γίνι καλός τεχνίτης κι' έφτιαχνε τις πιο όμορφες παντοφλές στο Φέζ.

Το πιλάφι και οι φόροι

Κάποτε ο Σουλτάνος 'Οσμάν είχε βάλει τόσους φόρους, πού ο κόσμος όχι μόνο δεν πλήρωνε, αλλά και άγρίωνε. Σηκώνηκαν τότε οι φατούροι (μεγαλέμποροι σταφίδας), οι συναφλές (επαγγελματίες) κι' οι ρεντοπέρδες (γεωργοί) και πήγαν στον σοφό Χότζα να του ζητήσουν τη γνώμη του, τι έπρεπε να κάνουν. Του είπαν, λοιπόν:

— Χότζα, εφέντης! βάρης 30 γρόσια από τον καθένα μας, αν καταφέρη τον Σουλτάνο να περιορίση τους φόρους. Πραγματικά, ο Χότζας πήγε στο Σουλτάνο και με διάφορα επινειρήματα, τον κατάφερε να περιορίση τους φόρους.

Ο Σουλτάνος, ένθουσιασμένος, άπό τα σοφά λόγια του Ναστραδίν, τον άλέσε να καθήση στο τραπέζι.

Ο Χότζας, που ήταν πεινισμένος, δέχτηκε την πρόσκλησι.

«Ήθελ ή ώρα και φυσικά το τραπέζι ήταν πλουσιώτατο. Άνάμεσα σ' άλλα φαγητά, ήταν και το αγαπτό λαού, το πιλάφι. Σε λίγο ο Σουλτάνος διέταξε να φέρουν όρεκτικά. Μόλις όμως τάφεραν, φώναξε:

— Ούφ! Τι είν' αυτό; Η όρεξι δεν άνοίγει μ' αυτό. Να φέρετε άλλα! Σε λίγο, έφεραν περίφημους ντολμάδες.

— Έγασα τα όρεκτικά, αλλά θά ήκανοποιήσιν το στομάχι μου με τους ντολμάδες! μουμούρισε ο Χότζας.

Μα ο Σουλτάνος δοκίμασε έναν και φώναξε πάλι:

— Ούφ! Αυτοί είναι άνάτατοι! Να τους πάστες από δώ!... Δεν πειράζει, πολυχρονεμένο μου, ρίχνουμε από πάνω αλάτι, του έειπε ο Χότζας.

Ο Βεζύρης, όμως, που καθόταν πλάι του, έσκυψε και τούτε στο αυτό:

— Χότζα, σιωπή! Όταν μιλάς ο Σουλτάνος για την όρεξι του, έμας δεν μας πέφτει λόγος. Σε λίγο, έφεραν άρνι της σουβλάς. Μόλις το έδε ο Σουλτάνος, φώναξε:

— Μπα! Κάθε μέρα το ίδιο φαγητό! Θέλω γαλοπούλα!... «Ήθελ ή ώρα και φυσικά το τραπέζι ήταν πλουσιώτατο. Άνάμεσα σ' άλλα φαγητά, ήταν και το αγαπτό λαού, το πιλάφι. Σε λίγο ο Σουλτάνος διέταξε να φέρουν όρεκτικά. Μόλις όμως τάφεραν, φώναξε:

— Ούφ! Τι είν' αυτό; Η όρεξι δεν άνοίγει μ' αυτό. Να φέρετε άλλα! Σε λίγο, έφεραν περίφημους ντολμάδες.

Το καταραμένο ΣΜΑΡΑΓΔΙ

Παράξενο διήγημα

— Άν δεχθήτε το σχέδιό μου, θά σας άπαλλάξω απ' τον Κόκκινο Τζέιμς.

— Πόσα ζητάτε γι' άμοιβή; — Τίποτε. Μισώ τον Κόκκινο Τζέιμς... θάδινα τη μισή μου ζωή για να τον δώ να ξεφυχί με τα φριχτότερα μαρτύρια! Μα είναι πολύ δυνατός. Όλοι τον θεωρούν άτρωτο, γιατί μια παράξενη τύχη τον προστατεύει και τον βοηθεί στις ληστείες του.

«Οι συνένοχοί του τον ύπακούνε τυφλά, σάν θεο της κολάσεως. Προετοιμάζουν τα έγκλημάτα του, του δίνουν σπουδαίες πληροφορίες... Ξέρετε καλά πως άπέτυχε ως τώρα κάθε προσπάθειά σας ν' άπολυτρώσετε τα μέλη αυτής της Άυστραλίας απ' τον τρομερό ληστή... Μόνον ένα στρατηγικό θά μπορούσε να τον έξοντώσιν!

— Κι' έχετε σκεφθί έσεις κάτι τέτοιο;

— Μάλιστα. Ένας χρυσοθήρας, που θάχη πάνω του ένα σακκούλακι με χρυσόσκονη και μ' άκατέρωγαστα πολυτίμια πετράδια, θά πέση έπίτηδες στα χέρια του Κόκκινου Τζέιμς και θά τον άφισιν να τον ληστήν δίχως αντίστασι. Μερικές ώρες άργότερα, θά βρήτε νεκρό το ληστή!

— Ποιός θά τον έχη σκοτώσει; — Αυτό εδω, άπάντησε ο συνονόμιλτης του άστυνόμου.

Και τούδειξε ένα πετράδι. σάν θανυσίο σμαράνδι, που το πήρε με προσοχή μέσα άπ' ένα κουτάκι πουβήανε απ' την τσέπη του. Ο άστυνόμος θέλησε να το πάσι, να το κυττάει. Μα ο άλλος το ξανάκουσε άμέσως στο κουτί.

— Όχι, δεν κάνω να το πιάσεις! του έειπε. Είναι καταραμένο! Θά μπορούσε να σκοτώσιν έσας, πούν απ' τον Κόκκινο Τζέιμς... Βρήτε τον κατάλληλο άνθρωπο κι' είδοποιήστε με.

Δυό μέρες άργότερα, ο μυστηριώδης ένθεος του ληστού ξαναπήγε στο γραφείο του άστυνόμου. Έκείνος του παρουσίασε έναν άνθρωπο, με έμψανισι γουστοθήρας, πούβγαλε απ' την τσέπη του ένα πέτινο σακκούλακι με γουστόσκονη και μερικά πολυτίμια πετράδια. Ο άγνωστος έροει άνάμεσα σ' αυτά και το σμαράνδι του.

— Μη βάλετε καθόλου μέσα το χέρι σας, αν αγαπάτε τη ζωή σας, σύστησε. Μόνον ο Τζέιμς πρέπει ν' άγγίξει τα πετράδια, πάνω στα οποία είναι γραμμένη ή θανατική καταδίκη του!

— Μα ποιός με βεβαιώνει, παρατήρησε ο άστυνόμος, πως δεν είσαστε συνένογος του Τζέιμς και πως δεν σκοτώσατε όλη αυτή την ιστορία για να πάσι ο ληστής τα πετράδια και τη γουστόσκονη;

Ο έπισκέπτης γαυονέλασε πικρά κι' άπάντησε:

— Θά σας πώ τ' όνομά μου και την ιστορία μου. Λένουσι Σύλδαν Τάλσοντ... Ναί, έχω το ίδιο έπιθετο με το ληστή! Είνε άδελφός μου! «Ήσουν κάποτε εύτυχημένος, με τη γυναίκα, που πού τη λάτρευα, και με τ' άγοράκι μας που ήταν ο ήλιος του σπιτιού μας. Μα ο Τζέιμς περιφρονώντας τους δεσμούς συγγενείας μας, μου άσπαξε τη γυναίκα μου!

«Άπό τότε, δεν έμαθα πια τί άπόγινε, ή δυστυχισμένη! Θά με σκότωνε ή άπελπισία, αν δεν με κρατούσαν στη ζωή ή άγάπη για το

παιδί μου κι' ή δίωξη της έκδικήσεως... Καταλαβαίνετε τώρα; Για να σας δώσω όμως την άπόδειξι πως δεν σας γελώ, θά σας άφίσω γιά όμηρο το γυίο μου, το μοναδικό πια σκόπτό της ζωής μου! Σας όρκει αυτή ή έγγυσσις.

— Είμαστε σύμφωνοι!

— Άλτ! Ψηλά τα χέρια! Διάταξε μια τραχεία φωνή.

«Ο γουστοθήρας, που διέσχιζε μόνος την πεδιάδα, ύπάκουσε άμέσως. Ένας άντρας μεγαλώσωμος, με μια καραμπινα στο γέσι, βγήκε μέσ' απ' τους διπλανούς θάμνους. Έβαλε γρήγορα το θύμα του, του πήρε το πέτινο σακκούλακι, έχυσε μέσα το χέρι του κι' έβγαλε μια φοχτα πολυτίμια πετράδια. Τ' άφισε ύστερα να ξαναπέσουν μέσα, σάν λαμπερή βροχή. Κράτησε μόνο τ' ωραιότερο σμαράνδι, για να το κυττάει στο φώς.

Καθώς τσούγγιζε στο γέσι του, έβγαλε μια μικρή φωνή πόνου.

— Τιμπάει! μουμούρισε, ριχνοντάς το κι' αυτό στο σακκούλακι. Έχει άκόμη μυτερές τις γωνίες του.

Κύτταξε το γέσι του. Είχε μια έλαφοδάτη γρατζουνιά στην παλάμη.

— Έσθ θά φύγης τώρα, δίχως να κυττάης καθόλου πίσω, αν αγαπάς τη ζωή σου! Έμπρός, δρόμο! διέταξε το χρυσοθήρα.

«Εκείνος δεν περίμενε να του το ξαναπεί... Ο Κόκκινος Τζέιμς γάβηκε πάλι άνάμεσα στους ψηλούς θάμνους.

Ξαφνικά σταμάτησε. «Ένοησε μια παράξενη κακοδιαβεία. Ο λαϊός του ήταν στεγνός. Πήγε ως το γειτονικό ποταμάκι κι' ήπιε άνόσταγα νερό. Μα, όταν θέλησε να ξανασηκωθεί, δεν ύπόρρεσε.

— Τι... τί έχω γάθει; τραύλισε με κόπο.

Του φαίνονταν πως ήταν δεμένος μ' άόρατες αλυσίδες, όλοένα πιο βαρείες...

«Ένας θόρυβος άπό βήματα και κλαδιά που παραμερίζονταν τράβηξε την προσοχή του. Κύτταξε... άνασκήπησε και πρόφερε ένα όνομα:

— Σύλδαν!...

— Ναί, εγώ είμαι, άδελφέ μου! Τι έκαμες τη γυναίκα μου; Μίλησε λοιπόν!

— Πέθανε!... μουμούρισε με κόπο ο ληστής.

— Καταραμένος νάσι, δολοφόνε!... Είσαι καταδικασμένος τώρα! Βρίσκειται μέσ' στις φλέβες σου το δυνατότερο δηλητήριο που ύπαρχει στη γή, και θά σε σκοτώσιν με το μερομένο πόνου! Το άκατέρωστο σμαράνδι έξέτελεσε τον ποροοισμό του! Ναί, εγώ έβαλα το δηλητήριο μέσα σ' αυτό, κι' έκουσα στο έρωτετικό μου μια μικρή και κούφια βελόνα, καλονισμένη έτσι που να ένογνησι με το παραικρότερο σφιέιμο!

«Α θάβελος να πηδήσει πάνω μου, να με πνίξιν... Μα δεν ύπορεί! Η ζωή σου σβύνει... Θά πεθάνης εδω, ύποδς στα μάτια μου, καταραμένος, κολασμένος, όπως έζησες πάντα...

Ο Κόκκινος Τζέιμς έκανε μια άπεινωμένη προσπάθεια για ν' άνασκησθί. Μα έναπέσε ναύαμ. μ' ένα βουγγύτο, σπάρσαξε άοκετή ώρα κι' έμεινε ύστερα άκίνητος, νεκρός.

Ο άδελφός του πήρε τότε το πέτινο σακκούλακι και έξέκινσε για την πόλι, ήσυχος κι' εύχαριστήμένος, για ν' άναγγίλιν στον άστυνόμο πως είχε κρατήσει την ύπόσνεσί του.

ΡΟΥΖ ΓΙΑ ΤΑ ΜΑΓΟΥΛΑ

Α' «Υπάρχουν διάφορα ρούζ που χρησιμοποιούνται για τα μάγουλα. Τα πιο συνηθισμένα είναι τα λιπαρά ρούζ ή κρέμα ρούζ, που δίνουν φυσική εμφάνισι και διατηρούνται πολύ καλύτερα στο πρόσωπο. Αυτά τα ρούζ στα λιπαρά δερμάτα φράσσουν τους πόρους και καθαρίζονται δύσκολα, γι' αυτό δεν τα χρησιμοποιούν όσες έχουν λιπαρά δερμάτα, παρά χρησιμοποιούν συμπαγή ρούζ ή κομπάκι.

Διάφοροι τρόποι έφαρμογής του ρούζ ύπάρχουν και κάθε σχολή έχει και ιδιαίτερο τρόπο. Γενικά όμως πρέπει να έξερετε ότι με το έντονο ρούζ προσπαθούν να κάνουν πιο έμφανη τα μέρη του προσώπου, που δεν φαίνονται καλά και με το σκούρο ρούζ προσπαθούν να έλαττώσουν τα προέχοντα μέρη του προσώπου.

Έσεις οι ίδιες, κυττάζοντας στον καθρέφτη και με μερικές οδηγίες από αυτές θά δοκιμάσετε να τονίσετε εκείνα που πρέπει και να μαλακάσετε τα άλλα, για να φαίνεται το πρόσωπό σας πιο όθαλ, που είναι το ιδεώδες πρόσωπο, μα και το πιο σπάνιο.

Το όθαλ πρόσωπο βρίσκεται στα αρχαία ελληνικά αγάλματα. Οι μεγαλύτεροι άστέρες του κινηματογράφου δεν έχουν πρόσωπα ιδεώδη, μα προσπαθούν με το μακιγιάζ να τα κάνουν να φαίνονται όθαλ. Οι περισσότερες απ' αυτές έχουν στρογγυλό πρόσωπο και τα μάλα των παρειών των είναι λογγολικά, μα σ' αυτό ακριβώς όφείλουν την φωτογένειά τους και την γοητεία τους. Τα μάλα με το ρούζ κατορθώνουν να τα καμουφλάρουν και να μη φαίνονται πως προέχουν.

«Ανάλογα δε με το σχήμα του προσώπου βάζουν το ρούζ στα μάγουλα, μα υπάρχουν διάφορες παραλλαγές, που ακολουθούν διάφορες σχολές μακιγιάζ, για να έχουν τον ιδιαίτερό τους τύπο. Γενικά όμως συμφωνά με το σχήμα του προσώπου θά χρησιμοποιήσετε το ρούζ, κατά τον ακόλουθο τρόπο, προσπαθώντας να μην είσαστε ύπερβολικές, παρά να δίνετε στο πρόσωπό σας φυσικό χρωματισμό.

Το χρώμα που πρέπει να δίνετε είναι, έκείνο που παίρνει το πρόσωπό σας ύστερα από συγκίνησι ή ντροπή ή μετά από γυμναστική. Αυτό είναι το φυσικό σας χρώμα και σ' αυτή ακριβώς την άπόχρωσι θά είναι το ρούζ που θά βάλετε.

Σε πρόσωπο όθαλ το ρούζ θά το βάλετε ακριβώς στα μάλα των παρειών και θά το άπλώνετε έλαφρά προς τους κροτάφους και προς τη μύτη σ' ένα σχήμα έλαφρά τριγωνικό.

Σε στρογγυλό πρόσωπο το ρούζ θά το βάλετε ύψηλότερα στα μάλα, μα όχι κοντά στη μύτη, αλλά σάν μια γραμμή που φτάνει κάτω από την κόρη του όφθαλμού. Το άπλώνετε με τα χέρια ως κάτω από τα βλέφαρα και μετά προς τα έξω, προς τον κροτάφο. Προσέχετε να βάλετε το ρούζ με τέτοιο τρόπο που να έλαττώνη την στρογγυλάδα του προσώπου.

Σε τετράγωνο πρόσωπο που φαίνεται από τη γραμμή των μαλλιών που είναι ίσια στο μέτωπο, το σαγόνι είναι τετράγωνο και τα μάλα των παρειών προέχουν. Το ρούζ θά μπη με τέτοιο τρόπο που να σβύνη τα προέχοντα μάλα. Το ρούζ το σκορπίζετε όπως στα στρογγυλά πρόσωπα, όσο το δυνατόν κοντά στα μάτια και θά το άπλώνετε προς τα αυτά.

Στο σαγόνι πάλι θά το σβύνετε για να μη φαίνεται το τετράγωνό του σχήμα.

Σε μακρόστενο πρόσωπο με κοίλα μάγουλα, πρέπει να βάλετε το ρούζ με τέτοιο τρόπο, που να κάνετε να φαίνονται γεμάτα και φουσκωτά τα μάγουλα. Το ρούζ θά μπη όσο το δυνατόν μακριά από τη μύτη και πολύ κάτω από τα μάτια. Το ρούζ θά άρχιζιν σε μια γραμμή δυόμιση δακτύλα κάτω από την έξω γωνία των ματιών και θά άπλώνεται σε μια πλατεία γραμμή προς τον κροτάφο. Το ρούζ δεν πρέπει να άπλώνη προς το σαγόνι, αλλά να σβύνη από το αυτό και κάτω.

Σε ρομβοειδές πρόσωπο που προέχουν τα μάλα, ενώ το μέτωπο και το σαγόνι είναι στενό, το ρούζ θά το βάλετε σε σχήμα όθαλ με τον άξονα του έγκάρσια. Δεν θά βάλετε καθόλου ρούζ προς τους κροτάφους.

Σε τριγωνικό πρόσωπο, στενό μέτωπο και πλατύ σαγόνι το ρούζ άρχιζει ύψηλά, κοντά στα μάτια και προχωρεί προς τους κροτάφους και μακριά από τη μύτη και θά προσπαθήσει να σβύνεται στο σαγόνι, για να μη προέχιν και είναι χτυπητό.

Σε τριγωνικό άνεστραμένο πρόσωπο με πλατύ μέτωπο και στενό σαγόνι, το ρούζ μπαίνει ακριβώς στα μάλα με μικρή προέκτασι προς τους κροτάφους και λίγο προς στο σαγόνι για να το κάνη να φαίνεται καλύτερα.

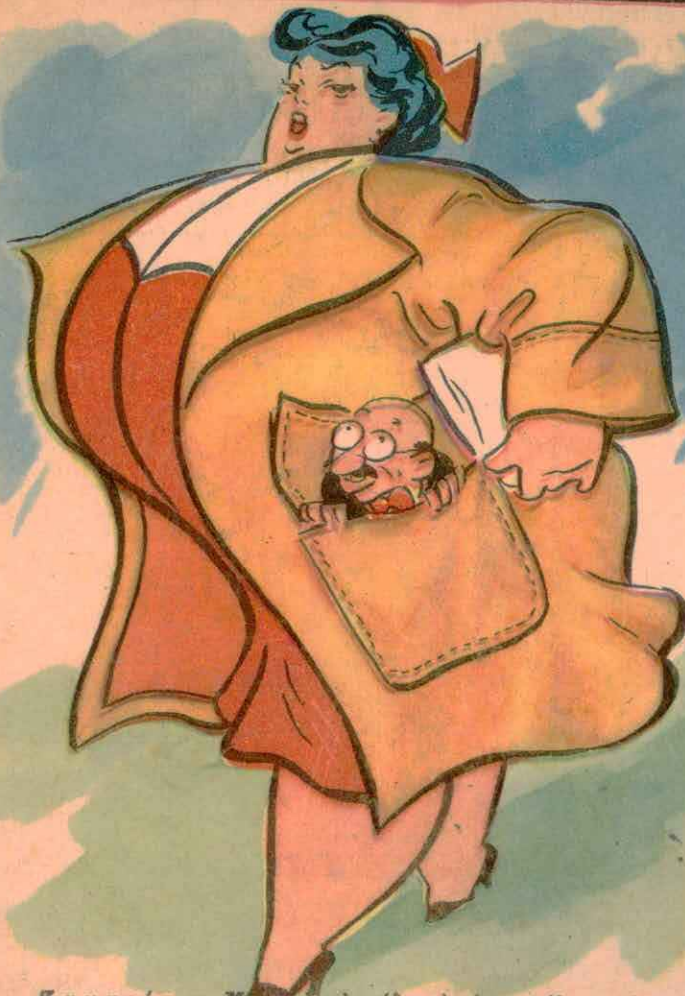
Το ρούζ δεν πρέπει να έπεκτείνεται πολύ προς τα κάτω γιατί σας προσθέτει χρόνια. Άκόμη δεν πρέπει να περνά από τα μάγουλα στη γραμμή που βρίσκειται κοντά στη μύτη, γιατί φαίνεται πιο βαρεία ή αλκα και προέχει πολύ το μάγουλο. Το συμπαγές ρούζ ή στεγνό μπαίνει πάνω στην πούντρα ενώ το λιπαρό το βάλετε πάνω στη βασική κρέμα ή στο γάλα με πινέλο ή με το δάκτυλό και το άπλώνετε έκεί που πρέπει με το δάκτυλό σας. Πάνω από το ρούζ θά βάλετε την πούντρα σας.

ΛΥΔΙΑ ΠΟΥΛΙΕΖΟΥ-ΔΟΥΚΑ

Ίατρος Δερματολόγος

— Είναι ή πραγματικότητα άραγε ή... ρεκλάμα; (Του 'Αρχέλαου)

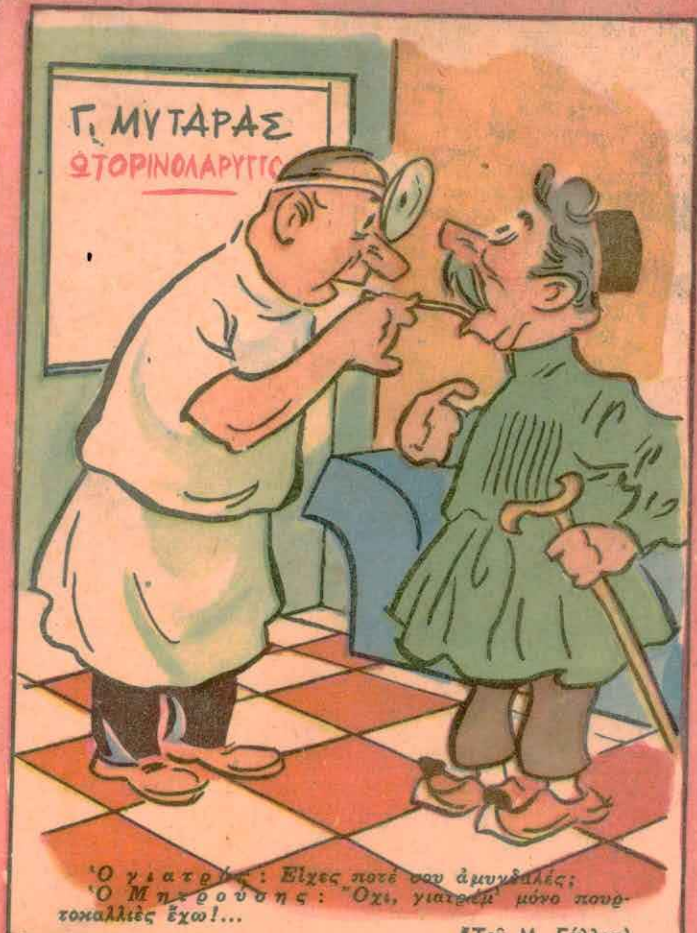
Ζαχαρίας: Μόνη τη μόδα με τις μεγάλες τσέπες βολέυ-
τηκα μια χαρά!...

— Της πάσσαρου ένα ραβασάκι και τώρα περι-
μένω την... απάντησι!...
(Του 'Αρχέλαου)

'Εξυπηρέτησις...
(Του 'Αρχέλαου)

Ο γιατρός: Είχες ποτέ σαν άμυνδαλές;
Ο Μηρούσης: Όχι, γιατρέμ' μόνο πουρ-
τοκαλλιές έχω!...
(Του Μ. Γώλλια)